

Ellen G. White
KRIST POBJEDNIK

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
Christ Triumphant
by Ellen G. White
ISBN 978-1-61253-009-3
Review and Herald Publishing Association
Hagerstown, Maryland

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Goca Ardeljan

Lektura
Marijan Malašić

Korektura
Ljiljana Đidara

Prijelom
Miroslav Vukmanić

Tisak
ZNACI VREMENA
Zagreb, 2015.

Ellen G. White

KRIST POBJEDNIK

*Ako nije drukčije naznačeno, svi biblijski tekstovi
navedeni su iz prijevoda Kršćanske sadašnjosti, Zagreb 1997.*

*Brojke na marginama knjige ukazuju
na brojeve stranica u izvorniku.*

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 000919472

ISBN 978-953-183-241-0

“Krist je došao na ovaj svijet u ljudskom obličju da bi se mogao postaviti kao Vojskovođa našeg spasenja kako ne bismo bili nadvladani Sotoninom silom. Kad god izgleda da neprijatelj zadobiva značajnu pobjedu nad pravednošću, Bog u svojoj sili i milosti radi na tome da osujeti njegove zamisli. ...

Kada se posvetimo Kristu, On se obraća našem srcu i ispunjava ga svojim Duhom. ...

Zdrava doktrina je stvarnost. To nije nešto prolazno. Iz Božje riječi treba zasjati svjetlo. Bog poziva svoj narod da Mu se približi. Neka se nitko ne postavlja između Boga i Njegovog naroda. Krist kuca na vrata srca tražeći da uđe. Hoćete li Ga pustiti?”

— Ellen G. White, *Letter 153*, 1901.

Uvodna riječ

Glavna je tema ove knjige velika borba između Krista i Sotone, u koju je uključeno svako ljudsko biće. Ellen G. White osobno se uvjerila u to kada je ostala paralizirana nakon moždanog udara u trenutku kad je namjeravala napisati svoj prvi izvještaj o viđenju koje je dobila u Lovett's Groveu, u Ohiju, u ožujku 1858. godine. Gospodin joj je rekao da je ta paraliza zapravo posljedica Sotoninog pokušaja da je ubije kako ne bi mogla pisati o onome što je vidjela. Na osnovi tog viđenja napisala je iste godine knjigu od 219 stranica, *Spiritual Gifts*, sv. 1, koja se danas nalazi u sastavu knjige *Rani spisi*. To je označilo početak njezinog pisanja o temi velike borbe koje će se nastaviti sve do posljednje godine njezinog života kada je dovršila knjigu *Proroci i kraljevi*.

Cijela ta tema dobro je obrađena u pet knjiga iz niza o velikoj borbi. Ova knjiga jutarnjih štiva upotpunjuje ta značajna djela. Ona počinje tamo gdje je i otpočeo veliki sukob — sa Sotonom na Nebu — i prati odvijanje te borbe sve do kraja. Tekst koji je predviđen za čitanje 1. siječnja preuzet je s prve stranice djela *Patrijarsi i proroci*, a posljednji tekst, za 31. prosinca, s posljednjih stranica knjige *Velika borba*. Zanimljivo je da su prvi i posljednji naslov jednaki: "Bog je ljubav".

Skoro 90 posto ove knjige sastavljeno je od pisama, propovijedi i rukopisa Ellen G. White. Dio tog materijala bit će poznat onima koji često čitaju njezine knjige zato što se neki odlomci pojavljuju u mnogim kompilacijama sastavljenima nakon njezine smrti. Te kompilacije obuhvaćaju i knjige jutarnjih štiva koje se objavljuju posljednjih pedeset godina. Drugi materijali mogu se naći u *Manuscript Releases*, sv. 1—21, i u *Sermons and Talks*, sv. 1 i 2.

Redci koji su predviđeni za proučavanje svakog jutra preuzeti su iz Biblije u prijevodu Kršćanske sadašnjosti, a ponekad Šarića te Daničić—Karadžića. Ellen G. White najčešće se koristila prijevodom King James Version, a povremeno i nekim drugim.

Proroci koje je Bog nadahnuo da pišu biblijske knjige koristili su se jezikom svojeg vremena — hebrejskim, aramejskim i grčkim. Međutim, ne razumiju svi te jezike i zato su potrebni prijevodi. Da bi Stari zavjet učinili pristupačnim ljudima koji nisu znali hebrejski i aramejski, židovski su stručnjaci nekoliko sto-

ljeća prije Krista napravili grčki prijevod poznat kao Prijevod Sedamdesetorice ili Septuaginta. Otada je Sveto pismo prevedeno na više od dvije tisuće jezika, a postoje i mnoge verzije na pojedinim jezicima.

Kao i biblijski pisci, Ellen G. White je pisala jezikom svojeg vremena. Međutim, stil pisanja se mijenja kao i značenje riječi. Stoga, kada je 1963. godine objavljen *Comprehensive Index to the Writings of Ellen G. White* (*Sveobuhvatno kazalo spisa Ellen G. White*), na kraju 3. sveska dodan je "Rječnik zastarjelih i rjeđe korištenih riječi i izraza s alternativnim značenjem". To je učinjeno s namjerom da se čitateljima pomogne da bolje razumiju poruku Ellen G. White. U njezino vrijeme riječi kao što su "on", "čovjek" i "čovječanstvo" bile su prihvaćene kao opći pojmovi koji su se odnosili i na muškarce i na žene. Danas to nije baš uobičajeno. Zbog toga se u suvremenom američkom izdanju ove knjige koristi jezik koji uzima u obzir razlike u rodu.

Naša je molitva da ova knjiga jutarnjih štiva pomogne svakom čitatelju da se bolje pripremi za Kristov drugi dolazak i bude među onima koji će u vječnosti uživati plodove Kristove pobjede u velikoj borbi.

Povjerenici Ostavštine Ellen G. White

SIJEČANJ

Sukob na Nebu i u prvoj obitelji

1. siječnja

7

Bog je ljubav

“Bog je ljubav: tko ostaje u ljubavi, ostaje u Bogu i Bog u njemu.” (1. Ivanova 4,16)

“Bog je ljubav.” (1. Ivanova 4,16) Njegova narav, Njegov Zakon je ljubav. On je to uvijek bio i uvijek će biti. “Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje”, čije su “staze od vječnosti”, On se ne mijenja. U Njega nema “promjene, ni zasjenjenja zbog mijene” (Izaija 57,15; Habakuk 3,6; Jakov 1,17).

Svaki je izraz stvaralačke sile očitovanje beskonačne ljubavi. Božja vladavina obuhvaća puninu blagoslova za sva stvorena bića. ... Povijest velike borbe između dobra i zla, od svog početka na Nebu pa sve do konačnog uništenja pobune i iskorjenjivanja grijeha, izraz je i Božje nepromjenjive ljubavi.

Vladar svemira nije bio sam u svojem djelu dobročinstva. On je imao pomoćnika — suradnika koji je cijenio Njegove namjere i mogao dijeliti Njegovu radost u pružanju sreće stvorenim bićima. “U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše kod Boga — i Riječ bijaše Bog.” (Ivan 1,1.2) ... Krist, Riječ, jedinorođeni Božji Sin, bio je jedno s vječnim Ocem — jedne naravi, karaktera i namjere, jedino Biće koje je moglo sudjelovati u svim Božjim namjerama i savjetovanjima. ...

Otac je preko svojeg Sina sudjelovao u stvaranju svih nebeskih bića. “Jer je u njemu sve stvoreno — sve na nebu i na zemlji ... bilo prijestolja, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti, sve je stvoreno po njemu i za njega.” (Kološanima 1,16) ... Ali Sin, Božji Pomazanik, “otisak njegove biti”, “odsjev njegova sjaja”, “koji svemir uzdržava svojom silnom riječi” ima vrhovnu vlast nad svima njima (Hebrejima 1,3). ...

Budući da je Zakon ljubavi temelj Božje vladavine, sreća svih razumnih bića ovisi o njihovoj savršenoj usklađenosti s Njegovim načelima pravednosti. Bog želi da Mu sva stvorenja služe iz ljubavi, službom koja izvire iz poštovanja prema Njegovu karakteru. On ne nalazi zadovoljstvo u prisilnoj poslušnosti i On svima da-

ruje slobodnu volju da Mu ona mogu dragovoljno služiti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 15,16)

8 2. siječnja

Novo stvaranje

“I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro. Tako bude večer, pa jutro — dan šesti.” (Postanak 1,31)

Kako je lijepa bila Zemlja kad je izišla iz Stvoriteljevih ruku! Bog je svemiru predstavio svijet u kojem čak ni Njegovo svevideće oko nije moglo pronaći ni najmanju mrlju ni zamjerku, nedostatak ni bilo kakvu pokvarenost. Svaki dio stvorenog svijeta zauzimao je određeno mjesto i odgovarao namjeri s kojom je stvoren. Kao mehanizam nekog velikog stroja, svaki dio odgovarao je drugom dijelu i sve je bilo u savršenom skladu. ... Nije bilo bolesti ... i biljno carstvo je bilo bez ikakve mrlje i nedostatka. Bog je pogledao na djelo svojih ruku ostvareno preko Krista i proglasio ga “veoma dobrim”. Pogledao je na savršeni svijet u kojem nije bilo ni trunke grijeha i pokvarenosti.

Međutim, to se promijenilo. Sotona je kušao Adama i on je pao. Onaj koji je postao nevjeran na Nebu i zato bio izbačen, govorio je neistinu o Bogu bićima koja je On stvorio. A ona su slušala njegove riječi i povjerovala u laž. I tako je grijeh došao na ovaj svijet, a s grijehom smrt. (*Letter 23*, 1903.; vidi i *The Review and Herald*, 21. srpnja 1904.)

Kada je Krist vidio da nijedno ljudsko biće nije u stanju posredovati za čovječanstvo, On je osobno ušao u žestok sukob i borio se protiv Sotone. Jedinorođenac od Boga bio je jedini koji je mogao osloboditi one koji su zbog Adamovog grijeha pali pod vlast Sotone.

Božji Sin je pružio Sotoni priliku da svu svoju vještinu iskuša na Njemu. Neprijatelj je kušao anđele na Nebu, a poslije i prvog Adama. Adam je pao pa je Sotona pretpostavio da će i Krista uspjeti uhvatiti u zamku kada preuzme ljudsku narav. Sve čete palih anđela gledale su na taj pokušaj kao na priliku da zadobiju prevlast nad Kristom. Čeznuli su za prilikom da pokažu svoje neprijateljstvo prema Bogu. Kada su Kristove usne bile zapečaćene smrću, Sotona i njegovi anđeli pomislili su da su izvojevali pobjedu. ...

U samrtnoj borbi Božji Sin se mogao osloniti jedino na svojeg nebeskog Oca. Sve je ovisilo o vjeri. On sam je bio otkup, dar za oslobođenje zarobljenika. On je vlastitom rukom donio spasenje čovječanstvu, ali koliko Ga je to stajalo! (*Manuscript 125, 1901.; The Upward Look, 357*)

3. siječnja

9

Savršen na svojim putovima

“Savršen bješe na putima svojim od dana svojega rođenja dok ti se u srcu ne zače opačina.” (Ezekiel 28,15)

Sve dok su sva stvorena bića prihvaćala vjernost iz ljubavi, diljem Božjeg svemira vladao je savršeni sklad. Ispunjavanje Božjih namjera bilo je radost nebeskih vojski. One su s radošću odražavale Njegovu slavu i iskazivale Mu hvalu. Dok je vladala ljubav prema Bogu, međusobna je ljubav bila puna povjerenja i nesebična. Nije bilo tragova nesklada koji bi remetio nebeski sklad. Međutim, ovakvo se sretno stanje promijenilo. Jedno je biće zloupotrijebilo slobodu koju je Bog dao svojim stvorenjima. Grijehe je nastao u onome kome je Bog, osim Krista, dao najveću čast i koji je od Boga primio najveću silu i slavu među stanovnicima Neba. Lucifer, “sin Zorin”, bio je prvi među kerubima zaklanjačima, svet i neokaljan. On je stajao u prisutnosti velikog Stvoritelja, a na njemu su počivale zrake slave koja okružuje vječnog Boga. ...

Lucifer je malo-pomalo popuštao želji za samouzvišenjem. ... Premda je sva ova slava dolazila od Boga, ovaj je moćni anđeo počeo smatrati da ona pripada njemu. Nezadovoljan svojim položajem, on se usudio žudjeti za čašću koja je pripadala samo Stvoritelju. Umjesto da nastoji uzvisiti Boga u osjećajima i vjernosti svih stvorenih bića, on se trudio da njihovu službu i odanost osigura za sebe. Žudeći za slavom koju je beskonačni Otac darovao svom Sinu, ovaj je anđeoski knez težio za moći koja je bila Kristovo isključivo pravo.

Osporavanje vrhovništva Božjem Sinu, a time i sumnja u Stvoriteljevu mudrost i ljubav, postao je cilj kneza anđela. On je odlučio snage svoga uma usmjeriti prema ovom cilju, uma koji je, osim Kristovog, bio prvi među nebeskim bićima. Ali Onaj koji je želio da sva Njegova stvorenja imaju slobodnu volju, nije nikoga ostavio nezaštićena od zbunjujućeg mudrovanja kojim će se pobuna nastojati opravdati. Prije početka velikog sukoba svi su trebali

dobiti uvid u Njegovu volju, čija su mudrost i dobrota bili izvor sve njihove radosti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 16—18)

10 4. siječnja

Tragična promjena

“On bijaše ubojica ljudi od početka i nije stajao čvrsto u istini, jer u njemu nema istine.” (Ivan 8,44)

Nekada je Sotona surađivao s Bogom, Isusom Kristom i svetim anđelima. Bio je uzvišen na Nebu i zračio je svjetlošću koja je do njega dolazila od Oca i Sina, ali je postao nelojalan i izgubio sveti položaj koji je zauzimao kao kerubin zaklanjač. Postao je Božji neprijatelj, otpadnik i isključen je iz zajednice Neba. ... On je pozvao sve sile zla da se okupe pod njegovom zastavom kako bi oformili očajnički savez zla protiv nebeskog Boga. Uporno i odlučno radio je na tome da ovjekovječi svoju pobunu i navede članove ljudske obitelji da odbace biblijsku istinu i stanu pod njegovu zastavu.

Čim je Gospodin po Kristu stvorio naš svijet i postavio Adama i Evu u Edenski vrt, Sotona je najavio svoju namjeru da oca i majku čitavog čovječanstva podredi svojoj naravi i da ih pridruži redovima svojih pobunjenika. Bio je odlučan u namjeri da ljudskom potomstvu oduzme Božji lik i u njihovu dušu, umjesto božanskih, utisne vlastite crte. Odlučio se za prijevaru kao metodu kojom će ostvariti svoj cilj. Zato je nazvan ocem laži, tužiteljem Boga i onih koji su Mu ostali vjerni, ubojicom od početka. Upotrijebio je svu moć kojom je raspolagao kako bi Adama i Evu pridobio na svoju stranu, kao suradnike u svojem otpadništvu, i uspio je donijeti pobunu na naš svijet. ...

Iz naraštaja u naraštaj, iz stoljeća u stoljeće, Sotona je okupljao svoje ljudske predstavnike preko kojih je ostvarivao đavolske namjere, i nametao svoje planove i zamisli na Zemlji. Moćan izvor pokvarenosti i zla neprekidno se ulijeva u ljudsko društvo. Iako Boga ne može zbaciti s trona, Sotona Mu uporno pripisuje vlastite osobine, dok Njegove osobine pripisuje sebi. ...

Zmijskom oštroumnosti, služeći se nepoštenim sredstvima, uspio je prisvojiti počasti koje ljudska bića duguju Bogu i postaviti svoj sotonski tron između vjernika i božanskog Oca. (*Manuscript 39*, 1894.; *The Review and Herald*, 14. travnja 1896.)

Nema izgovora za grijeh

“Srce ti se uzoholi zbog ljepote tvoje, mudrost svoju odnemari zbog svojega blaga!” (Ezekiel 28,17)

Luciferov grijeh je neobjašnjiv. On nije bio odan Bogu. Njegovo nezadovoljstvo i prigovaranje izazvalo je suosjećanje anđeoskih četa i mnogi su zauzeli isti stav kao i Lucifer. A kako je Gospodin slomio silu tih optužbi?

S obzirom na ozbiljnost Sotoninih optužbi, Bog nije namjeravao s njim postupiti onako kako je zasluživao. Kušać bi svu krivnju prebacio na one koji su po položaju niži od njega. Izgledalo bi da se pobuna mogla potpuno izbjeći samo da se njemu dopustilo da postupi onako kako je on smatrao.

Njegova spremnost da osudi navela bi ga da uspostavi teoriju o pravdi nespojivoj s milošću. On tvrdi da djeluje u Božje ime i u Božjoj sili, da su njegove odluke pravedne, čiste i bez mane. Tako on sebe postavlja na sudačku stolicu i izjavljuje da su njegovi sudovi nepogrešivi. Tu se javlja njegova pravda koja je bez milosti, krivotvorina pravde koja je mrska Bogu.

Ali otkud je svemir mogao znati da Lucifer nije pouzdan i pravedni vođa? U njihovim očima on djeluje pravedno. Oni ne mogu vidjeti, kao što Bog vidi, ono što se nalazi ispod površine. Oni ne mogu znati ono što Bog zna. Da mu je maska bila odmah skinuta i da je anđeoskim četama jasno pokazano da njegovi sudovi nisu Božji sudovi, da je on izgradio vlastito mjerilo i izložio se Božjem opravdanom negodovanju, to bi dovelo do stanja stvari kakvo se moralo izbjeći.

Upravo zbog Sotonine vještine zavodjenja mnogi anđeli su postali nevjerni Bogu. Bog je istinit i pravedan. Sotona nije bio u pravu i osvjedočen je da nije u pravu. Sada je morao odlučiti — ili će se pokoriti i stati na Gospodnju stranu, ili će lažima poduprijeti sebe. Zahvaljujući lukavstvu i prijeveri, izgledalo je da on stječe prednost, ali samo nakratko. Bog ne laže. On djeluje neposredno i pravedno. Lucifer može govoriti istinu kad to odgovara njegovim namjerama, ali se može poslužiti i nepoštenim sredstvima kako bi izbjegao poniženje i poraz. ...

Sotonin pravi karakter nije se mogao odmah prikazati svemiru. Moralo mu se dopustiti da nastavi sa svojim nepoštenim radnjama sve dok se sam ne razotkrije kao tužitelj, varalica, lažov

i ubojica. Jednim kasnijim činom Sotona je zauvijek izgubio naklonost odanog svemira. U smrti Božjega Sina, velikom varalici je skinuta maska. (*Letter 16a*, 1892.)

12 6. siječnja

Razotkrivanje Sotonine taktike

“Kako pade sa nebesa, Svjetlonošo, sine Zorin? Kako li si oboren na zemlju, ti, vladaru naroda?” (Izaija 14,12)

Odbacujući s prijezirom dokaze i molbe vjernih anđela, on ih je proglasio obmanutim robovima. ... On nikada više neće priznati Kristovu nadmoć. Odlučio je zahtijevati čast koja mu je trebala pripasti i preuzeti zapovjedništvo nad svima onima koji će postati njegovi sljedbenici, a onima koji se pridruže njegovim redovima, obećao je novu i bolju vladavinu u kojoj će svi uživati slobodu. Velik broj anđela izrazio namjeru da ga prihvati kao svog vođu. ...

Ipak, odani anđeli su pozivali njega i njegove simpatizere da se pokore Bogu i pokazali im neizbježne posljedice ako odbiju. Onaj koji ih je stvorio može uništiti njihovu moć i odlučno kazniti njihovu pobunjeničku smjelost. ...

Mnogi su bili skloni prihvatiti ovaj savjet, pokajati se zbog svog nezadovoljstva i zatražiti da ponovno prime milost Oca i Njegova Sina. Ali Lucifer je pripremio još jednu prijevaru. Moćni pobunjenik je sada objavio da su anđeli koji su mu se pridružili otišli predaleko da bi se vratili, da je on upoznat s božanskim Zakonom, te da zna da Bog neće oprostiti. ... Jedini izlaz koji je preostao njemu i njegovim sljedbenicima, tvrdio je On, jest da brane svoju slobodu i silom ostvare prava koja im nisu dragovoljno dodijeljena.

Kad je Sotona u pitanju, istina je da je on otišao predaleko da bi se vratio. Ali tako nije bilo s onima koji su bili zaslijepljeni njegovim prijevarama. ... Ali oni su dopustili da prevlada ponos, ljubav prema njihovom vodi i čežnja za neograničenom slobodom, i molbe nebeske ljubavi i milosti su zauvijek odbačene. ...

Bog je mogao koristiti samo ona sredstva koja su bila u skladu s istinom i pravdom. Sotona je mogao koristiti ono što Bog nije mogao — laskanje i prijevaru. ... Stoga mu je Bog dopustio da prikaže narav svojih tvrdnji i rezultate predloženih pro-

mjena u božanskom Zakonu. Osuditi ga je moralo njegovo vlastito djelo. Sotona je od početka tvrdio da se on nije pobunio. Cijeli je svemir morao vidjeti razotkrivanje varalice.

Čak kad ga je zbacila s Neba, Beskonačna Mudrost nije uništila Sotonu. Budući da Bog može prihvatiti samo službu iz ljubavi, odanost Njegovih stvorenja mora počivati na povjerenju u Njegovu pravednost i dobrotu. (*Patrijarsi i proroci*, str. 21—23)

7. siječnja

13

Naše odluke određuju našu sudbinu

“Neki se put čini čovjeku prav, a na kraju vodi k smrti.”
(Izreke 16,25)

Načela Božjeg karaktera bila su trajna osnova obrazovanja nebeskih anđela. To su bila načela dobrote, milosti i ljubavi. Svi koji su zauzimali položaj povjerenja i sile morali su prepoznati i dobrovoljno prihvatiti jasno svjetlo. Morali su prihvatiti Božja načela i pokazivanjem istine, pravednosti i dobrote, uvjeriti sve koji Mu služe da je to jedina sila koju treba primijeniti. Prisila se nikad ne smije primijeniti. ...

Ta načela trebaju biti veliki temelj obrazovanja i odgoja u svakoj ustanovi na Zemlji. Pravila koja je Bog dao trebaju se primjenjivati i poštovati u svakoj crkvi. Bog je to zapovjedio. Njegova vlast treba biti moralna. Ništa ne treba raditi pod prisilom. Istina mora biti vladajuća sila. Sva služba treba se odvijati dragovoljno i iz ljubavi prema Bogu. Svi koji imaju čast da se nalaze na utjecajnom položaju trebaju predstavljati Boga, jer obavljanjem svoje službe oni djeluju u Njegovo ime. ...

Sotonino istupanje protiv Božje vladavine i njegova obrana onih koji su stali na njegovu stranu, sastoji se u neprekidnom iznošenju optužbi protiv Boga. To gundanje i prigovaranje bilo je potpuno neosnovano. Pa ipak, Bog mu je dopustio da razradi svoju teoriju. On je mogao riješiti problem Sotone i njegovih pristaša isto tako lako kao što netko može uzeti oblutak i baciti ga na zemlju. Ali time bi napravio presedan i pokrenuo nasilje među ljudima koje se preko načela prisile u tolikoj mjeri pokazuje u našem svijetu.

Gospodnja načela nisu takva. Sva načela prisile nalaze se pod Sotoninom vlašću. Bog ne radi na takav način. On nikad ne

bi dao ni najmanji povod nekom čovjeku da se postavi kao bog nad drugim ljudskim bićem i da mu nanosi duševnu ili tjelesnu patnju. To načelo je u potpunosti Sotonina tvorevina. ...

Na nebeskom vijeću odlučeno je da se mora djelovati prema načelima koja neće odmah slomiti Sotoninu silu, jer je Njegova (Božja) namjera bila da stvari postavi na vječni temelj. ... Božji poredak morao se usporediti s novim poretkom koji je uspostavljen na osnovi Sotoninih planova. Iskvarena načela Sotonine vladavine moraju se razotkriti. Načela pravednosti izražena u Božjem zakonu moraju se pokazati kao nepromjenjiva, vječna, savršena. (*Manuscript 57, 1896.; Manuscript Releases, sv. 18, 360,361*)

14 8. siječnja

Po njihovim rodovima

“Dakle: prepoznat ćete ih po njihovim rodovima.” (Matej 7,20)

Kad oni koji služe Bogu pribjegavaju optuživanju, oni usvajaju Sotonino načelo da bi istjerali Sotonu. To nikad neće uspjeti. To ide Sotoni u prilog. On djeluje na ljudski um pomoću svojih izopačenih načela. Neki koji tvrde da su odani i vjerni Božjoj vladavini, usvajaju ta načela i postupaju u skladu s njima. Kako možemo prepoznati da su oni zapravo neiskreni i nevjerni? “Dakle: prepoznat ćete ih po njihovim rodovima.”

Gospodin je vidio način na koji se Sotona koristi svojom moći i jasno mu je predočio istinu kao suprotnost laži. Više puta tijekom te polemike Sotona je bio spreman predati se, priznati da je pogriješio. Ali oni koje je prevario, optužili bi ga da ih želi napustiti. Što je mogao učiniti — pokoriti se Bogu, ili nastaviti putem prijevare? Odlučio je odbaciti istinu i potražiti utočište u neistinama i prijevare. I Gospodin mu je dopustio da nastavi i razotkrije svoja načela.

Bog je opravdao sebe i zadržao uz sebe one svjetove u svemiru koji nisu pali, ali Ga je to skupo stajalo. Njegov jedinorođeni Sin predan je kao Sotonina žrtva. Gospodin Isus Krist otkrio je karakter koji je potpuna suprotnost Sotoninom. Kao što bi veliki svećenik odložio svoju raskošnu, obrednu odjeću i služio u bijeloj lanenoj haljini običnog svećenika, tako je i Krist ispraznio sebe, uzeo obličje sluge i prinio žrtvu — sam je bio i svećenik i žrtva.

Izazvavši smrt Gospodara svemira, Sotona je osujetio vlastite ciljeve. Smrt Božjeg Sina učinila je Sotoninu smrt neizbježnom. Ipak, dopušteno mu je da još neko vrijeme nastavi sa svojim djelima dok njegova vladavina ne bude u potpunosti razotkrivena pred svjetovima koji nisu pali i pred čitavim svemirom. Prolijevajući krv Božjeg Sina, on je izgubio svaku naklonost i suosjećanje, i svi su ga mogli vidjeti kao lažova, lopova i ubojicu.

Bog djeluje na isti način po čitavom svijetu. Muškarci i žene dolaze do mjesta na kojem se put račva, kada moraju odlučiti hoće li dalje ići pravim ili pogrešnim putem. Tisuće i tisuće njih stavljaju masku za koju smatraju da je neprobojna i biraju pogrešan put. ... Bog nikoga ne prisiljava. On svima dopušta da slobodno biraju, ali ipak kaže: "Dakle: prepoznat ćete ih po njihovim rodovima." (Matej 7,20) Gospodin neće smatrati mudrima one koji ne razlikuju drvo koje rađa trnje od drveta koje rađa masline. (*Manuscript 57*, 1896.; *Manuscript Releases*, sv. 18, 361—363)

9. siječnja

15

Poklonite se Stvoritelju i Otkupitelju

"Gospodaru, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služi!" (Matej 4,10)

Bog će blagosloviti one koji Mu budu poslušni. On kaže da će blagosloviti vašu djecu i vašu zemlju i sve čega se dotaknete svojom rukom. Mislite li da će Sotona to dopustiti a da se ne pokuša izboriti za prevlast?

Neprijatelj radi isto tako oštroumno i odlučno danas kao kada je djelovao na um Adama i Eve u Edenskom vrtu. Ljudi se okupljaju pod njegovom zastavom i on ih okružuje svojom silom. Ali svatko tko uvidi da je Božji zakon nepromjenjiv, odlučit će stati na Kristovu stranu. Da je Bog mogao promijeniti makar jedno pravilo svojeg Zakona kako bi izišao u susret palom ljudskom rodu, Isus Krist uopće ne bi morao doći na Zemlju i umrijeti.

Je li Krist umro kako bi čitavo čovječanstvo oslobodio da obožava idole umjesto Boga, kad zapovijed glasi: "Gospodinu Bogu svojemu klanjaj se i njemu jedinome služi"? I "stvori Bog nebo i zemlju" — i što onda? "I počinu u sedmi dan" i "posveti

ga" i dade ga vama da ga čuvate kao Božji spomenik — kao spomenik živom Bogu koji je stvorio nebo nad nama i zemlju na kojoj stojimo. On je stvorio rodno drveće, ukrasio svaki cvijet i svakome dao njegovu boju. Gospodin Neba stvorio je i ljudska bića i dao im subotu. Radi čega? Radi čitavog Adamovog potomstva — bio je to dar cijelom njegovom potomstvu. Da su ljudi uvijek poštovali četvrtu zapovijed, nikad ne bi bilo nijednog nevjernika na svijetu, jer ona svjedoči da je "Jahve stvorio nebo, zemlju, more i sve što je u njima" (Izlazak 20,11). ...

Njegove ruke počivaju na djelima Njegovog stvaranja. Čudi li vas što davao želi ukinuti Božji zakon, mjerilo Njegovog karaktera? On će biti mjerilo na sudu kada se otvore knjige i kad svatko primi sud prema svojim djelima. A imena su zapisana na Njegovim dlanovima. Što On kaže? "Gle, u dlanove sam te svoje urezao." (Izaija 49,16) Tu su ih urezali tragovi raspeća. Ljudi su Njegovo vlasništvo, oni su Božji po stvaranju i po otkupljenju. ...

Što dajemo Sotoni kada smatramo da Božji zakon treba ukinuti? Mi time pred cijelim stvorenim svemirom izjavljujemo da je Bog nesavršen, da je stvorio Zakon koji je toliko manjkav da se morao ukinuti. Upravo to Sotona želi. Možemo li dopustiti sebi da radimo u interesu bilo koje druge strane osim one na kojoj je Bog? (*Manuscript 10*, 1894.; *Sermons and Talks*, 232—235)

16 10. siječnja

Odbacivanje božanskog autoriteta

***"Mnoštvom svog bezakonja ... oskvrnu svoja svetišta!"
(Ezekiel 28,18)***

Visoke počasti koje su mu bile ukazane Lucifer nije cijenio kao Božji dar koji bi ga poticao na zahvalnost Stvoritelju. Silno je uživao u svom sjaju i uzvišenosti, i težio da postane jednakim Bogu. Nebeska su ga bića voljela i poštovala. Anđeli su s radošću izvršavali njegove naredbe, a on je više od svih bio obdaren mudrošću i slavom. Ali je Božji Sin bio priznati Vladar Neba, po sili i vlasti jedno s Ocem. Krist je bio sudionikom u svim Božjim vijećima, a Luciferu nije dopušten uvid u božanske namjere. "Zašto bi", pitao se ovaj moćni anđeo, "Krist imao vrhovnu vlast? Zašto ima veću čast od Lucifera?" (*Velika borba*, str. 391)

Veliki uzurpator nastavio je opravdavati sebe do samog vršetka sukoba na Nebu. Kada je objavljeno da on sa svim svojim pristašama mora biti istjeran iz blaženog prebivališta, vođa pobunjenika je otvoreno i drsko pokazao svoj prijezir prema Stvoriteljevom Zakonu. Izjavio je da božanske uredbe ograničavaju njihovu slobodu i objavio svoju namjeru da ukine Zakon. Sotona i njegove čete su krivnju za svoju pobunu jednodušno i u potpunosti svalili na Krista, izjavljujući da se nikad ne bi pobunili da nisu bili ukoreni.

Sotonina pobuna trebala je biti pouka svemiru za sva vremena, vječno svjedočanstvo o naravi i užasnim posljedicama grijeha. Ishod Sotonine vladavine, njezin utjecaj na ljude i anđele pokazat će do čega neizbježno dovodi odbacivanje božanskog autoriteta. To će potvrditi da je blagostanje svih Božjih stvorenja neodvojivo od Božje vladavine i Njegovog Zakona. Na taj način povijest ovog strašnog pokušaja pobune trebala je biti stalna zaštita svih svetih, razumnih bića, kako ne bi bila prevarena u pogledu naravi bezakonja, kako bi bila pošteđena grijeha i njegovih posljedica.

Bog u svakom trenutku može povući znakove svoje čudesne milosti i ljubavi koji još uvijek poživaju nad okorjelim grešnicima. O, kada bi ljudi razmislili kakve će biti posljedice njihove nezahvalnosti prema Bogu i nepoštovanja Krista kao nesagledivog Dara našem svijetu! Ako i dalje budu voljeli grijeh više nego poslušnost, blagoslovi i velika milost Božja koju sada uživaju, ali ne cijene, konačno će postati uzrok njihove vječne propasti. (*Manuscript 125, 1907.; Sermons and Talks, 388,389*)

11. siječnja

17

Osvrt na *Veliku borbu*

“Obilno trgujući napuni se nasiljem i sagriješi. Zato te zbacih sa gore Božje, istrgeh te, kerube zaštitniče, isred ognjenoga kamenja.” (Ezekiel 28,16)

Pišem potpuniju verziju knjige *Velika borba* koja sadrži povijest Sotoninog pada i pojave grijeha na našem svijetu. Sagledala sam jasnije i dojmljivije nego ikad taj veliki sukob između Krista — Kneza svjetla, i Sotone — kneza tame. Vidjevši svekoliku raznovrsnost obmane kojom Sotona nastoji upropastiti zabludjelog čovjeka i učiniti ga sličnim sebi, prijestupnikom svetog Božjeg

zakona, poželjela sam da Božji anđeli siđu na Zemlju i prikažu ovu istinu u svojoj njezinoj veličini i važnosti.

Nekada osjećam duboku zabrinutost za duše koje se svojevrijem udaljavaju od svjetla, istinskog znanja i poslušnosti svetom Božjem zakonu. Kao što su Adam i Eva povjerovali Sotoninoj laži: "Postat ćete kao bogovi", tako se i te duše nadaju da će se neposlušnošću uzdići do većih visina i zadobiti neki laskavi položaj. Ja sam toliko zabrinuta da, dok drugi mirno spavaju, provodim mnoge sate u molitvi da Bog svojom moćnom silom razobliči tu kobnu obmanu ljudskog uma i navede zavedene da u jednostavnosti priđu križu na Golgoti. Tada umirujem sebe mislju da su sve te duše otkupljene krvlju Gospodina Isusa. Koliko god mi voljeli te duše, Golgota svjedoči koliko ih tek Bog voli. To nije naše djelo, nego Gospodnje.

Mi smo samo oruđa u Njegovim rukama da bismo vršili Njegovu volju, a ne svoju. Promatramo one koji prkose Duhu milosti i strepimo zbog njih. Ožalošćeni smo i razočarani što se pokazuju tako nevjernim Bogu i istini. A pri pomisli na Krista koji ih je otkupio vlastitom krvlju, osjećamo još dublju žalost. Dali bismo sve što imamo da nekoga spasimo, ali otkrivamo da mi to nismo u stanju. Dali bismo i svoj život da spasimo jednu dušu za vječnost, ali čak ni ta žrtva ne bi bila dovoljna.

Jedina dovoljno velika žrtva prinesena je u životu, misiji i poslanju Isusa Krista. O, kada bi se dublje razmišljalo o veličini te žrtve! Tada bismo možda mogli bolje shvatiti i veličinu spase-nja. (*Testimonies for the Church*, sv. 5, 625,626)

18 12. siječnja

Značenje subote

"Tako bude dovršeno nebo i zemlja sa svom svojom vojskom. I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela koje učini." (Postanak 2,1.2)

Ljudska filozofija tvrdi da je svijet stvoren u neodređenom vremenskom razdoblju. Govori li i Bog na isti način o tom predmetu? Ne. On kaže: "Neka je ona znak, zauvijek, između mene i Izraelaca. Ta Jahve je za šest dana [a ne tijekom šest neodređenih razdoblja, jer u tom slučaju ne bi bilo načina da svetkujemo dan

koji je izričito naveden u četvrtoj zapovijedi] saznao nebo i zemlju, a sedmoga je dana prestao raditi i odahnuo.” (Izlazak 31,17) Molim vas da pažljivo pročitate peto poglavlje Ponovljenog zakona. Bog ponovno kaže: “Sjeti se da svetkuješ dan subotni, [ne zaboravi]. ... Ta i Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana počnuo. Stoga je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni.” (Izlazak 20,8.11)

Međutim, i pokraj živog proročanstva koje je pred njima, oni koji tvrde da propovijedaju Riječ, iznose pretpostavke čovječjeg uma, ljudske misli i zapovijedi. Oni svojim običajima prestupaju Božji zakon. Lažni nauk u vezi sa stvaranjem svijeta u neodređenom vremenskom razdoblju Sotonina je prijevara. Bog se obraća ljudskoj obitelji jezikom koji ona može razumjeti. On o tom predmetu ne govori tako neodređeno da bi ga ljudska bića mogla tumačiti u skladu sa svojim teorijama. Kada Gospodin izjavi da je stvorio svijet za šest dana i da je počnuo sedmog dana, On misli na dan od dvadeset četiri sata koji je obilježio izlaskom i zalaskom sunca.

Bog ne bi objavio smrtnu kaznu za nepoštovanje subote da nije svojem narodu omogućio jasno razumijevanje tog predmeta. ... Kada su postavljeni temelji Zemlje, postavljeni su i temelji subote. Kada su jutarnje zvijezde pjevale i sinovi Božji klicali od radosti, Bog je uvidio da subota ima ključno značenje za Adama i Evu, čak i u raj. Kad im je dao subotu, Bog je imao u vidu njihovo duhovno i tjelesno zdravlje.

Bog je stvorio ovaj svijet za šest doslovnih dana i u sedmi doslovni dan je počnuo od svih svojih djela i odmorio se. Stoga je dao ljudskim bićima šest dana u koje će raditi. ... Odvajajući subotu na taj način, Bog je svijetu dao spomenik. On nije odvojio bilo koji od sedam dana, već jedan određeni — sedmi dan. Svetkujući subotu, mi pokazujemo da priznajemo Boga kao živog Boga, Stvoritelja neba i Zemlje. (*Letter 31*, 1898.)

Prvi grijeh je neoprostiv

“Ja sam načinio zemlju i čovjeka na njoj stvorio; svojim sam rukama razapeo nebasa i zapovijedam svim vojskama njihovim.” (Izaija 45,12)

Adam i Eva su primali znanje u neposrednom razgovoru s Bogom; oni su učili o Njemu iz Njegovih djela. Sve što je stvoreno u svojem iskonskom savršenstvu, bilo je izraz Božje misli. Za Adama i Evu priroda je bila puna božanske mudrosti. Međutim, čovjek je prijestupom izgubio mogućnost da uči o Bogu u neposrednom razgovoru s Njime, a u velikoj mjeri, i iz Njegovih djela. ... Na svakoj strani velike knjige Njegovih stvorenih djela može se još prepoznati Njegov rukopis. Priroda još i sada govori o svom Stvoritelju. Ali ta su otkrivenja nepotpuna i nesavršena. U našem grešnom stanju, s oslabljenim sposobnostima i ograničenim shvaćanjem, mi ih nismo sposobni pravilno protumačiti. Nama je potrebno potpunije otkrivenje Božjeg Bića, koje nam je sam Bog dao u svojoj pisanoj Riječi. (Odgoj, str. 16,17)

Cijelo Nebo je s velikim zanimanjem i radošću pratilo stvaranje svijeta i Adama i Eve. Ljudska bića su bila posebna vrsta. Ona su stvorena “na sliku Božju” i Stvoriteljeva zamisao bila je da ona nasele Zemlju (Postanak 1,27.28). Trebala su živjeti u bliskoj zajednici s Nebom, primati i usvajati silu iz velikog Izvora sile. Uz Božju pomoć, trebala su živjeti bezgrešnim životom.

Međutim, Sotona je čvrsto odlučio osujetiti Božji plan. Ne trebamo ni pokušati shvatiti motive zbog kojih je biće koje se nalazilo odmah uz Krista u nebeskim dvorovima unijelo zavist i ljubomoru u redove anđela. On je svoje nezadovoljstvo prenio na mnoge i tako je došlo do rata na Nebu koji je završen izbacivanjem Sotone i njegovih pristaša. Mi ne trebamo opterećivati svoj um pokušavajući proniknuti u razloge zbog kojih je Sotona postupio tako kao što je postupio. Kada bi se razlog mogao naći, postojalo bi i opravdanje za grijeh. Ali opravdanja nema. Nema razloga da ljudska bića krenu putem kojim je pošao Sotona. ...

Nakon što je zbačen s Neba, Sotona je odlučio svoje kraljevstvo uspostaviti na Zemlji. Preko njega je grijeh ušao u svijet, a preko grijeha i smrt. Slušajući njegovo pogrešno predstavljanje Boga, Adam je pao sa svojeg uzvišenog položaja, a ustave zla su se otvorile nad našim svijetom.

Nema opravdanja za Adamov grijeh. Sve njegove potrebe bile su velikodušno zadovoljene. Ništa mu više nije bilo potrebno. Pred njega je stavljena samo jedna zabrana. ... Tu zabranu je Sotona iskoristio kao priliku da podmetne svoje zle prijedloge. (*Manuscript 97, 1901.*)

14. siječnja

20

Rad je bio potreban čak i u Edenu

“Ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo!” (Postanak 2,17)

Stvarajući Adama i Evu, Bog je predvidio da budu aktivni i da se bave korisnim radom. Sveti par bio je smješten u Raj i okružen svim onim što je bilo lijepo za gledanje i dobro za jelo. U Edenu je za njih posađen prelijepi vrt, u kojem se nalazilo veličanstveno drveće različitog izgleda, sve što je moglo poslužiti na korist ili uživanje. Cvijeće nesvakidašnje ljepote, najrazličitijih boja i nijansi ispunjavalo je zrak mirisom. Živahne ptice pjevice ukrašene raznobojnim perjem veselo su cvrkutale pjesme hvale u čast Stvoritelju.

Sva osjetila svetog para uživala su u Raju, ali to nije bilo dovoljno. Bilo im je potrebno nešto što će uposliti čudesan ljudski organizam. Onaj koji ih je oblikovao, znao je što je za njihovo dobro. Da se sreća sastojala u neradu, oni bi u stanju svete nevinnosti bili ostavljeni da ništa ne rade. Ali čim su naši praroditelji stvoreni, Bog im je dao određeni posao. Trebali su pronaći privlačnost i sreću u održavanju onoga što je Bog stvorio, a njihove potrebe trebale su biti izdašno zadovoljene plodovima u vrtu.

Umni i tjelesni rad je blagotvoran. Svaka sposobnost uma i svaki mišić tijela ima određenu službu, i svi zahtijevaju vježbu da bi se razvili i stekli zdravu snagu. Svaki djelić živog mehanizma morao je biti aktivan. Čitav organizam treba biti uvijek u pokretu da bi bio efikasan i postigao cilj s kojim je stvoren. (*Manuscript 58, 1890.*)

Krist je nazvan drugim Adamom. U čistoći i svetosti, povezan s Bogom i voljen od Boga, On je počeo tamo gdje je počeo i prvi Adam. Ipak, prvi Adam je u svakom smislu bio u povoljnijem položaju od Krista. Bog koji je volio sveti par, na divan način se brinuo o njemu. Sve u prirodi bilo je čisto i neiskvareno. Voće,

cvijeće i prelijepo, blagorodno drveće bujalo je u Edenskom vrtu. Svega što im je bilo potrebno, Adam i Eva imali su u izobilju.

Međutim, Sotona je došao i posijao sumnju u Božju mudrost. ... Eva je podlegla kušnji, a Adam je uzeo zabranjeni plod iz ruke svoje žene. On je pao na najmanjem ispitui kojem ga je Gospodin mogao izložiti da bi provjerio njegovu poslušnost, nakon čega su se nad ovim svijetom otvorile ustave jada. ... Neposlušnošću jednog čovjeka mnogi su postali grešnici. (*Manuscript 20*, 1898.; *Manuscript Releases*, sv. 8, 39,40)

21 15. siječnja

Zadovoljstvo je katkad samo prurušena kušnja

“Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?” (Postanak 3,1)

Da bi neopazice ostvario svoje djelo, Sotona je izabrao zmiju za svog posrednika — prikladnu krinku za prijevaru. Zmija je bila jedno od najmudrijih i najljepših stvorenja na zemlji. Imala je krila, i dok je letjela zrakom, njen je zasljepljujući sjaj bio poput boje i odsjaja poliranog zlata. Dok se odmarala u plodovima opterećenim granama zabranjenog drveta i naslađivala njegovim ukusnim plodovima, bio je to privlačan i ugodan prizor za oko promatrača. Tako se u miru vrta skrivao uništavač, vrebajući svoju žrtvu.

Anđeli su upozorili Evu da se ne odvaja od svog supruga dok je on bio zaokupljen dnevnim radom u vrtu; s njim je opasnost od kušnje bila manja nego kad je bila sama. Ali zaokupljena svojim ugodnim zadatkom, ona je nesvjesno odlutala od njega. Kad je primijetila da je sama, osjetila je strah od opasnosti, ali ga ona nije uvažila i zaključila da je njena mudrost i snaga dostatna da razluči zlo i suprotstavi mu se. Ne razmišljajući o anđeoskom upozorenju, ona je ubrzo promatrala zabranjeno drvo s mješavinom radoznalosti i divljenja. Plodovi su bili prekrasni i ona se pitala zašto ih je Bog zabranio.

Sada se kušaču pružila prilika. Kao da čita njene misli, obratio joj se pitanjem: “Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?” Eva je bila iznenađena i zapanjena jer joj se činilo da čuje odjek svojih misli. ... Na kušačevo zavodljivo priznanje ona je uzvratila: “Plodove sa stabala u vrtu smijemo

jesti. Samo za plod sa stabla što je nasred vrta rekao je Bog: Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete!' Na to će zmija ženi: 'Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo.'"

Takvo je Sotonino djelo od Adamova vremena do danas, i on ga obavlja s velikim uspjehom. On kuša ljude da ne vjeruju Božjoj ljubavi i sumnjaju u Njegovu mudrost. On neprekidno pokušava potaknuti duh neograničene radoznalosti, nemirne, ljubopitljive želje da se prodre u tajne božanske mudrosti i moći. U naporima da istraže ono što je Bog odlučio zadržati, mnoštvo previda istine što ih je On otkrio bitne za spasenje. (*Patrijarsi i proroci*, str. 33—35)

16. siječnja

22

Sotona nas potiče da se oslanjamo na sebe

"Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo." (Postanak 3,5)

Pošto su poslušali kušača, naši su praroditelji izgubili svoj prelijepi edenski dom. Sotona je shvatio da Eva sluša njegove kušnje i prepoznao sklonost k nepovjerenju u Božju riječ. ...

On im je grijeh prikazao kao pravi blagoslov i nametao im misao da im je Bog, zabranom da jedu plod sa stabla, uskratio nešto jako dobro. Ako budete jeli s njega, oči će vam se otvoriti, rekao je, i bit ćete kao bogovi. Bit ćete kao sam Bog u znanju i sili. ... A kad su im se oči otvorile, imali su što vidjeti! "I vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo." (Postanak 3,5)

Znanje su dobili, ali kakvo? Znanje koje su stekli bilo je prokletstvo grijeha. Eva je žudjela za nečim što je Bog zabranio. Pokazala je nepovjerenje u Boga i Njegovu dobrotu i želju da bude neovisna i radi ono što ona misli da je najbolje. Ponudila je plod Adamu i tako postala njegov kušač. Htjela je biti kao bog, da sama sebi bude zakon. Nije bila spremna ni na kakvo suzdržavanje. Ali taj naizgled najmanji mogući grijeh, učinio ju je prijestupnikom Božjeg zakona. ...

Gospodin Isus došao je na naš svijet da bi bio kušan od strane istog neprijatelja. On je stupio na tlo na kojem je Adam

pao, ali je odolio. Odupro se đavlu i u ime ljudskog roda postao Pobjednik. Svemir je slavio pobjedu. Sotona je prišao Kristu s kušnjom koja Ga je trebala navesti da posumnja u Božje namjere i zakone i zauzme neovisan stav. Ali kušač je osujećen. Krist nije ulazio ni u kakvu polemiku sa Sotonom. On je Božjeg neprijatelja suočio s Božjom riječju: "Pisano je."

"Ne znate li da ne pripadate sami sebi? Jer ste kupljeni skupo." (1. Korinćanima 6,15.19 — Šarić) A kolika je to cijena bila — žrtvovanje Krista za spasenje umirućeg svijeta. ... Svi koji se ujedine s Kristom izići će iz svijeta i odvojiti se. Oni se neće pridružiti svijetu po nekom svojem izboru. Neće uspostavljati veze koje ih odvođe na put kušnje. Neće ići svjetovnim putovima. Oni će stupiti u Kristovu školu i učiti od velikog Učitelja. On poziva svaku dušu: "Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti." (Matej 11,28) (*Manuscript 21*, 1898.)

23 17. siječnja

Opomena protiv lažnog znanja

***"Vidje žena da je stablo dobro za jelo, za oči zamamljivo, a za mudrost poželjno: ubere ploda njegovu i pojede. Dade i svom mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jelo."* (Postanak 3,6)**

Postoji lažno znanje, znanje o zlu i grijehu, koje je na ovaj svijet donio Sotona svojim lukavstvom. Neposvećene želje, nesveti ciljevi potiču nas da tragamo za takvim znanjem. Takve pouke se skupo plaćaju, ali mnogi i dalje ne vjeruju da bi im bilo bolje bez njih. ...

U težnji za obrazovanjem, kao i u svemu drugom, zemaljski ciljevi su opasni po dušu. U obrazovnim krugovima zastupaju se mnoge ideje koje ne potječu od Uzvišenog i Svetog koji živi u vječnosti, već od onih koji su od znanstvenih studija načinili idola i obožavaju znanost koja isključuje Boga iz obrazovanja. Ali budući da su privlačno umotane, te zablude se široko prihvaćaju.

...

Dobro je steći znanje. Međutim, velik broj onih koji imaju ambiciju da steknu takvo znanje uopće ne razmišlja kako da to znanje upotrijebe. Svijet je pun muškaraca i žena koji nemaju nikakav osjećaj obveze prema Bogu zbog darova koji su im po-

vjereni. ... Oni se samo žele istaknuti. Njihov životni cilj je da zauzmu što je moguće viši položaj. ...

Ima ljudi koje je Bog obdario nesvakidašnjim sposobnostima. Oni su duboki mislioci, energični i temeljiti. Ali mnogi od njih su okrenuti ostvarenju vlastitih sebičnih ciljeva, i ne odaju nikakvu čast i slavu Bogu. Neki od njih su ugledali svjetlo istine, ali budući da su slavili sebe, a nisu dali Bogu prvo i posljednje i najbolje od svega, odlutali su od biblijske istine u skepticizam i nevjerovanje.

Kad takve stignu Božje kazne i nevolja ih navede da ispitaju stare staze, magla skepticizma se povlači iz njihovog uma. Neki od njih se pokaju, vrte prvoj ljubavi i izidu na put kojim je predviđeno da hode Gospodnji otkupljenici. ... Kada dođe do te čudesne promjene, Božji Duh usmjerava misli u nove kanale, karakter se preobražava i duša seže za nebeskim. ... Milost koju Krist daje ... dovest će ih do Isusovog križa kao aktivne, posvećene, odane radnike u djelu širenja nebeske istine. (*Manuscript 51, 1900.; Manuscript Releases 20, 40,41*)

18. siječnja

24

Važno je usporediti Eden i Getsmani

“Jer kao što su nepokornošću jednoga čovjeka svi postali grešnici, tako će i pokornošću jednoga svi postati pravednici.” (Rimljanima 5,19)

Kristov život trebamo neprekidno proučavati, o njemu trebamo pažljivo razmišljati sa željom da shvatimo zašto je On uopće morao doći. Do svojih zaključaka možemo doći jedino istraživanjem Pisma, kao što nas Krist i potiče kad kaže: “Ona svjedoče za mene.” Istražujući Riječ, možemo spoznati vrlinu poslušnosti kao suprotnost grešnoj sebičnosti. “Jer kao što su nepokornošću jednoga čovjeka svi postali grešnici, tako će i pokornošću jednoga svi postati pravednici.” (Rimljanima 5,19)

Edenski vrt, ukaljan ljagom neposlušnosti, treba pažljivo proučavati i usporediti ga s Getsemanskim vrtom u kojem je Otkupitelj svijeta proživljavao nadljudsku agoniju kad su grijesi čitavog svijeta svaljeni na Njega. Poslušajte molitvu jedinorođenog Sina Božjeg: “Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež! Ali neka ne bude moja nego tvoja volja!” (Matej 26,39) “Ponovno

se udalji te uze moliti: 'Oče moj! Ako nije moguće da me mine ovaj kalež, a da ga ne pijem, neka bude volja tvoja.'" (Matej 26,42)

I po treći put se pomolio izgovarajući iste riječi. Upravo je na tom mjestu tajanstvena čaša podrhtavala u rukama Božjeg Sina. Hoće li On u agoniji otrti krvavi znoj sa svojeg lica i napustiti ljudski rod? Strašni prizori bijede, stradanja i propasti izgubljenog svijeta smjenjivali su se pred Njegovim očima.

"Kad se nađe u smrtnoj borbi, još je žarče molio, a znoj mu postade kao guste kaplje krvi što padahu na zemlju." (Luka 22,44) "Tada mu se ukaza anđeo s neba i poče ga hrabriti." (Luka 22,43) Borba je završena. Isus je odlučio proslaviti svojega Oca tako što će ispuniti Njegovu volju i snositi osudu, posljedicu čovjekovog prijestupa. Bio je poslušan do same smrti, i to smrti na križu. To je ono do čega je dovela Adamova neposlušnost i što poslušnost Božjeg Sina znači za nas. ...

Sreća ljudskih bića sastoji se u njihovoj poslušnosti Božjim zakonima. Poslušnošću Božjem zakonu ona su ogradena i zaštićena od zla. Nitko ne može biti sretan, a istodobno odvojen od Božjih jasnih zahtjeva, niti može sigurno slijediti mjerila koja je sam uspostavio. (*Manuscript 1*, 1892.; *Manuscript Releases*, sv. 6, 336—338)

25 19. siječnja

Posljedice grijeha

***"I sakriju se — čovjek i njegova žena — pred Jahvom, Bogom, među stabla u vrtu."* (Postanak 3,8)**

Adam nije razmislio o svim posljedicama koje će nastati kao rezultat njegove neposlušnosti. On se nikad nije svjesno odlučio suprotstaviti Bogu, niti je ikad govorio protiv Boga. On je jednostavno postupio izravno nasuprot Božjoj jasno izraženoj zapovijedi. Koliko je mnogo onih koji i danas čine isto, ali je njihova krivnja mnogo veća jer imaju primjer Adamove neposlušnosti i njezinih rezultata, što bi ih trebalo upozoriti na strašne posljedice kršenja Božjeg zakona. Dakle, oni imaju jasno svjetlo u tom pogledu i nemaju izgovora za svoje odbijanje i nepoštovanje Božjeg autoriteta. ...

Pošto je Adam podlegao kušnji i pošto nam je problem grijeha i njegovih posljedica tako jasno izložen, možemo zaključiti,

sagledavši sve od uzroka do posljedica, da bit grijeha nije u veličini učinjenog djela, već u neposlušnosti Božjoj izraženoj volji, što je nijekanje Boga, odbacivanje Zakona Njegove vladavine. ...

Zakon vlastitog "ja" se uzdiže, ljudska volja se postavlja kao najveća, pa čak i kad se javi Božja uzvišena i sveta volja koju treba slušati i poštovati, ona postupa po svome, zadovoljava vlastite prohtjeve. Tako dolazi do sukoba između ljudskog bića i Boga.

Pad naših praroditelja prekinuo je zlatni lanac potpune pokornosti ljudske volje Božjoj. Poslušnost se više ne smatra apsolutno nužnom. Ljudska bića slijede vlastite zamisli, za koje je Gospodin rekao da su kod stanovnika starog svijeta uvijek bile samo zle. Gospodin Isus izjavljuje: "Kao što sam i ja vršio zapovijedi Oca svog." (Ivan 15,10) Kako? Kao čovjek. "Evo dolazim da učinim, o Bože, volju tvoju." (Hebrejima 10,9 — Šarić) Pred optužbama Židova On je ukazao na svoj čist, besprijekoran, sveti karakter pitajući: "Tko će me od vas prekoriti za kakav grijeh?" (Ivan 8,46 — Šarić) ...

Mi ne trebamo služiti Bogu nekim nadnaravnim sposobnostima, već u skladu s naravi koju imamo, koju je otkupio Božji Sin. U Kristovoj pravednosti mi ćemo stajati opravdani pred Bogom kao da nikad nismo sagriješili. Razmišljanje o tome što bismo mogli učiniti da smo anđeli, neće nam uliti snagu. Mi se trebamo vjerom okrenuti Isusu Kristu i pokazati ljubav prema Bogu poslušnošću Njegovim zapovijedima. (*Manuscript 1*, 1892.; *Manuscript Releases*, sv. 6, 337—342)

20. siječnja

26

Posljedice protivljenja Božjim planovima

"Jahve, Bog, reče ženi: 'Što si to učinila?' 'Zmija me prevarila, pa sam jela', odgovori žena." (Postanak 3,13)

Božja je namjera bila da se ljudski rod naseli na Nebu ako se pokaže poslušnim svakoj Njegovoj riječi. Adam je trebao biti stavljen na ispit da bi se vidjelo hoće li biti poslušan kao odani anđeli, ili neće. Da je položio taj ispit, svaka pouka koju bi on davao svojoj djeci bila bi uvijek pouka o odanosti. Njegov um i misli bili bi kao um i misli samog Boga. ...

Sotona, buntovni knez, bio je ljubomoran na Boga. Odlučio je lukavošću, prepedenošću i prijevarom osujetiti Božje namjere.

Prišao je Evi ne u obličju anđela, već kao zmija, lukava, prepredena, spremna da prevari. Obratio joj se glasom koji je izgledao kao da dolazi od zmije. ... Dok ga je Eva slušala, upozorenja koja joj je Bog dao izbljednula su u njezinom umu. Podlegla je kušnji, a kad je i sama iskušala Adama, on je isto tako zaboravio na Božje opomene. Povjerovao je u riječi Božjeg neprijatelja. ...

“Ne, nećete umrijeti!” (Postanak 3,4), laž koju je Sotona rekao Evi, odzvanja kroz vjekove, iz naraštaja u naraštaj. Tako je Sotona iskušao naše praroditelje, a tako kuša i nas danas. ...

Adam i Eva izbačeni su iz Edena i anđeo s plamenim mačem čuvao je put k stablu života kako mu nevjerni, neposlušni par ne bi imao pristup i tako ovjekovječio grijeh. Zapazite tu pojedinost. Gospodin palom i neposlušnom Adamu nije ukazao isto povjerenje kao pravednom i odanom Adamu koji je živio od svake riječi koja izlazi iz usta Božjih. ...

Adamu i Evi su se doista otvorile oči, ali s kojim ciljem? Da bi vidjeli vlastitu sramotu i propast, da bi shvatili da ih odjeća od nebeske svjetlosti koja ih je štitila više ne pokriva. Oči su im se otvorile samo da bi vidjeli da je nagost plod grijeha. ...

Svi koji danas dopuste sebi da budu upotrijebljeni kao Sotonino oruđe da bi druge navodili na nepoštovanje Božjih zapovijedi, nalaze se pod Božjom osudom. Naša sigurnost leži u svesrdnom vjerovanju u “tako govori Gospodin”. To je objava istine. Oni koji odstupe od istine zbog bilo kojeg razloga i odlutaju na staze koje su sami izabrali — kolika god bila njihova navodna mudrost, koliki god položaj zauzimali — slijede lažnog vođu i on će ih odvesti na pogrešan put. (*Letter 91*, 1900.)

27 21. siječnja

Grijeh je nametnuo promjenu u Božjim planovima

“Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti nad tobom.” A čovjeku reče: ‘Zemlja neka je zbog tebe prokleta: s trudom ćeš se od nje hraniti svega vijeka svog!’” (Postanak 3,16.17)

Evi je prikazana žalost i bol koja je morala biti njen udio. Gospodin je rekao: “Žudnja će te mužu tjerati, a on će gospodariti nad tobom.” Bog je Evu prilikom stvaranja izjednačio s Adamom. Da su ostali poslušni Bogu — u skladu s Njegovim Zakonom

ljubavi — oni bi uvijek bili u međusobnom skladu, ali grijeh je unio neslogu, i sada se njihovo zajedništvo i sklad može očuvati samo pokoravanjem jedne ili druge strane. Eva je prva pogriješila, i ona je popustila kušnji time što se odvojila od svog druga, protivno božanskoj uputi. Adam je zgriješio zbog njenog moljenja i ona je sada bila podređena svom mužu. Da je pali ljudski rod cijenio načela propisana Božjim zakonom, ova bi se presuda, premda posljedica grijeha, pokazala blagoslovom, ali čovjekova zlouptreba položaja ispunila je mnoge žene gorčinom i njihov život učinila teretom.

Eva je bila savršeno sretna pored svog supruga u njihovom domu u Eden, ali kao nemirne suvremene Eve, ona se zanosila nadom da će zakoračiti u višu sferu postojanja od one koju joj je Bog odredio. Pokušavajući se uzdignuti iznad prvotne razine, ona je pala niže.

Gospodin je rekao Adamu: “Jer si poslušao glas svoje žene te jeo sa stabla s kojega sam ti zabranio jesti. ... U znoju lica svoga kruh svoj ćeš jesti dokle se u zemlju ne vratiš: ta iz zemlje uzet si bio — prah si, u prah ćeš se vratiti.” (Postanak 3,17,19)

Božja volja nije bila da bezgrešni par upozna zlo. On im je slobodno dao dobro, a uskratio zlo. Ali, protivno Njegovoj zapovijedi, oni su okusili sa zabranjena drveta, i sada će oni nastaviti jesti s njega, poznavati zlo tijekom cijelog svog života. Od tog trenutka Sotonine kušnje će nanositi bol ljudskom rodu. Umjesto ugodnog rada koji mu je određen, briga i napor trebali su biti njegovo naslijeđe. Oni će biti podložni razočaranju, žalosti i boli, a naposljetku i smrti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 38,39)

22. siječnja

28

Bog je Sotonu izvijestio o svemu

“Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene.” (Postanak 3,15)

Nesloga vlada između sila dobra i sila zla, između vjernih i nevjernih anđela. Krist i Sotona nisu u dogovoru i nikad neće biti. Prava Božja crkva uvijek je vodila odlučnu borbu protiv Sotoninih predstavnika. Sve dok se sukob ne okonča, vodit će se borba između zlih anđela i zlih ljudi na jednoj strani, a svetih anđela i iskrenih vjernika na drugoj.

Bitka koja bjesni postajat će sve žešća kako se kraj bude približavao. One koji su se ujedinili sa sotonskim silama Gospodin je označio kao djecu tame. Nema i ne može biti prirodnog neprijateljstva između palih anđela i palih ljudi. I jedni i drugi su zli. U svojem otpadu i jedni i drugi njeguju zle osjećaje. Zli anđeli i zli ljudi udružuju se u očajnički savez protiv dobra. Sotona je znao da će, ako uspije navesti ljudski rod, kao što je naveo anđele, da se ujedine s njim u pobuni, imati jake snage s kojima će nastaviti sa svojim buntovništvom.

U vojsci zla vlada nesklad i nesloga, ali svi oni su nepokolebljivi saveznici u borbi protiv Neba. Njihov jedini cilj je da ponize Boga, a njihova brojnost ulijeva im nadu da će uspjeti zbaciti s trona Svemoćnoga.

Kada su Adam i Eva smješteni u Edenski vrt, bili su nevini i bezgrešni, u savršenom skladu s Bogom. U njihovom srcu nije bilo neprijateljstva. Ali kada su sagriješili, njihova narav više nije bila bezgrešna. Učinivši upravo ono što im je Bog izričito rekao da ne čine, stali su na stranu palog neprijatelja i postali zli. Da se Bog nije umiješao, pali ljudi bi sa Sotonom uspostavili čvrst savez protiv Neba. Ali kada su izgovorene riječi: "Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu", Sotoni je bilo jasno da je napravljen neki plan kojim se bića koja su pala stavljaju u povoljan položaj i njihova narav obnavlja na Božju sliku, bez obzira na to što je on uspio iskariti, navesti ljude da pogriješe, da povjeruju u njegovu laž i posumnjaju u Boga. Vidio je da će to što ih je naveo na kušnju ispasti loše po njega i da će se naći u položaju u kojem ne može pobijediti. ...

Bog se zavjetovao da će u ljudsko srce unijeti novo načelo — mržnju prema grijehu, prijevari, pretvaranju i svemu onome što ima obilježja Sotoninog lukavstva. (*Manuscript 72, 1904.*)

Neprijateljstvo između Krista i Sotone

“Neprijateljstvo ja zamećem između ... roda tvojeg i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu.”
(***Postanak 3,15***)

Gospodin je rekao za Sotonu, staru zmiju, da će ujesti Krista za petu, ali da će Krist njemu stati na glavu. Hvala Bogu što on ne može dirati glavu. “Ja sâm umom svojim služim zakonu Božjem” (Rimljanima 7,25), kazao je apostol. Dok Sotona poziva ljude i pale anđele da mu se pridruže u borbi protiv dobra, um i srce su uposleni u službi Kristu. Oni mogu raniti samo petu, dok samim činom kojim Sotona naizgled trijumfira izazivajući njihovu patnju i smrt, vjerni koji stanu u obranu Gospodnjeg zakona ranjavaju glavu velikog buntovnika.

Proročanstvo o neprijateljstvu između Sotone i Krista je dalekosežno. Ono ocrtava neprekidan sukob između Krista i Njegovih sljedbenika i Sotone, njegovih anđela i palih ljudi koji su sklopili očajnički savez da bi optužili, povrijedili, ranili i istrijebili Kristove sljedbenike na svršetku vremena. Sukob između Sotone i Krista nastavio se i na ovom svijetu. Sotona je neprekidno napadao Božjeg Sina i stvarao predrasude kod ljudi. Ne samo da su Kristove doktrine i nauk izvrtani, pogrešno tumačeni i uzurpirani, već su Ga i neistine svuda pratile. Pogrešna tumačenja koja su veliki svećenici, farizeji i saduceji sipali u uši naroda, godile su najnižim strastima preljubnika, bludnika i nepoštenih ljudi, stvarajući predrasude koje su Njegov život na Zemlji učinile skoro nemogućim čak i tijekom te tri i po godine koliko je Njegova javna služba trajala.

Zašto, onda, rekao je Krist, da se oni koji nose Božju istinu ovom svijetu obeshrabruju i postaju malodušni? “Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije vas!” (Ivan 15,18) “Oni ne pripadaju svijetu, kao što ni ja ne pripadam svijetu.” (Ivan 17,16) Oni će “vas grditi i progoniti i ... zbog mene lažno pripisivati svaku vrstu opačine” (Matej 5,11). “Doći će čas kada će svaki koji vas ubije misliti da Bogu služi.” (Ivan 16,2)

Sotonina zloba dostigla je vrhunac u trenutku kad je razapet Gospodin slave, a i mi u ovo vrijeme možemo očekivati da će ljudsko srce biti otvoreno za predrasude i neistine, zlonamjerna, pogrešna tumačenja i klevetanje — srce onih koji vole tu vrstu

sotonskog djelovanja. To je mudrost ovoga svijeta. Ona je začeta u paklu i njezini će rezultati biti isti kao u Kristovo vrijeme. (*Manuscript 55, 1886.*)

30 24. siječnja

Jedino je Krist mogao okajati grijeh

“Znajte da niste otkupljeni nečim raspadljivim — srebrom ili zlatom ... nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane Janjeta.” (1. Petrova 1,18,19)

Čovjekov pad je cijelo Nebo ispunilo žalošću. Svijet koji je Bog načinio bio je uništen prokletstvom grijeha i nastanjen bićima osuđenima na bijedu i smrt. Činilo se da nema izlaza za one koji su prekršili Zakon. Anđeli su prestali pjevati pjesme hvale. Diljem nebeskih dvorova žalovalo se zbog propasti koju je donio grijeh.

Božji Sin, veličanstveni nebeski Zapovjednik, bio je pokrenut sažaljenjem prema palom ljudskom rodu. Kad se bijeda izgubljenog svijeta pokazivala pred Njim, Njegovo je srce bilo ganuto beskonačnim sažaljenjem. Međutim, božanska je ljubav stvorila plan kojim je čovjek mogao biti otkupljen. Božji je prekršeni Zakon zahtijevao život grešnika. U cijelom je svemiru postojala samo jedna osoba koja je mogla, umjesto čovjeka, ispuniti zakonske zahtjeve. Budući da je božanski Zakon sve kao i sam Bog, pomirenje je za njegov prekršaj mogao izvršiti samo onaj koji je jednak s Bogom. Nitko osim Krista nije mogao otkupiti palog čovjeka od prokletstva Zakona i vratiti ga u sklad s Nebom. Krist je na sebe odlučio uzeti krivnju i sramotu grijeha, grijeha koji je tako mrzav svetom Bogu da je rastavio Oca od Njegova Sina. ...

Ovdje je pred Ocem molio u korist grešnika dok su nebeske vojske očekivale rezultate s napetošću koja se riječima ne može izraziti. Taj tajni razgovor je dugo trajao — “savjet mirni” (Zaharija 6,13 — Daničić) za pali ljudski rod. Plan spasenja je začat prije stvaranja svijeta, jer je Krist “zaklano janje” (Otkrivenje 13,8), a ipak se i Kralj svemira borio sam sa sobom prije no što je dao svog Sina da umre za okrivljene ljude. ... O, kakva tajna otkupljenja! Božja ljubav za svijet koji Ga nije ljubio! Tko može spoznati dubinu ljubavi koja “nadilazi spoznaju” (Efežanima 3,19)? ...

Bog se trebao objaviti u Kristu da “pomiri svijet sa sobom” (2. Korinćanima 5,19). Grijeh je tako duboko ponizio čovjeka da

je njemu samom bilo nemoguće pomiriti se s Onim čija je narav čistoća i dobrota. Ali Krist, nakon što je otkupio čovjeka od osude grijeha, može dati božansku silu da je udruži s ljudskim naporima. Tako pokajanjem pred Bogom i vjerom u Krista pala Adamova djeca mogu još jednom postati “sinovi Božji” (1. Ivanova 3,2). (*Patrijarsi i proroci*, str. 42,43)

25. siječnja

31

Anđeli se čude Božjem planu za spasenje čovječanstva

“Zar nisu svi (anđeli) službujući duhovi što se običavaju slati da služe onima koji imaju baštiniti spasenje?” (Hebrejima 1,14)

Jedini plan koji može osigurati čovjekovo spasenje obuhvatio je cijelo Nebo u beskonačnoj žrtvi. Anđeli se nisu mogli radovati kad im je Krist predočio plan otkupljenja, jer su uvidjeli da će čovjekovo spasenje njihov dragi Zapovjednik platiti neizrecivom boli. U tuzi i čuđenju oni su slušali Njegove riječi dok im je On objašnjavao kako mora napustiti čistoću i mir Neba, njegovu radost, slavu i vječni život i doći u dodir s pokvarenošću Zemlje, iskusiti njenu bol, sramotu i smrt. On je trebao stati između grešnika i kazne za grijeh, pa ipak će Ga malo njih prihvatiti kao Sina Božjeg. On je trebao napustiti svoj uzvišeni položaj kao Veličanstvo Neba, sići na Zemlju i poniziti se kao čovjek, i osobno iskusiti žalost i kušnje koje čovjek mora proživjeti. Sve će ovo biti nužno da bi on mogao pomoći onima “koji stoje u kušnji” (Hebrejima 2,18). Kad se njegova zadaća učitelja završi, On će biti predan u ruke bezbožnika i izložen uvredama i mučenju na koje ih samo Sotona može nadahnuti. On će morati umrijeti najsurovijom smrću, biti uzdignut između Zemlje i Neba kao okrivljeni grešnik. On će morati proći kroz duge sate agonije, tako strašne da je anđeli neće moći promatrati, već će zakloniti svoje lice. On će morati pretrpjeti tjeskobu duše, odvojenost od Očeva lica, dok će na Njemu biti krivnja za prijestup — težina grijeha cijeloga svijeta.

Anđeli su se bacili pred noge svog Stvoritelja i ponudili da oni postanu žrtva za čovjeka. Ali anđeoski život nije mogao platiti dug, čovjeka je mogao otkupiti samo njegov Stvoritelj. Ipak, an-

deli su trebali odigrati svoj dio u planu otkupljenja. Krist je trebao biti "učinjen nižim od anđela, radi patnje, to jest smrti" (Hebrejima 2,9). Kad uzme ljudsku narav, Njegova moć neće biti jednaka njihovoj, i oni su Mu trebali služiti, da Ga utješe i ublaže Njegovu patnju. Oni su također trebali biti službujući duhovi koji su poslani da služe onima koji će postati baštinici spasenja (Hebrejima 1,14). Oni će čuvati primatelje milosti od sile zlih anđela i od tame kojom ih Sotona neprekidno okružuje. ...

Krist je uvjerio anđele da će On svojom smrću otkupiti mnoge i uništiti onoga koji je imao silu smrti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 43,44)

32 26. siječnja

Pala ljudska bića mogu postati jedno s Bogom

***"Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo."* (2. Korinćanima 5,17)**

Ljudska bića su prekinula vezu s Bogom i njihove duše su oslabljene i obuzete djelovanjem smrtonosnog otrova grijeha. Ali u jednom trenutku, nebeskim dvorovima prolomio se glasan poklič: "Našao sam otkup! Božanski život je dan kao otkup za čovjeka. Onaj koji je jednak s Ocem, postao je čovjekova zamjena."

...

Bog je ljudskom rodu dao svojega jedinorođenog Sina kako bi ljudi mogli postati dionici božanske naravi tako što će prihvatiti lijek za grijeh i dopustiti Kristovoj božanskoj milosti da djeluje u njihovom životu. ... Prihvatanjem božanske sile koja im je stavljena na dohvat ruke, pala ljudska bića mogu postati jedno s Bogom. Vječni život je blagoslov koji je Krist donio svijetu.

"Anđele koji nisu sačuvali svoje dostojanstvo," Bog je "ostavio u vječnim okovima, paklenom tamom pokriven, za sud velikoga Dana" (Juda 1,6). Nikad više neće biti dopušteno da načelo zla, koje je ovamo donio prvi anđeo koji je pao, ponovno dospije na Nebo. Ali mi, dokle god živimo ovdje na Zemlji, morat ćemo se suočavati sa zlom i boriti protiv njega. Bitka se vodi za svaku dušu. Sve one koji odluče slijediti vlastitu volju i ne vrate se na Gospodnji put, Sotona će upotrijebiti u svojoj službi. Znanje koje su stekli o onome što je božansko tada se sjedinjuje sa znanjem koje Sotona koristi da bi ojačao svoje redove u velikoj borbi. ...

Milost obiluje u Kristu i oni koji zauzmu položaj na Otkupiteljevoj strani, postaju nova stvorenja. U svojem karakteru oni postaju jedno s Bogom. U tome je ljubav! Bog usaduje vrline svojega karaktera u one koji Ga prime. Svojom beskrajnom žrtvom On uzdiže ljude iz položaja Sotoninih robova, i čini ih sinovima i kćerima nebeskog Kralja. ...

Krist je došao da bi stradao u ime palog roda jer se Sotona hvalio kako nitko ne može odoljeti njegovim prijevarama. On je na ovom svijetu živio besprijerodnim životom. Zaogrnut ljudskom naravi, Otkupitelj se izložio svim kušnjama koja salijeću čovjeka i u potpunosti ih svladao. Izvještaj o Njegovom životu dan je svijetu da nitko ne bi sumnjao u silu Božje milosti. Svakoj duši koja teži savršenstvu kršćanskog karaktera ovaj svijet postaje bojno polje na kojem se vodi borba između dobra i zla. I svatko tko se osloni na Krista, izvojevat će pobjedu. (*Letter 38, 1907.*)

27. siječnja

33

Ne tražite znanje bezumnih

“Zatim reče Bog: ‘Evo, čovjek postade kao jedan od nas — znajući dobro i zlo!’” (Postanak 3,22)

Iz epohe u epohu radoznalost je navodila ljude da tragaju za stablom spoznaje. Često su mislili da beru najvažniji plod, ali su, kao i Salomon u svojim istraživanjima, otkrili da je sve to ispraznost i ništavilo u usporedbi s poznavanjem prave svetosti koja im može otvoriti vrata Božjeg grada. Ljudska ambicija traga za onom vrstom znanja koja će joj donijeti slavu, položaj i moć. Tako se Sotona trudio oko Adama i Eve sve dok Božja ograda nije srušena. Tada je počelo njihovo obrazovanje kod učitelja laži kako bi stekli znanje koje im je Bog uskratio — znanje o posljedicama prijestupa.

Ljudi imaju praktično znanje o zlu, ali je Krist došao na ovaj svijet da bi im pokazao da je On za njih posadio stablo života čije lišće služi za ozdravljenje narodima.

Čitavo vrijeme kušnje vrijeme je provjere i suda, ali svi koji su poslušni Kristu, doživjet će riječi nadahnutog Ivana: “A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1,12) Gospodin Isus je došao da otkrije Oca i osnaži svakoga tko usrdno traga za istinom. On nije

dopustio da Mu bilo što skrene pozornost s velikog djela obnove Božjeg moralnog lika u ljudima. Svaki čovjek mora shvatiti da je njegov najveći i najvažniji posao u ovom životu da primi božansko obličje, da pripremi svoj karakter za budući život. ...

Sotona neprekidno radi na tome da zamagli istine koje su bitne za dobrobit ljudskog roda, da poslušnost prema Božjim zapovijedima učini nejasnom i nevažnom. Ipak, pala ljudska bića trebaju se vratiti poslušnosti Bogu i živjeti u zajednici s Njim kao Henok. Bog će u tome pomoći svakoj duši koja prihvati pouke iz Njegove Riječi. ...

(Sotona) namjerava toliko zaokupiti um ljudi da im ne ostane nimalo vremena za razmišljanje o tome što će učiniti sa znanjem koje su stekli, niti o vrijednosti onoga što uče, niti da li je njihovo znanje takvo da im može pružiti bolju spoznaju Boga i Isusa Krista kojeg je On poslao. Ako je njihovo obrazovanje u skladu s mjerilima ovoga svijeta, ako teže za znanjem samo zato da bi ih svijet smatrao velikim i učenim, onda ih Bog smatra bezumnima. (*Manuscript 67*, 1898.)

34 28. siječnja

Nada je odgođena, ali ne i ukinuta

“Ali kada dođe punina vremena, posla Bog svoga Sina ... da otkupi podložnike Zakona, da primimo posinjenje.” (Galaćanima 4,4.5)

Spasiteljev dolazak bio je pretkazan u Edenu. Kad su Adam i Eva prvi put čuli obećanje, očekivali su da će se ono brzo ispuniti. Oni su radosno pozdravili rođenje svojega prvorođenca, nadajući se da će on možda biti Izbavitelj. Međutim, ispunjenje obećanja se oduljilo. Oni koji su prvi primili ovo obećanje umrli su ne vidjevši njegova ispunjenja. Počevši od Henokovih dana, ovo obećanje ponavljali su patrijarsi i proroci, održavajući živom ovu nadu o Njegovom dolasku, ali On još nije dolazio. Danielovo proročanstvo otkrilo je vrijeme Njegova dolaska, ali nisu svi pravilno protumačili vijest. ... Ruka tlačitelja teško je ugnjetavala Izrael, i mnogi su bili spremni uzviknuti: “Gle, prolaze dani, a od proroštva ništa!” (Ezekiel 12,22)

Međutim, poput zvijezda koje se kreću određenim putanjama kroz beskrajna prostranstva, Božje namjere ne poznaju žurbu ni

zakašnjenje. Simbolima velike tame i peći koja se dimi, Bog je otkrio Abrahamu izraelsko ropstvo u Egiptu i objavio da će vrijeme njihova boravka iznositi četiri stotine godina. "Konačno će", rekao je On, "izići s velikim blagom" (Postanak 15,14). Protiv te riječi uzaludno se borila sva sila faraonovog oholog kraljevstva. "Točno onoga dana", koji je određen u božanskom obećanju, "sve ćete Jahvine izidoše iz zemlje egipatske" (Izlazak 12,41). Isto je tako na nebeskom Savjetu određen i trenutak Kristova dolaska. Kad je velika ura vremena pokazala taj tren, Isus se rodio u Betlehemu.

"Ali kada dođe punina vremena, posla Bog svoga Sina." Providnost je upravljala pokretima naroda i plimom ljudskih pobuda i utjecaja, sve dok svijet nije postao zrelim za dolazak Izbavitelja. Narodi su bili sjedinjeni pod jednom vladavinom. Govorilo se jednim jezikom koji je posvuda bio priznat kao književni jezik. Hebreji, koji su bili rasuti, okupljali su se iz svih zemalja u Jeruzalem na godišnje blagdane. Vraćajući se u svoja mjesta, mogli su po cijelom svijetu proširiti vijest o dolasku Mesije. ...

Bilo je malo onih koji su razumjeli narav Kristovog poslanja, ali je zato mnoštvo očekivalo moćnog kneza koji će uspostaviti svoje kraljevstvo u Izraelu i koji će doći kao osloboditelj narodi-ma. (*Isusov život*, str. 18—21)

29. siječnja

35

Vjernost Bogu izaziva gnjev zlih

***"Jahve milostivo pogleda na Abela i njegovu žrtvu, a na Kajina i žrtvu njegovu ni pogleda ne svrati."* (Postanak 4,4.5)**

Gospodin je Kajinu i Abelu dao jasnu uputu u pogledu žrtve koju su Mu trebali prinijeti. Abel, pastir, poslušao je Gospodnju zapovijed i prinio janje na žrtvu. To janje, pošto je zaklano, prikazivalo je Jaganjca Božjeg, koji je trebao biti ubijen za grijeh svijeta. Kajin je prinio na žrtvu plodove zemlje, svoj vlastiti proizvod. Nije želio ovisiti o Abelu za žrtvu. Nije htio otići k njemu po janje. Smatrao je svoje plodove savršenim i to je prinio Bogu. ...

Kajin je razgovarao s Abelom o njihovim žrtvama i optužio Boga za pristranost. Abel se zauzeo za brata, ponavljajući mu zapovijed koju je Bog uputio obojici u vezi sa žrtvama koje On

zahtijeva. Kajina je izazvalo to što ga se njegov mlađi brat usudio poučavati. Dopustio je da zavist i ljubomora obuzmu njegovo srce. Zamrzio je svojeg brata zato što je stekao prednost nad njim.

Što je Kajin više razmišljao o tome, to je njegov gnjev bivao veći. Shvatio je da je pogriješio kada je Gospodinu prinio samo vlastite proizvode, umjesto propisanog žrtvenog janjeta, ali je ipak odlučio opravdati sebe i osuditi Abela. Sotona je radio preko nje ga izazivajući u njemu želju da ubije svojeg brata. ...

Izveštajem o ovom događaju Gospodin nas želi poučiti da Njegovu Riječ treba bespogovorno slušati. Kajin i Abel predstavljaju dvije vrste ljudi — zle i pravedne, one koji idu vlastitim putovima i one koji se savjesno drže Gospodnjeg puta da bi činili sud i pravdu. ...

Abel nije prisiljavao Kajina da poslušna Božju zapovijed. Kajin je, nadahnut od Sotone i ispunjen gnjevom, upotrijebio silu. Razjaren time što nije uspio prisiliti Abela na neposlušnost Bogu i činjenicom da je Bog prihvatio Abelov žrtvu, a odbio njegovu, koja nije ukazivala na Spasitelja, Kajin je ubio svojega brata.

Dvije vrste ljudi koje predstavljaju Kajin i Abel postojat će sve do kraja zemaljske povijesti. Onaj koji čini dobro i koji je poslušan, ne napada onoga koji krši Božji sveti Zakon. Ali oni koji ne poštuju Božji zakon, tlače i proganjaju druge ljude. Oni slijede svojeg vođu koji optužuje Boga i one koji su poslušnošću učinjeni savršenim. ... Duh koji navodi ljude da optužuju, osuđuju, zatvaraju i ubijaju druge sve je prisutniji u našem svijetu. To je taj duh koji uvijek radi preko djece neposlušnosti. (*Manuscript 136, 1899.*)

36 30. siječnja

Abelov prinos je prikazivao Kristovu žrtvu

“Zašto si ljut? Zašto ti je lice namrgodeno? Jer ako pravo radiš, vedrinom odsijevaš. A ne radiš li pravo, grijeh ti je kao zvijer na pragu.” (Postanak 4,6.7)

U radu Božjih ljudi uvijek postoje trenuci kušnje i suda. Božja namjera nije da muškarce, žene i mladež štiti od odgovornosti koje ispituju karakter. Božje djelovanje će se pokazati i On će svojim osobinama opskrbiti ponizne ljude koji Ga traže. I Sotonino će se djelo pokazati, a on će svakoj duši koju iskušava

nametati svoje osobine, svoje zle pretpostavke, iskvaren govor i optužbe protiv braće.

S obzirom na takvo stanje stvari, Gospodin ne može zaštititi one koji se sami stavljaju na stranu neprijatelja, jer On ne vrši pritisak na ljudski um. On šalje jasne zrake svjetla da vode one koji su spremni hoditi u svjetlu koje odsjaja od Njega. Ta svjetiljka, Njegova Riječ, svjetlo je našoj nozi (vidi Psalam 119,105). Ali ako ljudi ne mare za put osvijetljen nebeskim zrakama i radije biraju put koji odgovara njihovom nepreporođenom srcu, oni će se spoticati u mraku, ne znajući o što se spotiču ni zašto. Tada će mrziti i optuživati upravo one koji pred njima poravnavaju staze.

Priča o Kajinu i Abelu će se ponoviti. Kajin je ustrajavao na tome da Gospodinu služi u skladu s vlastitim planovima. Abel je ustrajno slijedio Gospodnje smjernice. On je odbio krenuti Kajinovima putem.

Iako je i Kajinova žrtva bila sasvim prihvatljiva, njoj je nedostajalo upravo ono što žrtvu čini nužnom, krv žrtvenog janjeta. Između dvojice braće nije se mogla postići sloga, i do sukoba je moralo doći. Abel se nije mogao složiti s Kajinom a da ne bude kriv za neposlušnost prema izričitoj Božjoj zapovijedi. ...

Gospodinu se više svidjela Abelova žrtva zato što je bila odgovarajuća. Značenje njegove žrtve bilo je u tome što je ukazivala na Božji plan otkupljenja skupocjenom žrtvom Njegovog jedino-rođenog Sina kao nade u spasenje palog ljudskog roda.

Kajina je jako razgnjevalo to što je Bog prihvatio Abelovu žrtvu, a ničim nije pokazao da je primijetio njegovu, kojoj je nedostajao ključni sastojak — odraz Otkupitelja svijeta. Pa ipak, Gospodin nije odustao od svojih namjera samo zato da bi se pomirio s Kajinom. Umjesto toga, pokušao ga je urazumiti: “Zašto si ljut? Zašto ti je lice namrgodeno? Jer ako pravo radiš, vedrinom odsijevaš. A ne radiš li pravo, grijeh ti je kao zvijer na pragu.” (Postanak 4,6.7) (*Letter 16*, 1897.)

Gorčina vodi u nevjerovanje

**“Stoga se Kajin veoma razljuti, i lice mu se namrgodi.”
(Postanak 4,5)**

Molim sve one koji gundaju i padaju u samosažaljenje zato što je rečeno ili učinjeno nešto što njima ne odgovara, i što im, po njihovom mišljenju, nije ukazana dužna pažnja, da imaju na umu da na taj način nastavljaju upravo ono djelo koje je Sotona započeo na Nebu. Oni slijede njegov put sijući nepovjerenje, neslogu i nevjerovanje jer se osjećaj nezadovoljstva ne može sakriti. Oni ne mogu a da ne kažu drugima da se prema njima ne odnose kako bi trebalo. Tako i drugi bivaju navedeni da gundaju i da se žale. Tako prokljia “gorki korijen” kojim će se mnogi opoganiti (vidi Hebrejima 12,15). ...

Tako Sotona danas radi preko svojih zlih predstavnika. On se udružuje s ljudima koji tvrde da vjeruju pa će se oni koji vjerno obavljaju djelo Gospodnje ... suočiti s tako žestokim optužbama protiv sebe kakve je samo Sotona u stanju iznijeti preko onih koji tvrde da poznaju istinu. Sotonin uspjeh je tada razmjern svjetlu i znanju koje ti protivnici posjeduju. Korijen gorčine pruža se duboko i povezuje s drugima. Na taj način mnogi bivaju opoganjeni. ...

Sotona mora lagati kako bi mogao zavoditi. ... Podmuklo djelo mora se obaviti, prijevorni utjecaj mora se izvršiti. Pretvaranje se mora pokazati kao istina, sumnja se mora uljuljkati. Sotona će kušnju i grijeh zaogrnuti plaštem pravednosti i tom prijevarom će mnoge privući na svoju stranu. Krist je Sotonu proglasio lažljivcem i ubojicom. O, kad bi se nesmotrene duše naučile mudrosti od Boga. ...

Kušnje i ispiti doći će na svaku dušu koja voli Boga. Gospodin neće učiniti nikakvo čudo da bi spriječio te teške kušnje i zaštitio svoj narod od Sotoninih napada. Ako je Njegov narod tako žestoko kušan, to je zato što su u okolnostima nastalim zbog Sotoninog otpada kušnje dopuštene da bi oni mogli razviti karakter koji će ih učiniti spremnima za nebeski dom, karakter koji će se oduprijeti svakom pritisku nepovoljnih prilika u privatnom i javnom životu. (*Manuscript 57, 1896.; Manuscript Releases, sv. 18, 363—365*)

VELJAČA

Sukob prije potopa

1. veljače

38

Bog je počeo iznova sa Šetom

“Bog mi dade drugo dijete mjesto Abela, koga ubi Kajin. ... Adamu ... rodi se sin njemu sličan, na njegovu sliku; nadjenu mu ime Šet.” (Postanak 4,25—5,3)

Adam je dobio drugog sina koji će biti nasljednik božanskog obećanja, baštinik duhovnog prirodjenog prava. Ime sina, Šet, značilo je “određen” ili “naknada”, jer je majka rekla: “Bog mi dade drugo dijete mjesto Abela, koga ubi Kajin.” (Postanak 4,25) Šet je bio plemenitijeg izgleda od Kajina i Abela, a sličio je Adamu više od prva dva sina. Imao je uzoran karakter i hodio je Abelovim stopama. Ipak, on po naravi nije naslijedio više dobrote od Kajina. O Adamovu stvaranju stoji napisano: “Na svoju sliku stvori Bog čovjeka”, ali čovjek, nakon pada, “rodi sina njemu slična”. ...

Subotu su svetkovala sva Adamova djeca koja su ostala vjerna Bogu. Ali Kajin i njegovi potomci nisu štovali dan u koji se Bog odmarao. Oni su izabrali svoje vlastito vrijeme za rad i odmor usprkos Jahvinoj izričitoj zapovijedi. ...

Ove dvije skupine su neko vrijeme bile odvojene. Kajinovi su potomci, šireći se iz svog prvog naselja, naselili doline i ravnice gdje su prebivala Šetova djeca, a oni su se, da bi pobjegli od otrovna utjecaja, povukli u planine i tamo načinili sebi dom. ... Ali kako je vrijeme prolazilo, oni su se malo-pomalo odvažili i pomiješali se sa stanovnicima dolina. Ovo je druženje donijelo najgore posljedice. “Opaze sinovi Božji da su kćeri ljudske pristale.” Šetovi su sinovi, privučeni ljepotom kćeri Kajinovih potomaka, razgnjevlili Boga uzimajući ih za žene. Mnogi su obožavatelji Boga podlegli grijehu zbog čari koje su sada stalno bile pred njima i oni su izgubili svoj naročit, svet karakter. ...

Adam je gotovo tisuću godina živio među ljudima kao svjedok posljedica grijeha. On je vjerno pokušao zaustaviti plimu grijeha. ... On je bio svjedok sve veće pokvarenosti koja je najposlije dovela do uništenja svijeta potopom, i premda se smrtna presuda koju je izrekao njegov Stvoritelj u početku činila stra-

šna, ipak je nakon što je gotovo tisuću godina promatrao posljedice grijeha on smatrao da je Bog bio milostiv što je okončao život patnje i jada. (*Patrijarsi i proroci*, str. 57—59)

39 2. veljače

Šetovi potomci se zadovoljavaju manjim od onog što je Bog za njih planirao

“Šetu se rodi sin, komu on nadjenu ime Enoš. Tada se počelo zazivati ime Jahvino.” (Postanak 4,26)

Nakon što je Henok prenesen na Nebo, sinovi ljudski koji su se protivili obožavanju Boga odvlačili su za sobom sinove Božje. Na svijetu su postojale dvije strane, kao što će uvijek postojati. Oni koji su služili Bogu nazivali su sebe sinovima Božjim. Šetovi potomci otišli su u planine i tamo podigli domove odvajajući se od Kajinovih sinova. Mislili su da će se tu u svojim planinskim domovima sačuvati od sveopće zloće i idolopoklonstva Kajinovih potomaka. Međutim, kada su ostali bez Henokovih poticaja i utjecaja, počeli su se ujedinjavati s Kajinovim potomcima.

Ovdje želim posebno naglasiti činjenicu da su oduvijek postojale dvije strane: oni koji stoje kao odani stražari za Boga, i oni koji su protiv Boga. Bog stavlja na ispit svaku dušu koja živi na licu zemaljskom. Uvijek ima svjedoka koji stoje vjerno za Boga, kao predstavnici Božje pravednosti, ali i onih koji se protive Bogu, predstavnika Sotonine vladavine. Prednost onih koji znaju za postojanje te dvije strane je u tome što mogu svjesno izabrati na kojoj će strani biti. ...

Šetovi potomci su mogli sačuvati čestitost pred Bogom i vršiti spasonosni utjecaj na stanovnike Noinog svijeta, ali umjesto toga oni su prionuli uz sveopću pokvarenost koja je vladala u dolinama.

Kajinovi poklonici prezirali su sve što je podsjećalo na žrtveni sustav u čijem se središtu nalazilo Janje Božje koje je trebalo ukloniti grijeha svijeta. ... Ovdje vidimo te dvije strane kako se jasno izdvajaju u to izopačeno vrijeme. Pokvarenost još nije potpuno zavladała, ali nije bilo ni istinske vjernosti. ... Kajinovi poklonici su pogazili Božji zakon. Bili su idolopoklonici, obožavali su stvorenje umjesto Stvoritelja. Šetovi potomci su priznavali silu i vlast živog Boga, kao i Njegovo pravo da vlada.

Bog je dugo podnosio razvratnost i grešnost tog dugovječnog naraštaja, a onda je najavio da ih više neće podnositi. Poslao je svoje anđele Noi da mu priopće kakva je Njegova namjera u vezi sa stanovnicima starog svijeta. Taj vjerni propovjednik pravednosti (Noa) objavio je stanovnicima Zemlje da će za sto dvadeset godina završiti njihovo vrijeme kušnje. (*Manuscript 86, 1886.*)

3. veljače

40

Vrijeme nesvakidašnjih duhovnih mogućnosti

“Jer iako su upoznali Boga, nisu mu iskazali ni slavu ni zahvalnost kao Bogu. Naprotiv, postali su isprazni u mislima svojim i njihovo je nerazumno srce potamnijelo.” (Rimljanima 1,21)

Unatoč pokvarenosti pretpotopnog svijeta, to doba nije, kao što se često pretpostavlja, bilo doba neznanja i barbarizma. Ljudima je pružena mogućnost da dosegnu visok standard moralnih i materijalnih postignuća. Oni su posjedovali veliku tjelesnu i mentalnu snagu, i njihove sposobnosti religijske i znanstvene spoznaje bile su nedostižne. Pogrešno je pretpostaviti da su njihovi umovi kasno sazrijevali samo zato što su doživljavali duboku starost; njihove su intelektualne sposobnosti bile razvijene u ranoj mladosti, a oni koji su gajili strah Božji i živjeli u skladu s njegovom voljom, nastavili su napredovati u znanju i mudrosti. ... Kako se čovjekova duljina života skraćivala, smanjivala se i njegova tjelesna snaga i mentalne sposobnosti. ...

Pretpotopni ljudi nisu imali knjige ni pisane izvještaje, ali s golemom tjelesnom i mentalnom snagom oni su imali dobro pamćenje te su mogli razumjeti i zapamtiti ono što im je prenošeno i zauzvrat to prenijeti neumanjeno na svoje potomstvo. ... To nije bilo doba religiozne tame, već razdoblje velikog prosvjetljenja. Cijeli se svijet mogao poučavati od Adama. ...

Sumnja nije mogla osporiti postojanje Edena dok je, s ulazom koji su čuvali anđeli čuvari, stajao neposredno pred njihovim očima. Redoslijed stvaranja, svrha vrta, povijest dvaju drveta usko povezana s čovjekovom sudbinom bili su neporecive činjenice. Postojanje i vrhovna vlast Božjeg autoriteta, obvezatnost Njegova Zakona bile su istine koje ljudi nisu često dovodili u pitanje dok je Adam bio među njima.

Unatoč sveopćoj pokvarenosti, postojao je niz svetih ljudi, uzvišenih i oplemenjenih zajednicom s Bogom, koji su živjeli u zajednici s Nebom. Bili su to ljudi velikog intelekta, prekrasnih osobina. Njihova je zadaća bila velika i sveta — da razviju karakter pravednosti, da iznose pouku o pobožnosti ne samo ljudima svog vremena, već i budućim naraštajima. Samo je nekoliko najpoznatijih ljudi spomenuto u Svetom pismu, ali tijekom vjekova Bog je imao vjerne svjedoke, svetkovatelje iskrena srca. (*Patrijarši i proroci*, str. 59—61)

41 4. veljače

S kim se družite?

“Idu li dvojica zajedno da se ne dogovore?” (Amos 3,3)

Čak i neki koji žele nadvladati neprijatelja, razvijaju sklonosti k zlu. Zlo prevladava nad dobrim zato što se ljudi ne oslanjaju u potpunosti na Krista. Oni ne počivaju u Njemu i zbog te neovisnosti o Bogu pokazuju nedosljednosti karaktera. Međutim, nitko nije primoran da takve bira za svoje bliske prijatelje. Životne kušnje se susreću svuda, a oni koji se žale da su članovi crkve hladni, oholi, bahati i nekristoliki, nisu se obvezni družiti s takvima. Ima mnogo onih koji su dobrodušni, ponizni, požrtvovalni, koji bi, ako treba, položili svoj život za spasenje duša. Neka nitko ne optužuje članove crkve, već neka dopusti da korov raste zajedno sa žitom jer je Krist rekao da tako treba biti. Ali nije nužno da i mi postanemo korov zato što se žetva ne sastoji samo od pšenice.

Oni koji odbacuju Isusov život i karakter, izjašnjavaju se kao Božji neprijatelji. “Tko nije sa mnom, taj je protiv mene!” izjavljuje Krist. “Tko sa mnom ne sabire, taj prosipa.” (Luka 11,23) Oni koji ljube Boga, neće Njegove neprijatelje birati za svoje prijatelje. Postavlja se pitanje: “Zar da pomažeš bezbožniku i da ljubiš Jahvine mrzitelje?” (2. Ljetopisa 19,2) Pravi kršćani neće tražiti društvo nekršćana.

Ako Gospodin nekoga postavi na poseban položaj u svijetu, kao Josipa i Daniela, On će ga i sačuvati od pokvarenosti. Moramo praviti razliku između dobra i zla. Potrebna nam je svaka moguća pomoć i usmjerenje koje potječe od prave vjere. U nas se treba usaditi nauk Pisma u kojemu nema nadmudrivanja i obma-

na velikog varalice. Moramo živjeti u što je moguće čistijem pobožnom ozračju da bismo mogli izgraditi čvrstu zgradu svojeg karaktera.

Druženjem s onima koji ne vjeruju u Boga, veliki varalica neprimjetno unosi pogrešne misli u um i srce. To je mnoge odvelo u propast. Hoćete li birati društvo nevjernih i neposvećenih koji otvoreno krše Božji zakon? Hoćete li se samoinicijativno odvojiti od onih koji ljube Boga? Hoćete li se udaljiti od svjetla što je više moguće? To je put prijevare. Nikada ne možete imati previše svjetla, ali teško onima koji radije biraju tamu nego svjetlo. (*Manuscript 49, 1893.*)

5. veljače

42

Možemo imati iskustvo kao i Henok

“Jer svi — i posvetitelj i posvećeni — imaju jednoga Oca. Zbog toga se ne stidi zvati ih braćom.” (Hebrejima 2,11)

O Henoku piše da je živio šezdeset pet godina i dobio sina. Nakon toga je hodio s Bogom još tristo godina. U prvom dijelu života Henok je ljubio Boga, osjećao je strahopoštovanje prema Njemu i držao Njegove zapovijedi. ... Ali nakon rođenja prvog sina, Henok je dostigao višu razinu iskustva — još više se približio Bogu. Još potpunije je shvatio obveze i odgovornosti koje je imao kao Božji sin. ...

Kako je veliki blagoslov što imamo Henoka za primjer! ... Usprkos tolikoj pokvarenosti koja je vladala oko njega, on je hodio s Bogom i unosio svjetlo u to mračno doba. A ako je Henok usred sve te pokvarenosti mogao hoditi s Bogom, zašto ne bi mogli današnji muškarci i žene u ovom trenutku povijesti svijeta?

Mnogi od nas su to iskusili u izvjesnoj mjeri. Kada smo tužni i žalosni, osjećamo se slabima, ali znamo da je Isus pokraj nas, da suosjeća s nama i da će nam pomoći. Možemo razgovarati sa svojim najboljim Prijateljem, On je tu uz nas. Ne moramo se penjati na Nebo da bismo Ga spustili jer je On blizu nas, spreman da nam pomogne.

Dok hodamo ulicom s onima koji ne mare ni za Boga ni Nebo, niti išta što je nebesko, možemo im govoriti o Isusu. Mi imamo nešto dragocjenije na što trebamo gledati — a to je Isus.

On je s nama u moralnoj tami ovog vremena. Ništa nas ne bi trebalo spriječiti da Mu govorimo o onome što nas tišti i o zlu koje vlada u svijetu. Mi doista možemo razgovarati s Isusom. Možemo razgovarati s Njim kao što je Henok razgovarao s Bogom. On je govorio Bogu o svim svojim kušnjama. ...

Henok je izgradio pravedan karakter, a kao rezultat toga bio je prenesen na Nebo ne vidjevši smrt. I kada Gospodin dođe po drugi put, bit će nekih koji će biti uzeti na Nebo ne vidjevši smrt, a mi bismo htjeli znati hoćemo li biti među njima. Htjeli bismo znati jesmo li u potpunosti na Božjoj strani — jesmo li zadobili udio u božanskoj naravi utekavši od tjelesnih želja ovoga svijeta — ne tako što ćemo izbjegavati suočavanje s teškoćama i kušnjama, već tako što ćemo sebe dovesti u ispravan odnos s Bogom i dopustiti Njemu da se pobrine za posljedice. (*Manuscript 83, 1886.*)

43 6. veljače

Kako je Henok živio

“Otvori oči moje, da gledam divote tvoga Zakona!” (Psalam 119,18)

Kada bi se vaše oči mogle otvoriti, vidjeli biste ne samo dobre anđele koji nastoje utjecati na srca, već i zle anđele koji pokušavaju poruku istine koju je Bog u svojoj milosti poslao učiniti nedjelotvornom.

Dokle god smo na ovom svijetu, nećemo biti sigurni ako se naše molitve ne budu neprekidno uzdizale k nebeskom Bogu da nas On sačuva neokaljane grijesima onih koji su oko nas. Spasitelj nam je otkrio što će se zbiti u ovo posljednje vrijeme. Bezakonje će se umnožiti, ali duše koje su otvorene za utjecaj Božjega Duha primit će snagu da se odupru pokvarenosti ovog izopačenog doba.

Henok je hodio s Bogom tristo godina prije nego što je prenesen na Nebo, a stanje svijeta u to vrijeme nije bilo ništa povoljnije za usavršavanje kršćanskog karaktera nego što je danas. A kako je to Henok hodio s Bogom? On je uvježbao svoj um i srce tako da se uvijek osjećao kao da je u Božjoj prisutnosti. Kada bi se našao u nekoj nedoumici, upućivao je molitve da ga Bog sačuva. Nije prihvaćao ništa što bi uvrijedilo njegovog Boga. Stalno je

pred sobom imao Gospodina. Molio se: "Uči me Tvojim putovima da Ti ne griješim. Koja je Tvoja želja za mene? Što mogu učiniti da bih Te proslavio, Bože moj?"

Trebali bismo se moliti kao David: "Otvori oči moje, da bih vidio čudesa zakona tvojega." (Psalam 119,18) Mnogi zatvaraju oči pred istinom. Oni ne žele vidjeti nedostatke u svojem životu i karakteru, i uznemire se ako im spomenete bilo što u vezi s Božjim zakonom. Time pokazuju da imaju vlastita, ljudska mjerila, i da njihova volja nije u skladu s Božjom. Naša je želja da ne dopustite da vas prevari Sotona, prvi veliki neprijatelj Božjeg zakona. Željeli bismo da uvijek imate na umu da je Božji zakon jedino mjerilo prema kojem će nam On suditi. ...

Bog je u početku rekao: "Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična." (Postanak 1,26) Ali grijeh je skoro sasvim izbrisao Božji moralni lik u ljudskim bićima. Isus je sišao na naš svijet da bi nam dao živi primjer, da bismo znali kako trebamo živjeti i kako se trebamo držati Gospodnjih putova. On je bio slika Oca. Njegov prelijepi, besprijekorni karakter je pred nama kao primjer koji trebamo oponašati. Moramo proučavati, oponašati i slijediti Isusa Krista, i tada ćemo Njegovu plemenitost i ljepotu unijeti u svoj karakter. Čineći to, mi stojimo pred Bogom u vjeri i ponovno zadobivamo silu samokontrole u sukobu sa silama tame, Božju ljubav koju je Adam izgubio. (*Manuscript 6a*, 1886.; *Sermons and Talks*, 31—34)

7. veljače

44

Henokov primjer nas stavlja pred izazov

"Tim nas je obdario skupocjenim i najvećim obećanim dobrima, da po njima, umaknuvši pokvarenosti koja je zbog opake požude u svijetu, postanete dionici božanske naravi." (2. Petrova 1,4)

Henoku nije bilo ništa lakše živjeti pravednim životom u svoje vrijeme nego što je to nama danas. Svijet u Henokovo vrijeme nije bio ništa naklonjeniji rasti u milosti i svetosti nego što je danas, ali on je svoje vrijeme posvetio molitvi i razgovoru s Bogom i to ga je osposobilo da utekne od tjelesnih želja ovoga svijeta. Upravo ta njegova privrženost Bogu učinila ga je spremnim da bude uzet na Nebo.

Mi živimo usred opasnosti posljednjeg vremena i moramo primati snagu iz istog izvora kao i Henok. Moramo hoditi s Bogom. Od nas se zahtijeva da se odvojimo od svijeta. Ne možemo ostati neokaljani ako ne slijedimo primjer odanog Henoka i ne hodimo s Bogom. Ali koliko ima onih koji su robovi tjelesnih želja, želja očiju i ponosa života (vidi 1. Ivanova 2,16)! Zbog toga nemaju udjela u božanskoj naravi i ne uspijevaju uteći od tjelesnih želja ovoga svijeta. Oni služe sebi i proslavljaju sebe. Njihova je jedina briga: Što ću jesti? Što ću piti? U što ću se odjenuti?

Mnogi govore o žrtvovanju, a uopće ne znaju što je to. Nisu okusili ni prvi gutljaj iz te čaše. Oni govore o Kristovom križu, ispovijedaju vjeru, ali nemaju iskustva u samoodricanju, uzimanju križa i hodu s Gospodinom.

Kada bi doista imali udjela u božanskoj naravi, isti duh koji je počivao na njihovom Gospodinu, počivao bi i na njima. Ista blagost i ljubav, ista briga i suosjećanje pokazivali bi se i u njihovom životu. Oni onda ne bi čekali da nevoljni i nesretni dođu k njima, niti da ih preklinju za milost i suosjećanje. Bilo bi im isto tako prirodno da pomažu nevoljnima i služe njihovim potrebama kao što je i Kristu bilo normalno da prolazi čineći dobro.

Svi muškarci, žene i mladi koji ispovijedaju vjeru u Krista, trebaju biti svjesni odgovornosti koja na njima počiva. Svi to trebaju doživjeti kao osobni posao, osobnu borbu, osobno propovijedanje o Kristu u svakidašnjem životu. Kad bismo svi to tako shvatili i prihvatili se posla, bili bismo moćni kao vojska sa zastavama. Na nas bi sletio golub s Neba. zasjalo bi nam Sunce Pravednosti, a svjetlo Božje slave ne bi bilo zaklonjeno od nas ništa više nego od odanog Henoka. (*Manuscript 1*, 1869.; *Sermons and Talks*, 5,6)

45 8. veljače

Protočnici Božje milosti

“Time smo obdareni dragocjenim, najvećim obećanjima da po njima postanete zajedničari božanske naravi umakavši pokvarenosti koja je u svijetu zbog požude.” (2. Petrova 1,4)

Duh Sveti čeka da se otvore kanali preko kojih će moći djelovati. Kad bi svi obavili posao za koji su zaduženi, tisuće ljudi

moglo bi biti spašeno. Sotona neće uvijek pobjeđivati. Božji Duh će se izliti na crkvu čim Ga sudovi budu spremni primiti. ... Zašto ne bismo pokazali vjeru u to da će se božanski blagoslovi preko Duha Svetoga uvelike umnožiti i uvećati ljudske snage kako bi se mogla otkriti Gospodnja slava?

Dragi moj Edsone,* što budeš ponizniji, što se više približiš Bogu, i što tvoje povjerenje u Njega bude sličnije povjerenju koje malo dijete ima u svoje roditelje, to ćeš sigurnije hodati. Tvoja snaga je u potpunosti u Bogu — u tvom jedinstavnom, potpunom uzdanju u Boga. Crkve adventista sedmoga dana trebaju više hoditi u vjeri, a manje se oslanjati na osjećaje. ...

Utjecaj Božjeg Duha koji omekšava i pokorava ljudsko srce i um učinit će da iskrena Božja djeca borave zajedno na uzvišenim mjestima u Kristu Isusu. ... Blagi, krotak duh pokazat će se u svima koji gledaju na Isusa. Isusova ljubav uvijek vodi kršćanskoj učtivosti, uglađenom govoru i čistoći izraza koji svjedoče o društvu u kojem se nalazimo — da kao i Henok hodimo s Bogom. Nema izljeva srdžbe, nema grubosti i oštine, već samo slatki miris u govoru i duhu.

Moramo proučavati Riječ. U njoj se nalazi bogato nalazište dragocjene rude. Veliki dio toga je već iznesen na svjetlo dana, ali još mnogo treba kopati da bismo doprli do onih najbogatijih nalazišta. Mnogo je onih koji su s najvećom nemarnošću i površnošću samo začepkali po površini. Drugi, opet, tragaju pomnjivo, s molitvom i ustrajno, i pronalaze skriveno blago neprocjenjive vrijednosti. ...

Nemojte dopustiti da ičije riječi, ili misli koje se otkrivaju u djelima, utječu na vas. Vi želite stalnu Kristovu prisutnost. On vas ljubi. On vas je privukao uzicama svoje ljubavi. Neka se vidi da je vaš život sakriven s Kristom u Bogu. Ne budite nagli u govoru, ne izgovarajte proste riječi ni žargonske izraze. Pokažite da ste svjesni prisutnosti svojeg Suputnika kojega duboko poštuje, i da ne želite da vas se On ikada postidi. Pomislite samo, draga djeco (Edson i njegova supruga Emma), mi smo predstavnici Isusa Krista! Stoga prikažite Njegov karakter svojim riječima i ponašanjem, kako bi i drugi mogli vidjeti i razumjeti vaša dobra djela, i slaviti Boga. (*Letter 171*, 1897.)

* Drugi sin Jamesa i Ellen G. White, Edson White (1849.—1928.).

Pobožnost treba spojiti sa službom drugima

“Očuvajte sami sebe u ljubavi Božjoj, očekujući milosrđe našega Gospodina, Isusa Krista, za vječni život!” (Juda 21)

Mi smo Gospodnja obitelj, Njegova djeca, i trebamo biti poučeni od Njega u pogledu onoga što jest i što će biti u budućnosti. Moramo budno čekati i ozbiljno bdjeti u pripremi za svečane događaje koji će se odigrati. Muškarci i žene koji su savršeni u Kristu ne provode sve svoje vrijeme samo u čekanju, molitvama i duhovnom uzdizanju. Iako trebamo odvajati vrijeme koje ćemo provoditi u tišini, molitvi i dubokom razmišljanju napuštajući užurbanost i uzbuđenja svakidašnjih aktivnosti da bismo stupili u vezu s Bogom, da bismo saznali koja je Njegova volja za nas, ipak ne smijemo zaboraviti da imamo jasnu poruku opomene koju trebamo odnijeti svijetu.

Henok je hodio s Bogom i nosio poruku upozorenja stanovnicima starog svijeta. Njegove riječi i djela, njegov primjer pobožnosti, bili su stalno svjedočanstvo u prilog istine. U vrijeme koje nije bilo ništa povoljnije od današnjeg kada je riječ o razvoju čistog, svetog karaktera, on je živio životom poslušnosti. Zemlja je postala tako puna nečistoće da ju je Gospodin morao oprati potopom. On je takoreći okrenuo svijet naglavačke da bi ga očistio od njegove prljavštine.

Henok je bio svet zato što je živio na način koji je Bogu po volji. Ovaj svijet je u njemu imao primjer kakvi će biti oni koji, kad Krist dođe, budu uzeti na oblake da bi se sreli s Njim u zraku. Kakav je bio Henok, takvi trebamo biti i mi. Osobna pobožnost treba se spojiti s najgorljivijim i najenergičnijim upozorenjima i pozivima. Mi trebamo ukazati na ono što jest, kao i na ono što će uskoro biti. Rečeno nam je: “U revnosti ne budite lijeni; u duhu budite ognjeni; Gospodinu služite.” (Rimljanima 12,11 — Šarić) Trebamo biti revni u naporima da očistimo put svojem Kralju, da pripremimo ljude za Gospodnji dolazak. U svoju službu Bogu moramo unijeti gorljivi duh. Svjetiljke duše moraju imati dovoljno ulja da bi mogle svijetliti.

Služba Bogu zahtijeva cijelo biće — srce, um, dušu i snagu. Mi se trebamo bez ostatka predati Bogu da bismo odsajivali ono što je nebesko, a ne ono što je zemaljsko. Moramo izoštriti svoja

osjetila kako bi um bio potpuno budan za djelo koje treba obaviti u korist svih slojeva društva, visokih i niskih, bogatih i siromašnih, obrazovanih i neobrazovanih. Mi trebamo otkriti nježnost koju je pokazao veliki Pastir dok je okupljao jaganjce u svoje naručje i pažljivo štiti svoje stado od opasnosti vodeći ga sigurnim stazama. Kristovi sljedbenici trebaju pokazati Njegovu blagost i suosjećanje, a moraju isto tako pokazati i Njegovu snagu i želju da propovijedaju istine koje znače vječni život onome tko ih primi. (*Letter 97, 1902.; Manuscript Releases, sv. 12, 213,214*)

10. veljače

47

Svuda treba ići s Bogom

“Ipak, imaš nekoliko osoba u Sardu koje nisu onečistile svojih haljina. One će me pratiti u bijelim haljinama, jer su dostojne.” (Otkrivenje 3,4)

Muškarci i žene koji imaju najviše posla, imaju i najveću potrebu da im Bog bude neprekidno u mislima. Kada im Sotona došaptava svoje prijedloge, oni mogu, ako paze na riječi “tako govori Gospodin”, biti preneseni u tajne odaje Svevišnjega. Njegova obećanja bit će njihova zaštita. Usred sve te zbrke i užurbanosti, oni će naći tiho utočište. Ako se oslone na Boga, On će biti njihovo počivalište.

Kamo god idete, povedite Boga sa sobom. Vrata su otvorena za svakog Božjeg sina i kćer. Gospodin nije daleko od duše koja Ga traži. Razlog što su mnogi u trenucima kušnje prepušteni samima sebi jest što nemaju uvijek Gospodina pred očima. Upravo na ona mjesta na kojima se najmanje razmišlja o Bogu, trebate nositi svjetiljku života. Ako izgubimo Boga iz vida, ako je naša vjera u Njega i veza s Njim oslabljena, duša je u neposrednoj opasnosti. Povezanost se neće očuvati.

Gospodin je naš pomoćnik, naša obrana. Bog se pobrinuo da nijedna duša koja se osloni na Njega ne bude nadvladana od strane neprijatelja. Krist je isto tako s onima koji Mu vjeruju kada su u bilo kojem smislu primorani da se povežu sa svijetom, kao i kada se sastaju u Njegovom domu da bi Ga slavili. Razmislite o sljedećim riječima: “Ipak, imaš nekoliko osoba u Sardu koje nisu onečistile svojih haljina. One će me pratiti u bijelim haljinama, jer su dostojne. Pobjednik će tako biti obučen u bijelu halji-

nu; njegova imena sigurno neću 'izbrisati iz knjige života'; što-
više, njegovo ću ime priznati pred svojim Ocem i njegovim anđe-
lima." (Otkrivenje 3,4.5)

Ove su riječi upućene ljudima koji su još uvijek povezani sa svijetom, izloženi kušnjama i zavodljivim utjecajima. Ako u mi-
slima ostanu usredotočeni na Onoga koji je njihovo sunce i za-
klon, mrak i tama koji ih okružuju neće ostaviti nikakav trag ni
mrlju na njihovim haljinama. Oni će hoditi s Kristom. Molit će se
i vjerovati i raditi na spasenju duša koje ginu. Prekinut će užad
kojom ih je Sotona svezao, i neće se postidjeti ako vjerom učine
Krista svojim prijateljem. Veliki varalica će uvijek pripremati ku-
šnje i prijevare kako bi osujetio napore koje ljudi ulažu, ali ako
se oni oslone na Boga, ako su krotki, ponizni, skrušeni u srcu i
drže se Gospodnjih putova, Nebo će se radovati jer će takvi izvo-
jevati pobjedu. (*Manuscript 97*, 1898.)

48 11. veljače

Henokova vjera uvijek je bila vidljiva

***"Ovima je upravio proroštvo Henok, sedmi patrijarh posli-
je Adama, kad veli: 'Pazite! Dolazi Gospodin sa svojim
svetim Desettisućama.'" (Juda 14,14)***

Henok je aktivno radio za Boga. On nije tražio lagodan život
i udobnost. Nije provodio vrijeme u dokonom razmišljanju niti u
nastojanju da stekne sreću za sebe. Nije sudjelovao u svetkovina-
ma i zabavama koje su neprekidno privlačile pozornost ljubitelja
zadovoljstava pretpotopnog svijeta. U njegovo vrijeme um mnogih
bio je zaokupljen svjetovnim zadovoljstvima — zadovoljstvima koja
su ih dovodila u kušnju da krenu pogrešnim putem. Ali Henok je
bio vrlo gorljiv. On nije dokono tumarao ulicama niti se zadržavao
na mjestima koja su nudila užitke kao neki nemaran svjetovni
čovjek. Nikad se nije upuštao u razgovore s pokvarenim ljudima
kao da je jedan od njih. S grešnicima i nemoralnima miješao se
samo kao Božji glasnik, kako bi ih opomenuo da se s gnušanjem
odvrte od svojih zlih putova, da se pokaju i traže Boga.

Henok je živio aktivnim, predanim životom samoodricanja.
On je hodio s Bogom u svijetu koji je bio toliko pokvaren da ga
je Gospodin poslije uništio potopom. Družio se i s bezbožnicima,
ali ne kao jedan od njih, već kao onaj čije namjere, djela i nade

nisu samo za vrijeme, već za vječnost. Svjetovno mudrima nije davao ni najmanji povod da dovode u pitanje njegovu ispovijedanje i vjeru. Usrdnim riječima i odlučnim postupcima pokazivao je da se odvojio od svijeta. Za neko vrijeme bi se povukao, a zatim se ponovno miješao s bezbožnicima ne bi li ih nagovorio da s gnušanjem odbace zlo i izaberu dobro. Kao vjerni Božji sluga, nastojao ih je spasiti. Opominjao je svijet. Propovijedao je vjeru u Krista, Spasitelja grešnika, njihovu jedinu nadu.

Henok je bio adventist. On je pozornost ljudi usmjeravao na veliki Božji dan, kada će Krist doći po drugi put i suditi djelima svakog čovjeka. ...

Kao i Henok, mi moramo hoditi s Bogom pokoravajući svoju volju Njegovoj. Moramo spremno slijediti Isusa, stradati radi svoga Ljubljelog. Težnjom za spašavanjem duša za koje je Krist umro, svladavanjem teškoća i čuvanjem sebe neokaljanim od svijeta, mi otkrivamo istinitost svoje vjere. Vjerni kršćani neće tražiti najlakši položaj ni najmanje terete. Oni se nalaze tamo gdje je posao najteži, gdje je njihova pomoć najpotrebnija. (*Manuscript 36, 1902.*)

12. veljače

49

Uvijek nastojte biti u dobrom okruženju

“Bez prestanka se sjećamo pred Bogom, našim Ocem, vaše djelotvorne vjere, požrtvovne ljubavi i postojane nade u Gospodina našega Isusa Krista.” (1. Solunjanima 1,3)

Na osnovi uputa koje su nam dane u Starom i Novom zavjetu, Bog želi da vodimo računa da ni sebe, a ni one s kojima smo bliski, ne dovodimo u usku vezu s onima koji su iskvareni u mislima, riječima i djelima. Ako radnici koji nemaju mnogo iskustva stupe u blisku vezu s takvima, postoji opasnost da se gledanjem promijene u isto obličje i da se mjerilo svetosti i istine snizi. Postoji opasnost da se pokvarenost otkrije u svojoj svojoj zloći pred onima koji pokušavaju provesti reformu, i da se istina pomiješa s onim što je obično i nisko. ...

Razlika između dobre i zle osobe nije uvijek prouzročena prirodnim sklonostima. Dobrota je rezultat božanske sile koja preobražava ljudsku narav. Gledanjem u Krista, pali rod koji je On otkupio može steći vjeru koja očituje svoju snagu ljubavlju i

čisti dušu od svake nečistoće. Tada se pojavljuju kristolike osobine jer se promatranjem Krista ljudi mijenjaju u to isto obličje.

...

Ljudi koji su okolnostima izvan svoje vlasti prisiljeni biti tamo gdje ih sa svih strana okružuje duboka i otvorena poročnost, trebaju se sjetiti da su Bog i anđeli uvijek s njima. Njihova jedina sigurnost je da zadrže pogled na Isusu, Začetniku i Završitelju vjere. Njihovi otac, majka, braća i sestre mogu biti na strani neprijatelja, ali oni imaju sigurnost da ih Gospodin štiti. To što će stajati za istinu može ih koštati života, ali bit će spašeni onda kada zli budu uništeni. ...

On (Henok) svoj dom nije sagradio među zlim stanovnicima starog svijeta. Nije se naselio u Sodomi, pomišljajući da spasi Sodomu. Zajedno sa svojom obitelji smjestio se u sredini s najčistijim mogućim ozračjem. A onda je, s vremena na vrijeme, odlazio k stanovnicima svijeta s porukom od Boga. Svaki taj posjet svijetu bio je bolan za njega. Vidio je i razumio nešto od pošasti grijeha. Kada bi objavio svoju poruku, povukao bi se, vodeći uvijek sa sobom nekoga tko je prihvatio opomenu. Neki od tih ljudi su izvojevali pobjedu i umrli prije potopa. Međutim, bilo je i onih koji su tako dugo živjeli pod poročnim utjecajem grijeha da se nisu uspjeli održati. Nisu sačuvali čistoću vjere, već su se vratili svojim starim običajima i navikama. (*Manuscript 42, 1900.*)

50 13. veljače

Isus u srcu

“Ja u njima i ti u meni — da postanu potpuno jedno, da svijet upozna da si me ti poslao i da si njih ljubio kao što si mene ljubio.” (Ivan 17,22.23)

Henok nije provodio vrijeme samo u razmišljanju i molitvi povlačeći se u vlastiti oklop, već je prekidao druženje s Bogom da bi radio za nevjernike. On nije prikrivao istinu da bi zadobio naklonost nevjernika, čime bi doveo u opasnost njihove duše. Bliska veza koju je imao s Bogom davala mu je hrabrost da radi Božje djelo. Henok je hodio s Bogom i za njega se kaže da “primi svjedočanstvo da je ugodio Bogu” (Hebrejima 11,5). To je prednost koju i danas može imati svaki vjernik. To je kad vjernik prebiva s Bogom i Bog prebiva s vjernikom. “Ja u njima i ti u meni”, kaže

Isus. Hod s Bogom i primanje svjedočanstva da su nečiji putovi ugodni pred Njim nije iskustvo rezervirano samo za Henoka, Iliju, patrijarhe, proroke, apostole i mučenike. Nije samo prednost, već i dužnost svakog Kristovog sljedbenika da Isusa čuva u svojem srcu, da Ga ima uvijek uza se u životu, i tada će postati plodonosno drvo. ...

Kako je mnogo onih kojima su povjereni talenti, utjecaj i sredstva, ali su izgubili iz vida božanski Uzor i slijede mjerila svijeta umjesto da se ugledaju na Krista. Muškarci i žene koji su blagoslovljeni s mnogo novca, kuća i zemlje, uglavnom uče svoju djecu da žive u dokolici i udovoljavaju sebi. Ona tako postaju neupotrebljiva u ovom životu i nesposobna za buduću, besmrtnu život. Krist je svojim životom dao ljudima sasvim drugačiji primjer. U mladosti je radio s ocem u stolarskoj radionici. Međutim, današnja mladež je naučena da misli kako novac čini čovjeka. Neizbježan rezultat takvog odgoja ogleda se u oholosti, ispraznosti, ljubavi prema zadovoljstvima i grešnim običajima koji prevladavaju u ovo iskvareno doba.

Tamo gdje ima mnogo dokolice, Sotona dolazi sa svojim kušnjama kako bi upropastio život i karakter. Ako mladi nisu naučeni na koristan rad, bilo da su bogati ili siromašni, u velikoj su opasnosti jer će ih Sotona uposliti kako bi postigao svoje ciljeve. Mladi koji nisu ograđeni načelima ne smatraju vrijeme nečim dragocjenim — dar od Boga za koji će svako ljudsko biće morati položiti račun. Da, i novac je dar od Boga. On se daje roditeljima ne zato da bi ga ekstravagantno trošili na zadovoljavanje ponosa, a na propast sebi i svojoj djeci, već da bi postao sredstvo kojim se može činiti dobro onima koji su u potrebi. (*Manuscript 43, 1900.*)

14. veljače

51

Henok je vršio Božji zakon

“Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća.” (Postanak 6,5)

Kada su Adam, Eva i Abel radosno pozdravili i prihvatili radosnu vijest da je Isus njihov Otkupitelj, Bog je imao crkvu. Oni su u potpunosti razumjeli tada, kao što i mi danas razumijemo,

Božje obećanje i Njegovu prisutnost među njima. Tako, kad god bi Henok našao jednog ili dvojicu koji su bili spremni poslušati poruku koju je imao za njih, Isus bi im se pridružio u slavljenju Boga. U Henokovo vrijeme bilo je nekih među zlim stanovnicima Zemlje koji su vjerovali, a Gospodin još nikad nije ostavio svoje malobrojne vjernike bez svoje prisutnosti, niti je svijet ostavio bez svjedoka.

Henok je javno naučavao istinu u vrijeme u kojem je živio. Naučavao je istinu, živio je u istini, a karakter tog učitelja koji je hodio s Bogom bio je u svakom pogledu usklađen s veličinom i svetošću njegove misije. Henok je bio prorok koji je govorio onako kako ga je Duh Sveti pokretao. On je bio svjetlo usred moralne tame ... čovjek koji je hodio s Bogom, poslušan Božjem zakonu — onom Zakonu koji je Sotona odbacio, koji je Adam prekršio, koji je Abel poslušao i zbog toga bio ubijen. A sada će Bog pokazati čitavom svemiru neistinitost Sotonine tvrdnje da ljudska bića ne mogu vršiti Božji zakon. On će pokazati da se ljudi, iako su sagriješili, mogu povezati s Bogom tako da imaju um i duh Božji i simbolički predstavljaju Krista. Ovaj sveti čovjek bio je od Boga izabran da osudi pokvarenost svijeta i dokaže da čovjek može održati sav Božji zakon. ...

Henok je hodio s Bogom, dok o svijetu koji ga je okruživao sveta povijest bilježi: "Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovoj pameti uvijek samo zloća." (Postanak 6,5) Henokov pravedan život bio je u izrazitoj suprotnosti sa životom ljudi koji su ga okruživali. Njegova pobožnost, njegova čistoća, njegovo besprijekorno poštenje bilo je rezultat njegovog hoda s Bogom, dok je pokvarenost svijeta bila rezultat njihovog hoda s (velikim) varalicom. ...

Henok je bio uzoran čovjek, ali se on ne hvali i ne uzvisuje. On je jednostavno činio ono što svaki Adamov sin i kći trebaju činiti. (*Manuscript 43, 1900.*)

52 15. veljače

Stupiti u Kristovu prisutnost

"Da, nekoć ste bili tama, ali ste sada svjetlo u Gospodinu. Živite kao djeca svjetla." (Efežanima 5,8)

Što vi mislite o Kristu? Što On znači za vas osobno? Je li vaša vjera usredotočena na Njega kao vašeg Otkupitelja? Vjeru-

jete li da vas On spašava od grijeha, da vam pripisuje svoju pravednost?

“A ovo je taj sud: Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer im djela bijahu zla.” (Ivan 3,19) Oni ne žele pristupiti k svjetlu iz straha da će njihova djela biti ukorena. To je stav koji mnogi zauzimaju. Njihova imena se nalaze u crkvenim knjigama. Oni obavljaju svoje dužnosti u crkvi, ali ne vole istinu. Zadovoljni su da stoje kraj vrata. Ne stupaju u Kristovu prisutnost da bi s Njim dijelili slavu kraljevskog življenja. Njihov karakter nije usklađen s istinom. Oni nemaju vjeru koja očituje svoju snagu ljubavlju i čisti dušu. Zli razgovori, zle misli, nepošteni postupci bacaju tamnu sjenku preko njihove staze. Njihova vjera uranja u sjenku sramote i oni osjećaju da su se odvojili od Krista. Savjest ih grize, život ih osuđuje. Željeli bi se sakriti od Boga. Svjetlo je došlo na svijet, ali oni više vole tamu jer su njihova djela zla. ...

Došlo je vrijeme da shvatimo da je u našem vječnom interesu da vjerujemo u Krista. ... On je Jaganjac Božji koje uze na se grijeha svijeta. On kaže: “Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce.” (Jeremija 31,33) On će u onima koji Mu pridu u vjeri uspostaviti božansko načelo svetosti koje će vladati dušom, prosvjetljujući um i osvajajući osjećaje. ...

“Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama, jer je jaram moj sladak, a moje breme lako.” (Matej 11,28-30) Kakav poziv! To je bio poziv koji je On uputio Henoku prije nego što je svijet bio uništen potopom. ... Krist je bio isto tako i Henokov Spasitelj kao što je i naš i u Njegovoj sili je, usprkos pokvarenosti svojeg doba, Henok usavršio kršćanski karakter.

Glas koji nam je uputio riječi: “Tko mene slijedi, sigurno neće ići po tami” (Ivan 8,12), obraćao se i Henoku uvjeravajući ga da, ako bude slijedio Spasitelja, neće hoditi u tami neznanja.

Gospodin je poučio Henoka i postavio ga za svojeg stražara. Kao vjerni Božji svjedok, on je opominjao stanovnike starog svijeta da ne slijede primjer Kajinovog bogoslužja, već da služe živom Bogu. (*Manuscript 13*, 1899.)

Potrebna nam je vjera koja stalno raste

“Sa strahom i drhtanjem nastojte da postignete svoje spasenje. Bog je, naime, onaj koji proizvodi u vama i htjenje i djelovanje da mu se možete svidjeti.” (Filipijanima 2,12.13)

Činjenica da ljudska bića mogu ugoditi Bogu divan je poticaj za nas da u tom cilju ulažemo ustrajne, snažne napore, razmjerne vrijednosti onoga što želimo postići. “Mi smo Božji suradnici; vi ste Božja njiva, Božja građevina.” (1. Korinćanima 3,9) ... Henok je hodio s Bogom. Nije se zadovoljio svojim društvom. Provodio je vrijeme s Bogom. Ugodio je Bogu. Pred Gospodinom nije ugodno kad Njegova stvorenja griješe. Trebali bismo uvijek hoditi s Bogom i učiti o Isusu Kristu koji je nadvladao svaku kušnju koja i nas salijeće. Bio je kušan u svemu kao i mi, ali nije sagriješio.

Gospodin privlači ljude k sebi da bi se družio i radio s njima, da bi im otkrio kako je u ljudskom tijelu nadvladao svaku kušnju i kako, u skladu s tim, i oni mogu pobjeđivati na način koji je On pokazao. Postoji način da izbjegnemo svaku kušnju budemo li hodili ponizno s Bogom. Bez vjere, i to vjere koja stalno raste, nemoguće Mu je ugoditi. ...

Uz pomoć koja im je osigurana, ljudi mogu i u svojoj paloj naravi činit ono što Bog od njih očekuje. Oni mogu hoditi, raditi i živjeti vjerom u Božjega Sina. Bog nije zadovoljan onima koji se zadovoljavaju prizemnim životom. On je ljudski rod načinio po ugledu na Božanstvo. Predvidio je da ljudi steknu savršen karakter poslušnošću Zakonu, izrazu Njegovog božanskog karaktera. Gospodin im je dao volju, razum i osjećaje. Ti darovi su im povjereni da bi ih koristili i unapređivali. Bog im je dao i savjest koja se mora pomno njegovati i cijeniti. Dao im je znanje i vrline. Te povjerene sposobnosti trebale su im osigurati mjesto koje im je Bog namijenio.

Gospodin od svake osobe očekuje da pokaže vjeru. Prava, životna srž kršćanstva upravo je ta sposobnost da se vjerom držimo onoga što se ne vidi, u stalnoj težnji da dostignemo tu djelotvornu duhovnost kakva je u Kristu. Ako ljudi ne unapređuju Božje darove redovnom upotrebom, oni ne mogu imati tu vjeru koja očituje svoju snagu ljubavlju i čisti dušu. Nije dovoljno njegovati samo neke talente koje nam je Bog povjerio. Savjest mora

biti u dodiru s Božjim životom i karakterom. To znači duhovno hoditi s Isusom Kristom, imati udjela u božanskoj naravi, uteći od tjelesnih želja ovoga svijeta. (*Letter 195, 1899.*)

17. veljače

54

Vrijednost žive vjere

“Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!” (Luka 11,13)

Uvjereni smo da nam nijedan, pa ni najveći mogući dar neće biti uskraćen. Krist kaže: “Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!” Ali tražite u vjeri, ne sumnjajući. Upravo su zbog nedostatka vjere mnogi članovi naše crkve tako slabi. Krist je rekao Marti kraj Lazarovog groba: “Ako vjeruješ, vidjet ćeš slavu Božju.” (Ivan 11,40 — Šarić)

To je najveći blagoslov koji može biti darovan Božjoj djeci koja vjeruju. Međutim, mnogi nemaju vrlinu žive vjere. Oni misle da imaju vjeru, ali to je samo misao ili trenutačni čin. Oni ne kucaju uporno na Njegova vrata i nisu ustrajni u iznošenju svojih zahtjeva pred Gospodina. Ono što trebamo uputiti Bogu nije neka prolazna misao. Naše molitve moraju biti vatrene i usrdne kao molbe čovjeka u nevolji koji je tražio kruha u ponoć. Što više tražite, čvršća će biti vaša duhovna veza s Bogom. Bit ćete u prilici da uvećate svoje blagoslove jednostavno tako što ćete uvećati svoju vjeru.

Sve dok se oslanjate na svojega nebeskog Oca za pomoć koja vam je potrebna, On vas neće napustiti. Nebo je puno blagoslova koje Bog želi podariti onima koji usrdno traže onu vrstu pomoći koju samo Gospodin može pružiti. Henokov hod s Bogom podrazumijevao je gledanje na Isusa u vjeri, traženje od Njega, vjerovanje da će svaka izgovorena riječ biti potvrđena. On se držao blizu Boga, poslušan svakoj Njegovoj riječi. I nakon mnogo stoljeća do nas je stigao izvještaj: “Henok je hodio s Bogom...” (Postanak 5,22) Bio je to život čudesnog jedinstva. Krist je bio njegov suputnik. Henok je živio u bliskoj zajednici s Bogom.

Henok je iznio proročanstvo u vezi s posljednjim vremenom, rekavši: “Pazite! Dolazi Gospodin sa svojim svetim Desettisuća-

ma da sudi svima i da kazni sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela koja bezbožno počinije i za sve uvredljive riječi koje oni, bezbožni grešnici, izgovoriše protiv njega!" (Juda 14.15) (*Manuscript 111*, 1898.)

55 18. veljače

Noa je imao istinsku vjeru, a možemo je imati i mi

"Onda Jahve reče Noi: 'Udi ti i sva tvoja obitelj u korablju, jer sam uvidio da si ti jedini preda mnom pravedan u ovom vremenu.'" (Postanak 7,1)

Noa je dobio zapovijed da napravi korablju kako bi spasio sebe i svoj dom. Pisano je: "Noa je bio čovjek pravedan i neporočan u svom vremenu." A pisano je i sljedeće: "S Bogom je Noa hodio." (Postanak 6,9) Noa nije oklijevao pitajući se: "Što će ljudi misliti o meni ako počnem praviti brod na suhom?" On je jednostavno povjerovao u Božje riječi i počeo raditi na osnovi svjetla i plana koji mu je Bog dao. Zaposlio je mnoge drvodjelje koji su mu pomagali u tom velikom graditeljskom poslu, a među njima je bilo i vjernika. Međutim, najveći dio Noinog svijeta činili su nevjernici, i oni su se zabavljali zbijajući šale na Noin račun. Podsmjehivali su se ideji o gradnji tako velikog broda na kopnu.

Bez obzira na određene promjene do kojih je došlo, površina Zemlje bila je u velikoj mjeri ista kao u trenutku stvaranja. Gledajući na rodno drveće i svu ljepotu stvorenog svijeta, ljudi su govorili: "Bog nipošto neće uništiti sve ovo." Ono što su vidjeli i osjećali svojim osjetilima ostavljalo je na stanovnike Noinog svijeta snažniji dojam nego poruka s Neba. A Noa je, sa svojom odanošću i poštenjem, stajao kao svjedok tom naraštaju.

Abel, Henok i Noa bili su ljudi za primjer u svoje vrijeme među stanovnicima starog svijeta. Svaki od njih je iskušan na osnovi Božjeg zakona. Hoće li poslušati Boga? Hoće li raditi upravo ono što im On kaže, ili će biti neposlušni i snositi posljedice? Da je Noa bio kao mnogi među nama koji govore: "Samo ti vjeruj. Sve što se od tebe očekuje jest da vjeruješ", on ne bi ustao i osudio svijet. Međutim, Noa je imao onu istinsku, djelotvornu vjeru. On je stanovnicima svojeg vremena i riječima i djelima svjedočio da vjeruje Bogu. Da je ustuknuo kazavši: "Ne mogu

napraviti taj brod. Smatrat će me ludim ako ga budem gradio na kopnu”, on ne bi vršio nikakav pozitivan utjecaj na njih. Ali on je vjerovao Božjim riječima, a svojim djelima je to i potvrdio.

Smatrali su ga ludim, smijali mu se i rugali, ali on je ipak gradio korablju prema Božjim uputama. Dok je objavljivao posljednju poruku tom pokvarenom rodu stojeći pred njim i iznoseći opomene i upozorenja, ljudi su se okretali od njega da bi mu se rugali. Pa ipak, mogli su čuti kako se njegove molitve za njih iz dana u dan uzdižu k Bogu. A onda im je, tužnog srca, prenio posljednju poruku koju je imao za njih. (*Manuscript 86, 1886.*)

19. veljače

56

Samo dvije vrste ljudi, samo jedna sigurna korablja

“Reče Bog Noi: ‘Odlučio sam da bude kraj svim bićima jer se zemlja napunila opaćinom; i, evo, uništiti ću ih zajedno sa zemljom.’” (Postanak 6,13)

Kraljevstva će padati u budućnosti, a narodi će biti u velikoj muc i nevolji. Sotona će žestoko djelovati. Zemljom će se razlijevati bolni jauci, čitavi narodi će nestajati. Bjesnjet će rat. Mnoga mjesta bit će u rasulu, jer će se iz utrobe Zemlje izliti njezin užareni sadržaj da bi uništio njezine stanovnike koji po svojoj zloći podsjećaju na stanovnike pretpotopnog svijeta.

U to vrijeme (prije potopa), kao i danas, postojale su dvije vrste ljudi — pravedni i zli. Henok i neki drugi hodili su s Bogom u čestitosti. Međutim, velika većina stanovnika Zemlje predala se bezakonju i njihova zloća je izišla pred Boga. ...

Bog je dao uputu da se sagradi korablja za one koji se žele spasiti od predstojećeg uništenja. Uskoro će On progovoriti vrlo odlučno protiv poročnosti koja je dostigla zastrašujuće razmjere. Zaogrnut će se osvetom i izvršiti sud nad prijestupnicima svojeg Zakona. (*Manuscript 72, 1902.; Manuscript Releases 18, 92,93*)

Dok je Noa objavljivao poruku upozorenja, neki su ga slušali i zajedno s njim gradili korablju. Ali nisu ustrajali u tome. Zli utjecaji su prevagnuli. Odratili su se od istine i pridružili se rugačima.

Tako će biti i u posljednje dane zemaljske povijesti. Oni koji danas čuju poruku istine ali ne povjeruju, past će u nevjerovanje

i nemoral, kao i oni u Noine dane koji nisu bili čvrsto utemeljeni u istini i nisu se uspjeli održati do kraja vremena kušnje. Kada Gospodin svakoga nagradi prema njegovim djelima, ti ljudi će razumjeti da je Bog istinit i da bi Njegova poruka bila za njih život i spasenje da su prihvatili pružene dokaze i ispunili postavljene uvjete. Tada će uvidjeti da su mogli biti spašeni da nisu odbacili jedino sredstvo spasenja.

Kušnje Božjeg naroda mogu biti dugotrajne i ozbiljne, ali Gospodin ih nikad neće zaboraviti. Oni koji vjeruju u istinu i slušaju zapovijedi, pronaći će utočište u Kristu. Oni će uživati Njegovu zaštitu i brigu punu ljubavi sve dok budu stajali na strani Boga i Njegovog Zakona koji je uvijek vladao i uvijek će vladati u Njegovom kraljevstvu. (*Manuscript 42, 1900.*)

57 20. veljače

Hoće li se naša vjera održati u kušnji?

“Noa učini sve kako mu je Jahve naredio.” (Postanak 7,5)

Tako je Bog rekao Noi da on, njegova žena i njihovi sinovi sa svojim ženama uđu u korablju. Vidite li kako je bilo malo onih koji su povjerovali u poruku s Neba, u Božju riječ, i tako bili spašeni od potopa. Posljedice prestupanja Božjeg zakona mogle su se vidjeti na ljudima i na zemlji. Nasilje i nepoštenje svuda su prevladavali.

Ali došao je trenutak da Noini suvremenici prisustvuju jedinstvenom prizoru. Oni koji su se smijali i šalili na Noin račun i izvrgavali ga ruglu, sada su mogli vidjeti kako se događa nešto čudesno. Kroz šumu sa svih strana pristizale su životinje, u parovima, i išle prema korablji. Ove životinje bile su poslušne Božjim zapovijedima, dok su ljudi bili neposlušni. Zatim su ugledali, kao neki tamni oblak na nebu, jata ptica koja su letjela prema korablji. To je na njih za trenutak ostavilo snažan dojam. Ali pošto su proveli određeno vrijeme u međusobnom druženju, oni su to u svojem nevjerovanju i pokvarenosti potpuno smetnuli s uma.

Tada je izdana zapovijed da Noa i njegova obitelj uđu u korablju. Vrijeme kušnje za Noine suvremenike bilo je završeno. Noa je ušao u korablju, a zatim se pojavilo sjajno svjetlo — s Neba se spustio anđeo i zatvorio masivna vrata. ... Noa i njegova

obitelj bili su zatvoreni u korablji, a nepravednici su ostali vani. Milost Božja se povukla s tog pokvarenog, zlog naraštaja. ...

Bio je to težak ispit za Nou i njegovu obitelj, budući da su sedam dana bili zatvoreni u korablji, a kiša još uvijek nije počinjala padati. Ruganje, podsmijeh i likovanje njihovih neprijatelja dostiglo je vrhunac. Ali čim se sedam dana navršilo, počeli su se navlačiti gusti, tamni oblaci kakve nikad prije nisu vidjeli. Oblaci su postajali sve mračniji i počela je padati kiša.

Do tog trenutka kiša nikada nije padala, već se dizala magla i natapala zemlju. Upravo zbog tog razloga, ljudi su to u prvom trenutku doživjeli kao priliku za slavlje. Međutim, kiša je nastavila padati i tada su se već pomalo zabrinuli. Ali da bi odagnali ozbiljne misli, upustili su se u još dublji nemoral. Napeto su promatrali ne bi li uočili neki znak da se oblaci povlače, ali ništa nije ukazivalo na to. Kiša je sve jače padala, dok na kraju nije počela lijevati u bujicama. (*Manuscript 86, 1886.*)

21. veljače

58

Posljedice prestupanja Božjeg zakona

“Pomno me slušaj, puče moj, počujte me, narodi! Jer od mene Zakon dolazi i moje pravo za svjetlo narodima.”
(Izaija 51,4)

Bog je u samoj Zemlji sakrio sredstvo kojim ju je u tom trenutku namjeravao pročistiti. Mlazovi vode prokuljali su iz dubine Zemlje, a kako su postajali sve snažniji, počeli su bacati uvis kamenje i čupati drveće iz korijena. Mislite li da je u tom trenutku bilo onih koji bi rado potražili utočište u korablji? Neki su je se pokušavali domoći, neki su preklinjali da ih puste unutra, ali bilo je prekasno. Ljudi su počeli sklanjati svoje obitelji premještajući se na najviše točke Zemlje ... i očajnički su pokušavali pronaći zaklon. Penjali su se na najviša stabla misleći da će tu biti sigurni, ali voda je izbijajući iz zemlje čupala drveće iz korijena i plavila sve pred sobom.

Tako su pripadnici tog dugovječnog roda stradali u potopu. Čak su i životinje izginule, osim onih koje su se nalazile u korablji. Krist je rekao: “Kao što je bilo u Noino vrijeme, tako će biti za dolaska Sina Čovječjega. Kao što su ljudi jeli i pili, ženili se i udavali u vrijeme što je prethodilo potopu, i to sve do dana kad

Noa uđe u lađu, a da ništa nisu naslućivali dok ne dođe potop i sve ih odnese ...” (Matej 24,37-39) Tako će biti i kada se Krist pojavi prigodom svojega drugog dolaska.

Protiv Božjeg zakona prvi se pobunio Sotona na Nebu. On je nastavio s tom pobunom do današnjeg dana, i nastavit će do svršetka vremena. Zato će ispit vjernosti koji su prošli Božji predstavnici u prošlosti morati proći i ljudi ovog naraštaja. Hoće li muškarci i žene priznati Božju vlast nad svemirom i poštovati je? Jesu li stanovnici starog svijeta postali imalo bolji time što su pogazili Jahvin zakon? Jesu li stekli ikakvu prednost time što su odbacili Zakon svojeg Stvoritelja? Hoće li ljudi našeg vremena postati imalo bolji ako pogaze i prekrše Božji sveti Zakon?

Potpuno iste posljedice do kojih je došlo zbog prestupanja Božjeg zakona od strane Noinih suvremenika zadesit će i pripadnike ovog naraštaja. Ljudska prava i imovina, pa čak ni život nisu se u to vrijeme poštovali, već su neprekidno ugrožavani. Misli ljudskog srca bile su uvijek samo zle. Obožavali su sve i svašta, samo ne pravog Boga. Tako je i danas — prijevara, nevjera i idolatrija poprimaju zabrinjavajuće razmjere. (*Manuscript 86, 1886.*)

59 22. veljače

Branitelji Božjeg zakona

“Ali tko pomno promotri savršeni Zakon slobode i uza nj prione, ne kao zaboravan slušalac, nego kao zbiljski izvršilac, tome će biti blago u njegovu radu.” (Jakov 1,25)

Donosi li odbacivanje Božjih zakona ljudima sreću? Države ovdje (u Europi) imaju svoje zakone, i zahvaljujući poštovanju tih zakona njihovi stanovnici uživaju određenu sigurnost. A poznato vam je s kakvom strogošću oni zahtijevaju da se ti zakoni poštuju. Kada pokraj policajca vidite čovjeka čije su ruke i noge vezane lancima, znate da je prekršio zakon. On gubi slobodu i završava u zatvoru zato što je prekršio zakon svoje države.

A može li itko odgovorno tvrditi kako Gospodar svemira nema zakon koji upravlja Njegovim kraljevstvom? Nisu li nauk Neba i Isusa Krista i zahtjevi Božjeg zakona obvezujući za stanovnike ovoga svijeta? Naprotiv, Zakon Deset zapovijedi veliko je moralno mjerilo pravednosti na Nebu i na Zemlji. Taj veliki Zakon je osnova svih zakona, i on vrijedi za sve narode i sve obitelji.

Kakvo je samo majstorsko djelo prijevare đavolja tvrdnja da je Božji zakon ukinut i da više nije obvezujući za ljudski rod. Znamo da ubojica, preljubnik i lopov odmah dolaze pod udar tog zakona. Oni su ti koji bi željeli da se taj Zakon ukine kako bi mogli slobodno slijediti svoje grešne zamisli i poročne želje. Ali kad vidimo čovjeka u pratnji policajca, mi ne pomislimo da je on poštovao zakon, već da ga je prekršio.

Svi mi koji živimo na Zemlji moramo proći svoje kušnje i ispite. Prema Božjoj providnosti, naći ćemo se u okolnostima kada ćemo biti pozvani da potvrdimo svoju vjeru. Morat ćemo dati jasan dokaz na čijoj smo strani. Bit ćemo ili odlučni branitelji Božjeg svetog Zakona, ili ćemo stati na stranu prijestupnika. Bit ćemo iskušani kao Noa. Je li Noa tvrdio da mu se, s obzirom na skoro sveopću pokvarenost njegovog vremena, ne isplati stajati odvojen i sam na strani Božjeg zakona? Naprotiv, on je kao Božji plemić stao na stranu onog što je pravo samo zato što je pravo. (*Manuscript 86, 1886.*)

23. veljače

60

Potrebno je više od vjerovanja

“Ti vjeruješ da ima samo jedan Bog. Dobro činiš! I đavli to vjeruju i — dršću.” (Jakov 2,19)

Već u bliskoj budućnosti donekle ćemo razumjeti što znači biti iskušan. Bit će doneseni državni zakoni oprečni Božjim zakonima kojima želimo biti poslušni. Tada će nastupiti vrijeme kušnje da bi se vidjelo na čijoj smo strani — na Božjoj, ili na strani Božjih neprijatelja. Željeli bismo da svatko od nas bude spreman za ono što dolazi na ovaj svijet. Ni vi, ni bilo tko drugi, ne možete odmah izdržati Božju kušnju. Strpljenjem i ustrajnošću u činjenju dobra stječete se crte karaktera koje će vas osposobiti da izdržite konačni ispit. Dosljednom čestitošću duše iz dana u dan i pozivanjem na Boga, mi dobivamo snagu da izdržimo kušnju.

Sa svih strana vršit će se pritisak na nas da snizimo Božje zahtjeve. Međutim, ako se želimo pripremiti za susret sa Sinom Čovječjim kada On dođe na oblacima s Neba, moramo se početi pripremati već sada. ... Mi želimo živu vjeru, pravu pobožnost. Želimo da se naša vjera usavrši djelima. A one koji galame: “Samo

vjerujte, samo vjerujte i bit ćete spašeni”, pitamo: “U što to trebamo vjerovati? Koje je to ključno vjerovanje za ovo vrijeme?” ...

U usporedbi koju nam je Krist ostavio javlja se čovjek koji moli da netko iz mrtvih dođe i upozori njegove rođake da trebaju vjerovati. Ali Krist kaže: “Imaju Mojsija i proroke. ... Ako zaista ne slušaju Mojsija i proroka, neće vjerovati ni ako tko iz mrtvih uskrsne.” (Luka 16,29.31) ...

Čitamo da i davao vjeruje i drhti, ali takva vjera ga neće spasiti. Mi želimo vjeru koja ima biblijsku osnovu — vjeru koja se drži živog Spasitelja i živoga Boga. ... Jedino Kristova krv može očistiti grešnika od svake mrlje grijeha. Da su stanovnici starog svijeta priznali taj Zakon, on bi im predočio što je grijeh i oni se ne bi usudili griješiti. ...

Bog skuplja i veže u snopove one koji Ga ljube i koji Mu služe, a zli se vežu u snopove spremne za oganj posljednjeg dana. U kojem ćemo snoplju biti, ovisi u potpunosti o nama samima — hoćemo li biti među žitom ili svezani u snoplje spremno za oganj posljednjeg dana. ...

One koji su vjerni i poslušni Bogu, čeka vječna nagrada. (*Manuscript 86, 1886.*)

61 24. veljače

Hoćemo li sigurnost potražiti tek kada bude prekasno?

“U dan onaj — šestote godine Noina života, mjeseca drugog, dana u mjesecu sedamnaestog — navale svi izvori bezdana, rastvore se ustave nebeske.” (Postanak 7,11)

Ljudi pretpotopnog svijeta bili su opomenuti, ali izvještaj kaže da nisu osjetili ništa dok nije došao potop i odnio sve. ... Promatrali su kako Noa sa svojom ženom, sinovima i snahama ulazi u korabljju i kako se vrata za njima zatvaraju. Samo njih osmero ušlo je u sklonište od nepogode i čitav tjedan čekalo da uništenje počne. ... Svakog dana sunce je izlazilo i zalazilo, dok je nebo bilo čisto i vedro, i svakog dana Noa je dolazio u kušnju da posumnja. Ali Gospodin mu je rekao da će doći potop i on se oslonio na tu riječ.

Pred kraj sedmog dana počeli su se navlačiti oblaci. Bio je to potpuno nov prizor za ljude, jer oni nikad prije nisu vidjeli oblake. ... Oblaci su postajali sve gušći i uskoro je počela padati kiša.

Ljudi su još uvijek uvjerali sami sebe da nema razloga za uznemirenost. Ali uskoro je izgledalo da su se otvorile ustave nebeske jer je kiša lila kao iz kabla. Neko vrijeme zemlja je sve upijala, a onda je razina vode počela rasti, i rasla je sve više iz dana u dan. Ljudi su se svakog jutra ogledavali u očaju vidjevši da kiša još uvijek pada, i svake noći su primjećivali: "Još uvijek pada!" To se ponavljalo svake večeri i jutra.

Četrdeset dana i četrdeset noći kiša je neprekidno lila. Voda je ušla u kuće i prisilila ljude da spas potraže u hramovima koje su podigli za klanjanje idolima. Ali i hramove je odnijela bujica. Zemljina kora je popucala, a voda koja se nalazila u njezinoj utrobi šiknula je uvis bacajući u zrak veliko kamenje.

Na sve strane mogli su se vidjeti ljudi kako bježe tražeći zaklon. U tom trenutku oni bi vrlo rado prihvatili poziv da uđu u korabljju. Vikali su ispunjeni užasom: "O, kad bismo našli neko sigurno mjesto!" Neki su dozivali Nou moleći ga da ih pusti unutra. Ali usred žestokih udara oluje, njihovi glasovi se nisu čuli. Neki su se čvrsto držali za korabljju dok ih snažni valovi nisu odvucli. Bog je unutra sklonio one koji su povjerovali Njegovoj riječi i nitko drugi nije mogao ući.

Roditelji s djecom penjali su se na najviše grane još uvijek uspravnog drveća, ali čim bi se domogli tog utočišta, vjetar bi drvo zajedno s ljudima srušio u uskovitlanu, zapjenušanu vodu.

...

A gdje se u tom trenutku nalazila korabljja i oni kojima su se ljudi donedavno rugali i ismijavali ih? Sačuvana Božjom silom, golema korabljja je sigurno plutala povrh vode, a Noa i njegova obitelj bili su sigurni u njoj. (*The Signs of the Times*, 10. travnja 1901.)

25. veljače

62

U svijetu, ali ne od svijeta

"Zato 'izidite između njih i odvojite se' — veli Gospodin! 'Ne dotičite se ničega nečista, i ja ću vas primiti!'" (2. Korinćanima 6,17)

Pošto se bezakonje umnožilo, ljubav mnogih se ohladila, ali trebamo li zbog toga i mi ustezati svoje svjetlo? Vladavina najstrašnijeg bezakonja trebala bi biti vrijeme najveće revnosti Bo-

žjeg naroda. Dok promatrate kako se ljubav mnogih hladi, trebate ustrajno raditi kako biste svijetu ukazali na Krista.

Zakon i Evanđelje međusobno su isprepleteni kao osnova i potka. Tu se milost i istina susreću, a pravедnost i mir se ljube. Mi želimo dostići Božje mjerilo. On ima Zakon koji upravlja sposobnostima ljudskog uma, i za naše je dobro da ga se držimo. Trebamo ljubiti Boga. Ljubav koja vodi u neposlušnost nadahnuta je đavolom, dok je ljubav koja vodi u poslušnost nadahnuće s Neba.

“Zato ‘izidite između njih i odvojite se’”, kaže Gospodin i ponavlja: “Očistite se.” Ali kako ćemo znati da smo nečisti? Božji zakon nam to pokazuje. Prve četiri zapovijedi ukazuju na našu dužnost prema Bogu, a drugih šest ne dopuštaju bilo kakvu sebičnost prema prijateljima i poznanicima. Kad vidim da sam pala, ja trčim u Zaklon jer znam da Bog oprašta grijehe učinjene u neznanju. Isus je Spasitelj koji oprašta grijehe. Onaj koji je održao Očeve zapovijedi, kaže: Blago onima koji tako čine jer će ući u grad.

Kada smo poslušni, naša obitelj je sretna. Učite djecu Božjim zapovijedima u sva vremena. To je bilo važno u vrijeme starog Izraela, a ništa manje nije važno ni danas. To što tvrdite da držite zapovijedi neće vas uvesti u grad. Privežite ih sebi za srce i unesite u svako svoje djelo. ...

Zar se nećete već od danas truditi da pokažete Krista svijetu? Tada ćete imati zaklon. Bit ćete blistavi kršćani. Dovoljno dugo smo bili sumorni. Zar nije bolje da izidemo iz rupe u koju smo se sakrili i otvoreno stanemo uz Boga? Tada će Krist biti s nama da bismo mogli govoriti o otkupljenju onako kako su učenicij govorili dok su bili s Isusom i učili od Njega. Nosite Isusovo svjetlo. Pokažite ga svojim susjedima.

Kada Krist postane dio našeg iskustva, imat ćemo ljubavi jedni prema drugima, i otvorit će se najtvrdra srca. ... Ako se ponizimo i u svakom trenutku tražimo Njegovu silu obraćenja, Njegova će pravédnost biti naše pokrivalo. (*Manuscript 27, 1891.; Sermons and Talks, 97,98*)

Isus — nepromjenjiv kroz čitavu vječnost

***“Isus Krist isti je jučer i danas i zauvijek će biti isti.”
(Hebrejima 13,8)***

Ljudima trebamo prikazati moć Krista, uskrskog Spasitelja, da daruje vječni život. Trebamo im pokazati da je Stari zavjet, u simbolima i sjenama, isto tako Evandelje kao i Novi zavjet u svojoj otkrivenoj sili. Novi zavjet nije neka nova vjera, niti je Stari zavjet stara vjera koju je potrebno zamijeniti. Novi zavjet je samo nastavak i otkrivenje Staroga. Abel je vjerovao u Krista i bio isto tako neosporno spašen Njegovom silom kao i Petar i Pavao.

Henok je bio Kristov predstavnik isto tako nesumnjivo kao i ljubljani učenik Ivan. Henok je hodio s Bogom i nestao je jer ga je uzeo Bog. Njemu je bila povjerena poruka o Kristovom drugom dolasku. “O njima prorokova sedmi od Adama, Henok: ‘Gle, dođe Gospodin sa Desttisućama svojim suditi svima i pokarati sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela kojima bezbožno sagriješite i za sve drzovite riječi koje grešni bezbožnici izrekoše protiv njega.’” (Juda 14,15) Poruka koju je Henok iznosio, kao i njegovo uzimanje na Nebo bili su uvjerljiv dokaz za sve koji su živjeli u Henokovo vrijeme. To je bio moćan dokaz kojim su se Metušalah i Noa mogli koristiti kako bi pokazali da će pravedni biti uzeti na Nebo.

Taj Bog koji je hodio s Henokom, naš je Gospodin i Spasitelj Isus Krist. On je i tada bio svjetlo svijetu, baš kao što je i danas. Oni koji su živjeli u to vrijeme nisu bili ostavljeni bez učitelja koji bi ih uputili na staze života, jer su i Noa i Henok bili kršćani. Evandelje je u pravilu dano u Levitskom zakoniku. Potpuna poslušnost zahtijeva se danas kao i u ono vrijeme. Vrlo je važno da to dobro razumijemo. Na svijetu će biti samo dvije vrste ljudi — poslušni i neposlušni. To mora biti jasno u svim našim naporima. Kad bismo samo mogli imati na umu da je Krist uvijek pokraj nas! “Jer ja, Jahve, Bog tvoj, krijepim desnicu tvoju ... ja ti помаžem.” (Izaija 41,13) Mi trebamo biti Njegovi svjedoci da bismo uvjerali grešnike u grijeh. Nikoga se ne može prisiliti da to prihvati, ali ga se može uvjeriti. Krist je ta čudotvorna sila kojom se to može postići. (*Letter 119, 1895.*)

Čiste namjere

“Oko je svjetiljka tijelu. Zato, bude li ti oko zdravo, čitavo će ti tijelo biti u svjetlu.” (Matej 6,22)

Ovdje se misli na “tvoje oko”, a ne oko neke druge osobe. Bogato iskustvo koje možemo imati izgubit ćemo ako budemo očekivali da drugi gledaju umjesto nas i vode nas u našem duhovnom iskustvu kao da smo slijepi. Moramo imati zdravo oko da bismo promatrali Božju slavu i bili čvrsti i odlučni u namjeri da ne uzimamo u obzir ni svoje ni tuđe osobne sklonosti, i da se ne pitamo: “Ako krenem ovim putem, hoće li se moja imovina uvećati ili umanjiti?”

Oni koji traže mudrost od Boga moraju njegovati jednostavnost. Tada se njihova stopala neće spotaknuti. “A pravednička je staza kao svjetlost svanuća, koja je sve jasnija do potpunog dana. A put je opakih kao mrkli mrak: ne znaju o što će se spotaknuti.” (Izreke 4,18.19) ...

Onaj tko iskreno ljubi Boga i boji Ga se, težit će čistim namjerama kako bi činio Njegovu volju, stavit će svoje tijelo, um, srce, dušu i snagu u službu Bogu. To je bio slučaj s Henokom. On je hodio s Bogom. Njegov um nije bio uprljan nečistim, izopačenim prizorima. Oni koji Božju volju prihvaćaju kao vlastitu, moraju služiti i ugoditi Bogu u svemu. Tada će karakter biti skladan i uravnotežen, dosljedan, vedar i pouzdan.

Ali, “ako ti je oko bolesno”, ako se baviš sebičnim namjerama i radiš samo s tim ciljem, čitav karakter je manjkav, cijelo tijelo je puno tame. Takvi ne gledaju na Isusa. Oni ne proučavaju Njegov karakter i nisu promijenjeni u Njegovo obličje. Duhovni vid je oštećen, a put od Zemlje do Neba pomračen paklenom sjenkom Sotone. Tako se Sotoni pruža zadovoljstvo da ih zado-bije, jer tako zaslijepljene osobe on može lako odvesti u propast.

“Postane li tamom svjetlost koja je u tebi, kolika li će biti tama?” (Matej 6,23) Savjest je vladajuća sposobnost uma i ako ljudi dopuste da se ona izopači, oni ne mogu ispravno služiti Bogu. Njihov životni cilj pokazuje jesu li doista kršćani, ili su u pobuni protiv Boga. Čitav njihov život je promašaj. On je izobličan i dvoličan i sve sposobnosti su pogrešno usmjerene. Ispovijedanje može biti ispravno, ali vjera je iskvarena, što se otkriva u praksi. “Nitko ne može služiti dvojici gospodara, jer ili će jednoga

mrziti a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga pristajati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.” (Matej 6,24) (*Letter 128, 1897.; Manuscript Releases 13, 154,155*)

28. veljače

65

Pripadati više Nebu, a manje sebi

“Ovo su — nato mi reče — oni što dolaze iz velike nevolje; oni su prali svoje haljine i ubijelili ih u krvi Janjetovoj.” (Otkrivenje 7,14)

Voljela bih da vašem umu mogu predočiti buduću slavu i dovoljno naglasiti veličinu žrtve koja je morala biti prinesena za otkup ljudskog roda. Samo o vama ovisi hoćete li u toj slavi uživati. ...

Bog je svakome od nas dao talente, ali ako ih ne budemo razvijali, doživjet ćemo neuspjeh i izgubiti vječni život. Sve što je moglo biti učinjeno da nas podigne, učinjeno je, ali ako i mi sa svoje strane sve ne učinimo, onda će ta velika žrtva biti uzaludna, bar kada je o nama riječ. Kada budemo mjereni na tezulji, hoćemo li se pokazati lakim? Ili ćemo biti u velikom mnoštvu onih koji će stajati u bijelim haljinama? To ovisi o smjeru našeg djelovanja. Ako boravimo u Božjoj radionici, On će nas uljepšati i ugladiti, i bit ćemo spremni za nebeske stanove.

O, neusporediva privlačnosti našega voljenog Spasitelja! Ništa ne vrijedi zemaljsko blago. Dovoljno je pogledati na Golgotu. Željela bih da svi prihvate ponuđeno spasenje. Svatko ima nešto što treba pobijediti i ako u tome uspije, klicat će: Dostojno je, dostojno je Janje koje je zaklano za nas!

Želite li vječni život? Ako želite, morate se odvratiti od zadovoljstava ovoga svijeta.

Poročnost ovog vremena isto je tako velika kao što je bila u Noino vrijeme. Ali čak i u tom iskvarenom, razvratnom naraštaju našao se jedan čovjek koji je hodio s Bogom. Henok je pazio da njegov um ostane usmjeren na Boga, i Bog ga nije ostavio, već ga je konačno uzeo iz ovoga grešnog svijeta. Taj čovjek je predstavnik onih koji će biti uzeti na Nebo kada Krist dođe i okupi svoj narod. Jesmo li mi spremni za Kristov dolazak? Tražimo li od Boga neprestano snagu da bismo se održali protiv neprijateljevih lukavstava? Jesmo oprali i očistili svoje haljine u krvi Jaganjčevoj?

Bog je iskren prema nama. On zahtijeva da Mu posvetimo sve snage svojeg bića. Nas Veliki Liječnik treba iscijeliti. Moramo pripadati Nebu više nego sebi. Moramo imati udjela u božanskoj naravi. O, kakva nam je ljubav pokazana! Božji Sin je napustio nebesko prijestolje i dao svoj život za nas, radi nas je osiromašio. On je svoje božanstvo zaogrnuo ljudskom naravi. Jeste li se vi zauzvrat spremni odreći sebe i slijediti svojega Spasitelja? O, nemojte uludo tratiti to malo vremena što vam je preostalo tražeći svjetovnu čast i na taj način izgubiti dragocjenu ponudu vječnog života! (*Manuscript 40, 1886.*)

66 29. veljače

Kršćani su Božji predstavnici

“O svi vi koji ste žedni, dođite na vodu; ako novaca i nemate, dođite. Bez novaca i bez naplate kupite vina i mlijeka.” (Izaija 55,1)

Prije nego što je Krist svoje božanstvo zaogrnuo ljudskim obličjem i došao na ovaj svijet, Bog je poruku o tome poslao preko Noe, Henoka, Šeta i Metušalaha. Lot je tu poruku odnio u Sodomu i čitava loza glasnika najavljivala je dolazak Obećanoga. I u ovo vrijeme tu poruku treba objavljivati svuda. ...

Gozba je postavljena. Posljednji poziv mora stići do naroda u svim krajevima svijeta. To je naš posao. Glasnici danas u posebnom smislu trebaju pozivati: “Ako dobro uzaslušajš...”. Ta poruka treba silaziti s ljudskih usana. Sam Gospodin je došao na naš svijet i objavio tu poruku. Zato recite ljudima da je Krist došao u ljudskom obličju, da je On svojom ljudskom naravi u dodiru s čovječanstvom, dok svojom božanskom naravi može dohvatiti božansko. Njegovi sluge trebaju se uzajamno povezati. “Jer Božji smo suradnici”, kaže On. “Božja ste njiva, Božja građevina.” (1. Korinćanima 3,9) Ako Njegovi sluge budu radili u Duhu Svetome, veliko djelo bit će obavljeno. Glasnicima su upućene riječi: “Natjeraj [ih] da dođu da mi se napuni kuća.” (Luka 14,23) Gospodin želi da mi ozbiljno shvatimo svoj poziv. Ako se u potpunosti posvetimo Bogu, Duh Sveti će surađivati s nama.

Pogledajte naš svijet danas, vi koji tvrdite da ste kršćani. Jeste li svjesni ozbiljnosti situacije dok gledate kako dobrota i ljubav Boga koji dugo trpi nailazi na prijezir i potpuno odbaciva-

nje? Ograničenim, palim ljudima, potreban je oprost i mir, i svi su pozvani da dođu. Gospodin Isus, Veliki Učitelj, upućuje poziv, ali on često nailazi na lakomislene izgovore ili podrugljivo, prezrivo odbijanje. Svako tko hoće, može se odazvati i prihvatiti taj velikuđušni poziv. Zašto ljudi ne shvaćaju koliko je važno prihvatiti poziv i pomiriti se s Bogom?

Đavao nije mrtav. On se koristi svom snagom svoje privlačnosti kako bi naveo ljude da zatvore uši i ne čuju, a tisuće onih koji tu odlučujuću poruku trebaju iznositi svijetu, zakopavaju svoje talente u zemlju. Oni se uopće ne koriste svojim sposobnostima da bi doveli duše za izdašno postavljen stol. Nevjerni, lijeni sluge! Bog će vas pozvati da Mu položite račun. Ali zahvaljujemo Bogu na tome što se čuju neki vjerni glasovi, što ima onih koji osjećaju odgovornost, i svim sredstvima koja im stoje na raspolaganju rade kako bi nagovorili ljude da dođu. (*Letter 89, 1898.*)

OŽUJAK

Sukob nakon potopa

67 1. ožujka

Karakter pravi razliku u životu

“Jahve se brine za život čestitih, do vijeka će trajati baština njihova. ... Oni koje Jahve blagoslovi, baštinit će zemlju, a koje prokune, bit će zatrti.” (Psalam 37,18-22)

S druge strane, poštovanje koje su Šem i Jafet pokazali prema svom ocu, a time i prema božanskim uredbama, obećavali su svijetlu budućnost za njihovo potomstvo. O ovim dvama sinovima je rečeno: “Blagoslovljen Jahve, Šemov Bog. Kanaanac nek’ mu je sluga! Nek’ Bog raširi Jafeta, da prebiva pod šatorima Šemovim, Kanaanac nek’ mu je sluga.” (Postanak 9,26) Šemova loza je trebala biti izabrani narod, Božji savez, i iz nje je trebao izići obećani Otkupitelj. “Blago narodu kojem je tako, blago narodu kojem je Jahve Bog.” (Psalam 144,15) A Jafet “da prebiva pod šatorima Šemovim”. Potomci su Jafetovi posebno trebali imati udjela u blagoslovima Evandjelja. ...

Noino proročanstvo nije bila samovoljna obznana gnjeva ili objava milosti. Ona nije odredila karakter ili konačno odredište njegovih sinova, već je pokazala kakva će biti posljedica životnog pravca koji su oni osobno izabrali i karaktera što su ga razvili. Bio je to izraz Božje namjere za njih i njihovo potomstvo u svjetlu njihova karaktera i ponašanja. Kao po pravilu, djeca nasljeđuju narav i sklonosti svojih roditelja i slijede njihov primjer, i tako iz naraštaja u naraštaj čine grijeha svojih roditelja. Tako je Hamovo potomstvo nastavilo s njegovim bezboštvom i nepoštovanjem, donoseći im prokletstvo u naraštajima koji su slijedili. “... ali jedan grešnik pokvari mnogo dobra.” (Propovjednik 9,18)

S druge strane, kako je Šemovo poštovanje bilo bogato nagrađeno, i kakav je slavan niz svetih ljudi ponikao u njegovu naraštaju! “Jahve se brine za život čestitih.” “... na njegovu je potomstvu blagoslov.” (Psalam 37,18,26) “Zato znaj da je Jahve, Bog tvoj, pravi Bog, Bog vjeran, koji drži svoj Savez i milost svoju iskazuje onima koji ga ljube i drže njegove zapovijedi.” (Ponovljeni zakon 7,9) (*Patrijarsi i proroci*, str. 90,91)

Loš karakter vodi u otpad

“Nek’ je proklet Kanaanac, braći svojoj najniži sluga nek’ bude!” (Postanak 9,25)

Da bi ponovno naselio opustošenu zemlju koju je potop nedavno očistio od moralne pokvarenosti, Bog je sačuvao samo jednu, Noinu obitelj, za koju je rekao: “... jer sam uvidio da si ti jedini preda mnom pravedan u ovom vremenu.” (Postanak 7,1) Međutim, Noini su sinovi ubrzo razvili iste osobine viđene u pretpotopnom svijetu. Šem, Ham i Jafet, koji su trebali biti oci ljudskog roda, dali su naslutiti karakter njihova potomstva.

Noa je, govoreći pod božanskim nadahnućem, unaprijed opisao povijest triju velikih rasa koje su proistekle iz ovih očeva čovječanstva. Nabrajajući Hamovo potomstvo, po sinovljevoj lozi, a ne očevoj, on je rekao: “Nek’ je proklet Kanaanac, braći svojoj najniži sluga nek’ bude!” ... Ova zla obilježja razvila su se u Kanaanu i njegovu potomstvu, čiji su neprekidni prijestupi navukli na njih Božju osudu. ...

Premda ih je proročko prokletstvo osudilo na robovanje, osuda je stoljećima odgađana. Bog je trpio njihovo bezboštvo i pokvarenost sve dok nisu prekoračili granicu božanskog strpljenja. Onda su razvlašteni i postali su kmetovi Šemu i Jafetu. ...

Noini su potomci za neko vrijeme nastavili prebivati u planinama gdje je korablja stala. Kako je njihov broj rastao, otpad je uskoro doveo do podjele. Onima koji su nastojali zaboraviti svog Stvoritelja i odbaciti ograničenja Njegovog Zakona, neprekidno je smetalo učenje i primjer njihovih sunarodnjaka koji su se bojali Boga, i nakon nekog vremena oni su se odlučili odvojiti od onih koji su štovali Boga. U skladu s tim oni su otišli do doline Šinear, na obali rijeke Eufkrat. Njih je privukla ljepota okoliša i plodnost tla, i oni su u toj ravnici odlučili zasnovati svoj dom.

Tu su odlučili izgraditi grad, a u gradu kulu takve zapanjujuće veličine da ona postane svjetsko čudo. Svrha je ovih pothvata bila da se spriječi raseljavanje ljudi. Bog je ljudima naredio da se rašire diljem Zemlje, da je napuče i pokore, ali su graditelji Babilona odlučili držati narod zajedno, i osnovati monarhiju koja bi naposljetku obuhvatila cijelu Zemlju. ...

Veličanstvena kula, koja je sezala do neba, trebala je stajati kao spomenik sile i mudrosti njenih graditelja, prenoseći njihovu slavu u buduće naraštaje.” (*Patrijarsi i proroci*, 90—92)

Neki ulažu velike napore da bi pobjegli od Boga

“Hajde da sebi podignemo grad i toranj s vrhom do neba! Pribavimo sebi ime, da se ne raspršimo po svoj zemlji!” (Postanak 11,4)

Neki Noini potomci uskoro su se počeli odmetati. ... Otputovali su na izvjesnu udaljenost ... i izabrali prostranu ravnicu u kojoj su se naselili. Tu su podigli grad, a onda su došli na pomisao da sagrade veliku kulu koja bi dopirala do oblaka. Tako bi mogli živjeti zajedno u toj kuli i gradu, i ne bi se više raseljavali po Zemlji. Pomišljali su da će se tako osigurati i u slučaju novog potopa, jer bi svoju kulu podigli do mnogo veće visine od one koju su dostigle potopne vode, i da će ih cijeli svijet slaviti zbog toga. ... Još prije nego što je kula dovršena, ljudi su boravili u njoj. Raskošno opremljene i ukrašene prostorije bile su posvećene njihovim idolima. (*The Signs of the Times*, 20. ožujka 1879.)

Ali među stanovnicima Babela živjeli su i neki bogobojažni ljudi koji su bili prevareni namjerama bezbožnih i uvučeni u njihove spletke. Oni nisu željeli ući u savez čiji je cilj bio da se osujete Božje namjere. Nisu dopustili da ih zavedu lijepim izlaganjima i povoljnim izgledima. Zbog tih vjernih ljudi Gospodin je odgodio izlivanje svojih sudova i dao im dovoljno vremena da otkriju svoj pravi karakter. ...

Ovaj savez je nastao iz pobune protiv Boga. Stanovnici doline Šinear uspostavili su svoje kraljevstvo da bi proslavili sebe, a ne Boga. ... Pojedinci, pozvani i nadahnuti od strane prvog velikog pobunjenika, bili su odlučni u namjeri da ne dopuste ničemu da osujeti njihove planove, niti da ih zaustavi na njihovim zlim putovima. Božanske propise zamijenili su zakonima sastavljenim prema željama svojeg sebičnog srca, kako bi mogli provoditi vlastite namjere.

Ali Bog nikad ne ostavlja svijet bez svojih svjedoka. Oni koji su Ga u vrijeme tog prvog velikog otpada nakon potopa i dalje ljubili i bojali Ga se, ponizili su svoja srca i vapili Njemu. “O, Bože,” molili su, “Ti se umiješaj i stani između svojeg djela i ljudskih planova i metoda.” “Jahve se spusti da vidi grad i toranj što su ga gradili sinovi čovječji.” (Postanak 11,5)

Bog dugo podnosi pokvarenost ljudskih bića i pruža im dovoljno prilika za pokajanje, ali On isto tako bilježi svako njihovo

nastojanje da se odupru autoritetu Njegovog pravednog i svetog Zakona. Kao dokaz svojeg nezadovoljstva zbog zidanja kule, Bog je pomiješao jezike njezinih graditelja tako da nitko nije mogao razumjeti što ostali govore. (*Manuscript 94, 1903.; Manuscript Releases 8, 42,43*)

4. ožujka

70

Graditelji Babilona još uvijek postoje

“Jahve razbija nakane pucima, mrsi namjere narodima. Naum Jahvin dovijeka ostaje, i misli srca njegova od koljena do koljena.” (Psalam 33,10.11)

Planovi babilonskih graditelja završili su sramotom i porazom. Vrhunac njihova ponosa postao je spomenik njihove ludosti. Ipak, ljudi su neprekidno išli istim smjerom oslanjajući se na sebe i odbacujući Božji zakon. To isto načelo je Sotona pokušao provesti na Nebu, isto načelo je vodilo Kajina u prinošenju njegove žrtve.

I u našem vremenu postoje graditelji kula. Nevjernici grade svoje teorije na temelju navodnih znanstvenih zaključaka i odbacuju otkrivenja Božje riječi. Oni si uzimaju slobodu da prosuđuju Božju moralnu vladavinu. Oni preziru Njegov Zakon i hvale se dostatnošću ljudskog razuma. “Kad nema brze osude za zlo djelo, ljudsko je srce sklono činiti zlo.” (Propovjednik 8,11)

U takozvanom kršćanskom svijetu mnogi napuštaju jasni biblijski nauk, stvaraju svoj kredo na temelju ljudskih spekulacija i ugodnih priča, i oni upućuju na svoju kulu kao put do Neba. Ljudi se dive rječitosti dok ona uči da prijestupnik neće umrijeti i da se spasenje može primiti bez poslušnosti Božjem zakonu. Kad bi navodni Kristovi sljedbenici prihvatili Božje mjerilo, ono bi ih ujedinilo, ali podjele i osipanje će postojati sve dok se ljudska mudrost uzdiže iznad Njegove riječi. Postojeća pomutnja proturječnih vjerovanja i sekti dobro je opisana izrazom “Babilon”, koje proročanstvo (Otkrivenje 14,8; 18,2) primjenjuje na crkve posljednjih dana koje ljube svijet.

Mnogi nastoje sebi stvoriti Nebo stječući bogatstvo i vlast. Oni se “podsmjehuju i zlobno govore, nasiljem prijete odozgo” (Psalam 73,8) gazeći po ljudskim pravima i obezvređujući božanski autoritet. Možda će ponositi ostati na vlasti za neko vrijeme,

i možda uspiju u svemu što poduzmu, ali na kraju oni mogu biti samo razočarani i jadni.

Blizu je vrijeme Božje istrage. Svevišnji će sići s Neba da vidi što su sinovi čovječji sagradili. Otkrit će se Njegova vrhovna vlast, a djela ljudskog ponosa će biti zbačena. "Gospodin motri s nebesa i gleda sve sinove čovječje. Iz svoga prebivališta motri sve stanovnike zemaljske." "Jahve razbija nakane pucima, mrsi namjere narodima. Naum Jahvin dovijeka ostaje, i misli srca njegova od koljena do koljena." (Psalam 33,13.14.10.11) (*Patrijarsi i proroci*, str. 94,95)

71 5. ožujka

Abrahamova vjera je stavljena na ispit

***"Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličat, i sam ćeš biti blagoslov."* (Postanak 12,2)**

Za Abrahama nije bila mala kušnja kad je bio pozvan da napusti svoj dom i sve što mu je bilo blisko i ode u zemlju koju nije poznao. Kada je konačno tamo stigao, otkrio je da tu žive Kanaanci, i morao se susresti sa svim njihovim idolopokloničkim običajima.

Bila je to ozbiljna kušnja za Abrahamovu vjeru. On tu nije vidio nikakav imetak na koji bi mogao polagati pravo. Međutim, u toj njegovoj zbuđenosti nebeski Bog udostojao ga je svoje prisutnosti, osobno mu propovijedao Evanđelje i ukazao na imovinu koja će mu pripasti kao vječna baština.

Abraham se selio iz mjesta u mjesto, kako je nalazio za shodno, da bi mogao uzdržavati svoje kućanstvo koje nije bilo malo. On je podučavao sluge kojih je bilo više od četiri stotine. Gdje god je razapinjao svoj šator, u njegovoj blizini podizao je i žrtvenik. Tako je služio Bogu na svakom mjestu na kojem je boravio. Na taj je način učio i članove svojeg kućanstva da ljube Boga i da Ga se boje. ...

Svi Božji sljedbenici, kamo god išli, trebaju sa sobom nositi istinska načela svoje vjere. Ako su grijeh, zaboravljanje na Boga i idolopoklonstvo prisutni na mjestima na koja oni trebaju ići, onda je to prilika za njih da pokažu svoja ispravna načela.

Kada mi dođemo nekamo gdje postoje sve povoljnosti i udobnosti, ne osjećamo u dovoljnoj mjeri koliko je nužno da iz tre-

nutka u trenutak ovisimo o Bogu. Zato nas Bog u svojoj providnosti dovodi u takav položaj u kojem ćemo moći osjetiti koliko nam je potrebna Njegova pomoć i snaga. ...

Gospodin ima parnicu sa svojim narodom (Mihej 6,6) i On želi da svi mi budemo poslušni Njegovim zahtjevima. Nitko od nas, kada mu se ukaže na neku dužnost, ne treba se pitati: "Odgovara li mi to?" ili: "Hoće li mi se svidjeti to što radim?" Ako Bog tako kaže, to je dovoljno. Mi trebamo uzeti svoju Bibliju i proučavati je da bismo spoznali Božju volju za nas, a onda je slijediti kao Abraham — u vjeri i pouzdanju.

Vidite, dakle, da je prvi ispit vjere došao za Abrahamu vrlo rano — trebao je sve napustiti i otići u stranu zemlju. ... Određeno vrijeme pratile su ga neke nepovoljne okolnosti koje su ga dovodile u teške situacije u kojima ga je Bog stavljao na kušnju. ... Ali kada mu je Gospodin pružio spoznaju o vječnom životu, o obnovljenoj Zemlji koja će biti njegov dom, on je time bio zadovoljan. (*Manuscript 19*, 1886.; *In Heavenly Places*, 112; *Manuscript Releases*, sv. 10, 120,121)

6. ožujka

72

Rezultat osobnog izbora

***"Kreneš li ti nalijevo, ja ću nadesno; ako ćeš ti nadesno, ja ću nalijevo."* (Postanak 13,9)**

Abraham je bio kušan da bi se vidjelo hoće li čuti Božji glas i poslušati ga. Gospodin je vidio da ostanak u vlastitoj zemlji, među rodbinom na koju nije mogao vršiti nikakav utjecaj na blagoslov, nije bio u njegovom najboljem duhovnom interesu. Zato mu je rekao da ih napusti. Premda je bio bogat, Abraham je u najvećoj jednostavnosti poslušao Boga i otišao kao došljak u stranu zemlju. Kada je napustio svoj dom i rodbinu, Bog ga je uvjerio da će u kanaanskoj zemlji steći ugled i blagostanje.

Zašto se Abraham nije potrudio da vlastitim sredstvima ostvari to blagostanje? Zašto nije iskoristio sve što mu je stajalo na raspolaganju da bi uvećao svoje bogatstvo i utjecaj na one s kojima je dolazio u dodir? Abraham nije učinio ništa da bi proslavio sebe. Njegov cilj nije bio da stekne moć. On nije težio za veličinom time što će podizati gradove i nazivati ih svojim imenom. Bio je zadovoljan onim što je imao.

Izvještaj kaže da je Abraham poveo sa sobom Lota, svojeg nećaka, i da su oni jedno vrijeme živjeli zajedno. Međutim, njihove obitelji bile su velike, pa je između Abrahamovih i Lotovih pastira dolazilo do svađe oko stoke. “Zato Abram reče Lotu: ‘Neka ne bude svađe između mene i tebe, između pastira mojih i tvojih — tà mi smo braća! Nije li sva zemlja pred tobom?’” (Postanak 13,8.9) ...

Lot je izabrao sodomsku zemlju. Tako je Abraham boravio u kanaanskoj zemlji, a Lot u gradovima u ravnici, razapinjući svoje šatore prema Sodomi. Ali stanovnici Sodome previše su griješili pred Gospodinom.

Ovdje nam se skreće pozornost na još jedno odvajanje. Vrlo je važno kada i kako dolazi do odvajanja. Lot se mogao dobro raspitati i odlučiti kamo će ići, mogao je pomno birati društvo za svoju obitelj. Međutim, on je, ne obzirujući se na stanovništvo, izabrao zemlju koja je bila na dobrom položaju i obećavala veliku zaradu. Lot je došao bogat, a otišao bez ičega. To je bio rezultat njegovog izbora. Od presudne je važnosti dovode li ljudi sebe u položaj u kojem će uživati sve pogodnosti ispravnog utjecaja, ili se odlučuju za ovozemaljske prednosti. Ima mnogo putova koji vode u Sodomu. Svi mi moramo imati produhovljen vid da bismo mogli prepoznati put koji vodi k Bogu. (*Letter 109*, 1899.)

73 7. ožujka

Lotovo iskustvo služi kao opomena

“Lot izabere za se svu Jordansku dolinu i ode na istok. Tako se odijele jedan od drugoga.” (Postanak 13,11)

Možemo zapaziti neke značajne crte Abrahamovog karaktera u trenutku kada dolazi do nesloge između pastira, i kada on kaže: “Neka ne bude svađe između mene i tebe. ... Odvoji se od mene! Kreneš li ti nalijevo, ja ću nadesno; ako ćeš ti nadesno, ja ću nalijevo.” (Postanak 13,8.9)

Lot je vidio da je zemlja u okolini Sodome vrlo povoljna za njegovo svjetovno, ovozemaljsko napredovanje i izabrao je to mjesto. Da je pokazao istu uljudnost kao Abraham, Lot bi izbor prepustio svojem stricu. Abraham nije zauzeo nadmoćan stav u odnosu na sve oko sebe, već se držao ponizno. Iako je imao svako pravo birati prvi, Abraham je odlučio postupiti uljudno.

S druge strane, Lot je, umjesto da ispita hoće li to mjesto biti najpovoljnije po njegov moral i pobožnost, mislio samo na ovozemaljsko blagostanje. Nešto kasnije, on se našao u vrlo teškom položaju zbog poročnosti stanovnika Sodome. Pošto su Lot i njegova obitelj bili zarobljeni od strane osvajača Sodome i Gomore, Abraham ih je došao osloboditi. Kada mu je kralj Sodome ponudio dio osvojenog plijena, Abraham je ponovno pokazao pravu plemenitost karaktera. Rekao je da neće uzeti ni konca, ni remena od obuće kako nitko ne bi mogao reći: "Ja sam obogatio Abrahama." Bog mu je obećao da će imati veliko blago i Abraham nije htio da itko kaže kako su mu bezbožni dali bogatstvo koje posjeduje. Vidimo, dakle, da je svaki Abrahamov korak bio korak vjere.

U Postanku 18 čitamo o posjetiteljima koji su došli Abrahamu dok je sjedio na vratima svojeg šatora. ... Bili su to Božji anđeli, a jedan od njih bio je nitko drugi do Božji Sin. Kada su ovi gosti došli do njegovog šatora, Abraham nije znao tko su, ali se ponio prema njima u skladu sa svim zahtjevima najveće učtivosti. Božja riječ nam kaže: "Gostoljubivosti ne zaboravljajte, jer su njom neki, a da nisu znali, pogostili anđele!" (Hebrejima 13,2) Abraham je upravo to učinio. A kada su mu se nebeski gosti predstavili, otkrili su mu i svoje namjere u vezi sa Sodomom. ... Tu vidimo da je Abraham, iako sam nije boravio u tom gradu niti je imao ikakve veze s njim, ipak bio živo zainteresiran da Sodoma ne bude uništena ako je postojala i najmanja mogućnost da je Bog poštedi. (*Manuscript 19, 1886.*)

8. ožujka

74

Vrlo je važno kako biramo mjesto stanovanja

"Lot podiže oči i vidje kako je dobro posvuda natapana sva Jordanska dolina, kao kakav vrt Jahvin." (Postanak 13,10)

Abraham nije nepromišljeno zaključio da je najbolje da se odvoji od Lota iako mu je bio kao otac. Svađe i neslogu nije mogao podnijeti, čak ni među pastirima. Nije želio dopustiti da duševni mir bude narušen tim nesuglasicama. Koliko god da je to bilo bolno za njega, do odvajanja je moralo doći.

Abraham je Lotu prepustio izbor kamo će ići da poslije ne bi bio u kušnji da pomisli kako je on prilikom tog odvajanja imao

na umu vlastite interese. Lot se odlučio za prelijepi predio u blizini Sodome. Zemlja koju je izabrao posjedovala je sve prirodne prednosti, ali se Lot nije raspitao o moralu i vjeri Sodomljana. Imamo izvještaj o tome što se poslije događalo s njim. U jednom trenutku morao je bježati iz tog pokvarenog grada punog zločina svake vrste. Bilo mu je dopušteno da upozori svoje kćeri i zetove, ali oni se na to nisu obazirali ništa više nego na pouke koje im je upućivao. Ismijavali su njegovu vjeru u Boga i stradali su prilikom uništenja Sodome.

To je pouka za sve nas koja nas upozorava da trebamo biti vrlo obazrivi u izboru doma za svoju obitelj. Trebamo tražiti pomoć od Gospodina kada je riječ o poučavanju djece i o izboru njihovog životnog zanimanja. Svaka obitelj treba neprestano gledati u Boga, uzdajući se u Njega da ih vodi k onome što je ispravno. Potrebno je odlučno odvajanje kako bismo izbjegli pogrešan put radi postizanja ovozemaljske dobiti.

Gospodnja volja treba postati naša volja. Bogu moramo dati prvo, posljednje i najbolje od svega. Moramo biti poučljivi kao mala djeca i pažljivo napredovati s punim povjerenjem u Boga. Naši vječni interesi povezani su s koracima koje poduzimamo, bilo da se krećemo u smjeru Neba, prema gradu čiji je tvorac i graditelj Bog, ili u smjeru zemlje, k neodoljivim sodomskim privlačnostima.

Bog se ne rukovodi našim mišljenjima i sklonostima. On zna nešto što ljudska bića ne znaju — buduće posljedice svakog našeg poteza — i zbog toga naš pogled treba biti usmjeren prema Njemu, a ne prema ovozemaljskim prednostima koje nam nudi Sotona. (*Manuscript 50*, 1893.; *Sermons and Talks*, 219,220)

75 9. ožujka

Bog čuje naše posredničke molitve

“Nato se Abraham primače bliže i reče: ‘Hoćeš li iskorijeniti i nevinoga s krivim?’” (Postanak 18,23)

Izvještaj kaže da je Abraham pristupio glasniku i rekao: “Hoćeš li pogubiti i pravednoga s nepravедnim?” Iako je posjedovao pravi osjećaj poniznosti koji svako Božje dijete treba imati, Abraham je ipak pokazao živo zanimanje za duše grešnika. Ovdje je prikazan kako pristupa nebeskim glasnicima. Prilazi im i moli

ih za nešto kao što bi dijete molilo svoje roditelje. On ima na umu da se Lot nastanio u Sodomi i da preko braka ima rodbinske veze u čitavom gradu. Zato Abraham počinje od pretpostavke da bi se tu moglo naći bar pedesetero pravednika, i Gospodin mu kaže da će poštedjeti grad radi tih pedesetero. Abraham zatim postupno smanjuje broj, dok ne dođe do desetero, a Gospodin mu kaže da će ga poštedjeti i radi desetero pravednih. Abraham dalje ne upućuje molbe, ali se iskreno nada da će se u Sodomi naći bar deset pravednih osoba.

Međutim, kada su anđeli došli u Sodomu, oni u tom prelijepom gradu nisu uspjeli pronaći ni petero pravednih. Iz toga zaključujemo da mogu postojati divni gradovi, puni svakojakih bogatstava, a da se u njima ipak ne nalazi ni petero pravednih ljudi. ... Dok težimo budućem besmrtnom životu, svi se mi trebamo potruditi da sve što je u vezi s nama bude što je moguće povoljnije za razvoj kršćanskog karaktera. Bog nas često poziva da prekinemo svaku vezu koja nas spaja s nesvetim utjecajima i da se odvojimo od njih.

Ovdje Abraham stoji kao Božji predstavnik i izvještaj o njemu dospio je do nas kroz vrijeme. Abrahamovo zanimanje i zabrinutost za Sodomu uči nas da i mi trebamo pokazivati živo zanimanje za one koji su oko nas. Iako trebamo mrziti grijeh, pozvani smo da volimo duše onih za koje je Krist umro i da osjećamo najveću zahvalnost prema Bogu zato što na Nebu imamo Onoga koji se moli za nas.

Isus poznaje vrijednost svake duše jer je On platio cijenu za svakog čovjeka. U agoniji prigodom raspeća, molio se za svoje neprijatelje koji su se tu okupili rekavši: "Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine" (Luka 23,34). I ovdje, u Abrahamovom slučaju, vidimo kako se on najusrdnije zalaže za grešnike. Tako i mi trebamo upućivati najusrdnije molitve za one koji se nalaze u tami. (*Manuscript 19, 1886.*)

Anđeli su ograničeni u onome što mogu učiniti za nas

“Ona dva anđela stignu navečer u Sodomu dok je Lot sjedio na vratima Sodome. Kad ih Lot ugleda, ustade i pođe im u susret. Nakloni se licem do zemlje.” (Postanak 19,1)

Lot je odgajan u Abrahamovom domu i pokazivao je isti duh uljudnosti kao i Abraham. Kada su došli do njega, ovi ljudi (anđeli) izgledali su sasvim obično, i da Lot nije imao taj duh učtivosti, možda bi bio uništen zajedno s ostalim stanovnicima Sodome. Njihova poročnost bila je tako velika da su htjeli napastovati ljude koji su im donijeli poruku upozorenja i koje je Lot ugostio. Božji anđeli su morali zaštititi Lota da ga rulja koja se okupila pred njegovim vratima ne rastrgne. Oslijepili su ih tako da nisu mogli pronaći vrata.

Nakon tog ispada izopačenih ljudi, anđeli su otkrili Lotu razlog svojeg dolaska. Rekli su mu da ako ima sinova ili kćeri u tom mjestu, treba ih izvesti izvan grada. Bilo mu je dopušteno da ode do svojih rođaka i da im javi da će grad biti uništen i da moraju bježati iz njega. Ali sva njegova preklinjanja i upozorenja bila su potpuno beskorisna. Ljudi su se rugali onome što su smatrali njegovim praznovjernim strahovima. Jer Sodoma je tu stajala kao i uvijek, i oni nisu vidjeli ništa što bi ih navelo da pomisle da dolazi uništenje.

Ali kad se Lot vratio, anđeo se užurbao i navalio na njih da bježe iz Sodome. Međutim, Lot je bio potpuno zaprepašten pri pomisli da mora ići bez svoje imovine, samo sa ženom i dvoje djece. Tada su ih anđeli zgrabili i izveli iz grada. ... Čim su izišli iz Sodome i uputili se prema brdu, anđeo im je rekao: “Bježi, da život spasiš! Ne obaziri se niti se igdje u ravnici zaustavlja!” Zapovijed je glasila: “Ne obaziri se.” (Postanak 19,17) ...

Ali Lotova žena se osvrnula prema gradu, tražeći pogledom ono što je tamo ostavila. Istog trenutka sustigla ju je Božja kletva i ona se pretvorila u stup soli. ... Možemo vidjeti da je Lot pogriješio što se nastanio u Sodomu. On tu nije izgubio samo svu svoju imovinu. Izgubio je sve osim svoje dvoje djece. To je pouka koju trebamo primiti k znanju. Božjoj djeci se mogu ukazati neke vrlo laskave prilike, ali ona to pitanje moraju sagledati sa svih strana

prije nego što donesu odluku. Prvo pitanje koje svatko od nas mora postaviti glasi: "Kako će to utjecati na moju dušu?" (*Manuscript 19a*, 1886.)

11. ožujka

77

Poslušnost iz ljubavi — najmanje što možemo dati Bogu

"Tko tvrdi: Poznajem ga, a ne vrši njegovih zapovijedi, lažac je, i u njemu nema istine." (1. Ivanova 2,4)

Mene kritiziraju što govorim da ne možete biti spašeni ako ne držite subotu. Izgleda li doista zahtjev četvrte zapovijedi tako beznačajno? Zar navika pokoravanja našem nebeskom Učitelju ne navodi poslušnoga da stalno i iskreno ne pita: "Što meni godi?" niti: "Što je najprikladnije i najprihvatljivije za mene i moje okruženje?" već: "Što moj Gospodin zahtijeva? Koja je Božja volja u vezi sa mnom?"

Je li neobično što netko treba učiniti ovo ili ono pod osvjeđenjem Božjega Duha, u svjetlu činjenice da će odbijanje ili zanemarivanje da se to učini ugroziti spasenje duše? Je li doista tako teško razumjeti da je naša poslušnost prema čitavom Božjem zakonu apsolutno nužna za vječni život? Je li za kršćanina tako nedokučiv misterij da spasenje duše treba postići po cijenu odricanja od sebe i svojih sebičnih interesa? Daje li nam Božja riječ bilo kakvo jamstvo da ćemo dospjeti na Nebo bez obzira na to kršimo li Zakon ili ga vršimo? Ako je tako, onda su svi Božji zahtjevi kao uvjet spasenja potpuno izlišni.

Zar stanovnici starog svijeta koji su izginuli u potopu nisu bili kažnjeni zbog svoje neposlušnosti Božjim zahtjevima? Ili su ih vode potopa odnijele pravo u slavu zato što je naš milostivi Bog odviše dobar da bi dopustio izvršenje konačne kazne zbog kršenja Njegovog Zakona? Zar Sodomljani nisu kažnjeni zbog svoje neposlušnosti i samo je Lot spašen? Ili su stanovnici Sodome iz ognja koji je sišao s neba na krilima preneseni ravno u slavu?

Je li Bog nešto zapovjedio? Onda smo mi dužni poslušati — bez oklijevanja i iznalazjenja načina da budemo spašeni bez poslušnosti. To bi bilo hodanje nekim drugim putem. "Ja sam put, istina i život." (Ivan 14,6) "Ja sam čuvao zapovijedi Oca svoga" (Ivan 15,10), kaže Veličanstvo Neba. ...

Mi ne trebamo držati zapovijedi samo da bismo osigurali odlazak na Nebo, već prije svega da bismo ugodili Onome koji je umro za spasenje grešnika od kazne zbog kršenja Očevog Zakona. Spasenje grešnika ovisi o ... tome hoće li oni prestati prestupati Zakon i biti poslušni. Neka se nitko ne drzne da zloupotrijebi Božju milost osjećajući se slobodnim da griješi koliko mu je volja. ... Žalosno je kad netko odluči Krista slijediti izdaleka, udaljavši se od ruba ponora tek toliko da ne padne u njega. (*Letter 35b*, 1877.)

78 12. ožujka

Tražiti biblijsku istinu po svaku cijenu

“Jer u ovome stoji ljubav prema Bogu: da vršimo njegove zapovijedi. A njegove zapovijedi nisu teške.” (1. Ivanova 5,3)

Krist je prinio veliku žrtvu kad je umro na križu za nas. A što smo mi spremni žrtvovati za Njegovu ljubav? Isus kaže: “Ako me ljubite, vršit ćete moje zapovijedi” (Ivan 14,15) — ne jednu, dvije ili devet, nego svih deset. Sve Njegove zapovijedi moraju se držati. Ivan govori o onima koji se pretvaraju da ljube Boga, a nisu poslušni Njegovim zapovijedima: “Tko tvrdi: Poznajem ga, a ne vrši njegovih zapovijedi, lažac je, i u njemu nema istine.” (1. Ivanova 2,4) “Jer u ovome stoji ljubav prema Bogu: da vršimo njegove zapovijedi. A njegove zapovijedi nisu teške.” (1. Ivanova 5,3)

Možda ćete se zapitati: Zar čitav učeni svijet griješi, a samo će mala skupina onih na koje se uglavnom gleda kao na proste i neobrazovane biti spašena? Moj odgovor na to jest da se Isus kretao među skromnim ljudima na ovom svijetu. On nije stao uz učene rabine i vladare. Nije se kretao među zemaljskim moćnicima, već među poniznim ljudima. Istina nikad nije bila kod većine. Uvijek se nalazila kod manjine.

Nebeski anđeli nisu otišli u proročku školu, niti su svoj hvalospjev otpjevali nad hramom, ili nekom sinagogom, već su prišli onima koji su bili dovoljno ponizni da prime poruku. Oni su radosnu pjesmu o Spasitelju otpjevali nad betlehemskim poljima, dok su velikaši, vladari i uvaženi ljudi ostavljeni u tami budući da su bili savršeno zadovoljni svojim položajem i nisu

osjećali nikakvu potrebu za većom pobožnošću od one koju su već imali. Učitelji u proročkim školama, književnici, svećenici i vladari, bili su Kristovi najgori progonitelji. Oni koji su se najviše hvalili duhovnim svjetlom, prezreli su, odbacili i razapeli Krista.

Muškarci i žene na visokim položajima, kao i oni koji se smatraju izuzetno dobrim ljudima, mogu u svojoj nesnošljivosti i oholosti počinuti strašna zlodjela i još uvijek laskati sebi da time služe Bogu. Ne možemo se osloniti na njih. Istina, biblijska istina je ono što vi i ja želimo po svaku cijenu. Mi želimo poput plemenitih Berejaca svakodnevno uz usrdnu molitvu istraživati Pismo da bismo saznali što je istina, a onda se držati te istine koliko god nas to stajalo, ne obazirući se na istaknute niti na dobre ljude. Ako se istina nalazi u Bibliji, mi je tu možemo naći, kao i dobri i veliki ljudi na Zemlji. Moja je molitva da nam Bog dâ mudrost za spasenje. (*Letter 35b*, 1877.)

13. ožujka

79

Ne odupirite se pozivu za spasenje

***“Danas kad čujete glas njegov, ne otvrdnite srca svoja.”
(Hebrejima 3,15)***

Tko će opisati jauk koji će se začuti kada na crti razdvajanja vremena i vječnosti, pravedni Sudac podigne glas i izjavi: “Prekasno je.” Vrata Neba dugo su bila širom otvorena, a nebeski glasnici su pozivali i preklinjali: “Tko želi, neka badava uzme vode života!” (Otkrivenje 22,17) “Danas kad čujete glas njegov, ne otvrdnite srca svoja.” (Hebrejima 3,15) Ali, konačno izlazi naredba: “Neka nepravednik i dalje bude nepravedan; neka pravednik i dalje živi pravedno; neka se sveti i dalje posvećuje!” (Otkrivenje 22,11)

Nebeska vrata se zatvaraju, poziv spasenja se više ne upućuje. Nebo je reklo: “Svršeno je!” (Otkrivenje 21,6) Taj trenutak nije daleko. Molim vas, osigurajte djelo za vječnost, uhvatite se za nadu koja vam je iznesena u Evanđelju. Udite na uska vrata, jer ako ne uložite ozbiljne napore, nećete uspjeti.

Svijet se povija pod teretom zla koje grijeh donosi. On je doslovno preplavljen grijehom, nasiljem i poročnošću kao u Nojino vrijeme. Pa ipak, u ovim presudnim trenucima povijesti našeg svijeta mnogi spavaju. Oni ne čine nikakav napor da bi postali

kršćani. Samozadovoljstvo i materijalna sigurnost još uvijek ugrožavaju vječno blagostanje. Nije li to luda odvažnost? Sotonini sljedbenici mogu proglasiti časnim i hvale dostojnim pokazivanje te neovisnosti uma koja će vas navesti da se ravnodušno odnosite prema starim poukama misleći da ste našli bolji put. Dok budete slušali takve nagovještaje, postajat ćete sve tvrdokorniji pod utjecajem zavodljive sile grijeha. ...

Što će vam vrijediti sva ovozemaljska zadovoljstva kad čitav svijet bude zatrpan kao Sodoma, uništen kao Gomora? Ti gradovi trebali su biti primjer ostalim grešnicima da bi znali da njihov dan dolazi.

Grešnici će prekasno uvidjeti da su prodali svoje prvorodstvo. Kruna koju su mogli imati krasi čelo nekog drugog. Nasljedstvo koje je moglo biti njihovo, izgubljeno je. Vodite računa da se ne igrate s kušnjom. Ne hvalite se svojom silom. Krist je vaša postojana snaga. Uzđajte se u Boga, oslonite se na Njegovu silu. On će vas dovesti do pobjede i nosit ćete krunu života. (*Letter 21, 1867.; vidi također In Heavenly Places, 362*)

80 14. ožujka

Težite za nebeskom baštinom

“Ta, da su u Sodomi bila čudesa što su se u tebi dogodila, ostala bi do dana današnjega.” (Matej 11,23)

Bog je obećao Abrahamu, a nakon njega i njegovim potomcima, da će dobiti zemlju i imanje, ali oni su tu i dalje bili samo stranci i došljaci. Baština i zemlja koju treba dobiti ne samo Abraham, već i njegova djeca, neće im se dati sve dok zemlja ne bude očišćena. Abraham će tada doći u posjed svoje zemlje i imanja, a isto tako i njegova djeca. Svatko od nas treba uvijek imati na umu da ova Zemlja nije naš dom, već da nas baština čeka na obnovljenoj Zemlji. Uništenje Sodome i Gomore simbolično nam prikazuje kako će svijet biti uništen ognjem. Nitko od nas ne treba svoju nadu polagati u ovaj život. Mi želimo najprije tražiti Božje kraljevstvo i Njegovu pravednost. ...

Sodoma i Gomora bile su kao Edenski vrt. Gospodin je izdašno blagoslovio taj dio Zemlje. Sve je bilo tako lijepo, tako privlačno, pa ipak to nije navelo ljude da poštuju Onoga koji im je sve to darovao. Do kakvog je razaranja došlo kada je Gospodin

zasuo Sodomu i Gomoru ognjem i sumporom! S kakvom je la-koćom jedan Božji udarac taj prelijepi predio pretvorio u pustoš.

Ljudi Kristovog vremena mogli su izvući pouku iz uništenja Sodome, a ista je poruka kroz vrijeme stigla i do nas: "Tada gradove u kojima su se dogodila veoma mnoga njegova čudesa poče koriti što se nisu obratili: 'Jao tebi, Korozaine! Jao tebi, Betsaido! Ta, da su u Tiru i Sidonu bila čudesa što su se u vama dogodila, već bi se odavno, odjeveni u kostrijet i posuti pepelom, obratili. Ali će, kažem vam, lakše biti na Sudnji dan Tiru i Sidonu nego vama. A ti, Kafaranume, zar ćeš se dići do neba? Sići ćeš do pakla! Ta, da su u Sodomi bila čudesa što su se u tebi dogodila, ostala bi do dana današnjega. Ali će, kažem vam, zemlji sodomskoj biti lakše na Sudnji dan nego tebi.'" (Matej 11,20-24) Možemo vidjeti da se njihova krivnja određuje u razmjeru sa svjetlom koje ih je obasjavalo. To je pouka za svakog od nas na koga je Bog izlio dragocjeno svjetlo istine. ...

Možda smatrate da ste prihvatili istinu, da je razumijete i da se tu možete zaustaviti — da nema potrebe da idete dalje. Međutim, jedno je prihvatiti istinu i držati je, a drugo je imati istinu kakva je u Isusu. Dok radite, dok su vaše ruke i um zauzeti obavljanjem nekog korisnog posla, postoji potreba za razmišljanjem i usrdnom molitvom. Vi želite da to svjetlo koja silazi s Neba učini nešto za vas, da imate tu vjeru koja se uspoređuje sa zlatom. Zato trebate njegovati Isusovu ljubav u svojem srcu i uvijek imati na umu da se anđeli koji su se pojavili pred Abrahamom i Lotom možda nalaze i u vašoj sredini iako ih ne vidite. (*Manuscript 19a*, 1886.)

15. ožujka

81

Pazimo da ne izgubimo vezu s Bogom

"Jer znam da će zapovjediti sinovima svojim i domu svojemu nakon sebe da se drže putova Gospodinovih i da čine što je pravo i dobro." (Postanak 18,19 — DK)

Ima nade za svakoga od nas, ali samo pod jednim uvjetom — ako se čvrsto držimo Krista i uložimo svu svoju snagu da bismo dostigli savršenstvo Njegovog karaktera. Površna pobožnost koja umanjuje ozbiljnost grijeha i uvijek se poziva na Božju ljubav prema grešniku, ohrabruje grešnike da povjeruju kako će ih Bog

spasiti iako svjesno griješe. Na taj način postupaju mnogi koji tvrde da vjeruju u sadašnju istinu. Oni odvajaju istinu od stvarnog života i zato ona nema silu da osvjedoči i obrati dušu. Svaki živac i mišić mora se napregnuti da bi se napustio svijet, njegovi običaji, navike, moda. ...

Život mnogih pokazuje da oni nemaju živu vezu s Bogom. Prepustili su se matici svijeta i nemaju ničega zajedničkog s Kristom. Takvi vole zabavu i imaju mnogo sebičnih planova, nada i ambicija. Oni služe neprijatelju pretvarajući se da služe Bogu. Tako robuju svojem gospodaru kojem su se dobrovoljno pokorili. ...

Zar ne postoji razlog što Božji Duh ne radi s Njegovim narodom? Iстина se drži u predvorju. Žrtvuje se zajednica s Bogom da bi se udovoljilo svjetovnim odnosima i prijateljima čije se srce neprekidno protivi istini. ...

Blagoslov je počivao na Abrahamu zato što je Bogu služio u svojem domu. Onaj koji blagoslivlja stan pravednički, kaže: "Jer znam da će zapovjediti ... domu svojem nakon sebe." (Postanak 18,19 — DK) On neće iznevjeriti istinu. ...

Roditelji, ako želite Božji blagoslov, činite isto što i Abraham. Suzbijajte zlo i ohrabrujte dobro. Katkada treba zauzeti malo stroži stav umjesto da se popušta djetetovim sklonostima i zadovoljstvima. Slijepa privrženost ne treba biti pravilo u kući. Povlađivanje, koje je zapravo najgora okrutnost, ne treba prakticirati. ... Povedite svoju djecu sa sobom u Božji dom. ... Ako ne budu pod vašom zaštitom, Sotona će ih sigurno uzeti pod svoje okrilje. Nemojte ohrabrivati njihovo druženje s bezbožnima. Sklonite ih odatle. Odvojite se i sami od takvih i pokažite im da vi stojite na Gospodnjoj strani. (*Letter 53, 1887.*)

82 16. ožujka

Abrahamov nedostatak vjere može nam poslužiti kao opomena

"Abraham uze kruha i mješinicu vode pa dade Hagari; stavi to na njezina ramena, zajedno s dječakom, te je otpusti." (Postanak 21,14)

Abraham je bez pitanja prihvatio obećanje o sinu, ali nije čekao da Bog ispuni svoju riječ u svoje vrijeme i na svoj način.

Da bi se ispitala njegova vjera u Božju silu, dopuštena je odgoda, ali on nije izdržao kušnju. Sara je, smatrajući da je nemoguće imati dijete u njenim godinama, predložila, kao plan kojim bi se mogla ispuniti božanska namjera, da Abraham uzme jednu od njenih sluškinja za drugu ženu. Mnogoženstvo je bilo tako rašireno da se prestalo smatrati grijehom, ali time se ništa manje nije kršio Božji zakon, a bilo je i pogubno za svetost i mir obiteljskih odnosa. ...

Premda ga je Sara žarko preklinjala da se oženi Hagarom, ona ga je sada ukoravala kao da je to bila njegova vlastita pogreška. Željela je otjerati svoju suparnicu, ali je Abraham to odbio jer je Hagara, nadao se on, trebala biti majka njegovog obećanog sina. ... "Saraja postupi prema njoj tako loše da ona od nje po- bježe."

Hagara se uputila u pustinju, i dok se odmarala pored izvora, sama i bez prijatelja, pred njom se pojavio anđeo Gospodnji u ljudskom obličju ... on joj je zapovjedio: "Vrati se svojoj gospodari- ci i pokori joj se!" ... I kao trajan podsjetnik Njegove milosti, zapovjedenom joj je da svog sina nazove Jišmael, "jer Jahve ću ...".

Kad je Abraham bio gotovo stotinu godina star, ponovljeno mu je obećanje o sinu, s uvjerenjem da će budući baštinik biti Sarin sin. Međutim, Abraham još uvijek nije razumio obećanje. ...

Rođenje Izaka, ispunjenje njihovih najdražih nada nakon čekanja gotovo cijelog života, ispunilo je šatore Abrahama i Sare velikom radošću. Međutim, ovaj je događaj za Hagaru značio propast njenih brižljivo njegovanih očekivanja. Jišmaela, sada već dječaka, svi su u taboru smatrali baštinikom Abrahamova bogat- stva i nasljednikom blagoslova koji su obećani njegovim nasljed- nicima. A sada je on iznenada stavljen na stranu, i razočarana majka i njen sin zamrzili su Sarino dijete. Sveopća je radost samo povećala njihovu ljubomoru, sve dok se Jišmael nije usudio javno vrijeđati nasljednika Božjeg obećanja. Sara je u Jišmaelovu neobuzdanom stavu vidjela trajan izvor nesloge, te se obratila Abrahamu s molbom da Hagaru i Jišmaela istjera iz tabora. ...

Uputa dana Abrahamu u vezi sa svetošću bračnog odnosa tre- bala je biti pouka za sve vjekove. (*Patrijarsi i proroci*, str. 114— 116)

Najveći ispit Abrahamove vjere

“Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš, i podi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati.” (Postanak 22,2)

U noćnom videnju u svojem domu u Beer Šebi, kada mu je bilo sto dvadeset godina, Abraham je primio uznemirujuću zapovijed: “Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš, i podi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati.” (Postanak 22,2) Njegov sin jedinac, sin obećanja — treba biti žrtvovan! Za Abrahama nije više bilo spavanja te noći. ... Bog mu je obećao da će se njegovo ime ovjekovječiti u Izaku, ali sada je njegova vjera stavljena na tako tešku kušnju. Abraham se držao obećanja da će dobiti sina sa svojom ženom Sarom i to obećanje se ispunilo. ... Bog je isključio Jišmaela iz te priče rekavši: “Jedinca svoga Izaka...” ...

Bog mu je već rekao da će preko Izaka njegovo potomstvo biti brojno kao pijesak morskog. Kada je izišao van u noć, učinilo mu se da čuje božanski glas koji ga je pedeset godina prije pozvao iz Kaldeje i rekao: “Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj. ... Toliko će biti tvoje potomstvo.” (Postanak 15,5) Je li moguće da je to bio taj isti glas koji mu sada zapovijeda da ubije svojeg sina? Sjetio se obećanja: “Potomstvo ću tvoje učiniti kao prah na zemlji. Ako tko mogne prebrojiti prah zemlje, i tvoje će potomstvo moći prebrojiti.” (Postanak 13,16) Zar to nije bio glas ovog stranca koji mu zapovijeda da prinese svojeg sina na žrtvu? Može li Bog proturječiti sam sebi? Hoće li ga On lišiti jedine nade u ispunjenje tog obećanja? Zar će morati ostati bez djece?

Ipak, Abraham se ne predomišlja, on sluša. Njegova je jedina nada da će Bog kojem je sve moguće podignuti njegovog sina iz mrtvih. Zamahnuo je nožem, ali ga nije zario u žrtvu. Bog je progovorio: “Dovoljno je.” Vjera oca i pokornost sina bila je u potpunosti iskušana. “Sad, evo, znam da se Boga bojiš, jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga.” (Postanak 22,12)

Bila je to najteža kušnja kroz koju je ikad prošlo jedno ljudsko biće. Da se Abraham tada odvratio od Boga, nikad ne bi bio nazvan ocem vjere. Da je odstupio od Božje zapovijedi, svijet bi izgubio taj sjajni primjer vjere u Boga i pobjede nad nevjerovanjem. ...

Ništa nije previše dragocjeno da to ne bismo dali Bogu. Povjerenje u božansku Riječ vodit će k njezinom izvršenju. (*Letter 110*, 1897.)

18. ožujka

84

Različitost Jakovljevog i Ezavovog karaktera

“Narod će nad narodom gospodovati, stariji će služiti mlademu.” (Postanak 25,23)

Ezav je odrastao uživajući u samozadovoljstvu i usredotočivanju svih svojih interesa na sadašnjost. Ne podnoseći ograničenja, on je uživao u divljoj slobodi lova te je rano izabrao život lovca. Ipak, on je bio očevo miljenik. Tihog, miroljubivog pastira privukla je smjelost i snaga starijeg sina, koji je bez straha prolazio planinama i pustinjom, vraćajući se kući s ulovom za svog oca i uzbuđljivim izvješćima o svom pustolovnom životu. Jakov, ozbiljan, marljiv, brižan, uvijek razmišljajući više o budućnosti nego o sadašnjosti, bio je zadovoljan životom kod kuće, zaokupljen brigom oko stada i obradom zemlje. Njegova je majka cijnila njegovu strpljivu ustrajnost, marljivost i oprez. Njegovi su osjećaji bili duboki i snažni, a njegova nježna, neprekidna pozornost više je pridonosila njenoj sreći nego Ezavova plahovita i povremena ljubaznost. Rebeka je više voljela Jakova. ...

Ezav nije ljubio pobožnost i nije imao sklonosti prema vjerskom životu. Zahtjeve koji su dolazili s duhovnim prvorođstvom smatrao je nepoželjnim, čak i mrskim ograničenjima. Božji zakon ... Ezav je smatrao ropskim jarmom. Sklon samozadovoljstvu, on ni za čim nije toliko težio kao za slobodom da čini ono što želi. Sreća je za njega bila u moći i bogatstvu, slavlju i uživanju. Uživao je u neograničenoj slobodi divljeg, skitničkog života. ...

Jakov je od svoje majke saznao o božanskom nagovještaju da bi prvorođstvo trebalo pripasti njemu i to ga je ispunilo nezrecivom željom za prednostima što ih je ono donosilo. ... On nije težio za očevim bogatstvom, već je predmet njegove čežnje bilo duhovno prvorođstvo. Razgovarati s Bogom kao pravedni Abraham, prinositi žrtve pomirenja za svoju obitelj, biti praotac izabranog naroda i obećanog Mesije, naslijediti vječno blago obuhvaćeno blagoslovom Saveza — to su bile prednosti i čast koje su zapalile njegove najdublje čežnje. ...

On je sa skrivenom čežnjom slušao sve što je njegov otac rekao o duhovnom prvorodstvu i pozorno čuvao ono što je čuo od svoje majke. Ovaj je predmet danju i noću zaokupljao njegove misli dok nije prožeo sve njegove životne interese. ... On je vjerovao da se obećanje koje se odnosilo na njega nije moglo ispuniti sve dok pravo prvorodstva pripada Ezavu, te je neprekidno razmišljao o načinu kojim bi mogao osigurati blagoslove što ih je njegov brat tako olako uzimao, a koji su njemu bili tako dragocjeni. (*Patrijarsi i proroci*, str. 141—143)

85 19. ožujka

Nikad ne žrtvujte svoje poštenje i ne prezirite svoje prvorodstvo

“Reče Ezav Jakovu: ‘Daj mi toga crvenog variva da pojedem, jer sam izgladnio.’ ... A Jakov mu odgovori: ‘Ustupi mi prije svoje prvorodstvo!’ ... Tako proda Jakovu svoje prvorodstvo.” (Postanak 25,30-34)

Danas se previše popušta željama i sklonosti k uživanju. Nema toliko ozbiljne gladi duše za duhovnom snagom i nebeskom mudrošću. Popušta se kušnjama, zadovoljava se apetit i dolazi do odvajanja od Boga. ... Sjećate se Ezavovog slučaja. On je prošao krizu svojeg života a da to nije ni primijetio. Ono što je smatrao pitanjem koje jedva da zaslužuje da se o njemu razmišlja, bilo je čin koji je otkrio prevladavajuće crte njegovog karaktera. Time se pokazao njegov izbor, pokazalo se koliko cijeni ono što je sveto i što treba s najvećom pozornošću njegovati. Prodao je svoje prvorodstvo radi zadovoljenja trenutačnih potreba i to je odredilo čitav smjer njegovog života. Za Ezava je zaloga mesa značio više od službe njegovom Gospodaru. (*Letter 5, 1877.*)

O, kad bi Božji narod razmislio o činjenici da jedan pogrešan postupak ostavlja prljavi trag u povijesti i iskustvu koji ne može oprati ništa osim Kristove krvi. Svaki postupak u životu treba ozbiljno razmotriti, jer on kao iz otvorene slavine šalje u svijet potoke blagoslova ili potoke zla. Neka oni koji poznaju Bibliju žive Kristovim životom. Svi moraju uzeti u obzir da obavljaju djelo koje treba trajati čitavu vječnost. ...

Nitko na ovom svijetu ne može učiniti ništa sebičnije nego da proda svoje prvorodstvo za zdjelu variva. Imajmo na umu da su

Ezavom upravljale njegove želje. Apetit i tjelesne sklonosti vdale su ovim čovjekom i on je prodao svoju dušu da bi zadovoljio apetit. Čine li to isto i neki koji poznaju sadašnju istinu? ...

“Budno pazite da tko ne postane bludnik ili bezbožnik poput Ezava, koji za jedno jedino jelo prodade prava prvorodstva svoga!” (Hebrejima 12,16) Kako je mnogo onih čija su imena upisana u crkvene knjige koji će, radi neke sebične prednosti, žrtvovati svoje poštenje i riskirati da snose posljedice. Da bi zadovoljili svoje tjelesne želje, oni će nezaštićeni upasti u Sotoninu zamku.

Zbog sebičnih utjecaja oni prodaju svoj mir, prodaju svoju dušu. Kada je zadovoljio svoju želju, Ezav je požalio zbog onog što je učinio. “Znate, naime, da je kasnije, kad je htio dobiti blagoslov, bio odbačen jer nije našao mogućnost za promjenu odluke, iako ju je sa suzama tražio.” (Hebrejima 12,17) Neka Gospodin učini da svatko tko spominje Kristovo ime odbaci nepravdu! (*Letter 47, 1894.*)

20. ožujka

86

U beznađu potražite nebeske ljestve

“Jakov se probudi od sna te reče: ‘Zaista se Jahve nalazi na ovome mjestu, ali ja nisam znao!’” (Postanak 28,16)

Božji anđeli su se uspinjali i spuštali ovim tajanstvenim ljestvama, i kad se on (Jakov) probudio, rekao je: “Zaista se Jahve nalazi na ovome mjestu, ali ja nisam znao!” Tako je i s nama. Kad bi se naše oči mogle otvoriti, vidjeli bismo anđele svuda oko nas. Tu su i zli anđeli koji nas pokušavaju uništiti, ali dobri anđeli ih potiskuju.

Jakov je pravo prvorodstva pokušao zadobiti prijevarom, ali se razočarao. Pomislio je da je sve izgubio — vezu s Bogom, dom i sve ostalo — i sada se tu nalazio kao razočarani bjeGUNAC. Ali što je Bog učinio? Pogledao je na njega u njegovom beznadnom stanju, vidio njegovo razočaranje i zapazio da tu ima mogućnosti da se On ponovno proslavi. Čim je vidio njegovo stanje, Bog mu je pokazao tajanstvene ljestve koje prikazuju Isusa Krista. Ovdje vidimo čovjeka koji je izgubio svaku vezu s Nebom, ali Bog s Neba gleda na njega i šalje Krista da premosti jaz koji je grijeh izazvao.

Možda ste pogledali i rekli: Čeznem za Nebom, ali kako tamo mogu doći? Ne vidim nikakav put. To je i Jakov pomislio, i zato

mu je Bog dao videnje ljestava koje povezuju Zemlju s Nebom — s Isusom Kristom. Čovjek se njima može uspinjati jer je njihova osnova na Zemlji, dok vrh doseže do Neba. Tada se duša penje pravo prema Nebu udaljavajući se od zemaljskih običaja, navika i mode. Svjetlo i slava Božja pokazuju se nad svakom prečkom tih tajanstvenih ljestava, a muškarci i žene se penju — po kome? Po Isusu Kristu. Drže se za koga? Za Isusa Krista. Sjedinjuju se s kim? S Isusom Kristom. ...

Sada mi saznajemo da se nebesa mogu dosegnuti, da je Bog iznad tih ljestava i da raširenih ruku čeka i pomaže svakoj duši koja želi doći u Njegovo vječno kraljevstvo. Neka je slava Božjem svetom imenu! Vi koji živite na Zemlji, slavite Ga! A zašto? Zato što je u Osobi Isusa Krista — koji svojom dugačkom ljudskom rukom obuhvaća čovječanstvo, dok svojom božanskom rukom dohvaća prijestolje Svemogućega — premostio jaz vlastitim tijelom. I ovaj svijet, sićušan kao atom, koji se grijehom odvojio od kontinenta Neba i postao otok, ponovno je vraćen na svoje mjesto zato što je Krist premostio jaz — Krist ga je premostio!

Ovdje je duša u opasnosti, ali Bog joj je spreman pomoći. Svi nebeski anđeli bit će poslani u pomoć toj duši. (*Manuscript 5, 1891.*)

87 21. ožujka

Istina nas približava Nebu

“Tko uđe kroza me, spasit će se; on će ulaziti i izlaziti i pašu nalaziti.” (Ivan 10,9)

Istina je aktivno, djelotvorno načelo koje oblikuje srce i život tako da postoji stalno kretanje naviše, penjanje uz ljestve koje je vidio Jakov, prema Gospodinu koji se nalazi iznad njih. Kod svakog koraka naviše, volja dobiva novi poticaj za kretanje. ... Božju slavu koja je otkrivena iznad ljestava može u potpunosti sagledati samo onaj tko se ustrajno penje, koga uvijek privlači ono što je više, tko teži plemenitijim ciljevima koje otkriva Krist. Sve sposobnosti uma i tijela moraju se u tome uposliti. ...

Da bismo svoju službu i poziv utvrdili, potrebna je veća marljivost nego što mnogi ulažu u ovaj važan predmet. “Radeći tako” — dok živite od plana dodavanja i rastete u milosti i spoznaji našega Gospodina Isusa Krista — penjat ćete se, korak po korak,

ljestvama koje je vidio Jakov i “sigurno nećete nigda pasti” (2. Petrova 1,10). ...

Razmotrimo te ljestve koje su prikazane Jakovu. Ljudski rod je prekinuo komunikaciju s Bogom. Ljudi su mogli vidjeti izgubljeni raj, ali nisu imali načina da uđu u njega i uspostave vezu s Nebom. Adamov grijeh prekinuo je bliski odnos između Neba i Zemlje. Do trenutka kad su Adam i Eva prekršili Božji zakon, postojala je prisna veza između Neba i Zemlje. Bili su povezani stazom kojom je Božanstvo moglo putovati. Ali prekršaj Božjeg zakona raskopao je tu stazu i ljudski rod je odvojen od Boga.

Čim je Sotona zaveo naše praroditelje na neposlušnost prema Božjem svetom Zakonu, izgledalo je da je svaka povezanost između Zemlje i Neba, ljudskog roda i beskrajnog Boga, prekinuta. Ljudi su mogli gledati u Nebo, ali kako su ga mogli dosegnuti? Ali raduj se, svijete! Božji Sin, Bezgrešni, Onaj koji je savršen u poslušnosti, postaje kanal preko kojeg se prekinuta veza obnavlja, put preko kojega se izgubljeni raj može ponovno zadobiti. Preko Krista, naše zamjene i sigurnosti, mi možemo držati Božje zapovijedi. Možemo se vratiti vjernosti i Bog će nas prihvatiti.

Ljestve prikazuju Krista. ... To su ljestve čija osnova počiva na Zemlji, a vrh doseže do najvišeg Neba. Prekinute veze su obnovljene. Otvoren je put kojim umorni i natovareni mogu proći. Oni mogu doći na Nebo i pronaći odmor. (*Manuscript 13, 1884.; Manuscript Releases 19, 341—353*)

22. ožujka

88

Naše jedine ljestve do Neba

“I usni san: ljestve stoje na zemlji, a vrhom do neba dopiru. ... Uza nj je Jahve te mu govori. ... ‘Zemlju na kojoj ležiš dat ću tebi i tvome potomstvu.’” (Postanak 28,12.13)

Ljestve prikazuju sredstvo preko kojeg Bog uspostavlja vezu s ljudskim rodom. Preko tih tajanstvenih ljestava Jakovu je objavljeno Evanđelje. Kao što su se ljestve pružale od Zemlje dopirući do najvišeg Neba, dok se Božja slava ogledala nad njima, tako Krist u svojoj božanskoj naravi obuhvaća beskraj i postaje jedno s Ocem. Kao te ljestve čije se podnožje, iako vrhom sežu do Neba, nalazi na Zemlji, tako je Krist, premda Bog, zaogrnuo

svoje božanstvo ljudskom naravi, boravio na ovom svijetu “i postao sličan ljudima” (Filipljanima 2,7). Te ljestve bile bi potpuno beskorisne kada ne bi počivale na Zemlji, ili kada ne bi dopirale do Neba.

Bog se u svojoj slavi pojavio iznad tih ljestava gledajući sa suosjećanjem dolje na zabludjelog, grešnog Jakova, i uputio mu riječi ohrabrenja. Upravo preko Krista Otac promatra grešna ljudska bića. Službujući anđeli stupali su u vezu sa stanovnicima Zemlje preko tih ljestava. Jedini način na koji ljudi mogu biti spašeni jest da se drže za Krista.

Mi se uz te ljestve korak po korak uspinjemo do Neba — do pune visine Kristovog djela. Moramo se držati za Krista, penjati se uz pomoć Kristovih zasluga. Pustiti se značilo bi zaustaviti uspon, pasti, poginuti. ...

Muškarci i žene koji gledaju u Nebo postavljaju sljedeće pitanje: Kako možemo zadobiti stanove namijenjene blagoslovljenima? Tako što ćemo imati udjela u božanskoj naravi. Tako što ćemo “umaknuti pokvarenosti koja je zbog opake požude u svijetu” (2. Petrova 1,4). Tako što ćemo ući u Svetište krvlju Isusovom držeći se nade koja nam je dana u Evandelju. ... Tako što ćemo biti u Kristu, a ipak vođeni od Krista; tako što ćemo vjerovati i raditi — uzdajući se u Isusa, a ipak sabirati s Bogom, držati se za Krista i penjati se neprekidno k Bogu. ...

Želimo vam ukazati na stanove koje Krist priprema za sve one koji Ga ljube. Želimo vam ukazati na grad koji ima temelje, kojem je zidar i graditelj Bog. ... Penjite se korak po korak i stići ćete do Boga koji se nalazi iznad ljestava i do Božjega Svetog grada. Nitko tko se odlučno penje ovim ljestvama neće izgubiti vječni život. “Tako će vam se, naime, pružiti sve što je potrebno za ulazak u vječno kraljevstvo našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista.” (2. Petrova 1,11) (*Manuscript 13, 1884.; Manuscript Releases, sv. 19, 353—355*)

89 23. ožujka

Vrijedne pouke iz Jakovljevog iskustva

“Potom reče: ‘Pusti me, jer zora sviće!’ Ali on odgovori: ‘Neću te pustiti dok me ne blagosloviš.’” (Postanak 32,26)

Kada dušama koje se kušaju govorite o njihovoj krivnji, to ih ni na koji način ne nadahnjuje odlučnošću da se poprave. ...

Radije im iznesite mogućnosti koje su pred njima. Ukažite im na visine koje mogu dostići. Pomozite im da se uhvate za Gospodnju milost, da se pouzdaju u Njegovu moć praštanja. Isus čeka da ih uhvati za ruku i udijeli im silu da žive plemenitim, pravednim životom.

Bog često dovodi ljude u krizu kako bi im otkrio njihove slabosti i ukazao na Izvor snage. Ali ako se oni budu hrabro borili bdijući u molitvi, upravo njihove slabosti postat će njihova jača strana. U Jakovljevom iskustvu nalaze se mnoge vrijedne pouke za nas. Bog je Jakova poučio da u vlastitoj sili ne može pobijediti, da se mora hrvati s Bogom kako bi dobio snagu odozgo.

Cijelu noć Jakov se borio s Anđelom. Konačno je taj snažni hrvač oslabljen udarcem u bedro. Sada je bio onnesposobljen i trpio je najoštrije bolove, ali nije popuštao svoj stisak. Sav skrhan, u dubokom pokajanju, držao se za Anđela ... moleći za blagoslov. Morao je dobiti obećanje da je njegov grijeh oprostjen. Njegova je odlučnost sve više jačala, njegova vjera postajala je sve usrdnija i ustrajnija kako je vrijeme odmicalo. Anđeo se pokušao osloboditi rekavši: "Pusti me, zora je", ali Jakov je odgovorio: "Neću te pustiti dokle me ne blagosloviš."

Da je to bilo razmetljivo, drsko samopouzdanje, Jakov bi istog trenutka bio uništen, ali to je bilo uzdanje onoga tko priznaje svoju nedostojnost, a ipak se oslanja na Boga koji drži Savez. ... Poniznošću, pokajanjem i predajom ovaj grešni, zabludjeli smrtnik odolio je u borbi s Veličanstvom Neba. On se svojim drhtavim stiskom čvrsto uhvatio za Božja obećanja i srce beskrajne ljubavi nije se moglo odvratiti od molitve ovog grešnika.

Kao dokaz da je Jakovu oprosteno, njegovo ime je promijenjeno iz imena koje je podsjećalo na njegov grijeh u ime koje je ukazivalo na njegovu pobjedu. "Više se nećeš zvati Jakov", rekao je anđeo, "nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima, i nadvladao si." (Postanak 32, 28)

Hoćemo li i mi dobiti snagu od Boga i ostvarivati pobjedu za pobjedom, ili ćemo se truditi u vlastitoj sili i na kraju se povući poraženi, iscrpljeni svojim uzaludnim naporima? Bezrezervnom predajom Bogu zadobijmo i mi tu silu koja je potrebna svakome tko želi pobijediti u borbi protiv zla. (*Manuscript 2, 1903.*)

Ljubav prema Bogu donosi nam sigurnost

“Nek’ se vojska protiv mene utabori, srce se moje ne boji; nek’ i rat plane protiv mene, i tada pun sam pouzdanja.” (Psalam 27,3)

Svi bi trebali znati da vi ne pripadate sebi, već Onome koji vas je otkupio po beskonačnoj cijeni, i da niste samo spremni, već i odlučni u namjeri da u svojem tijelu i duhu proslavite ono što je Božje (vidi 1. Korinćanima 6,20). Neka vas ljubav tako velikih razmjera navede da priznate Krista ne samo ustima, već i životom, i da donosite plod na slavu Bogu.

Mi prelazimo preko neprijateljskog teritorija. Neprijatelji vrebaju sa svih strana ne bi li omeli naše napredovanje. Oni mrze Boga i sve koji Ga slijede i nose Njegovo ime. Ali naši neprijatelji su i Gospodnji neprijatelji i, premda su jaki i vješti, Poglavar našeg spasenja koji nas vodi, ipak ih može pobijediti. Kao što sunce rastjeruje oblake, tako će i Sunce Pravednosti ukloniti prepreke u našem napredovanju. Hrabrimo svoju dušu razmišljajući o nevidenim stvarima koje će nas krijepti na našem putu.

Doista možemo reći: “Tvoja prisutnost je naša sigurnost, naše blago, naša slava, naša radost.” ... Molimo li se da Krist ide tamo kamo i mi idemo i da boravi tamo gdje mi boravimo? Ako mi možemo živjeti bez Krista na ovom svijetu, On će živjeti bez nas na onom boljem. Ali ako prionemo uz Njega živom vjerom govoreći kao Jakov: “Neću te pustiti”, ako preklinjemo: “Ne odbaci me od lica svojega i svoga svetog duha ne uzmi od mene” (Psalam 51,13), onda se i na nas odnosi obećanje: “Sigurno te neću ostaviti; nipošto te neću zapustiti!” (Hebrejima 13,5)

Ne možemo si dopustiti da zanemarimo veliko spasenje koje nam je ponuđeno pod tako povoljnim uvjetima. Znanje o zahtjevima našeg Boga Oca sačuvati će nas da Ga ne uvrijedimo. To će nas navesti da Mu želimo udovoljiti. Kao Njegova djeca, mi moramo hoditi u svjetlu, živjeti dostojno Boga koji nas je pozvao u slavu i svoje besmrtno kraljevstvo.

Čitali smo priču o plemenitom kraljeviću koji je sliku svojeg oca nosio uvijek blizu srca, i u presudnim trenucima, kada je postojala opasnost da zaboravi na njega, on bi vadio sliku, pogledao bi je i rekao: “Ne dopusti mi da učinim išta što je nedostojno tako izuzetnog oca.” Bog ima očekivanja od nas kršćana koja mi nikad, ni na trenutak, ne bismo smjeli izgubiti iz vida. ...

Božji narod se uspoređuje s krunom, s dijademom. Sotona bi se rado dokopao tog Gospodnjeg blaga, ali Bog ga je osigurao tako da ga on ne može dobiti. ... Mi smo sigurni, savršeno sigurni od neprijateljevog lukavstva sve dok imamo nepokolebljivo povjerenje u Boga. (*Letter 8*, 1873.)

25. ožujka

91

Naš se karakter često otkriva u našoj djeci

“Izrael je volio Josipa više nego ijednog svoga sina, jer je bio dijete njegove staračke dobi, i on mu napravi kićenu haljinu.” (Postanak 37,3)

Jakov je izabrao naslijeđe vjere. On ga je pokušao dobiti lukavstvom, prijevarom i lažima, ali Bog je dopustio da ga njegov grijeh potakne na promjenu. ... Jakovljevi grijeh i niz događaja koji su ga prouzročili, izvršili su utjecaj na zlo, utjecaj koji je svoje gorke plodove pokazao u karakteru i životu njegovih sinova. ...

Međutim, karakter Rahelinog sina Josipa, čija je rijetka osobna ljepota odražavala nutarnju ljepotu uma i srca, bio je sasvim različit. ... On je slušao očeve pouke, a volio je slušati Boga. ... Budući da je njegova majka umrla, njegovi osjećaji su bili vezani za njegovog oca, a Jakovljevo je srce u starosti bilo privrženo ovom djetetu. ...

Međutim, ovi su osjećaji kasnije postali uzrok problema i žalosti. Jakov nije bio mudar kad je pokazao naklonost prema Josipu, i time izazvao ljubomoru ostalih sinova. ... Njima se očev nepromišljeni dar Josipu, skupa haljina, kakvu su obično nosile samo ugledne osobe, činio kao dokaz njegove pristranosti. ... Njihova se zloba dodatno povećala kad im je jednog dana mladić ispričao san koji je usnio. ...

Dok je mladić stajao pred svojom braćom lica ozarenog Duhom Nadahnuća, ona nisu mogla zadržati svoje divljenje, ali se nisu odlučila odreći svojih zlih putova te su mrzila čistoću koja je ukoravala njihove grijeh. ...

Braća su se morala kretati od mjesta do mjesta da bi osigurala pašnjake za svoja stada. ... Prošlo je neko vrijeme ... i otac se počeo bojati za njihovu sigurnost. ... On je stoga poslao Josipa da ih nađe i donese mu vijest o njima. ...

Josip je došao, ne sluteći opasnost ... ali umjesto očekivanih pozdrava, prestrašili su ga gnjevni i osvetnički pogledi. ... Uхватili su ga i svukli mu haljinu. ... Grubo su ga vukli prema dubokoj jami, bacili ga u nju, a onda ga ostavili da umre od gladi, dok su oni "sjeli da ručaju".

Međutim, neki među njima nisu bili mirni, jer nisu osjećali zadovoljstvo koje su očekivali od osвете. Uskoro su ugledali karavanu koja dolazi. (*Patrijarsi i proroci*, str. 167—170)

92 26. ožujka

Reakcija na okolnosti otkriva pravi karakter

"Tada reče Juda svojoj braći: 'Što ćemo postići ako ubijemo svog brata a krv njegovu sakrijemo? Hajde da ga prodamo Jišmaelcima; ali ne dižimo na nj ruke. Ta on je naš brat, naše meso.'" (Postanak 37,26.27)

Juda je predložio da prodaju svog brata tim poganim trgovcima umjesto da ga ostave da umre.

Tako će ga se osloboditi, a svoje ruke neće uprljati njegovom krvlju, dodao je on, jer "on je naš brat, naše meso". Svi su se složili s ovim prijedlogom i Josipa su ubrzo izvukli iz jame.

Kad je ugledao trgovce, Josip je shvatio strašnu istinu. Ropstvo je bilo sudbina koje se trebalo bojati više od smrti. U agoniji straha on je upućivao molbe svakom svom bratu, ali uzalud. Neki su se sažalili, ali bojeći se ismijavanja, oni su prešutjeli; svi su smatrali da su otišli predaleko da bi se povukli. Ako poštede Josipa, on će nedvojbeno izvijestiti oca, koji neće previdjeti njihovu surovost prema njegovom omiljenom sinu. Zatvarajući svoja srca na njegova preklinjanja, oni su ga predali u ruke poganskih trgovaca. Karavana je pošla i uskoro nestala iz vida. ...

Dok je karavana putovala na jug, prema granicama Kanaana, mladić je u daljini mogao vidjeti brda na kojima se nalazio šator njegova oca. Gorko je plakao pri pomisli na patnju i usamljenost voljenog oca. ... Sa strepnjom je gledao u budućnost. Kakva promjena okolnosti — od brižno njegovana sina do prezrena, bespomoćna roba. ...

Međutim, u Božjoj providnosti čak je i to iskustvo za njega trebalo biti blagoslov. On je za nekoliko sati naučio ono za što bi mu možda trebale godine. Očeva snažna i nježna ljubav nanijela

mu je zlo svojom pristranošću i popustljivošću. ... Njeni su se učinci očitovali i u njegovu vlastitu karakteru, jer su podupirani nedostaci koji su sada morali biti ispravljani. On je postajao samodostatan i zahtjevan. ...

Onda su se njegove misli okrenule Bogu njegova oca. ... Čuo je o Gospodnjim obećanjima Jakovu i načinu na koji su se ona ispunila. ... Njegova je duša bila uzbuđena zbog odlučnosti da ostane vjeran Bogu i da u svim okolnostima djeluje kao podanik nebeskog Kralja. Odlučio je služiti Bogu nepodijeljena srca, hrabro se suočiti sa životnim kušnjama i vjerno vršiti sve dužnosti. Iskustvo tog dana donijelo je prekretnicu u Josipovom životu. Životna je nesreća omiljeno dijete pretvorila u promišljenog, hrabrog i samostalnog čovjeka. (*Patrijarsi i proroci*, str. 168—172)

27. ožujka

93

Istina će konačno pobijediti

“Od Jude žezlo se kraljevsko, ni palica vladalačka od nogu njegovih udaljiti neće dok ne dođe onaj kome pripada — kome će se narodi pokoriti.” (Postanak 49,10)

Veliki sukob između Kneza života i kneza tame nastavlja se sa sve većim intenzitetom u svakom sljedećem naraštaju. Žestoka je borba koja se vodi između dobra i zla, istine i laži, kraljevstva svjetla i kraljevstva tame. Istina se bori protiv laži i laž protiv istine. Taj sukob traje već tisućama godina. ...

Istina kakva je u Isusu izvojevat će pobjedu kao što nas uvjerava proroštvo, ali po svemu što ljudi mogu vidjeti, izgleda kao da će laž nadvladati. Veći dio ljudskog roda bit će zahvaćen idolopoklonstvom. Ljudi će uzdizati ono što Krist nije uzdizao i pokušat će oboriti Božje veliko mjerilo pravедnosti. ...

Za Sotonu se kaže da je začetnik grijeha. “Sin se Božji pojavio zato da uništi đavolska djela.” (1. Ivanova 3,8) Prvi Sotonin vidljivi poraz bio je kad nije uspio svladati Krista u pustinji kušnji. ...

“Od Jude žezlo se kraljevsko, ni palica vladalačka od nogu njegovih udaljiti neće dok ne dođe onaj kome pripada — kome će se narodi pokoriti.” (Postanak 49,10) Ovo je proročanstvo izgovorio Jakov, i bilo je upućeno njegovim sinovima. Ali ono je imalo posebnu težinu za buduće naraštaje. ... Žezlo ili vladalačku palicu

držali su u rukama vodeći ljudi ili vladari kao znak svojeg autoriteta. ... "Od Jude žezlo se kraljevsko, ni palica vladalačka od nogu njegovih udaljiti neće." Juda neće nestati kao posebno pleme sve dok ne dođe "onaj kome pripada". ... I doista je Judino pleme zadržalo povlašteni položaj kroz sve nedaće sve do Kristovog prvog dolaska. Ono je ostalo zasebno pleme sve do dolaska Mesije.

Jakov je na smrti izgovorio to proročanstvo oko tisuću sedamsto godina prije Kristove smrti. Krist je osobno razgrnuo zavjesu kako bi Jakov proročkim okom mogao sagledati povijest svojih potomaka. ... On je vidio kako se divni Savjetnik podiže usred ovog plemena. Bio je to obećani Potomak, Mesija, poslan od Boga, koji je trebao uspostaviti duhovno kraljevstvo. Jakov je vidio da će doći vrijeme kada kraljevsko žezlo više neće biti u Judinim rukama. Narodi će se okupiti pod Kristovom zastavom. Kada su se Židovi pojavili pred Pilatom da bi osudili Krista, rekli su: "Mi nemamo drugoga kralja osim cara." (Ivan 19,15) Time su priznali da se palica vladalačka doista odvojila od Jude. (*Manuscript 110, 1897.*)

94 28. ožujka

Prava veličina je u dobroti

***"Vidje njegov gospodar da je Jahve s njim i da svemu što mu ruka poduzme Jahve daje uspjeh; zavolje on Josipa i uze ga za dvoranina, i postavi ga za upravitelja svoga doma i povjeri mu sav svoj imetak."* (Postanak 39,3.4)**

Bog može učiniti da najponizniji Kristovi sljedbenici budu dragocjeniji od najfinijeg zlata, čak i zlata ofirskog, ako se predaju Njegovoj ruci koja preobražava. Oni trebaju biti odlučni u namjeri da na najplemenitiji način upotrijebe svaku svoju sposobnost i priliku. Božja riječ treba biti predmet njihovog proučavanja i vodič u donošenju odluka o tome što je najuzvišenije i najbolje u svakoj prigodi. Jedini karakter bez mane, savršeni Uzor koji im je prikazan u Evandelju, trebaju proučavati s najdubljim zanimanjem. Najvažnija pouka koju trebaju naučiti jest da je dobrota jedina prava veličina. ...

I najslabiji Kristov sljedbenik ušao je u savez s Beskonačnom Silom. U mnogim slučajevima Bog može malo toga učiniti s

obrazovanim muškarcima i ženama jer oni ne osjećaju potrebu da uče od Onoga koji je izvor svake mudrosti. ...

Ako se uzdate u vlastitu snagu i mudrost, sigurno ćete doživjeti neuspjeh. Bog vas poziva na potpuno i sveobuhvatno posvećenje, i On ne može prihvatiti ništa manje od toga. Što je vaš položaj teži, veća je i vaša potreba za Isusom. Ljubav prema Bogu i strah Gospodnji sačuvali su Josipa čistim i neokaljanim na faraonovom dvoru. ...

Nemoguće je zauzimati visok položaj, a ne biti u opasnosti. Oluja ostavlja netaknutim skromno cvijeće u dolini, dok se hrva s visokim drvećem na planinskim vrhovima. Ima mnogo ljudi koje bi Bog mogao upotrijebiti u siromaštvu — u takvom bi ih stanju mogao učiniti korisnima, a poslije ih okruniti slavom — ali blagostanje ih je uništilo. Dospjeli su na dno jer su zaboravili na poniznost — zaboravili su da je Bog njihova snaga — i postali su neovisni i samozadovoljni.

Josip je ispit karaktera položio u nevolji, a njegovo zlato nije potamnijelo ni u blagostanju. On je pokazao isto sveto poštovanje prema Božjoj volji kad je stajao neposredno pokraj prijestolja, kao i u zatvorskoj ćeliji. Josip je svoju pobožnost nosio svuda i u tome je bila tajna njegove nepokolebljive vjernosti. Kao Kristovi predstavnici, i vi morate imati sveprožimajuću silu pobožnosti. Morate biti sakriveni u Isusu. Niste sigurni ako se ne držite za Kristovu ruku.

Morate se čuvati svega što podsjeća na drskost i njegovati duh koji bi radije patio nego pogriješio. Nijedna pobjeda koju možete zadobiti neće biti dragocjenija od pobjede nad samim sobom. Sebična ambicija, želja za dominacijom mora umrijeti kad Krist zavlada osjećajima. (*Manuscript 14, 1889.*)

29. ožujka

95

Nama ne smiju upravljati okolnosti

“Blagoslovi Jahve dom Egipćaninov zbog Josipa. ... A Josip je bio mladić stasit i naočit.” (Postanak 39,5.6)

Mnogi krive okolnosti i kao izgovor za svoje stanje navode da se nalaze u nepovoljnim prilikama, u društvu koje je nereligiozno i sklono popuštanju i neumjerenosti. Ali nemojte se zavaravati. Vi možete oblikovati svoje okruženje umjesto da mu se prilagoda-

vate i dopuštate da okolnosti oblikuju vaš karakter. Prava pobožnost će položiti ispit, jer nju podupire živi korijen koji crpi hranu iz obilnog izvora.

Pokvarenost ljudskog srca navodi ga da voli društvo nemarnih i nesvetih. Prava tajna iskrenih Isusovih sljedbenika i njihove postojane, neokaljane čestitosti je u tome što oni vole istinu, vole pravednost. Njihov moralni ukus je neiskvaren, pa čak i kad su okruženi zlom; duboko djelovanje istine usadene u njihovo srce čuva ih da ostanu iskreni i postojani prema Bogu i u vrlo nepovoljnim okolnostima. To je plod koji raste na kršćanskom drvetu, vjera koja je svjesna Božje prisutnosti i Njegove pomoći u svakom trenutku. Njihov najveći strah je da ne navuku na sebe nezadovoljstvo Boga kojega duboko poštuju i vole. To je bilo načelo koje je sačuvalo Josipa usred kušnje. Vi morate njegovati pravu vjeru u Boga, u Njegovu milost i dobrotu, u Njegovu prisutnost. Morate se moliti kao što se nikad prije niste molili.

Albert (prijatelj) nije ti ni od kakve pomoći, a ni ti nisi od pomoći njemu, jer ne pokazujete snagu utjecaja na dobro. Vaš uzajamni utjecaj je takav da jača Sotonine kušnje, udaljavate jedno drugo od istine, čistoće i svetosti. Anđeli se crvene zbog vaših riječi i postupaka. Dovodite jedno drugo u kušnju. Oboje trebate uvelike poniziti svoje duše u podnožju križa i postati krotki i ponizni. Iskrena pobožnost koja je utkana u karakter učinit će mlade svjetlom svijetu. ...

Kako je malo straha Božjega! ... Ima onih koji će biti poput muškaraca i žena koji su sudjelovali u gradnji Noine korablje. Oni slušaju istinu, imaju prednost da postanu ljudi visokih moralnih vrijednosti, ali ne biraju društvo dobrih, već pokvarenih. Ako netko širi utjecaj koji nije nebeski, oni će se tome pridružiti. Iako se pretvaraju da šire istinu koja priprema ljude da se održe u veliki Dan Gospodnji, izginut će u općem uništenju kao i Noini tesari koji su pomagali u gradnji korablje. Neka vam Bog pomogne da se ne nadete među takvima. (*Letter 36, 1887.; Manuscript Releases, sv. 18, 260—262*)

Karakter se otkriva u djelima

“Poslije nekog vremena žena njegova gospodara zagleda se u Josipa i reče mu: ‘Legni sa mnom!’ On se oprije i reče ženi svoga gospodara: ... ‘Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!’” (Postanak 39,7-9)

Josip se po Božjoj promisli, lišen svojeg sretnog doma, pouka i primjera bogobožnog oca, našao u duboko poganskoj obitelji. Tu je njegova vrlina bila žestoko kušana. U životu mlade osobe trenutak kad se odvaja od utjecaja doma i mudrih savjeta i stupa na novu scenu gdje je čekaju teške kušnje, uvijek je kritično razdoblje. ...

Bož je bio s Josipom u njegovom novom domu. Josip se držao puta dužnosti. Trpio je zlo, ali ga nije činio. Uživao je u Božjoj ljubavi i zaštitu jer je svoja vjerska načela unosio u sve čega bi se prihvatio. Kako je velika razlika između Josipovog slučaja i slučaja mladih ljudi koji namjerno stupaju na neprijateljevo tlo izlažući se Sotoninim žestokim napadima. Josip je stradao zbog pravde, dok drugi upadaju u nevolje koje su sami izazvali. Josip nije krio svoju vjeru ni pobožnost da bi izbjegao progonstvo.

Gospodin je omogućio Josipu da napreduje, ali je on usred najvećeg blagostanja upao u najdublju nevolju. Razvratna žena njegovog gospodara salijetala ga je da stupi na put pakleni (vidi Izreke 5,5; 7,27). Hoće li Josip podrediti zlato svojeg karaktera zavodenju jedne razvratne žene? Hoće li se sjetiti da je Božje oko na njemu?

Malo je opasnijih i kobnijih kušnji za mladog muškarca od kušnje senzualnosti, i koja će se, ako joj se popusti, pokazati tako pogubnom za dušu i tijelo u sadašnjosti i u vječnosti. Čitava njegova budućnost ovisila je o odluci koju će donijeti u tom trenutku. Josip je smireno pogledao prema Nebu tražeći pomoć i pustio svoju gornju haljinu ostavljajući je u rukama kušačice. Dok su mu oči blistale čvrstom odlučnošću umjesto nesvete strasti, uzviknuo je: “Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!” ...

Prava vjera prožima sve misli uma prodirući do tajnih odaja srca, do svih pobuda, ciljeva i težnji, obuhvaćajući naš život u

njegovoj sveukupnosti. "Ti si Bog, Svevidljiv" (Postanak 16,13 — Šarić) bit će lozinka, čuvar života. ...

Ali Josip je bio kršćanin. ... On se zanimao za probleme drugih zatvorenika. Bio je vedar i zračio je plemenitošću pravog kršćanina. Bog ga je tim discipliniranjem pripremao za položaj velike odgovornosti, časti i korisnosti, i on je bio spreman prihvatiti ... ono čemu ga je Gospodin želio poučiti. (*Letter 3, 1879.; Manuscript Releases 4, 220—223*)

97 31. ožujka

Porok neće trijumfirati nad vrlinom

"Gospodar pograbi Josipa i baci ga u tamnicu. ... Ali je Jahve bio s njim, iskaza naklonost Josipu, te on nađe milost u očima upravitelja tamnice." (Postanak 39,20.21)

U kakvom se god položaju našli, morate se ograditi čvrstim načelima. Udite u život odlučni da se uz Božju pomoć držite svega što je časno, istinito, ugodno i hvaljeno. Strah Božji udružen s ljubavlju prema onome što je plemenito, čisto i što uzdiže, čuvat će vas od nečasnog postupanja. ... S kakvim ćete se zadovoljstvom i užitkom sjećati cijelog života da bez obzira na to što ste bili izloženi žestokim kušnjama, vaše ruke nisu uprljane nepoštenjem, da je vaše srce ostalo neokaljano popuštanjem kušnji. ...

U priči o Josipu imamo veliku pouku za sve mlade. Tu je čestitost sačuvana u najjačoj kušnji. Kako je žestok i zavodljiv bio napad na njegovu vrlinu! S obzirom na to da je dolazio iz takvog izvora i u takvom obliku, postojali su svi izgledi da će iskvartiti mladi um. Ali Josip je bio spašen zahvaljujući svojim vjerskim načelima koja su ga navela da se pravovremeno i čvrsto odupre Sotoninim zamislima. Njegova zavodnica, osujećena u svojoj namjeri, zlobno je pokušala uništiti mladića čiju vrlinu nije mogla iskvartiti i optužila je Josipa upravo za ono zlodjelo koje on nije htio počinuti. ... Ali Bog se pobrinuo da utamničenje tog vjernog mladića postane sredstvo njegovog uzdizanja. Da nije bilo tog zlobnog čina Potifarove žene, Josip nikad ne bi postao upravitelj Egipta.

Iako je izgledalo da porok trijumfira dok se vrlina vuče po prašini, Josip nije pogoršavao svoju situaciju gundanjem. On je

posjedovao istinsku vjeru. ... Bog je Josipu davao važne pouke. Pripremao ga je za položaj od povjerenja, časti i korisnosti. Josip je naučio vladati tako što je prvo naučio slušati. Ponizio se i Bog ga je proslavio. Biblijska vjera nikad ne ponižava onoga tko je primi. Naprotiv, ona uzdiže i oplemenjuje svakoga tko prihvati i poslušša njezin nauk. Strah Božji je snažna obrana za mlade. S tim štitom oni i kroz najzavodljivije situacije mogu proći neokaljani.

Dragi moj sine [Edsone], nemoj se uzdizati iznad jednostavnosti skromnog kršćanskog života. Neka Josipov karakter bude tvoj karakter, neka njegova snaga kojom se odupirao kušnji bude tvoja snaga. Tvoji napori bit će uspješni ako ih budeš činio u Božjoj sili. Isus je pomoćnik koji je uvijek prisutan. Molitva je tvoje majke da Isusov blagoslov uvijek počiva nad tobom. (*Letter 20*, 1868.)

TRAVANJ

Putovanje u Kanaan kroz pustinju

98 1. travnja

Mi možemo rasti u vjeri kao Mojsije

“Vjerom Mojsije, kad odraste, odbi da ga nazivaju sinom faraonove kćeri. Radije je odabrao da bude zlostavljan zajedno s Božjim narodom nego da ima časovito grešno uživanje.” (Hebrejima 11,24.25)

U Egiptu, najmoćnijem kraljevstvu toga doba, Mojsiju je bio ponuđen položaj od najveće časti, ali je on odbio tu primamljivu kušnju i “ostade, naime, postojan kao da promatra Nevidljivoga” (Hebrejima 11,27). ...

Mojsijeva snaga nalazila se u njegovoj povezanosti s Izvorom svake sile, Gospodinom Bogom nad vojskama. On se visoko uzdigao iznad svakog zemaljskog utjecaja i u potpunosti se predao Bogu. Uvijek je imao na umu da pripada Gospodinu. Još dok je bio povezan s interesima egipatskog vladara, neprekidno je proučavao zakone Božje vladavine i tako je njegova vjera rasla. Vjera je za njega imala veliku vrijednost. Ona je bila duboko ukorijenjena u poukama koje je primio u najranijem djetinjstvu, a način na koji je živio trebao ga je pripremiti za veliko djelo oslobođenja Izraela. ...

Nakon ubojstva Egipćanina, uvidio je da nije dobro razumio Božji plan, pa je pobjegao iz Egipta i postao pastir. Više nije zamišljao da će učiniti neko veliko djelo i postao je vrlo ponizan. Magla koja je pomračivala njegove misli povukla se i on je uvijek-bao svoj um da u Bogu traži utočište. Prepoznao je Božju prisutnost u svojem okruženju. Cijela priroda kao da je bila ispunjena prisutnošću Nevidljivoga. Mojsije je njegovao osobni odnos s Bogom i dok je razmišljao o Njegovom karakteru, postajao je sve svjesniji Njegove prisutnosti. Pronašao je utočište u rukama Vječnoga. Bog je razgovarao s Mojsijem licem k licu, kao što čovjek razgovara sa svojim prijateljem. Sjajne zrake Sunca Pravednosti obasjale su njegovo srce i um. Bog je bio njegovo utočište. Bog je bio njegovo počivalište, njegov dom. ...

Poput Mojsija, i vi se vjerom možete držati Onoga koji se ne vidi. Gospodin vam daruje neko dragocjeno iskustvo. On vas želi

uposliti. Vi možete težiti dubljoj spoznaji onoga što je vječno. Bog je blizu svih koji Ga prizivaju cijelim srcem. Što su prednosti i počasti koje vam nudi svijet kad se usporede s prednostima sinova Božjih? ...

Mračne sjenke uskoro će izbljedjeti. Zora sviće. Sukob se uvelike bliži kraju. Kruna života je pripremljena za svakoga tko je zajedno s Kristom uzeo udjela u Njegovim patnjama. (*Letter 21a*, 1893.; *Manuscript Releases*, 14—16)

2. travnja

99

Božje odgojne metode razlikuju se od ljudskih

“Zato Mojsije pobjegne od faraona i skloni se u midjansku zemlju.” (Izlazak 2,15)

Mojsije je proveo četrdeset godina kao pastir, čuvajući stada da bi se pripremio da bolje sagleda sebe, da se očisti i isprazni od sebe kako bi Gospodin mogao ostvariti svoju volju preko njega. Bog za svoje pomoćnike ne bira automate u pogledu intelekta ili osjećaja. I jedno i drugo je nužno za obavljanje posla, ali ti ljudski elementi karaktera moraju se očistiti od mana ne samo govorenjem o Božjoj volji, već činjenjem Njegove volje. Ako netko želi činiti Božju volju, treba poznavati Njegov nauk. Mojsije je prošao Božju poduku. Prošao je dugi proces duševne pripreme da bi se pripremio za vođu izraelske vojske.

Nadahnuće će doći ljudima koje Bog izabere, ali ne onima koji se osjećaju nadmoćno u odnosu na druge kada je riječ o njihovim umnim sposobnostima. Svaka osoba koju Bog upotrijebi da ispuni Njegovu volju, mora imati skromno mišljenje o sebi i mora usrdno i ustrajno tražiti svjetlo. Bog ni od koga ne traži da se dobrovoljno ponižava i umanjuje svoje sposobnosti. Svakoga s kim radi, Bog poziva da se posveti najuzvišenijim mislima, da se najusrdnije moli, nada i vjeruje.

Poput Mojsija, mnogi moraju zaboraviti dosta toga što su prethodno naučili kako bi mogli steći znanje o onome što im je stvarno potrebno. Mojsije se sam trebao podvrgnuti najstrožoj umnoj i moralnoj disciplini, a Bog je radio s njim kako bi ga pripremio da podučava druge. Mojsije je svoje obrazovanje stekao na egipatskom dvoru. Ništa se nije smatralo nevažnim kada je bila riječ o njegovoj pripremi za vojskovođu. U njegov um bile su

usađene lažne teorije egipatskih idolopoklonika, a utjecaji kojima je bio izložen, i sve ono čega su se njegove oči nagledale, nije bilo lako odbaciti ili popraviti.

Tako je i s mnogima koji su pogrešno podučavani u bilo kojem području. Sav taj idolopoklonički otpad poganske tradicije morao se, malo-pomalo, stavka po stavka, ukloniti iz Mojsijevog uma. Jitro mu je pomogao da ispravi mnoga svoja vjerska uvjerenja, onoliko koliko je i sam razumio. Mojsije je sezao uvis prema svjetlu u kojem je mogao sagledati Boga u čistoći srca. I Bog Jahve mu se otkrio. Temeljno obrazovanje koje je stekao u Egiptu, kao i vrijeme koje je proveo kao pastir na čistom zraku u planinama, učinili su Mojsija snažnim misliocem i odlučnim izvršiteljem Božje riječi. (*Manuscript 45, 1890.; Manuscript Releases 2, 324—326*)

100 3. travnja

Moramo se uvijek oslanjati na Boga

“Vjerom [Mojsije] ostavi Egipat, ne bojeći se kraljeve srdžbe. Ostade, naime, postojan kao da promatra Nevidljivoga.” (Hebrejima 11,27)

Kao Božje dijete, Mojsije je bio izabran za posebno djelo. Budući da ga je posvojila faraonova kći, uživao je visoke počasti na egipatskom dvoru. Kao faraonovog unuka, svi su ga silno uzdizali i veličali. Na njega se gledalo kao na nasljednika prijestolja.

Mojsije je bio izuzetno inteligentan i Bog ga je u svojoj promisli postavio tamo gdje je mogao steći znanje i sposobnosti za veliko djelo. Kao budući vojskovođa, prošao je temeljnu poduku. Bio je uspješan u sukobu s neprijateljima, a u povratku iz bitaka čitava vojska mu je klicala i pjevala hvalospjeve.

Usprkos tome, Mojsije nije gubio iz vida činjenicu da će njegovom rukom Bog izbaviti sinove Izraelove. Ali budući da je bio obrazovan među Egipćanima, on je u faraonovoj službi stekao određene crte koje su ga onesposobile za veličanstveno djelo koje je trebao obaviti. Ta slabost se pokazala prilikom jednog njegovog posjeta svojoj braći. Mojsije “spazi kako neki Egipćanin tuče jednoga Hebrejca” (Izlazak 2,11). Preuzevši stvar u svoje ruke, Mojsije krišom “ubije Egipćanina i zatrpa ga u pijesak” (Izlazak 2,12).

...

Da bi ga pripremio za djelo na koje je bio pozvan, Bog ga je odvojio od njegovog prijašnjeg okruženja. Trebao je stupiti u drugačiju školu — školu Providnosti. Kakva je to bila promjena u Mojsijevom načinu života i poslu! ...

Gledajući na njegovo iskustvo s ljudskog stajališta, moglo bi se pomisliti da je Mojsije doživio strahovit neuspjeh. Umjesto da tom školovanom vojskovođi, koji se smatrao potpuno spremnim za djelo na koje je pozvan, dopusti da krene naprijed i ostvari ono što je bilo prorečeno, Gospodin ga je poslao u planine da stekne obrazovanje koje će ga osposobiti za izraelskog vojskovođu. ...

Bog je namjeravao da Mojsije ostane sam, da se razvija pod Njegovom snažnom rukom kako bi naučio moliti i vjerovati. ... Svatko treba imati osobno iskustvo u tome. Mi uvijek trebamo učiti ono što Providnost planira za nas. ... Ako uvijek očekujemo da nam drugi pomažu i da nas podupiru, ako ovisimo o ograničenoj ljudskoj pomoći, nikad nećemo upoznati svoju snagu. To ćemo moći jedino kad ostanemo sami, s Bogom kao svojim pomagačem. Kada stojimo sami, korijen naše vjere prianja za jedini siguran oslonac — za beskrajnog Boga. (*Manuscript 36, 1885.*)

4. travnja

101

Moramo ulagati napore za sadašnjost i za vječnost

***“... Kad je usmrćivao Egipćane, a naše kuće pošteđivao.”
(Izlazak 12,27)***

U pitanju su vječni interesi svakoga od nas. Svi ćemo biti okušani i provjereni. Mnogi se ponašaju kao da nema ni đavola, ni kušača, ni borbe između dobra i zla. Ako niste svjesni da postoji nešto čemu se trebate suprotstaviti, stojite na klizavom tlu. Netko će doći u našu crkvu s određenom porukom, a vi nećete biti u stanju razlikovati svjetlo od tame i bit ćete isto tako spremni prihvatiti tamu kao i svjetlo.

“Prema tome, sjeti se kako si primio i čuo riječ; vrši je i obrati se! Ne budeš li bdio, doći ću kao lopov, i sigurno nećeš znati u koji ću te čas iznenaditi.” (Otkrivenje 3,3)

Mnogi stupaju u odviše blizak odnos sa svijetom. Drugi, opet, zanemaruju svjetlo u vezi s potrebom da svoju djecu postave tamo gdje će biti izložena najboljem mogućem utjecaju, gdje će

slušati istinu. Oni se ne obaziru na Gospodnji nalog da djecu izvedu iz javnih škola i upišu u škole u kojima će moći učiti istine iz Božje riječi, redak po redak, pravilo po pravilo. Njihovo obrazovanje treba biti priprema za obrazovanje koje će se nastaviti u višoj školi koja potječe odozgo.

Prije nego što su Božji sudovi pogodili Egipat, Krist je preko Mojsija dao uputu da sinovi Izraelovi okupe djecu pod svojim krovom. Da se bilo tko od njih našao u kući nekog Egipćanina, on ne bi bio pošteđen zla. Držite djecu blizu sebe i što je god moguće dalje od zlih i svjetovnih utjecaja. Gospodin želi da ih pripremite za budući, besmrtni život. Ako ne budemo oprezni, naša će djeca upijati isti duh nevjerovanja koji se pokazao među Izraelcima u prošlosti i zbog kojeg ih Bog nije mogao uvesti u Obećanu Zemlju.

Uzmimo na sebe sve oružje Božje i ponašajmo se kao narod koji čeka da njegov Gospodin dođe na nebeskim oblacima. Kada tako budete činili, duše će se obraćati i vaši se propovjednici neće morati mjesecima truditi a da nikoga ne privedu istini. Mi trebamo loviti duše. Nekad ćemo uloviti ribu, a nekad nećemo, ali moramo ustrajati u Božjem djelu znajući da nam je On dao poruku za one koji ne vjeruju, poruku koja će prokrciti put do mnogih srca. (*Manuscript 161, 1904.*)

102 5. travnja

Božji vanjski pečat označava unutarnju vjeru

“Kad vas vaša djeca zapitaju: Što vam taj obred označuje? Odgovorite im: Ovo je pashalna žrtva u čast Jahvi koji je prolazio mimo kuće Izraelaca kad je usmrćivao Egipćane, a naše kuće pošteđivao.” (Izlazak 12,26.27)

Svako ljudsko biće sjedinjuje svoj karakter s jednim od dvojice poglavara — Knezom života ili knezom tame. ... Ako služimo grijehu, primit ćemo pred Kristovom sudačkom stolicom plaću prijestupnika Jahvinog zakona. ... Svi pozivi upućeni od strane milostivog Boga — upućeni, ali omalovaženi, odbijeni i odbačeni — bit će izloženi pred svakim pojedincem, i presuda koja će odrediti sudbinu duše za vječno blaženstvo ili za kaznu ognjem Božjega gnjeva zauvijek će okončati povijest zla.

Uvjet dan Hebrejima u Egiptu te noći kad su prvenci ubijeni bio je da svaka obitelj pokaže vjeru u poruku koju su primili od

Boga postupajući u savršenoj poslušnosti Božjim uputama. Svi članovi hebrejskih obitelji trebali su se okupiti u svojim domovima. Trebali su jesti Pashu potpuno spremni za polazak, sa štapićem u ruci (vidi Izlazak 12,11). Bog se spremao za izvršenje suda koji će faraona primorati da shvati da je Jahve Bog i da osim Njega nema drugoga.

Božji anđeo je trebao zaobići kuće Hebreja čije su gornja greda i dovratnici bili poštropljeni krvlju. Taj znak se morao poštovati.

Ali zamislite da su se ukućani ponijeli nemarno i da se nisu zajedno s djecom okupili u svojim kućama. Ili da su djeca koja su rođena i odrasla u Egiptu pomislila da je to nečiji hir, da to nije baš toliko važno i da su se oglušila o preklinjanje svojih roditelja našavši neki izgovor kao oni koji su bili pozvani na svadbu kraljevog sina. Tada ih Božji sud ne bi zaobišao, već bi udarac pogodio hebrejske prvence isto kao i prvence Egipćana.

Kakvo je stanje među onima koji drže zapovijedi Božje i imaju vjeru Isusovu? Ako u obiteljima ima onih koji odbijaju poslušnost Gospodinu kada je riječ o držanju subote, onda Božji pečat ne može biti stavljen na njih. Zapečaćenje je Božji zalog savršene sigurnosti Njegovih izabranika. Zapečaćenje ukazuje da ste vi Božji izabranici. On vas je prisvojio za sebe. Kao Božji zapečaćenici, mi smo Kristova otkupljena svojina i nitko nas neće oteti iz Njegove ruke. (*Manuscript 59, 1895.; Manuscript Releases, sv. 15, 223—225*)

6. travnja

103

Kad srce otvrdne prema Bogu

“Jahve otvrdnu srce faraonu, kralju egipatskom, te on krenu u potjeru za Izraelcima.” (Izlazak 14,8)

Kada je svjetlo od Boga, jako i silno, došlo da obznani velikog Ja Jesam, faraon je bio prisiljen da se pokori. Ali čim je pritisak uklonjen, njegovo nevjerovanje se vratilo i pomutilo veliko svjetlo koje je Bog dao. Kada je odbio dokaz na koji je ukazivalo prvo čudo, posijao je sjeme nevjerovanja koje je, prepušteno svojem prirodnom razvoju, donijelo žetvu iste vrste. Nakon toga faraon više nije mogao biti osvjedočen nikakvim pokazivanjem Božje sile. Srce ovog vladara je otvrdnulo i, korak po korak, napredovalo

u nevjerovanju sve dok u prostranom egipatskom kraljevstvu prvorođeni sinovi, ponos svakog kućanstva, nisu pali kao žrtve. Čak i nakon toga on je sa svojom vojskom požurio za Izraelcima. Pokušao je vratiti narod koji je oslobođen rukom Svemogućega, ali se borio protiv Sile veće od bilo koje ljudske sile i zajedno sa svojom vojskom nestao u dubinama Crvenog mora.

Oni koji se prezrivo odnose prema Božjem zakonu, čine isti grijeh kao i faraon. Oni otvrdnjaju svoje srce. Božji glas se odbacuje zbog ljudskih teorija, sotonskih prijedloga i obmana. Duhu Svetome pruža se otpor i On se zanemaruje. Grijesi otaca bivaju pohodeni na njihovoj djeci. ...

Božji Duh drži zlo pod vlašću savjesti. Kad se ljudi uzdignu iznad utjecaja Duha, oni žanju bezakonje. ... Opomene imaju sve manje utjecaja na njih. Oni postupno gube Božji strah. Siju u tijelu i žanju pokvarenost. Rod sjemena koji su sami posijali sazrijeva. ... Njihovo mesno srce postaje kameno. Odupiranje istini utvrđuje ih u grijehu. ... Svi trebaju biti svjesni što je to što donosi propast duši. To nije neka odluka koju je Bog donio protiv ljudi. On nije taj koji ih čini duhovno slijepim. Bog daje dovoljno svjetla i dokaza kako bi omogućio ljudima da razlikuju istinu od zablude, ali On nikoga ne prisiljava da se opredijeli za istinu. On daje ljudima slobodu da izaberu dobro ili zlo. Ali ako se oni ipak ogluše o dokaze koji bi njihovo prosuđivanje usmjerili na dobar put, i jedanput izaberu zlo, sljedeći put će to učiniti još spremnije. Svaki sljedeći put još će se odlučnije odupirati Bogu i zauzimati za Sotoninu stranu. I nastavit će tim putem sve dok se ne utvrde u zlu i ne povjeruju da je laž koju su njegovali istina. (*Manuscript 126, 1901.; Sermons and Talks, 183,184*)

104 7. travnja

Božji štiti u vidu oblaka u pustinji

“Zar nije bilo grobova u Egiptu — reknu Mojsiju — pa si nas izveo da pomremo u pustinji? Kakvu si nam uslugu učinio što si nas izveo iz Egipta?” (Izlazak 14,11)

U iskustvu sinova Izraelovih nakon izlaska iz Egipta nalazi se pouka od najveće važnosti za sve nas. Više od milijun ljudi bilo je skrenuto s pravog puta, kao što su mnogi od njih mislili, u dolinu okruženu planinama. Pred njima je ležalo Crveno more, a

iza njih se nalazila faraonova vojska koja je krenula u potjeru.

Oblak je vodio sinove Izraelove od početka njihovog putovanja. Neuki i praznovjerni, kakvi su postali nakon dugih godina robovanja u zemlji praznovjerja, ljudi su u taj oblak gledali s čuđenjem. Neki su ga se pribojavali, dok su drugi tvrdili da je to povoljan znak. Kada su se utaborili pokraj mora, ugledali su u daljini odsjaj oklopa i kretanje dvokolica faraonove vojske. Užas je ispunio njihova srca. Neki su zavapili Jahvi, ali je daleko veći broj njih požurio k Mojsiju sa svojim pritužbama. ...

Mojsije je bio duboko uznemiren činjenicom da njegov narod pokazuje tako malo vjere u Boga, iako su više puta bili svjedoci očitovanja Njegove sile. ... Doduše, nije bilo načina da se izbave ako se Bog sam ne umiješa i oslobodi ih, ali s obzirom na to da su u taj položaj dospjeli poslušavši božansku uputu, Mojsije nije osjećao nikakav strah od posljedica. Njegov smiren i ohrabrujući odgovor glasio je: "Ne bojte se! — reče Mojsije narodu. — Stojte čvrsto pa ćete vidjeti što će vam Jahve učiniti da vas danas spasi." (Izlazak 14,13) ...

Nije bilo lako nositi se s izraelskim mnoštvom dok je čekalo pred Gospodinom. U nedostatku discipline i samokontrole, ljudi su postali nasilni i nerazumni. ... Slijedili su veličanstveni stup od oblaka kao Božji znak za pokret, ali sada su se pitali nije li to možda bilo samo neko mračno pretkazanje. Zar ih nije on doveo ovamo, na pogrešnu stranu planine, gdje nije bilo prolaza? ...

Ali u trenutku kad su im se Egipćani približili smatrajući ih lakim plijenom, stup od oblaka se iznenada podigao iznad Izraelaca i spustio između njih i egipatske vojske. Između progonitelja i progonjenih prepriječio se mračni zid. Egipćani nisu više mogli vidjeti hebrejski tabor pa su se morali zaustaviti. Međutim, kako se noćna tama pojačavala, stup od oblaka se pretvorio u veliko svjetlo za Hebreje preplavljujući čitav tabor dnevnim svjetlom. Ono čega se narod pribojavao, postalo je njegova zaštita. (*Manuscript 6a*, 1903.)

Bog izbavlja svoj narod od neprijatelja

“Dok je Jahve svu noć na stranu valjao vode jakim istočnim vjetrovom i more posušio. Kad su se vode razdvojile, Izraelci sidoše u more na osušeno dno.” (Izlazak 14,21.22)

“Krenite”, bila je naredba koju je izgovorio Mojsije, a ponavljali su je vođe različitih plemena. Izraelsko mnoštvo je poslušno zakoračilo stazom koja je bila tako čudesno pripremljena za njih. Božji stup od ognja bacao je svjetlo iznad zapjenušanih valova i osvjetljavao put koji se, kao moćna brazda, pružao duž morskog dna.

Kako se oblak lagano pomicao, egipatski stražari su primijetili da Izraelci napuštaju svoj tabor i moćna vojska je istog trenutka bila spremna za pokret. Čuli su bat koraka Hebreja, ali ništa nisu vidjeli jer je oblak koji je davao svjetlo Izraelu, za Egipćane bio mračan zid. Vođeni zvukom, krenuli su čudesnom stazom koju je Bog pripremio za svoj narod. Slijedili su ih cijelu noć, ali su napredovali sporo jer su se njihove dvokolice otežano kretale. Ipak su išli naprijed očekujući da će se uskoro probiti kroz oblak i sustići bjegunce.

Konačno su noćne sjenke izbljedjele, zora je svanula, a vojska je skoro sustigla Hebreje koji su bježali pred njom. ... Ali pred njihovim zapanjenim pogledima tajanstveni oblak se iznenada pretvorio u stup od ognja koji se pružao od zemlje do neba. Oglasili su se gromovi i počele su sijevati munje. “Oblaci prosuše vode, oblaci zatunjiše gromom, i tvoje strijele poletješe. Grmljavina tvoja u vihoru zaori, munje rasvijetliše krug zemaljski, zemlja se zatrese i zadrhta.” (Psalam 77,18.19)

Egipćane je obuzela zbunjenost i zaprepaštenje. Usred stihije kroz koju su mogli čuti glas gnjevnog Boga, pokušali su se povući i vratiti na obalu koju su napustili. Ali Mojsije je podigao svoj štap i goleme mase morske vode, uz tutnjavu i glasno hućanje, obrušile su se na svoj plijen i progutale egipatsku vojsku koja je nestala u njihovim mračnim dubinama.

Kada je jutro svanulo, izraelsko mnoštvo moglo je vidjeti sve što je ostalo od njihovog moćnog neprijatelja — tijela u oklopima razbacana po obali. U jednoj jedinjoj noći izbavljeni su od najstrašnije opasnosti. ... Sam Jahve ih je izbavio i njihova su se srca okrenula Njemu u zahvalnosti i vjeri. Dali su izraza svojim osjećajima veličajući Ga hvalospjevima. (*Manuscript 6a*, 1903.)

Božji neprijatelji na kraju će izginuti

“Jahve ih strmoglavi usred voda.” (Izlazak 14,27)

Na čitavom svijetu koji je Bog stvorio, nema kraljevstva koje je neovisno o Njemu. A kad muškarci i žene u nekom zemaljskom kraljevstvu, i pokraj toga što razumiju zakone prema kojima se trebaju vladati podanici svemirskog Vladara, ipak odbiju poslušati, oni dolaze pod osudu Zakona koji je Bog, naš vrhovni Vlada, uspostavio prigodom stvaranja svijeta. ...

Zbog faraonove tvrdoglavosti odlučeno je da Bog vlastitim glasom izda zapovijed da Izraelci budu oslobođeni iz ropstva. Faraon nije poslušao i Gospodin je kaznio kraljevstvo tog zemaljskog vladara koji nije dopustio da Božji narod osnuje kraljevstvo pod božanskom vladavinom. Faraonovo odbijanje navuklo je mnoga zla na Egipat, dok konačno taj svojeglavi vladar nije bio prisiljen prihvatiti Božji plan. A onda je njegovo srce ponovno otvrdnulo u pobuni protiv Boga i on je poslao svoju veliku vojsku da vrati Izraelce pod egipatsku vlast.

Gospodin je učinio silno i veličanstveno čudo za spasenje svojeg naroda. Omogućio mu je put za bijeg posred Crvenog mora. Voda se povukla načinivši moćni zid i načinjena je staza za prolazak izraelskog mnoštva koje je slijedilo Mojsija.

U potjeri za Izraelom, velika egipatska vojska drznula se i pošla istom stazom preko mora. Pred njima se nalazio tamni oblak, ali oni su ipak krenuli naprijed. Kada se čitava vojska — “svi faraonovi konji, kola i konjanici” (Izlazak 14,23) nalazila na samom morskome dnu, Jahve je rekao Mojsiju: “Pruži ruku nad more.” (Izlazak 14,26) Izraelci su prešli na drugu stranu po suhom, ali su čuli viku vojske koja ih je gonila. Kada je Mojsije podigao svoj štap nad morem, voda koja se razdvojila u obliku golemog nasipa, svalila se natrag u svoje prirodno korito. Od svih ljudi u velikoj egipatskoj vojsci, nitko se nije spasio. Svi su izginuli zbog odlučnosti da ustraju po svojem i da ne idu Božjim putem. Taj događaj je označio kraj njihovog vremena kušnje.

Tako će proći svi koji uporno zanemaruju svjetlo koje im Bog daje i ustrajavaju na smjeru djelovanja kojim se pokušava učiniti nevažecim Zakon Onoga koji ima vlast nad svim kraljevima — nad svim ljudskim silama koje se protive Zakonu velikog Vladara svemira i svrstavaju se protiv izražene volje velikog Ja Jesam. (*Manuscript 35, 1906.; Manuscript Releases, sv. 21, 64,65*)

Jedino istinska vjera može izdržati ispit

“Osujedoči se Izrael i o silnoj moći koju Jahve pokaza nad Egipćanima. Narod se poboja Jahve, i povjerova Jahvi i njegovu sluzi Mojsiju.” (Izlazak 14,31)

Glas naroda pobjedonosno je odjekivao nad vodama Crvenog mora.

Ali njihova vjera uskoro je stavljena na ispit. Gospodin je želio znati u kojoj mjeri može računati na to da će Mu Njegov narod biti iskren i odan. I tako su oni hodali tri dana po pustinji, a da nisu naišli ni na kakvu vodu. “Dodu k Mari, ali nisu mogli piti vode kod Mare, jer je bila gorka. ... Narod je mrmljao na Mojsija i govorio: ‘Što ćemo piti?’” (Izlazak 15,23.24) Umjesto da su se oslonili na Gospodina, da su pokazali strahopoštovanje i vjeru u tim naočigled obeshrabrujućim okolnostima, oni su osuđivali svojeg vođu.

Isto se tako ponaša i ovaj naraštaj. Sotonin plan djelovanja uvijek je isti. Dok se sve uspješno odvija, ljudi misle da imaju vjeru. Ali kad naiđu patnje, nedaće i razočaranja, oni se obeshrabre. Međutim, vjera koja ovisi o okolnostima i okruženju, koja se pokazuje samo dok se sve odvija glatko, nije istinska vjera.

Mojsije je u nevolji zavapio Gospodinu. Upravo to su trebali učiniti sinovi Izraelovi koji su neposredno prije toga bili tako čudesno izbavljeni. Gospodin je čuo vapaj svojega sluga, protiv kojeg je narod tako ogorčeno govorio. On je Mojsiju pokazao drvo koje “on baci u vodu, i voda postane slatka” (Izlazak 15,25). Međutim, nije drvo bilo zaslužno za to što je gorka voda pretvorena u slatku. Za to je bila zaslužna sila Onoga koji se krio u stupu od oblaka, Onoga kome je sve moguće. ...

Je li narod nakon toga više cijenio i spremnije prepoznavao Božje blagoslove? Jesu li njihova srca bila ispunjena zahvalnošću i divljenjem Bogu? Jesu li Ga proslavili kao onda kad su stajali na obali Crvenog mora? Nažalost, nemamo nikakav dokaz da je njihova vjera ojačala djelovanjem Božje milosti, milosrđa i ljubavi prema njima. ...

Kada naiđu kušnje koje nas stavljaju na ispit, kada pred sobom ne vidimo nikakvo poboljšanje situacije, već samo moguće gubitke, kada se nalazimo pod pritiskom koji zahtijeva žrtve, kako ćemo reagirati na Sotonine nagovještaje da nas očekuju teško-

će, da se sve raspada, da su pred nama samo nevolje? ... Trebali bismo sebi napominjati povoljne znakove i nagovještaje nebeskih blagoslova govoreći: Gospodine, vjerujem u Tebe, u Tvoje sluge i u Tvoje djelo. Uzdat ću se u Tebe. (*Letter 49a*, 1896.)

11. travnja

108

Grieh nevjerovanja udaljava ljude od Boga

“U svakoj žalosti njihovoj osjećao se i on tužan, ali ih je spasio andeo lica njegova. U svojoj ljubavi i milosti On ih je otkupio, podigao ih i nosio ih sve dane u davno doba. Ali su oni bili nepokorni i žalostili sveti duh Njegov.”
(Izaija 63,9.10 — Šarić)

Od početka povijesti grijeha Krist je bio sa svojim narodom da bi osporio Sotonin autoritet jer je uvidio da se sukob mora nastaviti ovdje na Zemlji. Sotona se opirao Božjem Sinu u svakom Njegovom naporu da otkupi svoj narod. Sakriven u stupu od oblaka danju i u stupu od ognja noću, Krist je usmjeravao, vodio i savjetovao sinove Izraelove na putovanju iz Egipta u Kanaan. Ali oni su bili tako nespremni da budu vođeni, da prihvate da njima upravlja glas Andela Gospodnjeg! Kako su vatreno branili vlastite putove i pravdali sebe zbog buntovnih osjećaja koje su njegovali i vlastitih ideja i planova koje su slijedili!

Silni Savjetnik bio je taj koji je, sakriven u stupu od oblaka danju i u stupu od ognja noću, nadgledao tabor svojeg naroda. On je bio taj koji ih je ispravljao kad su išli pogrešnim putovima i ohrabrivao ih da se uzdaju u živoga Boga koji će ih sigurno voditi u Obećanu Zemlju. Bili su neprekidno pred očima Onoga koji nikad ne drijema i ne spava, pa ipak su gundali protiv Mojsija, čovjeka kojega je Bog postavio za njihovog vidljivog vođu i s kojim je Isus Krist razgovarao licem k licu, kao što čovjek razgovara sa svojim prijateljem. Usprkos činjenici da je Gospodin radio preko svojeg sluge Mojsija, oni se nisu suprotstavili neprijatelju koji ih je kušao zlim nagađanjima, ljubomorom i iznalaženjem mana niti su se čvrsto zauzeli za načelo.

Nadahnuti Riječ objašnjava uzrok njihovog neuspjeha kao opomenu nama koji se nalazimo na svršetku svijeta, da ne bismo i sami pali na istom primjeru nevjerovanja. ... Sinovi Izraelovi potpali su pod vlast neprijatelja zato što su, odvajanjem od živog

Boga, njegovali zlo srce nevjerovanja, a kad su se jednom našli na strani neprijatelja, on je iskoristio priliku i učinio ih svojim saveznicima u najvećoj mogućoj mjeri. Taj grijeh, kojim je narušeno njihovo povjerenje u Sina Božjeg, odveo je Izrael daleko na stranputicu. Upravo u vrijeme kad su trebali slaviti Boga i veličati ime Gospodnje govoreći o Njegovoj sili i dobroti, oni su se pokazali kao nevjerni i nezadovoljni, spremni da gundaju i da se žale. Veliki varalica je svim mogućim sredstvima nastojao posijati razdor među njima, izazvati u njihovom srcu zavist i mržnju prema Mojsiju i zapodjenuti pobunu protiv Boga. Slušajući glas velikog varalice, dospjeli su u žalosno stanje i doživjeli propast i nesreću. (*Manuscript 65*, 1895.; *The Signs of the Times*, 25. travnja 1895.)

109 12. travnja

“Dokle ćete se protiviti mojim zapovijedima”

“A šestoga dana, kad sprema što su nakupili, bit će dva-put onoliko koliko su skupljali za svaki dan.” (Izlazak 16,5)

Gospodin je namučio svoj narod, Izrael, dopustivši da padne u egipatsko ropstvo zato što nije išao Njegovim putovima, već Ga je sramotio stalnim prestupanjem Njegovog Zakona. Izloženi tlačenju i teškom ropstvu, Izraelci nisu mogli držati Božju subotu, a zbog dugog miješanja s idolopokloničkim narodom, njihova vjera je postala zbrkana i iskvarena. Druženje s bezbožnima i nevjernima imat će isti utjecaj na one koji vjeruju u sadašnju istinu ako ne budu stalno imali Gospodina pred očima kako bi Njegov Duh bio njihov štit. ...

Faraon je vidio moćno djelovanje Božjega Duha. Vidio je čuda koja je Gospodin činio preko svojeg sluga. Bez obzira na to, odbio je poslušati Božju zapovijed. Buntovni vladar je oholo pitao: “Tko je taj Jahve da ga ja poslušam — odvrati faraon — i pustim Izraelce? Ja toga Jahvu ne znam niti ću pustiti Izraelce.” (Izlazak 5,2) I dok su ga Božji sudovi pogađali sve teže i teže, on je ustrajavao u svojem opiranju. Odbacujući nebesko svjetlo, postao je tvrdokoran i nedokazan. ... Svi koji vlastite zamisli uzdižu iznad jasno izražene Božje volje, govore isto kao i faraon: “Tko je taj Jahve da ga ja poslušam?” Svako odbacivanje svjetla otvrdnjuje srce i pomračuje razumijevanje. Na taj način ljudi sve teže i teže uoča-

vaju razliku između dobra i zla i postaju sve drskiji u odupiranju Božjoj volji.

Gospodin je izveo Izraelce iz Egipta da bi mogli svetkovati Njegovu subotu i dao im je posebne upute u vezi s tim. Upute dane Mojsiju zabilježene su za dobrobit svih koji budu živjeli na Zemlji, sve do svršetka vremena. Bog je progovorio, zato poslušajmo Njegove riječi i pokorimo im se.

Davanjem mane ljudi su iskušani hoće li vršiti Božji zakon. Tom je prigodom Gospodin preko Mojsija poručio sinovima Izraelovim: "Učinit ću da vam daždi kruh s neba. Neka narod ide i skuplja svaki dan koliko mu za dan treba. Tako ću ih kušati i vidjeti hoće li se držati moga zakona ili neće." (Izlazak 16,4)...

Usprkos jasnoj Božjoj uputi, neki su izišli u namjeri da prikupe manu i sedmog dana, ali je nisu našli. Gospodin je tada rekao Mojsiju: "Dokle ćete odbijati da se pokorite mojim zapovijedima i mojim zakonima?" (Izlazak 16,28) Da ne bi bilo nikakve zabune u vezi s tim, Otac i Sin su se spustili na goru Sinaj i tu su pravila Njegovog Zakona iznesena na veličanstven i zastrašujuć način pred cijelim Izraelom koji je slušao. (*Manuscript 3, 1885.*)

13. travnja

110

Iskustvo Izraela podsjeća nas na važnost subote

"Pogledajte! Zato što vam je Jahve dao subotu, daje vam hrane šestoga dana za dva dana. Neka svatko stoji gdje jest; neka nitko u sedmi dan ne izlazi iz svoga stana. Tako se sedmoga dana narod odmarao." (Izlazak 16,29-30)

Prije nego što je dan Zakon na Sinaju, Bog je svakog tjedna činio čudo kako bi narodu usadio svijest o svetosti subote. On im je slao manu s neba i to im je trebalo biti za hranu, a oni su je svakodnevno skupljali, ali su šestoga dana, prema Mojsijevim uputama, skupljali dvostruko više nego obično. ...

"Izraelci su se hranili manom četrdeset godina, sve dok nisu došli u naseljenu zemlju: jeli su manu do dolaska na granicu zemlje kanaanske." (Izlazak 16,35) Tako je svakog tjedna tijekom četrdeset godina Bog činio čudo pred svojim narodom kako bi mu pokazao da je Njegova subota sveti dan.

Osim toga, Bog je vodio gradnju Svetišta u kojem će Mu Izraelci moći služiti za vrijeme putovanja kroz pustinju. S Neba

je dana naredba da se Svetište sagradi bez odgadanja. Zbog sveitosti posla i potrebe da se s tim završi što prije, neki su smatrali da rad na gradnji Svetišta treba nastaviti i u subotu kao i u svaki drugi dan u tjednu. Krist je čuo te prijedloge i uvidio da postoji opasnost da narod izvede pogrešan zaključak kako bi rad na gradnji Svetišta u subotu bio opravdan zbog potrebe da se ono završi u što kraćem roku.

Izraelcima je došla riječ: "Subote moje morate održavati." (Izlazak 31,13) Iako je posao na gradnji Svetišta trebao biti obavljen brzo, subota se nije smjela koristiti kao radni dan. Čak i rad na gradnji Božjeg doma mora ustupiti mjesto svetkovanju Gospodnjeg dana odmora. Toliko ljubomorno Bog čuva uspomenu na svoje stvaranje.

Subota je znak između Boga i Njegovog naroda. To je poseban dan koji nam je Stvoritelj dao kao dan za odmor i razmišljanje o onome što je sveto. Božja je namjera da se on svetkuje kroz sve vjekove kao vječni Savez. ...

Suzdržavajući se od rada u sedmi dan, mi svjedočimo svijetu da smo na Božjoj strani i da želimo živjeti u savršenoj suglasnosti s Njegovim zapovijedima. Na taj način mi za svojeg vrhovnog Vladara priznajemo Boga koji je za šest dana stvorio svijet i počnuo u sedmi dan. ... Pravoj suboti treba biti vraćen njezin zakoniti status Božjeg dana odmora. (*Manuscript 77, 1900.; The Review and Herald, 28. listopada 1902.*)

111 14. travnja

Opomene protiv izopačenog apetita

"Oh, da smo pomrli od ruke Jahvine u zemlji egipatskoj, kad smo sjedili kod lonaca s mesom i jeli kruha do mile volje! ... Izveli ste nas u ovu pustinju da sve ovo mnoštvo gladom pomorite!" (Izlazak 16,3)

Bog je namjeravao darovati velike blagoslove svojem narodu. Namjeravao ga je dovesti u dobru zemlju, koja je zbog svojeg bogatstva i plodnosti bila poznata kao zemlja u kojoj teče med i mlijeko. Bog je namjeravao Izraelce, ako se pokore Njegovim zahtjevima, utvrditi na tom mjestu kao zdrav, jak i moćan narod. Izraelci su dotada živjeli na bogatoj i biranoj egipatskoj hrani, premda ne baš najzdravijoj. Međutim, Bog ih je namjeravao preko

pustinje dovesti u dobru zemlju koju im je obećao. Tijekom tog putovanja uklonio bi meso iz njihove prehrane i dao im jednostavnu ali zdravu i kvalitetnu hranu, a onda bi ih naselio u kanaanskoj zemlji kao moćan narod, bez ijednog posustalog muškarca, žene, ili djeteta u svim njihovim plemenima. ...

Još od Evinog pada u Edenu zbog neumjerene želje za zadovoljenjem apetita, to je postao prevladavajući grijeh u ljudskoj obitelji. Pošto je sagriješila, Eva je nagovorila i svojeg muža da pojede isti plod. Adam nije bio prevaren kao Eva, ali je pod njezinim utjecajem učinio isto što i ona — pojeo je ono što nije smio i riskirao posljedice budući da njoj, kako je rekla, to uopće nije škodilo. Adam je podlegao kušnji svoje žene jer nije mogao podnijeti da bude odvojen od nje. Jeo je i izgubio svoju čast. Još od tog žalosnog događaja — koji je donio grijeh na naš svijet — neumjeren, iskvaren apetit, kao i utjecaj na zlo koji onaj tko griješi vrši u drugima, doveli su do takve bijede kakvu nije moguće riječima opisati. Za Sotonu nema uspješnijeg puta kojim može pristupiti palom čovjeku sa svojim kušnjama nego preko apetita.

U izraelskoj vojsci su tijekom putovanja kroz pustinju stalno izbijale pobune i neredi zato što njihov izopačeni apetit nije bio zadovoljen. Mojsije je doveden u najveću nepriliku i njegovo srce je bilo duboko ožalošćeno neprekidnim gundanjem sinova Izraelovih zbog toga što im je Bog, za njihovo dobro, uskratilo meso kao hranu.

Narod je stalno zamišljao moguće nevolje i očekivao zlo. Ljudi su bili ljubomorni na Mojsija, pomišljajući da ih je on možda izveo iz Egipta iz sebičnih razloga, s namjerom da izginu u pustinji kako bi prisvojio njihovu imovinu i obogatio se. (*Manuscript 32, 1885.*)

15. travnja

112

Kršćanski život nije uvijek idiličan

“A ja ću stajati pred tobom ondje, na pećini na Horebu. Udari po pećini: iz nje će poteći voda, pa neka se narod napije.”
(Izlazak 17,6)

Iako put može biti težak, mi moramo pokazati apsolutno povjerenje u Gospodnje vodstvo. Iskustvo sinova Izraelovih na putovanju kroz pustinju nama je pouka u vezi s tim. “Sva izrael-

ska zajednica po Jahvinoj zapovijedi krene dalje iz pustinje Sina. Utabore se kod Refidima. Tu je bilo vode da narod pije." (Izlazak 17,1) ...

Prema izričitoj zapovijedi Onoga koji je bio sakriven u stupu od oblaka i vodio ih, utaborili su se na tom mjestu. Zapovjedniku nebeske vojske bilo je poznato da u Refdimu nema vode, a ipak je doveo tu svoj narod da bi ispitao njihovu vjeru. Ali kako su se slabo oni pokazali kao narod na koji bi se On mogao osloniti. Stalno iznova Bog se otkrivao svojem izabranom narodu. Pobio je prvorođence u svim egipatskim obiteljima da bi ih oslobodio, i uzdignutom mišicom izveo ih iz zemlje ropstva. Hranio ih je andeoskom hranom i zavjetovao se da će ih uvesti u Obećanu Zemlju. Ali sada, kad su naišli na prepreku, pobunili su se, pokazali nepovjerenje prema Bogu i žalili se da je Mojsije njih i njihovu djecu izveo iz Egipta samo zato da bi pomrli od žeđi u pustinji. Svojim gundanjem i nedostatkom povjerenja uvrijedili su Boga i zauzeli stav koji im je onemogućio da u pravom svjetlu sagledaju Njegovu milost.

I danas mnogi misle da će, kad započnu svoj kršćanski život, biti pošteđeni svake oskudice i teškoće. Međutim, svi koji uzmu svoj križ da bi slijedili Krista, doći će do Refidima u svojem iskustvu. Život ne čine samo zeleni pašnjaci i okrepljujući izvori. I mi možemo doživjeti razočaranje, pasti u oskudicu ili se, stjecajem okolnosti, naći u teškom položaju. Dok budemo hodali uskim putem postupajući najbolje što znamo, na nas će dolaziti teške kušnje. U takvim trenucima možemo pomisliti da nam se to događa zato što smo se u svojoj mudrosti udaljili od Boga. Mučeni savješću, možemo zaključiti da sigurno ne bismo toliko patili da smo hodali s Bogom. ...

Ali Gospodin je od davnina vodio svoj narod u Refidim, pa će možda i nas povesti tamo kako bi provjerio koliko smo Mu vjerni i privrženi. U svojoj milosti prema nama, Gospodin nas ne postavlja uvijek tamo gdje je najlakše, jer kad bi to činio, mi bismo u svojoj samodovoljnosti zaboravili da je On naš pomoćnik u vrijeme potrebe. (*Letter 24, 1896.*)

Život kršćanina treba se odlikovati čistoćom

“Podi k narodu — reče Jahve Mojsiju — i posvećuj ga danas i sutra. Neka opere svoju odjeću.” (Izlazak 19,10)

Loše navike spadaju u uzročnike najmasovnijih bolesti. Urednost i čistoća su zakoni Neba. Gospodin je, kada je objavljivao svoj Zakon na gori Sinaju, dao Mojsiju jasne upute u tom pogledu. ... Bilo im je naloženo kako trebaju postupiti da na njima ne bi bilo ničega nečistog kad iziđu pred Boga. Bog je Bog reda i On zahtijeva red i čistoću u svojem narodu.

Ni u kakvim okolnostima sinovi Izraelovi nisu smjeli dopustiti da neka nečistoća ostane na njihovoj odjeći ili njihovom tijelu. Oni koji su bili nečisti u bilo kojem pogledu, morali su napustiti tabor sve do večeri, a i tada se od njih zahtijevalo da očiste sebe i svoju odjeću prije nego što bi se smjeli vratiti. Bilo im je naloženo i da sve svoje smeće nose daleko od tabora. ...

Ni danas Gospodin ne očekuje ništa manje od svojega naroda nego u ta stara vremena. Ako je čistoća bila tako potrebna onima koji su putovali kroz pustinju, koji su sve vrijeme bili na otvorenom, onda nije ništa manje potrebna ni nama koji živimo u zatvorenim kućama u kojima se nečistoća lakše uočava i ima još opasniji utjecaj po zdravlje.

Moralni Zakon izgovoren na Sinaju ne može naći svoje mjesto u srcu neurednih ljudi koji imaju nečiste navike. Ako sinovi Izraelovi nisu mogli čak ni slušati objavljivanje tog svetog Zakona a da ne očiste sebe i svoju odjeću, kako njegova sveta pravila mogu biti zapisana u srcu onih koji su neuredni kao osobe i u svojem domu? ...

Do strašnih epidemija groznice dolazilo je u selima i gradovima koji su smatrani savršeno zdravim, i to je za posljedicu imalo smrt ili narušeno zdravlje mnogih. U velikom broju slučajeva, u odajama žrtava epidemije nalazili su se izvori zaraze i ispuštali u zrak smrtonosni otrov koji su udisali članovi obitelji i susjedi. ...

Kada je lord Palmerston bio premijer Engleske, škotsko svećenstvo uputilo mu je jednom prigodom poziv da odredi dan za post i molitvu kako bi se spriječila pojava kolere. Njegov odgovor je glasio: “Očistite i dezinficirajte kuće i ulice, unaprijedite čistoću i zdravlje među siromašnima, pobrinite se da budu obilno

opskrbljeni dobrom hranom i odjećom, i općenito primijenite ispravne higijenske mjere, pa se nećete morati moliti i postiti za to. A Gospodin ionako neće uslišati vaše molitve sve dok te — Njegove preventivne mjere — ostaju zanemarene.” (*Manuscript 58, 1890.*)

114 17. travnja

Božji zakon nije dan samo Izraelcima

“Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode — tà moj je sav svijet!” (Izlazak 19,5.6)

Bog je namjeravao da objavljivanje svog Zakona učini veličanstvenim prizorom, u skladu sa svojim uzvišenim karakterom. Narod je trebao shvatiti da svemu što je povezano sa službom Bogu treba pristupati s velikim poštovanjem. ... Obavljene su pripreme u skladu sa zapovijeđu, a slušajući naknadnu uputu, Mojsije je naredio da se oko planine postave granice, tako da ni čovjek ni životinja nisu mogli stupiti na sveto područje. ...

Ujutro trećeg dana, dok su pogledi naroda bili uprti u planinu, njen vrh je bio pokriven gustim i mračnim oblakom koji je silazio niz planinu sve do podnožja, dok cijela planina nije bila obavijena tamom i strašnom tajanstvenošću. Onda se začuo zvuk trube koji je pozivao narod na susret s Bogom, i Mojsije ga je poveo do podnožja planine. Žive su munje sijevale iz guste tame, a udarci groma odjekivali su među okolnim vrhuncima. ...

Onda je grmljavina prestala, trube se više nisu čule, a zemlja je bila mirna. Neko je vrijeme vladala tišina, a onda se začuo Božji glas. Govoreći iz guste tame koja ga je okruživala dok je stajao na planini, okružen pratnjom anđela, Gospodin je obznanio svoj Zakon. ...

Jahve se otkrio ne samo u strašnom veličanstvu suca i zakonodavca, već i kao milostiv čuvar svoga naroda: “Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva.” (Izlazak 20,2) Onaj koga su oni već poznavali kao svog Vodiča i Izbavitelja, koji ih je izveo iz Egipta, utirući im put kroz more, pobjeđujući faraona i njegovu vojsku, Onaj koji je tako pokazao da je jači od svih egipatskih bogova, sada je izgovarao svoj Zakon.

Zakon tom prigodom nije objavljen isključivo zbog Izraelaca. Bog ih je počastio učinivši ih stražarima i čuvarima svog Zakona,

ali oni su ga trebali smatrati svetim zalogom namijenjenim cijelom svijetu. Uredbe Dekaloga prilagođene su cijelom svijetu, a svima su dane za pouku i pokoravanje. Deset zapovijedi, sažete, sveobuhvatne i autoritativne, bave se čovjekovom dužnošću prema Bogu i bližnjima, a sve se zasniva na velikom temeljnom zakonu ljubavi. (*Patrijarsi i proroci*, str. 246,247)

18. travnja

115

Odlučna pobuna je neizlječiva

“A narod, videći gdje Mojsije dugo ne silazi s brda, okupi se oko Arona pa mu rekne: ‘Ustaj! Napravi nam boga, pa neka on pred nama ide! Ne znamo što se dogodi s tim čovjekom Mojsijem.’” (Izlazak 32,1)

Svi imaju slobodu da izaberu hoće li stati uz buntovnike ili uz one koji su na strani Boga i istine — one koji rade gorljivo, vjerno i nesebično u tom velikom djelu, koji su pretrpjeli kušnje i protivljenje boreći se hrabro u Gospodnjim bitkama.

Odlučna pobuna je neizlječiva. Ona je začeta na Nebu od strane anđela koji je po svojem položaju bio prvi do Krista. Taj uzvišeni anđeo imao je pristaše koji su mu se pridružili u pobuni. On, Sotona, veliki buntovnik, zbačen je s Neba i svi njegovi pristaše dijele istu sudbinu. Otad se on posebno trudi i potiče na pobunu sve one nad kojima uspije zadobiti vlast.

Anđeo mi je rekao: “Pobuna će se javljati sve dok se ne završi objavljivanje poruke trećeg anđela. Ne čudite se niti se obeshrabrujte. Onaj koji je pobijedio vođu pobunjenika, stoji na čelu ovoga velikog djela. Iako Sotona može likovati i izvjesno vrijeme naizgled pobjeđivati, prvi veliki Osvajač drži ga na oku i on ne može otići dalje nego što mu je dopušteno. Njemu je dana moć na određeno vrijeme da otkrije one koji su iskrenog srca, da iskuša vjerne, da raskrinka i odvoji lažne od onih koji su čisti u srcu. Buntovnici će u određeno vrijeme biti isključeni iz društva iskrenih i vjernih, jer su se oko istine okupili svakakvi ljudi.”

Pokazano mi je putovanje sinova Izraelovih. Među Izraelcima su u to vrijeme bile česte pobune. Mojsije je otišao od njih na samo četrdeset dana, ali i to je bilo dovoljno da dođe do jednog od najvećih otpada od Boga — Boga koji im je ukazao tako veliku naklonost i čiji su glas nedavno slušali s gore Sinaja. On je u

zastrašujućoj veličanstvenosti izgovorio Deset zapovijedi pred ljudima, što je u njima izazvalo veliki strah i drhtanje te su molili Mojsija da im veliki Jahve ne govori, već da on primi poruku i da im je prenese. Ali načinili su tele i okrenuli se od Boga k najnižem idolopoklonstvu, k obožavanju djela vlastitih ruku. (*Manuscript 1*, 1865.)

116 19. travnja

Mojsije je bio primjer istinske poniznosti

“Ipak im taj grijeh oprost. ... Ako nećeš, onda i mene izbriši iz svoje knjige koju si napisao.” (Postanak 32,32)

Dok su slušali izricanje Deset zapovijedi na Sinaju, sinovi Izraelovi su pali u idolopoklonstvo i Gospodin se razgnjevio na njih. Rekao je Mojsiju: “Pusti ... da ih istrijebim. Onda ću od tebe razviti velik narod.” (Izlazak 32,10) Ali ne, čovjek koji je naučio tražiti izgubljenu ovcu u pustinji, koji je trpio hladnoću i oluju radije nego da ostavi jednu od njih da pogine, nije mogao odustati od naroda koji mu je povjeren na brigu. Preklinjao je Boga da ih ne odbaci, već da im oprostí grijeh. ...

Mojsije je izjavio: “Ako ti ne podeš — nadoda Mojsije — odavde nas i ne izvodi.” (Izlazak 33,15) On se više uopće nije uzdao u sebe. Njegova lozinka je bila: Bog Izraelov je moja Snaga i moj Voda. On nije prihvaćao obožavanje kao kraljevi drugih naroda. Uvijek iznova je ponavljao sinovima Izraelovim da je on samo ono što je Bog načinio od njega. Nakon svih bitaka u kojima su pobjeđivali, govorio im je da ne traže nikakve počasti, jer je Bog Izraelov taj koji pobjeđuje u njihovo ime.

Kad mu je Gospodin rekao: “Ja ću osobno s tobom poći” (Izlazak 33,14), očekivali bismo da će taj silni Božji čovjek biti zadovoljan. Ali nije. Nastavio se usrdno moliti. “Pokaži mi svoju slavu, zamoli Mojsije.” (Izlazak 33,18) Je li Mojsije bio ukoren zbog te svoje smjelosti? ... On (Bog) je uzeo ovog velikana vjere, stavio ga u rasjelinu u stijeni i tu mu je otkrio svoju slavu. ...

Kada se Mojsije vratio narodu, oni nisu mogli gledati u njegovo lice jer je ono nakon razgovora s Bogom odražavalo Božju slavu koja mu se otkrila. “Nije ni znao da iz njegova lica, zbog razgovora s Jahvom, izbija svjetlost.” (Izlazak 34,29) Kada se obraćao narodu, morao je pokriti lice velom.

U Božjim očima nisu moćni oholi, hvalisavi i nevjerni, već ponizni i vjerni ljudi. Da bi mogao odgovoriti na njegove molitve, Gospodin želi da Njegov narod stekne osobno iskustvo s Njim. Što bliže pridu Isusu Kristu, što bolje upoznaju Njegov život i dobrotu, to će imati skromnije mišljenje o sebi. Što manje budu cijenili sebe, to će jasnije sagledati Božju slavu i veličanstvo. Kad pojedinci tvrde za sebe da su sveti i bez mane, to je najjasniji dokaz da nisu takvi. (*Manuscript 36, 1885.*)

20. travnja

117

Bog nam daje svetu hrabrost kada Mu prilazimo

“Pokaži mi svoju slavu’, zamoli Mojsije.” (Izlazak 33,18)

Svi koji zauzimaju odgovorne položaje trebaju shvatiti da prvo moraju imati silu pred Bogom kako bi imali silu pred ljudima. ... Bog sluša molitve svojih samopožrtvovnih slugu koji nastoje unaprijediti Njegovo djelo. On se čak udostojao razgovarati licem k licu sa slabim smrtnicima. On sluša ne samo sa strpljenjem, već i s odobravanjem nametljive molitve onih koji iskreno čeznu za pomoći.

Njegov sluga Mojsije osjećao se nedovoljno sposobnim za veliko djelo koje je bilo pred njim i molio se za Božju prisutnost s usrdnošću koja je graničila s drskošću. Ali umjesto da bude ukoren, uporni molitelj je dobio odgovor: “Ja ću osobno s tobom poći — odgovori Jahve — i počinak ti priuštiti” (Izlazak 33,14), kao uvjerenje da sve svoje terete može položiti na Boga. Ali Mojsijev um je bio toliko opterećen težinom odgovornosti koja je počivala na njemu, da je prišao još bliže Bogu tražeći i više od toga. Božji odgovor je glasio: “I ovo što si zatražio, učinit ću’ — odgovori Jahve Mojsiju. ‘Ta ti uživaš moju blagonaklonost, jer te po imenu poznajem.” (Izlazak 33,17)

Ohrabren svojim uspjehom, Mojsije se usuđuje ići još dalje — on posjeduje svetu smjelost u tolikoj mjeri da je to neshvatljivo za sirota, ograničena ljudska bića. Sluga Božji se u molitvi približavao sve bliže i bliže Bogu, i sada je uputio zahtjev koji se nijedan smrtni čovjek nije usudio uputiti: “Pokaži mi svoju slavu’, zamoli Mojsije.” (Izlazak 33,18) Hoće li Bog sada odbaciti svojeg slugu zbog njegove drskosti? I treći put stiže odgovor: “Dopustit ću da ispred tebe prođe sav moj sjaj.” (Izlazak 33,19) ...

O, kako ga je silne časti Bog udostojao! Ta ruka koja je stvorila svjetove uzela je ovog velikana vjere i stavila ga u rascjep stijene, da bi mu mogao pokazati svoju slavu i učiniti da sve Njegovo dobro prođe pred njim. ...

Ni najbriljantniji um, ni najmarljivije proučavanje, ni najveća rječitost nikad neće moći zamijeniti mudrost i silu Božju kod onih koji nose odgovornost povezanu s Njegovim djelom. ...

Bog je osigurao sve što je potrebno da Njegovi sluge dobiju pomoć koju jedino On može pružiti. Ako dopuste da ih posao požuruje, vodi i zbunjuje tako da nemaju vremena za posvećeno razmišljanje i molitvu, oni će praviti pogreške. Ako Isus Krist ne podigne zastavu protiv njega, Sotona će svladati one koji su uključeni u važno djelo za ovo vrijeme. (*Manuscript 6, 1879.*)

118 21. travnja

Nebeski promatrači čuju svaku izgovorenu riječ

“Zar je samo Mojsiju govorio Jahve?” — rekoše mu. “Zar i nama nije govorio?” Jahve to ču.” (Brojevi 12,2)

Aron i Mirjam bili su nezadovoljni Mojsijem zbog njegovog braka. ... Mislili su da Mojsije sebe smatra superiornijim od njih i da će morati zauvijek ostati u drugom planu. Takva vrsta osjećaja bila je upravo ono što je Sotona želio. Upravo to mu je trebalo da bi nastavio djelo koje je započeo na Nebu. ... Sotona ne može utjecati na naš um, na misaone sposobnosti i način na koji sagledavamo stvari. Ali on može učiniti da nam ono što promatramo izgleda tako da odgovara njegovim prepređenim planovima. ... Aron i Mirjam pronašli su zajednički jezik. Razgovarali su i pitali se: “Zar je samo Mojsiju govorio Jahve?” — rekoše mu. “Zar i nama nije govorio?” Ali zapazite ono što slijedi: “Jahve to ču.” (Brojevi 12,2) Gospodin čuje mnogo toga što ljudska bića govore i sagledava snažno djelovanje struje zla koju začinju riječi izgovorene u tajnosti. Kada bi ljudi uvijek imali na umu da je među njima prisutan Svjedok koji čuje svaku njihovu riječ, čak i u skrivenim odajama, bilo bi manje pokušaja da se tajnim riječima koje silaze s ljudskih usana utječe na um drugih idejama i zlim prijedlozima koji kriju kušnje velikog varalice. ...

Postojao je Jedan koji je mogao obraniti Mojsija. Poslušajte Njegovo svjedočanstvo. Njegove riječi dopiru do nas odzvanjajući

kroz vrijeme i dokazuju da Božje misli nisu u suglasnosti s mislima neposvećenih ljudi. "Mojsije je bio veoma skroman čovjek, najskromniji čovjek na zemlji. ... 'Vas se troje pojavite u Šatoru sastanka.' Njih se troje pojavi. U stupu od oblaka side Jahve te stade na ulazu u Šator. Zovnu Arona i Mirjamu. Kad njih dvoje istupi naprijed, reče Jahve: 'Saslušajte riječi moje: Nade li se među vama prorok, u viđenju njemu ja se javljam, u snu njemu progovaram. Ali nije tako sa slugom mojim Mojsijem. Od svih u kući mojoj najvjerniji je on. Iz usta u usta njemu ja govorim.' ... Čim se od šatora oblak udaljio, gle! Mirjam ogubavi, kao snijegom posuta." (Brojevi 12,3-10) ...

Budući da su imali čast sudjelovati u djelu, Aron i Mirjam pomislili su da su jednaki Mojsiju i da su važan dio velike cjeline. Smatrali su da zasluge treba pripisati i njima i da ne treba sva čast pripasti Mojsiju. Neka svako ljudsko biće ima u vidu da na svakom mjestu na koje ga Bog postavi, mora pokazati puno povjerenje u Njega. (*Letter 7, 1894.*)

22. travnja

119

Pazite da ne iznesete lažan izvještaj

"Ne možemo ići na onaj narod, jer je jači od nas." (Brojevi 13,31)

Djelu su potrebni mladi ljudi koji će se s puno oduševljenja prihvatiti posla i povući ga naprijed gorljivo i snažno. Ali Gospodin jest, i uvijek će biti, uz stare, pouzdane vođe koji se čvrsto drže istine u vrijeme opasnosti. Kad izgleda da su temelji povjerenja mladih vođa poljuljani i da se zgrada njihove vjere ruši, od starih ratnika čut će se svjedočanstvo, kao što je bilo Kalebovo: "Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je, jer je možemo nadvladati!" (Brojevi 13,30) Međutim, začuo se glas nepovjerenja: "Ne možemo ići na onaj narod, jer je jači od nas." Jedna riječ nepovjerenja utire put mnogim drugim. Sotona ne napušta lako one koje jednom uspije navesti da izražavanjem nepovjerenja osramote Boga. ...

A kakav je to utjecaj imalo na zajednicu? ... "Svi su Izraelci mrmljali protiv Mojsija i Arona. Sva im je zajednica govorila: 'Kamo sreće da smo pomrli u zemlji egipatskoj! Ili da smo pomrli u ovoj pustinji!'" (Brojevi 14,2) ...

Neka svi pozorno čitaju četrnaesto poglavlje knjige Brojeva, i neka shvate da ljudi mogu iznositi i lažne izvještaje kao što su to učinili oni koji su bili poslani na zadatak o kojem je ovisilo u kojem će smjeru krenuti više od milijun ljudi. ...

Kada su se oni koji su svojim izvještajem donijeli obeshrabrenje čitavom izraelskom taboru suočili s protivljenjem njihovom nevjernom svjedočenju, postali su sotonsko oruđe za izazivanje sveopće pobune. Naveli su razočaranu zajednicu da povjeruje u ono što su smatrali svojim viđenjem zemlje. Čitava zajednica je stala na pogrešnu stranu i zadojena sotonskim duhom, povikala protiv Jošue i Kaleba tražeći da se kamenuju zato što su se usudili podnijeti istinit izvještaj u vezi sa zemljom.

Ali onima koji svjedoče za istinu, zaštita je uvijek osigurana. Što je spasilo život Jošui i Kalebu? "Pokaza se Slava Jahvina u Šatoru sastanka svim sinovima Izraelovim." (Brojevi 14,10) ...

Bio je to neoborivi dokaz da se Gospodnji gnjev podigao protiv buntovnog naroda — protiv onih koji su bili blagoslovljeni velikim svjetlom i dragocjenim prilikama da upoznaju Božju volju, priopćenu od samog Krista, njihovog nevidljivog Vođe, sakrivenog u stupu od oblaka danju i u stupu od ognja noću. (*Letter 106, 1897.; Manuscript Releases, sv. 15, 289—291*)

120 **23. travnja**

Ne izgovarajte riječi nepovjerenja

***"Išli smo u zemlju u koju si nas poslao. Zaista njome teče med i mlijeko. Evo njezinih plodova."* (Brojevi 13,27)**

Do ovog trenutka riječi uhoda bile su izgovorene u vjeri, ali vidite što je uslijedilo. Nakon što su opisali ljepotu i plodnost zemlje, svi osim dvojice uhoda počeli su preuveličavati teškoće i opasnosti koje leže pred Izraelcima ako se upuste u osvajanje Kanaana. ... Njihovo nevjerovanje bacilo je turbobnu sjenku na zajednicu. Začulo se jadikovanje pomiješano sa zbrkanim žamorom glasova. Kaleb je shvatio situaciju i činio je sve što je bilo u njegovoj moći kako bi spriječio loš utjecaj svojih nevjernih kolega. On nije proturječio onome što je rečeno. Zidovi su bili visoki, a Kanaanci snažni. Ali Bog je obećao tu zemlju Izraelu.

"Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je", navaljivao je Kaleb, "jer je možemo nadvladati!" (Brojevi 13,30) Ali ostala deseterica

su, prekinuvši ga, počela opisivati prepreke u još mračnijim bojama nego u početku. "Ne možemo ići na onaj narod", izjavili su, "jer je jači od nas. ... Zemlja kroz koju smo prošli da je izvidimo zemlja je što proždire svoje stanovništvo. Sav narod što ga u njoj vidjesmo ljudi su krupna stasa. Vidjesmo ondje i divove — Anakovo potomstvo od divova. Činilo nam se da smo prema njima kao skakavci. Takvi bijasmo i njima." (Brojevi 13,32-34)

Točno je da se ljudi mogu smatrati sličnim skakavcima kada se usporede s Gospodinom Bogom Izraelovim. Međutim, usporedivši na taj način Izraelce s narodom koji su vidjeli u Kanaanu, uhode su pokazali nedostatak vjere. Sinovi Izraelovi imali su na svojoj strani moćne nebeske sile. Onaj koji ih je sakriven u stupu od oblaka vodio kroz pustinju, borio se za njih. Vidjeli su kako se Njegova sila očitovala na Crvenom moru kada se na Njegovu riječ voda razdvojila otvarajući put pred njima. Bez obzira na to, uhode su, ugledavši zidine gradova u Obećanoj Zemlji, dopustili da nepovjerenje obuzme njihovo srce i vratili se svojoj zajednici s nepovoljnim izvještajem. ...

To nam pokazuje do kakvog očaja nevjerovanje dovodi ljude. Braćo i sestre, kada vam naiđu misli sumnje i nevjerice, sjetite se da je šutnja zlato. Ne izgovarajte riječi nepovjerenja jer su takve riječi sjeme koje klija i donosi plod. Među nama i inače ima previše priče, a premalo molitve. Mi razmišljamo i govorimo o teškoćama koje postoje, a zaboravljamo se osloniti na Gospodina. Božji Duh će moćno djelovati u korist svojeg naroda ako Mu pružimo priliku. (*Manuscript 10, 1903.*)

24. travnja

121

Vjerujmo i poslušajmo

"Zato, ako pobiješ ovaj narod kao jednoga čovjeka, narodi koji su čuli glas o tebi, reći će: 'Jahve je bio nemoćan da dovede ovaj narodu u zemlju ... zato ih je poubijao u pustinji.'" (Brojevi 14,15.16)

Gospodin je ispunio obećanje koje je dao Abrahamu rekavši da će izbaviti sinove Izraelove nakon što četrismo godina provedu u ropstvu. ... Međutim, ovdje, na granici Obećane Zemlje, oni su Ga iznevjerili prepuštajući se nevjerovanju.

I mi se možemo naći u teškim okolnostima, ali ne trebamo čekati da se to dogodi da bismo vjerovali Bogu i poslušali Ga.

Sada, upravo sada imamo priliku i prednost da to učinimo. Kada nas svjetlo istine obasja, mi trebamo primiti tu pouku. Molimo se Bogu da nam dâ jasno razumijevanje Njegovog karaktera i spremnost da Ga poslušamo.

Mi trebamo stajati u snazi i sili Boga Izraelovog. Hoćemo li to učiniti, braćo i sestre? Ili ćemo gundati i žaliti se, gledati na prepreke na putu i praviti planinu od krtičnjaka? Danas Bog, da bi potvrdio njegovu vjeru, daje svojem narodu dokaze svoje sile kakve je davao i starom Izraelu. Hoće li zanemariti te dokaze? Hoće li se ponašati kao da On nikad nije radio u njegovu korist? Gospodin želi da mi prepoznamo Njegovu silu i milost i veliko spasenje koje nam je donio po beskonačnoj cijeni — smrću svojeg jedinorođenog Sina.

Mi živimo u vrijeme suda, vrijeme kušnje. Bog provjerava svoj narod da bi vidio može li raditi u njegovu korist. On ne može ništa učiniti za njega ako on svoje srce otvori za poticaje neprijatelja. On ne može surađivati s njim ako se uzda u ljudska bića umjesto da gleda na Isusa i raduje se Njegovoj dobroti i ljubavi. On želi od nas načiniti ljude preko kojih će otkrivati svoju milost, i to će učiniti ako Mu pružimo priliku, ako prozore svoje duše otvorimo prema Nebu, a zatvorimo ih prema Zemlji, zlim ljudima, gundanju, prigovaranju, iznalaženju mana. ...

Oni koji danas gundaju protiv Božjih izabranih predstavnika i time oslabljuju povjerenje ljudi u njih, obavljaju isto djelo kao i sinovi Izraelovi. Bog čuje svaku riječ gundanja. On čuje svaku riječ koja umanjuje utjecaj onih koje On upotrebljava kako bi objavio istinu koja ljude treba pripremiti da se održe u posljednje dane. (*Manuscript 10, 1903.; The General Conference Bulletin, 30. ožujka 1903.*)

122 25. travnja

I danas su nam potrebni ljudi poput Kaleba

“Kaleb ušutka narod oko Mojsija i progovori: ‘Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je, jer je možemo nadvladati!’”
(Brojevi 13,30)

Ljudi poput Kaleba bili su nam itekako potrebni u različitim razdobljima povijesti ovog djela. I danas su nam potrebni ute-meljeni, vjerni radnici koji u potpunosti slijede Gospodina, koji

neće šutjeti kada bi trebali govoriti, koji su nepokolebljivo odani načelima, koji se ne razmeću, već hode ponizno s Bogom — strpljivi, ljubazni, susretljivi, učtivi radnici, koji shvaćaju da umijeće molitve podrazumijeva upotrebu vjere i činjenje djela koja će služiti na slavu Bogu i na dobrobit Njegovom narodu. ...

Bog u svojem djelu neće trpjeti vođe koji obavljaju polovičnu službu. Njegovi sluge trebaju jasno pokazati da ne odobravaju nikakvo zlo djelo. Slijediti Isusa zahtijeva na prvom mjestu obraćenje cijelog srca, a zatim svakodnevno obnavljanje tog obraćenja.

Bilo je trenutaka kada su ljudi dopuštali da kriza oblikuje njihov karakter. ... Ima radnika koji su pomračili svoj duhovni vid. Oni nisu u stanju razlikovati sveto od običnog. Njihov glas je najrazgovjetniji onda kada služe neprijatelju. Za takve bi bilo dobro da ostanu mirni. U tome je njihova snaga. Štunja je za njih zlato. Od najveće je važnosti za svakoga pojedinca nalazi li se u vezi s određenim pitanjem na Božjoj ili Sotoninoj strani.

Božji narod danas ima daleko veće svjetlo nego što ga je imao drevni Izrael. Osim toga posebnog svjetla koje mu je dano, on ima i upute koje je Bog dao Mojsiju da ih objavi ljudima. Bog je jasno istaknuo razliku između svetog i običnog i izjavio da se ta razlika mora strogo poštovati. ...

Gospodin je svojem narodu dao veliko svjetlo i dragocjene upute. Kakvu su žalost, stid i agoniju duše osjećali Božji vjerni sluge koji su, kao Kaleb i Jošua, morali slušati kako Izrael odbacuje svojeg vođu ... i bira jednog iz tog pobunjenog mnoštva da ih povede natrag u Egipat. U svojem nezadovoljstvu Izraelci su pohulili na Boga. Bog im je dao znak da je obrana kanaanske zemlje oslabljena, i da je to pravi trenutak da uđu u nju.

Kaleb je objavio istinu za to, kao i svako drugo vrijeme: "Zemlja kroz koju smo prošli da je istražimo izvanredno je dobra. Ako nam Jahve bude dobrotiv, u tu će nas zemlju dovesti, i dat će nam je. To je zemlja u kojoj teče med i mlijeko. Samo, nemojte se buniti protiv Jahve! Ne bojte se naroda one zemlje: tà on je zalogaj za nas. Oni su bez zaštite, a s nama je Jahve! Ne bojte ih se!" (Brojevi 14,7-9) (*Letter 39*, 1899.)

Kada se suočimo s teškoćama koje nas stavljaju na kušnju

“Neće vidjeti zemlje što sam je pod zakletvom obećao njihovim ocima.” (Brojevi 14,23)

Kada se teškoće pojave u bilo kojoj grani djela — a sigurno hoće, jer Crkva koja se bori još uvijek nije pobijedila — cijelo Nebo promatra da vidi kakav će stav zauzeti oni kojima su povjerenе svete odgovornosti. Neki će posrnuti, neki će poslušati zavodljive duhove, neki će izabrati tamu umjesto svjetla zato što nisu iskreni prema Bogu. Ali oni koji počivaju u Kristu neće, kao ni njihov Učitelj, posustati niti će se obeshrabrili. ...

Gospodin zahtijeva naše nepodijeljene osjećaje. Ako ljudi nisu cijelim srcem odani Bogu, oni će pasti u dan kušnje, probe i suda. Kad neprijatelj postroji svoje snage protiv njih, i kada bitka postane teška, upravo u trenutku kad bude potrebna sva snaga uma i duha, sva taktičnost mudrog vojevanja kako bi se odbili napadi neprijatelja, oni koji su podijeljenog srca okrenut će oružje protiv svojih suboraca i oslabljivati ruke koje trebaju biti osnažene za borbu.

Bog stavlja na ispit sve koji posjeduju znanje o istini da bi vidio može li se na njih osloniti da će se boriti u Gospodnjim bitkama kada ih snažno pritisnu poglavari i vlasti i upravitelji tame ovoga svijeta, duhovi pakosti ispod neba (vidi Efežanima 6,12). Opasna vremena su pred nama, a naša jedina sigurnost je u tome da svakodnevno primamo silu obraćenja od Boga, da Mu se svakodnevno u potpunosti pokoravamo kako bismo mogli vršiti Njegovu volju i hoditi u svjetlosti Njegovog lica (vidi 1. Petrova 2,9).

Sada kada se nalazimo na samoj granici Obećane Zemlje, neka nitko ne ponovi grijeh nevjernih uhoda. ... Zbog njih je pomisao o osvajanju te zemlje izgledala kao ludost i drskost. Tako su cijelu zajednicu zarazili svojim nevjerovanjem. ...

Dok je narod njegovao sumnje oslanjajući se na riječi nevjernih uhoda, zlatna prilika za Izrael je prošla. Stanovnici zemlje su se podigli kako bi pružili odlučan otpor i djelo koje je Gospodin pripremio za njih kako bi pokazao svoju veličinu i naklonost prema svojem narodu, nije se moglo obaviti zbog njihovog nevjerovanja i pobune. ...

Hoće li se i u ove posljednje dane, neposredno pred ulazak u nebeski Kanaan, Božji narod prepustiti istom duhu koji je pokazao stari Izrael? Muškarci i žene koji stalno sumnjaju, kritiziraju i žale se, mogu posijati zlo sjeme nepovjerenja i sumnje u Boga koje će donijeti obilnu žetvu. (*Manuscript 6, 1892.*)

27. travnja

124

Moralna i umna snaga potječe od Boga

“A slugu svoga Kaleba, jer je u njemu drukčiji duh i jer mi bijaše poslušan, njega ću ja dovesti u zemlju u koju je išao, i njegovi će je potomci zaposjesti!” (Brojevi 14,24)

Sav kršćanski svijet je uključen u veliki sukob između vjere i nevjere. Svatko će se morati opredijeliti za jednu od te dvije strane. Neki naizgled nisu ni na jednoj strani. Oni će možda izgledati kao da nemaju ništa protiv istine, ali iz straha od gubitka i prijekora, ipak neće smjelo istupiti za Krista. Svi takvi bit će ubrojeni među Božje neprijatelje.

Moralnost se ne može odvojiti od vjere. Tradicionalna učenja koja primamo od obrazovanih ljudi ili preko spisa znamenitih osoba iz prošlih vremena nisu uvijek siguran vodič za nas u ovim posljednjim danima. Veliku bitku koja je pred nama svijet još nikad nije vidio. ... Nitko od nas nije siguran i pokraj iskustava iz prošlosti, ako ne živi kao da vidi Onoga koji se ne vidi. Iz dana u dan, iz sata u sat, moraju nas pokretati načela biblijske istine — pravednost, milost i ljubav Božja. Svaka osoba koja želi imati moralnu i umnu snagu, mora je crpiti iz božanskog Izvora.

U svakoj prigodi, prije svake odluke, postavite pitanje: Je li to Gospodnji put? S otvorenom Biblijom pred sobom, tražite savjet posvećenog razuma i čiste savjesti. Vaše srce mora biti pokrenuto, vaša duša ganuta, vaš razum i intelekt probuđen Božjim Duhom. Sveta načela izložena u Njegovoj Riječi dat će svjetlo duši. Tvrđim vam ... da se naš pravi izvor mudrosti, vrline i snage nalazi u golgotskom križu. Krist je Začetnik i Završitelj naše vjere. On kaže: “Jer bez mene ne možete ništa učiniti.” (Ivan 15,5) Isus je jedini siguran jamac uspjeha i napredovanja na intelektualnom planu.

Trebamo se držati umjerenosti u svemu kako bi se naš ukus mogao uzdići, apetit obuzdati, a strasti pokoriti. Gospodin Isus

osigurat će nam svaki blagoslov. Ljubav, radost, mir, strpljenje, blagost, dobrota, vjera, krotkost, umjerenost — to su plodovi koje rađa kršćansko stablo. ...

Ako želite božansko prosvjetljenje, pristupite prijestolju milosti i primit ćete odgovor iz središta milosti. Otac i Sin su sklopili savez da spase svijet preko Krista, koji će dati sebe da nijedan koji vjeruje u njega ne pogine, nego da ima život vječni (vidi Ivan 3,16). Nijedna druga ljudska niti andeoska sila nije mogla sklopiti takav savez. (*Manuscript 16*, 1890.)

125 **28. travnja**

Primite ukor i izvucite pouku iz njega

“Vi prelazite mjeru! Sva je zajednica, svi njezini članovi, posvećena, i među njima je Jahve. Zašto se onda uzvisujete iznad zajednice Jahvine!” (Brojevi 16,3)

Dok će neki, kad budu ukoreni, priznati da su sami za to krivi, drugi će one koji ih ukoravaju optužiti da to čine u duhu neljubavnosti. Iako takvi ukazivanjem na njihove pogreške pokazuju da su im iskreni prijatelji, oni će prema njima biti drski i neučtivi ili će se pretvarati da su nepravedno optuženi. Takvo je izigravanje žrtve licemjerje, sračunato da zavara lakovjerne koji su uvijek spremni suosjećati s krivcem. ... [Korah, Datan i Abiram] su prigovarali i izvršili su utjecaj na narod koji je stao na njihovu stranu, tako da pobuna, čak ni nakon što je Bog pružio svoju ruku, zemlja progutala krivce, a ljudi se užasnuti razbježali u svoje šatore, nije bila sasvim ugušena.

Dubina njihovog nezadovoljstva pokazala se čak i pod Gospodnjom osudom. Sljedećeg jutra nakon pogibije Koraha, Data-na, Abirama i njihovih pristaša, narod je došao k Mojsiju i Aronu uzvikujući: “Pobili ste Jahvin narod!” (Brojevi 17,6) Nakon te lažne optužbe protiv Božjih slugu, još tisuće njih je pobijeno zbog njihovog grijeha, vike i drskog zla.

Ima li taj primjer iz povijesti sinova Izraelovih ikakvo značenje za nas? Hoće li oni koji tvrde da vjeruju u istinu dopustiti da drugi vrše utjecaj na njih navodeći ih da sude na osnovi vlastitih osjećaja kao što je činio stari Izrael? Kada su Božji sluge pozvani da obave nezahvalno djelo opominjanja onih koji griješe, neka oni na koje Gospodin nije stavio to breme ne stanu između krivca

i Boga. Ako niste u stanju sagledati stvari u svjetlu u kojem su iznijete, suzdržite se. Neka strijele Svemogućega padnu upravo tamo kamo ih je On usmjerio. ...

Opomene i ukori mogu biti, i bit će, upućeni pojedincima osobno, na mnogo neposredniji način nego što oni mogu i sanjati. Bog obavlja to djelo od izuzetne važnosti za ovo vrijeme i uskoro će biti upućene poruke koje će staviti na ispit vjeru i odanost Božjeg naroda. Ima onih koji su primili veliko svjetlo, a koji su daleko od Boga, koji su u srcu otpadnici. ...

Ipak, možemo se radovati činjenici da još uvijek nije kasno da se pogreške isprave. Isus je uskrslu, živi Spasitelj, naš Zagovornik na nebeskom sudu. "Ali ako tko i počini grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika." (1. Ivanova 2,1) Istog trenutka kad grešnici sagledaju svoju grešnost u svjetlu Božje riječi, pokaju se i u poniznosti duše zatraže oprost priznajući svoje grijeh, Gospodin ih čuje i odgovara. (*Letter 12a*, 1893.)

29. travnja

126

Bogu neka je slava, ne nama

"Zatim Mojsije podigne ruku i dvaput udari štapom o pećinu: voda provali u obilju. ... Potom će Jahve Mojsiju i Aronu: 'Budući da se niste pouzdali u me i niste me svetim očitovali u očima sinova Izraelovih, nećete uvesti ovaj zbor u zemlju koju im dajem.'" (Brojevi 20,10-12)

Bila bi najveća ludost kad bismo sebi samima pripisali zasluge za bilo koji uspjeh koji smo eventualno postigli. Što poniznije budemo hodali s Bogom, to će nam se On više otkrivati da bi nam pomagao. Gospodin nikad nije namjeravao svoje sluge poslati da rade za Njega, pokraj sveg otpora koji im pružaju Sotona i zli anđeli, a da im ne osigura svoju pomoć. Razlog što mi nemamo više uspjeha u radu jest što se oslanjamo na vlastite napore umjesto na pomoć koju nam Bog može udijeliti. ... Pogledajte kako Sotona upravlja svojim predstavnicima i radi preko njih da bi ostvario svoje mračno djelo prijevara. Prednost je što možete vjerovati da će Isus još mnogo više učiniti za vas da biste mogli raditi u Njegovom djelu. ...

Cijelo Nebo je zainteresirano za djelo koje obavljaju oni koji će biti spašeni za Božje kraljevstvo. "Jer bez mene", kaže Krist,

“ne možete ništa učiniti” (Ivan 15,5). Prema tome, ne postoji ni jedan tračak slave koji bismo mogli pripisati sebi. Iako možda osjećate svoju slabost, vi se možete povezati s moćnim Bogom. Ja sam svjesna svoje ništavnosti, ali Isus je dovoljno moćan da spasi. Ja ne mogu učiniti ništa, ali Isus može mnogo toga. Bog želi da radim u Njegovom djelu, ali svi moji napori bili bi beskorisni bez Njegove pomoći.

Izraelci su stalno vikali: “Mojsije je to učinio”, i tako su gubili Boga iz vida. Bog je želio nečemu poučiti svoj narod, i kada se Mojsije drznuo da slavu pripiše sebi, jasno se pokazalo da to nije činio Mojsije, već Bog. Na kraju je Mojsiju došla riječ: “Nećeš ući u svetu zemlju.” Gospodin je pokazao izraelskom mnoštvu čija ih je ruka vodila.

Kada mi postanemo svjesni svoje ništavnosti, tada Krist uviđa da je došlo vrijeme da nam daruje svojeg Duha. On će nas obučiti u spasenje kada sve zasluge i slavu za obavljeno djelo budemo pripisivali Njemu. Gospodin nam pomaže, draga braćo i sestre, da primimo dragocjene pouke u Kristovoj školi. To su pouke iz krotkosti i poniznosti srca. Neki ih nikada ne nauče. Oni uporno rade u svojoj sili i ne razumiju tko je Izvor njihove snage i moći. (*Manuscript 8, 1886.*)

127 **30. travnja**

Nevjerovanje i gundanje uzdiže Sotonu

“I Jahve reče Mojsiju: ‘Napravi otrovnicu i stavi je na stup: tko god bude ujedan, ostat će na životu ako je pogleda.’” (Brojevi 21,8)

Ista ponuda koju je Krist preko Mojsija uputio sinovima Izraelovim u pustinji, upućena je i danas svim dušama koje pate od ujeda grijeha. Iz oblaka Krist je rekao Mojsiju da napravi mjedenu zmiju i postavi je na stup, a onda da pozove sve one koje su zmije ujele da pogledaju u nju i ostanu živi. A što bi bilo da su oni, umjesto da jednostavno pogledaju kao što im je Krist naložio, rekli sljedeće: “Ne vjerujem da će mi od gledanja biti bolje. Ozljeđa koju mi je zadala zmija otrovnica previše je ozbiljna.” Trebali su pokazati poslušnost, bespogovornu, slijepu poslušnost, bez pokušaja da se problem preispita s racionalne ili znanstvene strane. ...

Gledanje u sebe neće vam pružiti ni svjetlo, ni nadu ni mir. Što duže budete gledali u ono što vas muči i razmišljali o tome, to ćete postajati mračniji i obeshrabreniji. Božjeg i ljudskog neprijatelja raduje kad se vi zadržavate na tom mračnom mjestu gdje nema nijedne zrake Svjetla života. ...

Kada bi muškarci i žene mogli vidjeti i razumjeti kako izražavanjem nepovjerenja i nezadovoljstva uzdižu Sotonu i ukazuju mu čast, dok istodobno Isusu Kristu uskraćuju slavu za djelo kojim ih je spasio, potpuno i u cijelosti, od svih grijeha! ... On je raskinuo okove groba, izišao i ponovno uzeo svoj život koji je položio za nas. Uzašao je na visinu, zadobio plijen i primio darove za nas (vidi Efežanima 4,8). Sve te patnje podnio je zbog nas. ... On će biti naš pomoćnik i naše utočište uvijek kad nam to bude potrebno. On se treba otkriti u našem iskustvu kao dovoljan, sveprisutni Spasitelj.

Samo gledajte i živite. Mi sramotimo Boga ako odbijamo izići iz mračnog podruma sumnje u gornju sobu vjere i nade. Kada se Svjetlo javi u svojem punom sjaju, uhvatimo se za Isusa moćnom rukom vjere. Nemojte više njegovati sumnje time što ćete ih izgovarati i prenositi drugima, i tako postati Sotonino oruđe za sijanje sjemena nevjerovanja. Govorite u vjeri, živite u vjeri, njegujte ljubav prema Bogu, pokažite cijelom svijetu što Isus vama znači. Veličajte Njegovo sveto ime. Govorite o Njegovoj dobroti, objavljajte Njegovu milost i svjedočite o Njegovoj sili. (*Manuscript 42, 1890.*)

SVIBANJ

U Obećanoj Zemlji

128 1. svibnja

Mojsije u videnju gleda Obećanu Zemlju

“Zato ćeš samo izdaleka vidjeti onu zemlju, ali u nju nećeš ući — u zemlju koju dajem Izraelcima.” (Ponovljeni zakon 32,52)

Kad se (Mojsije) osvrnuo na svoje iskustvo kao vođe Božjeg naroda, jedan je pogrešan postupak uprljao njegovu povijest. Kad bi se taj prijestup mogao izbrisati, smatrao je da se ne bi ustezao umrijeti. Njemu je rečeno da je sve što Bog zahtijeva pokajanje i vjera u obećanu žrtvu, i Mojsije je ponovno priznao svoj grijeh i zatražio oprost u Isusovo ime.

Onda mu je prikazan panoramski pregled obećane zemlje. Pred njim je prikazan svaki dio zemlje, i to ne nejasno i djelomično u maglovitoj daljini, već jasno, detaljno i prekrasno, na njegovu radost. Ovaj prizor tada nije prikazan kakav je bio, već kakav je trebao postati s Božjim blagoslovima u vlasništvu Izraela. Činilo mu se da promatra drugi Eden. Planine su bile odjevene libanskim cedrovima, brda srebrnastim maslinama i mirisnim trsovima, a široke zelene ravnice posute cvijećem i bogate plodovima, tropske palme, polja u kojima se njiše žito i ječam, sunčane doline kojima odzvanja žuborenje potoka i pjesma ptica, pobožni gradovi i lijepi vrtovi, jezera bogata “bogatstvom mora” (Izaija 60,5), stada koja su pasla na padinama, čak su i među stijenama divlje pčele gomilale svoje blago. ...

Mojsije je vidio kako se izabrani narod naselio u Kanaanu, svako pleme na vlastitom posjedu. Vidio je njihovu povijest nakon naseljavanja obećane zemlje, dugu, žalosnu priču o njihovom otpadu i njegovoj kazni. Vidio je kako su zbog svojih grijeha rasijani među neznabošcima, slavu koja je napustila Izrael, njegove prekrasne gradove razrušene, a narod zatočen u tuđim zemljama. Vidio je kad su vraćeni u zemlju svojih otaca i naposljetku kako dolaze pod vlast Rima.

Dopušteno mu je da pogleda tijekom vremena i promatra prvi dolazak našeg Spasitelja. Vidio je Isusa kao dijete u Betlehemu.

... On je slijedio Spasitelja do Getsemanija i promatrao agoniju u vrtu, izdaju, vrijeđanje i bičevanje — raspeće. ...

Onda se ukazao još jedan prizor, zemlja slobodna od prokletstva, ljepša od divne obećane zemlje čiji se prizor nedavno pružao pred njima. U njoj nema grijeha, a smrt ne može ući. Tu narod spašenih nalazi svoj vječni dom. (*Patrijarsi i proroci*, str. 393—397)

2. svibnja

129

Grob ne može zadržati Božje usnule svete

“I Mojsije sluga Jahvin, umrije ondje u zemlji moapskoj po Jahvinoj zapovijedi.” (Ponovljeni zakon 34,5)

Nakon što je grijeh došao na svijet, Eden je uzet sa Zemlje jer Bog nije želio dopustiti da on poprimi obilježja prokletstva. ... Kada je Mojsije (u viđenju) ugledao taj prekrasni vrt, na njegovom licu pojavio se izraz radosti. Ali Božji sluga je odnesen još dalje. Vidio je Zemlju očišćenu ognjem i oslobođenu svakog ostatka grijeha, svakog traga kletve, obnovljenu i danu svetima u posjed za svu vječnost. Vidio je zemaljska kraljevstva koja su bila predana na svecima Svevišnjega. ...

Na novoj Zemlji ostarit će se proročanstva koja su Izraelci primjenjivali na Kristov prvi dolazak. Tada će sveti biti otkupljeni i učinjeni besmrtnim. Na njihovoj glavi blistat će kruna besmrtnosti, a na licu će im se ogledati radost i slava koja će odražavati lik njihovog Otkupitelja.

Mojsije je vidio kanaansku zemlju onako kako će izgledati kada postane dom svetih. Ivanu, piscu Otkrivenja, dano je viđenje iste te zemlje, o kojoj on piše: “Potom opazih novo nebo i novu zemlju, jer su iščezli prvo nebo i prva zemlja: mora više nema. I opazih kako Sveti grad — novi Jeruzalem — silazi od Boga s neba, opremljen poput zaručnice koja je nakićena za svoga muža. Tada čuh jak glas što dolazi od prijestolja kako viče: ‘Evo stana’ Božjeg među ljudima! ‘On će stanovati s njima. Oni će biti njegov narod, i on’ sam, Bog ‘bit će s njima.’” (Otkrivenje 21,1-3) ...

Dok je Mojsije promatrao isti taj prizor, njegovo lice je poprimilo radosni, pobjednički izraz. On je razumio značenje svega što su mu anđeli otkrivali. Razgledao je čitav prizor koji mu je bio prikazan. Njegov um je još uvijek bio bistar, njegov intelekt sna-

žan. Snaga mu je bila neumanjena, a pogled jasan. A onda je sklopio oči i umro. Božji anđeli sahranili su ga na gori, i tu je počnuo.

Ali ubrzo je došao Krist i podignuo Mojsija u život. Dok je stajao kraj njegovog groba pozivajući ga da iziđe, prišao mu je Sotona i rekao: "Ja imam vlast nad njim. Kušao sam ga i on je podlegao. Čak ni Mojsije nije bio u stanju držati Božji zakon. Sagriješio je i prešao na moju stranu u velikoj borbi. Pripisao je sebi slavu koja je pripadala Bogu. On je moje vlasništvo, jer se svojim grijehom stavio pod moju vlast i silu." (*Manuscript 69, 1912.; Manuscript Releases, sv. 10, 158,159*)

130 3. svibnja

Mojsijevo uskrsnuće potvrđuje Sotonin poraz

"Naprotiv, Mihael arkandeo, kad se u borbi za Mojsijevo tijelo prepirao s davlom, nije se usudio izreći protiv njega uvredljivu osudu, nego je rekao: Neka bi ti Gospodin zapovjedio da ušutiš!" (Juda 9)

Sotona se žestoko otimao za Mojsijevo tijelo. Opet je pokušao s Kristom stupiti u polemiku o nepravедnosti Božjeg zakona, ponavljajući s velikom uvjerljivošću svoje lažne tvrdnje o tome da se prema njemu nepravедno postupalo. Njegove su optužbe bile takve da se Krist suzdržao od iznošenja bilo kakvog izvještaja protiv njega u vezi s okrutnim djelom koje je počinio na Nebu uvjerljivim iznošenjem neistina, lažima koje je izrekao u Edenu i koje su dovele do Adamovog pada, kao i poticanjem najnižih nagona u izraelskom mnoštvu, čime je naveo ljude da gundaju i bune se sve dok Mojsije nije izgubio vlast nad sobom. ... U Kristovom odgovoru Sotoni nije bilo osvetoljubivosti. On nije izgovorio nijednu pogrdnu optužbu, već je jednostavno podigao Mojsija iz mrtvih i poveo ga na Nebo.

Tu se prvi put pokazala Kristova moć da slomi Sotoninu silu i vrati život mrtvome. Tu je počelo Njegovo djelo oživljavanja onoga što je mrtvo. Tako je potvrdio da je uistinu Uskrsnuće i Život, da ima moć otkupiti one koje je Sotona zarobio i da će ljudi i nakon smrti ponovno živjeti. Bilo je postavljeno pitanje: "Jer, kad umre čovjek, zar uskrsnut može?" (Job 14,14) Na to je pitanje ovom prigodom odgovoreno.

Taj čin je označio veliku pobjedu nad silama tame. To pokazivanje sile bilo je neosporan dokaz o nadmoći Božjeg Sina. Sotona nije očekivao da se tijelo može vratiti u život nakon smrti. On je zaključio da mu presuda “prah si, u prah ćeš se i vratiti” (Postanak 3,19) daje nesumnjivo pravo na tijela mrtvih. Sada je uvidio da će ostati bez plijena, da će smrtnici ponovno živjeti i nakon smrti.

Nakon što je Mojsije vraćen u život, otvorila su se vrata nebeskog Raja i Isus je prošao kroz njih sa svojim plijenom. Mojsije više nije bio Sotonin rob. Kao posljedica njegovog prijestupa, uslijedila je kazna za grijeh i on je postao podložan smrti. Ali kada je vraćen u život, prozvan je novim imenom — Isus je moj Vođa.

Dani izgnanstva bliže se kraju. Nije daleko čas kada će svi koji spavaju u grobovima začuti Njegov glas i ustati, neki za vječni život, a neki za konačno uništenje. Krist će uskrisiti sve svoje svete, proslavit će ih besmrtnim tijelom i otvorit će im vrata Božjega grada. (*Manuscript 69, 1912.; Manuscript Releases, sv. 10, 159,160*)

4. svibnja

131

Istinu trebamo iznositi taktično

“Blago čovjeku koji odolijeva kušnji, jer će, kad se pokaže prokušanim, primiti vijenac — život koji je Bog obećao onima koji ga ljube!” (Jakov 1,12)

Bilo bi bolje da se oni koji nose poruku milosti i upozorenja suzdrže od oštrih izjava. Svaka tvrdnja mora se pomno razmotriti. Ne treba izgovoriti nijednu riječ koja će onima koji se protive našoj vjeri dati prednost nad nama. Neka ništa ne bude izgovoreno u duhu osvetoljubivosti, ništa što bi imalo makar i privid pogrдне optužbe. Neka svatko čita tekst koji govori o tome kako se Krist, kad se prepirao sa Sotonom oko Mojsijevog tijela, nije usudio nad njim izgovoriti “uvredljivu osudu”, i neka dobro razmisli o njegovom značenju.

Istina će odoljeti svakom protivljenju. Neka ona bude iznesena odlučno, kao u Isusu, a osobne osobine svjedoka neka budu sakrivene u Kristu. Neka ne bude izgovorena nijedna riječ koja bi potaknula osvetoljubiv duh u onima koji se protive istini. Neka se

ne čini ništa što bi pokrenulo duh nalik na zmijin, jer će se on, u punini zmijine naravi, dovoljno brzo i sam otkriti protiv onih koji drže Božje zapovijedi i imaju vjeru Isusovu. Mi imamo određene prirodne, nasljedne sklonosti koje će se nastojati pokazati, ali naše "ja" mora biti sakriveno u Isusu. Istina se mora javiti u svojoj ljepoti i ozbiljnosti — dostojanstvena, oplemenjujuća, nadahnjujuća. Neka duše koje ginu prime od učitelja istine samo takve dojmove koji nisu prolazni, već trajni kao sama vječnost. Dajte priliku Duhu Svetome da oblikuje duše koje se iz grijeha obraćaju u istinu, iz tame u svjetlo. ...

Pazite na svaku riječ, vladajte svakim osjećajem ne pružajući Sotoni priliku da trijumfira nad vjernima. Doći će vrijeme kada ćemo biti pozvani da pred kraljevima i vladarima, sucima i moćnicima stanemo u obranu istine. Tada će mnogi svjedoci na svoje iznenađenje čuti kako se ponavljaju neki njihovi stavovi, riječi i izrazi upotrijebljeni nemarno i nepromišljeno dok su ukazivali na pogreške ili širenje istine, za koje nisu mislili da će ostati zapamćeni. Iznenađa će biti suočeni s njima i to će njihovim neprijateljima dati prednost, jer će moći dodati vlastite konstrukcije tim tako nepromišljeno izgovorenim riječima.

Sotonini predstavnici, prurušeni, u stopu prate svakoga tko iskreno radi za Učitelja. Imajmo to na umu — svi koji žele biti vjerni, moraju se ponašati ispravno. Tako im se neće dogoditi da budu dovedeni u neugodnu situaciju, da ostanu zbunjeni i zatečeni kada se suoče s vlastitim riječima i tvrdnjama, izgovorenim impulzivno i nemarno. (*Letter 66*, 1894.)

132 5. svibnja

Bog čini čuda s razlogom

***"Svećenici koji su nosili Kovčeg saveza Jahvina stajahu na suhu usred Jordana, i prelažашe Izrael po suhu, sve dok sav narod ne prijeđe preko rijeke."* (Jošua 3,17)**

U to doba godine, u proljeće, topljenje snijega u planinama podiglo je vodostaj Jordana tako da se rijeka prelijevala preko obala onemogućujući prolaz na uobičajenim plićacima. Bog je htio da Izraelov prelazak preko Jordana bude čudo. ...

Pokret je počeo u određeno vrijeme, a Kovčeg na ramenima svećenika predvodio je povorku. ... Svi su s velikim zanimanjem

promatrali svećenike kako silaze niz obalu Jordana. Vidjeli su ih kako se sa svetim Kovčegom približavaju snažnom, pjenušavom riječnom toku dok noge nosača nisu bile u vodi. Onda se gornji tok rijeke iznenada povukao, dok je donji dio nastavio teći, ostavljajući samo dno rijeke. ... Kad su svi ljudi prošli, i Kovčeg je prenesen na drugu stranu. Čim su stigli na sigurno i “stali nogama na suho” (Jošua 4,18), zaustavljena voda je, oslobođena, potekla kao nezaustavljiva poplava svojim prirodnim tijekom.

Budući naraštaji nisu trebali ostati bez svjedočanstva o ovom velikom čudu. Dok su svećenici koji su nosili Kovčeg još bili usred Jordana, dvanaest prethodno izabраниh ljudi, po jedan iz svakog plemena, uzeli su kamen s riječnog dna gdje su stajali svećenici i prenijeli ih na zapadnu stranu. Od ovih kamenova je trebalo načiniti spomenik na prvom taborištu iza rijeke. ...

Utjecaj ovog čuda na Izraelce i njihove neprijatelje bio je od velike važnosti. To je bilo obećanje Izraelu o Božjoj stalnoj prisutnosti i zaštiti, dokaz da će On raditi za njih preko Jošue kao što je radio preko Mojsija. ...

Svrha ovog prikaza božanske sile u korist Izraela bila je da poveća strah u okolnim narodima koji su ih promatrali i tako pripremi put za lakšu i potpuniju pobjedu. ... Za Kanaance su cijeli Izrael i sam Jošua bili nepogrešiv dokaz da je živi Bog, Kralj neba i zemlje, bio među svojim narodom, te da On neće iznevjeriti ili napustiti. (*Patrijarsi i proroci*, str. 402—404)

6. svibnja

133

Gospodina možemo slijediti s povjerenjem

“Jesi li ti s nama ili s našim neprijateljima?” A on odgovori: ‘Ne, ja sam vođa vojske Jahvine, i upravo sam došao...’.” (Jošua 5,13.14)

Nakon Mojsijeve smrti uzde vlasti predane su u Jošuike ruke. Njemu je, kao Gospodnjem sluzi, povjeren poseban posao. Njegova dužnost je sa sobom nosila veliku čast i odgovornost, a upute koje su prethodno bile dane Mojsiju, prenijete su mu na vrlo dojmljiv način. “Zato sada”, kazao je Jahve, “ustani, prijeđi preko toga Jordana, ti i sav taj narod, u zemlju koju dajem sinovima Izraelovim. Svako mjesto na koje stupi vaša noga dajem vam, kao što obećah Mojsiju.” (Jošua 1,2.3) ...

Kada je Jošua ugledao Jerihon i njegove utvrde, uzdigao je svoje srce u molitvi Bogu jer je izgledalo da su okolnosti protiv njega. “Kad se Jošua približio gradu Jerihonu, podiže oči i ugleda čovjeka kako pred njim stoji s isukanim mačem u ruci.” (Jošua 5,13) To nije bilo nikakvo privedenje, već sam Krist čija je slava bila sakrivena pod pokrovom ljudske naravi. ...

Da su njegove oči bile otvorene, Jošua bi vidio nebesku vojsku koja je došla srušiti jerihonske zidove i predati grad u ruke Božjeg naroda. Tada bi mogao s punim povjerenjem slijediti upute koje je dobio, a svoje breme, tako veliko i uznemirujuće, predati Gospodinu! ...

Gospodin je svoj izabrani narod obdario blagostanjem. ... Bog ga je proglasio svojim svetim narodom i obećao da će mu, ako se bude držao svojeg Saveza s Njim, osigurati sve što je potrebno za njegovu sreću.

Krist je Mojsiju dao vrlo određene upute kada ga je upoznao s uvjetima pod kojima će Izraelci živjeti u blagostanju i biti pošteđeni bolesti. “Ta ti si narod posvećen Jahvi, Bogu svome; tebe je Jahve, Bog tvoj, izabrao”, rekao je, “da među svim narodima koji su na zemlji budeš njegov predragi vlastiti narod. Nije vas Jahve odabrao i prihvatio zato što biste vi bili brojniji od svih naroda — vi ste zapravo najmanji — nego zato što vas Jahve ljubi i drži zakletvu kojom se zakleo vašim ocima. Stoga vas je Jahve izveo jakom rukom i oslobodio vas iz kuće ropstva, ispod vlasti faraona, kralja egipatskoga.” (Ponovljeni zakon 7,6-8) ...

To obećanje upućeno je Božjem narodu koji se nalazi na zemaljskom hodočašću prema nebeskom Kanaanu, gdje je pripremljena izobilna baština za sve koji ljube Boga i vrše Njegove zapovijedi. (*Manuscript 134, 1899.*)

134 7. svibnja

Pobjede su postignute Božjom, a ne našom silom

“Tada povika narod i odjeknuše trube. ... Padoše bedemi i narod prodrije u grad, svatko odande gdje se našao, i osvojiše ga.” (Jošua 6,20)

Jošua je predvodio izraelsku vojsku iz poslušnosti prema božanskim zapovijedima. Nije poduzet nijedan napad. Izraelci su jednostavno trebali kružiti oko grada, noseći Božji kovčeg i tru-

beći u trube. Prvo su išli ratnici, skupina izabranih ljudi, ne da bi ga osvojili vlastitom vještinom ili junaštvom, već poslušnošću uputama što ih je dao Bog. Slijedilo ih je sedam svećenika s trubama. Zatim je išao Božji Kovčeg, okružen aurom božanske slave, koji su nosili svećenici obučeni u odore što su prikazivale njihovu svetu dužnost. Nakon njega je išla izraelska vojska, svako pleme pod svojom zastavom. ... Nije se čuo nikakav zvuk osim koraka te moćne vojske i svečano trubljenje truba koje su odjekivale brdima i ulicama Jerihona. ...

Izraelska je vojska šest dana kružila oko grada. Sedmoga dana, s prvim osvitom, Jošua je poveo Gospodnju vojsku. Sada im je bilo naređeno da oko Jerihona marširaju sedam puta, a zatim da uz snažno trubljenje truba glasno poviču jer će im Bog predati grad. ...

Kad je završen sedmi krug, duga je povorka zastala. Trube, koje su za neko vrijeme bile tihe, ponovno su zatreštale takvom snagom da se zemlja zatresla. Zidovi od tvrdog kamena, s ogromnim kulama i utverdama, uzdrмали su se i pomaknuli iz temelja te se s praskom i lomljavom srušili na zemlju. Stanovnici su Jerihona bili onesposobljeni od straha, a izraelska je vojska umarširala i osvojila grad.

Izraelci nisu ostvarili pobjedu svojom vlastitom silom, pobjeda je u cijelosti pripadala Gospodu, a kao i prvi plodovi zemlje, grad je sa svime što je sadržavao trebalo odvojiti za žrtvu Bogu. ... Samo je vjerna Rahaba sa svojim ukućanima bila pošteđena da bi se ispunilo obećanje uhoda. ...

Potpuno uništenje jerihonskog stanovništva bilo je ispunjenje zapovijedi koja je ranije dana Mojsiju o stanovnicima Kanaan: "... udari ih prokletstvom; nemoj sklapati s njima saveza niti im iskazuj milost." (Ponovljeni zakon 7,2) ... Mnogima su ove zapovijedi suprotne duhu ljubavi i milosti koji se zahtijeva u drugim dijelovima Biblije, ali to su uistinu bile zapovijedi beskonačne mudrosti i dobrote. ... Kanaanci su se odali najodvratnijem i najpokvarenijem neznaboštvu te je bilo nužno očistiti zemlju od onoga što bi sigurno spriječilo ispunjenje Božje milostive namjere." (*Patrijarsi i proroci*, str. 406—408)

Naš pogled mora biti prikovan za Isusa

“Trčim prema cilju da postignem nagradu — nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu.” (Filiplijanima 3,14)

Cijelog života dolazit ćemo u sukob sa silama tame i zadobivat ćemo dragocjene pobjede. Naš pogled mora ostati prikovan za nagradu. Kada je krenuo uzbrdo od Jordana da zauzme Jerihon, Jošua se susreo s veličanstvenim Bićem i odmah Ga je pitao: “Jesi li ti s nama ili s našim neprijateljima?” Odgovor je glasio: “Ne, ja sam vođa vojske Jahvine, i upravo sam došao. ... Skini obuću s nogu svojih, jer je sveto mjesto na kojem stojiš.” (Jošua 5,13-15) Nije Jošua, izraelski vođa, bio taj koji je proveo u djelo zauzimanje Jerihona, već sam Krist.

Takve su pouke sinovi Izraelovi dobivali neprekidno. Usmjerajući njihovu pozornost na Boga nebeskoga, Krist ih je učio da slavu ne pripisuju sebi. Ni mi ne smijemo uzvisivati sami sebe. Kad pomislimo da smo nešto posebno, sjetimo se da ni po čemu nismo drugačiji ni bolji od ostalih smrtnika, osim po onome što nam je Bog dao.

Kada se nađete u nevolji, sjetite se sinova Izraelovih. Njihova povijest jasno je praćena nadahnutim perom. Mi ne trebamo slijediti njihov primjer gundanja i prigovaranja. Bog na Mojsijeve usne nije stavio riječi osude. U tom pogledu oni su bili odvojeni i različiti od drugih naroda.

Mnogi misle da prihvaćanjem vjere Isusa Krista čine korak naniže. Oni i trebaju zakoračiti naniže kada je riječ o njihovom samopouzdanju i samopravednosti, i poniziti se pred Bogom. Pa ipak, oni koji se povežu sa živim Bogom kao Njegovi sinovi i kćeri, zapravo počinju koračati naviše. ...

Mi trebamo govoriti o Nebu i nebeskim stvarima s iskrenim srcem pred Bogom. Nitko od nas ne smije pomisliti kako se nalazi u takvom položaju da se njegove noge ne mogu poskliznuti. Umjesto toga, trebamo osjećati da je tlo na kojem stojimo sveto. Očistite hram duše od svake prljavštine, da bi Krist mogao ući i suvereno vladati. Gledajući na Isusa Krista, mi ćemo uzrasti do sličnosti s Njim. Što se bliskije povežemo s Njim, jasnije ćemo vidjeti svoje nesavršenstvo. ... Da bismo upoznali silu i snagu prave pobožnosti, moramo se sakriti u Isusu posvetivši se Njemu

bez ikakve rezerve. ... U potpunosti posvetite svoju snagu, svoj um, svoje sposobnosti Bogu. Kamo god vas On postavi, koliko god bio skroman vaš položaj, vjerno obavljajte svoj posao. (*Manuscript 36, 1885.*)

9. svibnja

136

Vjera i uzdanje u Krista osiguravaju pravi uspjeh

"U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!" (Ivan 16,33)

Naš Gospodin je svjestan sukoba između Njegovog naroda u posljednje vrijeme i sotonskih sila udruženih sa zlim ljudima koji zanemaruju i odbacuju ovo veliko spasenje. S najvećom jednostavnošću i otvorenošću, naš Spasitelj, moćni Vojskovođa nebeske vojske, otkriva ozbiljnost sukoba u kojem ćemo se naći. On nam ukazuje na opasnosti, otkriva nam plan borbe i težak, rizičan posao koji trebamo obaviti, a onda, prije nego što uđemo u sukob, On podiže svoj glas, (govoreći nam) da izračunamo cijenu svega toga, dok u isto vrijeme (ohrabruje) sve da uzmu oružje svojega vojevanja očekujući da nebeski Vladar okupi vojsku koja će stati u obranu istine i pravednosti.

U svakom ozbiljnom sukobu ljudska slabost primit će nadnaravnu snagu i pomoć kako bi činila djela Svemogućega, a ustrajnost u vjeri i savršeno uzdanje u Boga osigurat će joj uspjeh. Dok se sveopći savez zla postrojava protiv Njegovog naroda, On ga poziva da bude hrabar i jak, da se ustrajno bori kako bi zadobio Nebo. On u svojim redovima ima nekog višeg od anđela — moćnog Vojskovođu koji predvodi nebesku vojsku. Bit će to kao u slučaju zauzimanja Jerihona, kada se nitko iz izraelske vojske nije mogao pohvaliti da je svojom snagom srušio gradske zidine. Vojskovođa Gospodnje vojske isplanirao je tu bitku s najvećom jednostavnošću, jer jedino Gospodinu Bogu treba pripasti slava, a smrtnici se ne trebaju uzdizati. Bog nam je obećao svu silu.

Nama sada nisu potrebni veliki talenti, već ponizno srce i neposredni, posvećeni, osobni naponi, bdjenje, molitva, ustrajan rad. ... Krist je poslao svojeg predstavnika, Duha Svetoga, da okruži Njegove žive slugе čija je dužnost da rastjeraju neznanje sjajnim zrakama Sunca Pravednosti. Njegov glas davat će im si-

gurnost: "Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta." (Matej 28,20) Uvijek trebamo imati na umu činjenicu da mi vodimo rat u prisutnosti nevidljivog svijeta.

Dok se suočavamo s preprekama i tvrdoglavim nevjerovanjem, u miru se trebamo osloniti na Boga, razmotriti sve rizike koji se moraju prihvatiti, a zatim poslušati Isusov glas: "Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!" (Ivan 16,33) Da, Krist je veliki Osvajač. On je naš Vođa, naš Zapovjednik, i mi možemo napredovati u pobjedu. Zato što On živi, i mi ćemo živjeti. (*Letter 51*, 1895.)

137 10. svibnja

Kako Bog gleda na takozvane "sitne" grijehе

***"Kletva je u tebi, Izraele; i nećeš izdržati pred svojim neprijateljima sve dok ne odstranite kletvu iz svoje sredine."* (Jošua 7,13)**

Oni koji se predstavljaju kao kršćani a ipak nemaju pravu pobožnost, šire lažno svjetlo, lažne znakove koji upućuju na pogrešan smjer. ... Oni načela istine u koju tvrde da vjeruju ne unose u svoje životne navike, a svoje grijehе i prijestupe smatraju beznačajnim. I Akan je, kad je ukrao zlatnu šipku i babilonski plašt, mislio da je to nešto beznačajno. ...

Međutim, zbog grijehа jednog čovjeka, uskraćena je Gospodnja prisutnost čitavoj izraelskoj vojsci. Gospodin im nije htio služiti u njihovim grijesima. I tako su sinovi Izraelovi, kada su napali Ajane, doživjeli poraz. ...

Kad su se vratili postidjeni, svladani od neprijatelja, "razdrije Jošua haljine i baci se ničice pred Kovčegom Jahvinim, i ostade tako do večeri, on i starješine u Izraelu, posuvši glave pepelom. Tada reče Jošua: 'Jao, Gospode Jahve, zašto si preveo ovaj narod preko Jordana? Oprosti, Gospode! Što drugo da rečem, kad je Izrael okrenuo leđa pred svojim neprijateljima? Ako to čuju Kanaanci i ostali žitelji zemlje, udružiti će se protiv nas da zbrišu ime naše sa zemlje. Što ćeš dakle učiniti za veliko ime svoje?'" (Jošua 7,6-9)

Ako imate duhovne pronicavosti, iz Jošuinе molitve možete vidjeti da je ono što je Akan smatrao beznačajnom sitnicom izazvalo veliku bol i žalost kod odgovornih ljudi u Izraelu. ... Među-

tim, krivac, Akan, nije osjećao nikakvo breme. On je sve to shvatio olako. ...

Prije nego što je krenuo u osvajanje Jerihona, narod je dobio jasne upute kako se treba ponašati. Jošua je rekao: "Grad neka bude 'herem' Jahvi — uklet i predan uništenju sa svime što je u njemu." (Jošua 6,17) ... Akan je sve to čuo, ali se polakomio na proklete stvari u Jerihonu, predviđene za uništenje. Bio je spreman ukrasti čak i zlato i srebro posvećeno Bogu, i staviti ga u vlastitu riznicu. ... Čujte riječi s usana Isusa Krista koji je bio sakriven u stupu od oblaka: "Ja ne mogu više biti s vama ako iz svoje sredine ne maknete proklete." (Jošua 7,12) (*Letter 13*, 1893.; *The Youth's Instructor*, 25. siječnja 1894.)

11. svibnja

138

Nijedan grijeh se ne može sakriti od Boga

***"I tko se tada nađe s ukletom stvari, neka se spali on i sve što mu pripada, jer je prekršio Savez Jahvin i osramotio Izraela."* (Jošua 7,15)**

Gospodin nije izričito naveo krivca, ali je dao upute što treba učiniti. Rekao je: "Zato sutra zorom pristupite pleme za plemenom; iz plemena koje odredi Jahve prići će rod za rodom, a onda iz roda koji označi Jahve pristupit će ... čovjek za čovjekom." (Jošua 7,14)

Pretresajući na taj način stvari do kraja, Gospodin otkriva činjenicu da je upoznat s tajnim djelima nepoštenja, koliko god ljudi mislili da su ih dobro sakrili. U cijelom tom slučaju Akan je pokazao odlučnost da zataji svoj grijeh, ali sada ga je Gospodin otvoreno suočio s njim. Da je Jošua razotkrio Akanov grijeh, mnogi bi možda suosjećali s krivcem budući da je on tvrdio da je nevin i mogli bi, u svojem ljudskom prosuđivanju, pomisliti da je on time zloupotrijebljen i da mu je nanijeta nepravda. Mnogi i danas tako reagiraju kada je netko ukoren za grijeh jer isključuju Boga iz svojeg prosuđivanja. Zato se Jošua obratio Akanu na takav način. Rekao mu je: "Sine moj, daj slavu Jahvi, Bogu Izraelovu, i priznaj mu što si učinio; objasni što si učinio i nemoj mi ništa tajiti." (Jošua 7,19)

Gospodin je otkrio Jošui što je Akan učinio, ali budući da se mnogi povode za osjećajima i da pravdaju krivca, On je ovom

prigodom namjeravao Izraelu dati pouku koja će biti od koristi i nama u ovo vrijeme. Zato je Jošua zamolio ovog mladog čovjeka da sam kaže što je učinio. ...

Da je kazna nad Akanom izvršena prije nego što je sam, vlastitim ustima priznao svoj grijeh, narod, koji je po naravi sklon pobuni, optužio bi Jošuu da je grubo postupio prema ovom mladiću i proglasio bi ga nemilosrdnim zato što mu je odredio tako strašnu kaznu. ...

Međutim, Akan je priznao rekavši: "Zaista, ja sagriješih Jahvi, Bogu Izraelovu, i evo što sam učinio: vidjeh u plijenu lijep šinearski plašt, dvije stotine srebrnjaka i zlatnu šipku vrijednu pedeset srebrnjaka, pa se polakomih i uzeh sebi. Eno je sve zakopano usred moga šatora, a srebro je odozdo." (Jošua 7,20.21) ...

"Tada ga kamenovaše svi Izraelci i spališe ih, nakon kamenovanja." (Jošua 7,25 — Šarić) (*Letter 13*, 1893.; *The Youth's Instructor*, 25. siječnja 1894. i 1. veljače 1894.)

139 12. svibnja

Bog vjerno ispunjava svoja obećanja

"Vi ste bili svjedoci svega što je Jahve, Bog vaš, pred vašim očima učinio svim narodima radi vas: Jahve, Bog vaš, borio se za vas." (Jošua 23,3)

Osvajački ratovi su završeni i Jošua se povukao u mir svoga doma u Timnat-Serahu...

Gospodin je nadahnuo svojeg vjernog slugu da učini isto ono što je i Mojsije učinio prije njega — da podsjeti Izraelce na njihovu povijest i na uvjete pod kojima im je Gospodin povjerio svoj vinograd.

Nekoliko godina je prošlo otkako se narod smirio na svojim posjedima, i već se moglo vidjeti kako niču ista ona zla koja su i prije izazivala Božje sudove nad Izraelom. Kada je osjetio kako ga obuzima staračka nemoć, Jošua se zabrinuo za budućnost svojeg naroda. Kada su se posljednji put okupili oko njega, obratio im se s više nego očinskom brigom. ... Iako su Kanaanci bili svladani, još uvijek su posjedovali značajne dijelove zemlje koja je bila obećana Izraelu i Jošua je pozivao narod da se ne miri s tim i da ne zaboravi Gospodnju zapovijed da potpuno istrijebi te idolopokloničke narode. ...

Jošua im se obratio kao onima koji su i sami bili svjedoci da je Bog, dokle god su oni poštovali uvjete, ispunjavao obećanja koja im je dao. ... Sotona zavarava mnoge dopadljivim naukom da će Bog, zbog velike ljubavi prema svojem narodu, trpjeti njegov grijeh i da prijetnje iz Božje riječi, iako imaju određenu svrhu u uspostavljanju Njegove moralne vladavine, nikad neće biti doslovno ispunjene. Ali Bog je u postupanju sa svojim stvorenjima očuvao načelo pravednosti otkrivajući pravu narav grijeha, pokazujući da su bijeda i smrt njegove sigurne posljedice. Grijeh nikada nije bio, niti će ikada biti, bezuvjetno oprostjen. Takav oprost značio bi napuštanje načela pravednosti koje čini samu osnovu Božje vladavine. ...

Bog je dosljedno ukazivao na posljedice grijeha i ako ta upozorenja ne bi bila istinita, kako bismo uopće mogli biti sigurni da će i Njegova obećanja biti ispunjena? Ta takozvana blagonaklonost koja bi ukinula pravdu, ne bi ni bila blagonaklonost, već slabost. ...

Pošto je opisao Božju dobrotu prema Izraelu, Jošua je u Jahvino ime pozvao narod da izabere kome će služiti. ... On ih je želio navesti da služe Bogu ne pod prisilom, već dragovoljno. Ljubav prema Bogu je sam temelj vjere. Uključiti se u Njegovu službu jedino zbog očekivanja nagrade, ili zbog straha od kazne, nije ni od kakve koristi. Čak ni otvoreni otpad nije uvredljiviji za Boga od licemjerja i formalnog bogoslužja. (*Manuscript 135, 1899.; The Youth's Instructor, 13. i 20. lipnja 1901.*)

13. svibnja

140

Pamtimo kako nas je Bog vodio u prošlosti

“Danas izaberite kome ćete služiti. ... Ja i moj dom služiti ćemo Jahvi.” (Jošua 24,15)

Kada bi oni koji su još uvijek aktivni u djelu, a koji su Božje postupanje prigodom osnivanja i pokretanja ovog djela doživjeli do najsitnijih pojedinosti, ustali kao Jošua da ojačaju vjeru Božjeg naroda osvrćući se na blagoslove i milosti izlivenne u prošlosti, i sami bi od toga imali veliki blagoslov, a pokazali bi se kao blagoslov i onima koji nisu imali to iskustvo. Ako bi se prisjetili žrtava onih koji su vodili djelo i govorili ljudima o jednostavnosti prvih radnika i sili Božjoj koja se pokazivala da bi sačuvala djelo od

pogrešaka, zabluda i rasipništva, oni bi izvršili velik utjecaj u oblikovanju radnika u ovo vrijeme.

Kad izgubimo iz vida što je Bog činio za svoj narod u prošlosti, gubimo iz vida i Njegovo sadašnje djelovanje u njegovu korist. Oni koji se sada pridružuju djelu ne znaju skoro ništa o samoodricanju i požrtvovnosti onih na koje je Gospodin stavio teret djela u njegovom začetku. O tome bi im se trebalo uvijek iznova govoriti. ...

Žestok sukob između Kneza života i kneza tame sve više se zaoštava i ta bitka zahtijeva stalnu budnost posvećenih radnika. ... Ako muškarci i žene ne prihvate Gospodnje putove, ako zbog bilo kojeg razloga pruže otpor svjetlu koje im je poslano s Neba, oni će se naći među zagovornicima grijeha. ... Kada takvi uvide pogrešku koju su napravili i shvate da nisu imali pravi duh, da su nastojali ubiti one za koje je Gospodin htio da budu živi, neka pošteno i otvoreno priznaju svoju zabludu. ... Kada ponize svoje srce pred Bogom kao što je učinio David priznajući da su pogriješili, oni imaju sigurnu Riječ od Boga da će dobiti oprost. ...

Sotona je ohrabren u svojem posebnom djelu za ovo vrijeme. Oni koji su grijeshili u prošlosti i nisu se ponizili, potpuno priznali svoje pogreške i ispravili ih, nastavit će se kretati u vlastitom duhu. Oni će istinu nazivati zabludom, a zabludu istinom. Takvi radnici na kraju će se naći na Sotoninoj strani u velikoj borbi. ...

Kao što je Bog vjeran u svojim obećanjima, isto tako će biti vjeran i istinit kada je riječ o Njegovim prijetnjama. Braćo i sestre, ja ću možda biti u grobu prije nego što ta upozorenja od Boga ostvare željeni utjecaj na vaš um i srce, ali riječima apostola Pavla poručujem vam: "Prožeti, dakle, strahom Gospodnjim nastojimo uvjeravati ljude" svugdje da se pokaju (vidi 2. Korinćanima 5,11). (*Manuscript 23, 1899.*)

141 14. svibnja

I neposvećenim željama se katkad udovoljava

***"Poslušaj glas naroda u svemu što od tebe traži, jer nisu odbacili tebe, nego su odbacili mene, ne želeći da ja kraljujem nad njima."* (1. Samuelova 8,7)**

Mi imamo živog Poglavara i svatko tko obavlja službu koja podrazumijeva svetu odgovornost, morao bi se na svakom koraku

zapitati: "Je li ovo put Gospodnji?" Svi moraju uvijek i neprekidno gledati na Isusa tražeći Njegovo vodstvo i držeći se načela po svaku cijenu. Nije riječ o tome što mogu učiniti ograničeni ljudi, već što može učiniti Bog preko ograničenih ljudi koji su poučljivi, ponizni, nesebični i posvećeni. Mi ne smijemo imati ni najmanje povjerenja u ljudske sposobnosti ako s njima ne surađuje božanska sila. ...

Bog je dao um i talente smrtnicima u povjerenju, samo na probu, da bi ih ispitao i vidio hoće li će raditi na Njegov način i izvršavati Njegovu volju ili će se uzdati samo u sebe. ...

Kada je Izrael tražio kralja: "Postavi nam dakle kralja da nama vlada, kao što je to kod svih naroda", "Samuelu nije bilo drago što su rekli. ... Zato se Samuel pomoli Jahvi. A Jahve reče Samuelu: 'Poslušaj glas naroda u svemu što od tebe traži, jer nisu odbacili tebe, nego su odbacili mene, ne želeći da ja kraljujem nad njima.'" (1. Samuelova 8,5-7) ... Izrael se umorio od pobožnih vladara koji su se uvijek držali Božjih namjera, Božje volje i Božje časti u skladu s Božjim uputama. Željeli su reformiranu vjeru da bi preko vidljivog, laskavog blagostanja stekli poštovanje i bili visoko cijenjeni u očima okolnih naroda. Kao što su u jednom trenutku, zaželjevi se egipatskog bijelog i crvenog luka gundali jer nisu imali sve čime bi zadovoljili svoj apetit, i izjavljivali da bi se radije vratili u ropstvo nego da se odreknu ugađanja svojem apetitu, tako su i sada uvrijedili Boga u lice odbacujući Njegovu mudru vladavinu. Žudjeli su za sjajem i bogatstvom okolnih naroda. ...

Sotonski um je to usadio u srce naroda da bi slijedio njegove, sotonske savjete. Davao je začarao Izraelce da provode vlastite namjere usprkos ozbiljnom protivljenju njihovog ostarjelog pro-roka, kojega su imali razloga u svakom pogledu poštovati i vjerovati da im on prenosi riječi koje mu je dao sam Bog. (*Manuscript 40, 1890.*)

Bog želi voditi svoj narod ako Mu on dopusti

“Narod nije htio da poslušša Samuelova glasa, nego reče: ‘Ne! Hoćemo da kralj vlada nad nama!’” (1. Samuelova 8,19)

Gospodin je zatim rekao Samuelu da ispuni zahtjev naroda, ali da mu snažno posvjedoči da je sagriješio izabravši zemaljskog vladara umjesto božanskog. ... Imati kralja nije bilo u skladu s Božjim uređenjem, već s poretkom u narodima koji nisu znali ništa o Bogu niti su Ga štovali.

Budući da su i nakon te otvorene izjave Izraelci i dalje uporno tražili da bude po njihovom, Samuel je pristao. Narod je i dalje bio odlučan u želji da ima kralja. Zaključili su da Samuel ne razumije situaciju dovoljno dobro. Kada bi on samo poznao sve okolnosti, pobude i planove i sagledao iz njihovog kuta velike prednosti koje bi im to donijelo, sigurno bi se i sam suglasio da oni trebaju imati kralja koji će ići pred njima, kako ih okolni narodi ne bi gledali s visine i prezirali ih. Oni u svojoj duhovnoj zaslijepljenosti nisu vidjeli dalje od Samuela i nisu prepoznali da je to što su slušali bila Božja riječ koju je On izgovorio preko svojeg sluga.

Bog je vodio i usmjeravao svoj narod i radio za njega na mnoge nevidljive načine. Njihovi neprijatelji nisu mogli proniknuti u izvor njihove mudrosti i sile, niti u to tko treba biti proslavljen zbog njihovog čudesnog izbavljenja i veličanstvenih uspjeha. Bog je radio preko Gideona. Ali način njihovog izbavljenja bio je takav da nijedno ljudsko biće nije moglo sebi pripisati slavu, i u sjećanje na tu sjajnu pobjedu nisu mogli veličati mudrost nijednog smrtnika. ... Sila, mudrost i moć bile su na Nebu, ali oni su ih htjeli na Zemlji. One su pripadale Bogu, njihovom moćnom Kralju, ali oni su ih željeli vidljivo utjelovljene u ljudskoj osobi. U svjetlu svega toga, Bog je uračunao Izraelcima u grijeh to što su Ga odbacili. Da su njegovali sveto, duboko strahopoštovanje prema Bogu kao svojem vrhovnom Vladaru, nikad ne bi dali vlast nekoj ljudskoj sili da njima upravlja.

Ipak, Gospodin nije dopustio da Šaul bude postavljen na položaj od povjerenja a da ne doživi božansko prosvjetljenje. On je trebao dobiti novo znanje i Gospodnji Duh se spustio na njega. Kao rezultat toga, on je postao novi čovjek. Gospodin je Šaulu

dao novi duh, druge misli, drugačije ciljeve i želje nego što je prije imao. To prosvjetljenje, zajedno s duhovnim znanjem o Bogu, trebalo je povezati njegovu volju s voljom Jahve.

Je li Šaul izdržao kušnju budući da je poznao Božju volju koja mu je bila otvoreno iznesena? Je li pokazao strahopoštovanje prema Bogu? Kada se našao u kušnji, on nije pazio na izričitu Božju zapovijed niti je poslušao, već ju je prekršio. (*Letter 12a*, 1888.)

16. svibnja

143

Jadni izgovori za neposlušnost

“Jesu li Jahvi milije paljenice i klanice nego poslušnost njegovu glasu? Znaj, poslušnost je vrednija od najbolje žrtve, pokornost je bolja od ovnujske pretiline.” (1. Samuelova 15,22)

Posljednji dani su pred nama i Sotona sa svim svojim paklenim vještinama radi na tome da prevari i uništi duše. Skoro je sveopća pojava da ukori iz svjedočanstava od strane onih koji su ukoreni, nailaze na odgovor: “Vjerujem svjedočanstvima, ali ih ne razumijem.” Gospodin ispravlja njihove putove da bi ih spasio od nesreće, prijevara i propasti, ali oni nastavljaju po starom, kao da svjetlo opomene nikad nije došlo do njih. Da su bili u skladu s Bogom, ne bi se udaljavali od Njega. Upravo zato što su se toliko udaljili, oni ne čuju Njegov glas koji ih doziva: “Vratite se meni, i ja ću se vratiti vama.” (*Malahija 3,7*) ... “Izliječit ću odmetništva vaša!” (*Jeremija 3,22*)

Nakon što je odbacio Božji zahtjev da uništi Amalečane, Šaul je sreo Samuela i rekao: “Blagoslovljen da si od Jahve! Izvršio sam Jahvinu zapovijed!” Ali Samuel upita: “Kakvo je to ovčje blejanje što dopire do mojih ušiju i mukanje goveda koje čujem?” (*1. Samuelova 15,13.14*) ... Odgovor je bio sličan onome koji i mi slušamo u takvim prilikama — izgovor, neistina: “Jer je narod poštediti najbolje ovce i najbolja goveda, da ih žrtvuje Jahvi, tvoje Bogu.” (*1. Samuelova 15,15*) Šaul nije rekao “mome”, ili “našem”, nego “tvome” Bogu. Mnogi koji tvrde da služe Bogu imaju isti stav kao Šaul — pokrivaju ambiciozne planove, ponositost i razmetljivost haljinama tobožnje pravednosti. ...

Samuel je ljutito pogledao Šaula, ali u tom pogledu je bilo i dubokog sažaljenja i neskrivene boli zbog grešnog držanja onoga

koga je iskreno volio. Međutim, ta ljubav nije ga smjela ušutkati. ... Samuel je tada izgovorio oštre Gospodnje riječi: "Ti si odbacio riječ Jahvinu, zato je Jahve odbacio tebe, da ne budeš više kralj!" (1. Samuelova 15,23) ...

O, kako malo njih poznaje takvu žalost srca s kojom se Samuel vratio u Ramu! Bog je položio na njega Šaulovo breme i breme te strašne poruke koju je on morao prenijeti ovom vladaru.

Grešnici rijetko kad osjećaju da su pravedno ukoreni. Oni okrivljavaju one koji izgovaraju riječi opomene kao da se radi o nečemu osobnom. U svojoj zaslijepljenosti oni ne vide da svojim tvrdoglavim opiranjem odbacuju posljednju ponudu svjetla i milosti. (*Manuscript 1a*, 1890.)

144 17. svibnja

Ljubaznost pobjeđuje sebičnost

***"I zapovjedi svojim slugama: 'Idite preda mnom, a ja ću za vama.' Svome mužu Nabal u nije kazala ništa."* (1. Samuelova 25,19)**

Gospodnja je želja da žena pokazuje poštovanje prema svojem mužu, ali uvijek onako kako je to prikladno pred Njim. U Abigajili, Nabalovoj ženi, imamo sliku ženstvenosti koja je po Kristovoj volji, dok njezin muž oslikava kakav može postati muškarac kad se stavi pod vlast Sotone. Bježeći od Šaula, David se utaborio u blizini Nabalovih posjeda i štutio njegove pastire i stada od pljačkaša dok su boravili u blizini Karmela. U trenutku potrebe David je Nabal u poslao glasnike s učtivom porukom u kojoj traži hranu za sebe i svoje ljude, a Nabal mu je odgovorio bezobrazno vraćajući zlo za dobro i odbijajući podijeliti svoje obilje s bližnjima. ...

Da bi opravdao sebe i svoju sebičnost, Nabal je lažno optužio Davida i njegove ljude prikazujući ih kao odbjegle robove. ... Jedan od mladića koji su radili za njega, u strahu da će Nabalova bezobrazna imati loše posljedice, došao je i iznio slučaj pred Nabalovom ženom znajući da je ona drugačijeg duha od svojeg muža i da je vrlo razborita osoba. Iznoseći problem pred njom, on je dobro okarakterizirao Nabala rekavši: "Razmisli sada i vidi što ćeš učiniti, jer je gotova pogibija našem gospodar u i svemu njegovu domu; a on je opak čovjek komu se ne može ništa kazati." (1. Samuelova 25,17)

Abigajila je uvidjela da se smjesta mora nešto poduzeti kako bi se spriječila posljedice Nabalove pogreške, i da ona sama mora preuzeti odgovornost za to ne savjetujući se s mužem. Znala je da bi bilo beskorisno razgovarati s njim, jer bi njezin prijedlog naišao samo na prijezir i pogrdne riječi. Podsjetio bi je da je on gospodar domaćinstva, a ona njegova žena, pa prema tome podređena njemu i obvezna slušati njegove naredbe. ... Brzo je prikupila izdašne zalihe svega čime je mislila da bi se najbolje mogao ublažiti Davidov gnjev, jer je bila svjesna da će se on htjeti osvetiti za uvredu koja mu je nanesena. ...

Način na koji je Abigajila riješila to pitanje bio je Bogu po volji, a nezgodne okolnosti u kojima se našla otkrile su plemenitost njezinog duha i karaktera. ... Abigajila je pristupila Davidu s uvažavanjem i dubokim poštovanjem i iznijela mu svoj slučaj mudro i razložno. Iako nije opravdavala bezobrazčinu svojeg muža, ipak je molila za njegov život. Pokazala je da nije samo razborita, već i pobožna žena i da je upoznata s Davidovim putovima i djelima učinjenim u Bogu. (*Manuscript 17*, 1891; *Manuscript Releases*, sv. 21, 213,214)

18. svibnja

145

Plodovi blagog odgovora

“Blag odgovor ublažava jarost, a riječ osorna uvećava srdžbu.” (Izreke 15,1)

Abigajilino ponašanje i darovi pomirenja smekšali su Davidov duh. Iako je namjeravao uništiti Nabala i njegov dom, izjavio je da sad odustaje od osvete jer je uvjeren da je nju sam Gospodin poslao kako bi ga spriječila da učini tako veliko zlo. Obećao je da će se uvijek sjećati njezine molbe, čak i kad postane vladar u Izraelu, i da nikad neće tražiti odmazdu zbog Nabalove uvrede.

A Nabal, iako nije želio pomoći Davidu i njegovim ljudima kojima je bila potrebna hrana, iste noći priredio je raskošnu gozbu za sebe i svoje raskalašene prijatelje i odao se jelu i piću sve dok nije otupio od pijanstva. Sljedećeg dana, kada je djelovanje alkohola donekle popustilo, njegova žena mu je priopćila koliko je bio blizu smrti i na koji je način spriječila nesreću. ... Oduzevši se od straha, on se srušio i više se nije oporavio od tog šoka.

Iz ove pripovijesti vidimo da postoje okolnosti u kojima žena mora djelovati blagovremeno i neovisno, odlučno postupajući na

način za koji zna da je po volji Gospodinu. Žena treba stajati uz svojeg muža i ravnopravno s njim dijeliti životne odgovornosti, ukazujući dužno poštovanje onome koji je nju izabrao za svojeg doživotnog suputnika. "Jer je muž glava žene kao što je i Krist glava Crkve — on, Spasitelj svoga Tijela" ili Crkve (vidi Efežanima 5,23). ... Kada je muž pod vlašću Kristovog Duha, ženino pokoravanje donijet će mir i korist, jer će on od nje zahtijevati samo ono što je dobro na isti način na koji Krist zahtijeva pokoravanje Crkve. ...

Kada muž posjeduje plemenit karakter, čisto srce i uzvišen um kakav svaki pravi kršćanin mora imati, to će se pokazati u bračnom odnosu. Ako on ima Kristov um, on neće uništavati tijelo, već će biti pun nježne ljubavi koja teži za postizanjem najvišeg mjerila u Kristu. On će čuvati zdravlje svoje žene i hrabrit će je. ...

Postupanjem prema svojim ženama mnogi muževi pogrešno predstavljaju Gospodina Isusa u Njegovom odnosu prema Crkvi, jer se ne drže Gospodnjeg puta. ... Božja zamisao nije da muž, kao glava kuće, ima vlast ako se prvo sam ne pokori Kristu. (*Manuscript 17, 1891.; Manuscript Releases, sv. 21, 214,215*)

146 19. svibnja

Prema Božjim uputama treba se brižljivo odnositi

***"Dokle ćeš tugovati zbog Šaula, kad sam ga ja odbacio da ne kraljuje više nad Izraelom? Napuni uljem svoj rog i podi na put! Ja te šaljem Betlehemcu Jišaju, jer sam između njegovih sinova izabrao sebi kralja."* (1. Samuelova 16,1)**

Kada je pozvao Davida od tora njegovog oca da ga pomaže za kralja nad Izraelom, Bog je u njemu vidio nekoga kome može dati svojega Duha. David je bio osjetljiv na utjecaj Duha Svetoga i Gospodin ga je u svojoj promisli poučavao za svoju službu pripremajući ga da provede Njegove namjere. ...

Kako David radosno kliče Bogu i veseli se svojem odnosu s Njim! "Jer tko je Bog osim Jahve? ... Živio Jahve! Blagoslovljena hridina moja! Neka se uzvisi Bog, spasenje moje!" (Psalam 18,32.47) On je moja snaga, moja sila. On je izvor i temelj svih mojih blagoslova. On će biti "kao sjena u žednoj pustari" (Izaija

32,2). On je moja moć, moja potpora. On mi daje sigurnost. U Njega ću se uzdati. ...

Kada je David bio pomazan za kralja nad Izraelom, Bog mu nije čestitao na njegovom uzvišenom položaju, niti na dostojanstvu i moći, već ga je uputio u odgovornosti koje su počivale na njemu. On je trebao pomno čuvati te upute kao Riječ od Gospodina za sve koji će ga slijediti kao vladara nad narodom. Njih je trebao često ponavljati kao pouke i savjete za buduće naraštaje. ...

Što su veće odgovornosti koje ljudi nose, to ponizniji trebaju biti i više paziti na sebe da ne bi izgubili povjerenje u Boga i postali nadmeni, oholi, drski i uzvišeni u vlastitim očima. To je opasnost koja prijeti onima koji su iskusili Božju naklonost. Ako ne steknu Božju mudrost i ne budu čeznuli za tim da neprekidno otkrivaju Božje osobine, bit će u opasnosti da pomisle kako su dovoljni sami sebi u svemu. ...

Muškarci i žene koji se nalaze na odgovornim položajima, trebaju biti bogobojažni, svjesni da su samo ljudi, da nisu Bog. To trebaju biti ljudi koji vladaju u Božje ime i za Njega. Hoće li oni ispunjavati Božju volju za Njegov narod? Hoće li dopustiti sebičnosti da pomrači njihove riječi i djela? Hoće li, nakon što steknu povjerenje naroda kao mudri ljudi koji se boje Boga i drže Njegove zapovijedi, podcijeniti uzvišeni položaj koji Božji narod treba zauzeti u ovo vrijeme opasnosti? Hoće li u svojem samopouzdanju postati lažni putokazi koji upućuju na stazu prijateljstva sa svijetom umjesto na put u Nebo? (*Manuscript 163, 1902.*)

20. svibnja

147

Jedan grijeh često povlači za sobom drugi

"Tada David planu žestokim gnjevom na toga čovjeka i reče Natanu: 'Tako mi živog Jahve, smrt je zaslužio čovjek koji je to učinio!'" (2. Samuelova 12,5)

Biblija ima malo pohvala za ljude. Malo se prostora posvećuje nabranjanju vrlina čak i najboljih ljudi koji su dosad živjeli. Ova šutnja nije bez svrhe i bez pouke. Sve su dobre osobine koje ljudi posjeduju Božji darovi. Oni čine dobra djela milošću Božjom kroz Krista. ...

Duh samopouzdanja i samouzvišenja pripremio je put za Davidov pad. U skladu s običajima koji su prevladavali među is-

točnjačkim vladarima, kraljevima se nije sudilo za zločine koji se nisu opraštali podanicima, monarh nije imao istu obvezu samokontrole kao i podanici. Sve je to umanjilo Davidov osjećaj ogromne težine grijeha. ... Čim Sotona uspije odvojiti dušu od Boga, jedinog Izvora sile, on će nastojati pobuditi nesvete želje ljudske tjelesne naravi. ...

Ali kad se u svom samopouzdanju i udobnosti prestao oslanjati na Boga, David je popustio Sotoni i na svoju dušu navukao mrlju grijeha. ... Bat-Šeba, čija se kobna ljepota pokazala kao zamka za kralja, bila je žena Urije Hetita, jednog od Davidovih najhrabrijih i najvjernijih časnika. ... Svi su se napori što ih je David uložio da sakrije svoju krivnju pokazali uzaludnim. On se predao Sotoninoj sili. ... Činilo se da nema izlaza i on je u svom očaju požurio da preljubu doda i ubojstvo. ...

Proroku Natanu je zapovjedbno da Davidu donese poruku ukora. Bila je to izrazito oštra poruka. Malom broju vrhovnika se mogao izreći ovakav ukor a da cijena ne bude sigurna smrt. ... Pozivajući Davida kao božanski imenovana čuvara prava svog naroda, prorok je ponovio priču o nepravdi i tlačenju što ih je trebalo ispraviti. ...

Natan je usmjerio pogled prema kralju i podižući svoju desnu ruku prema nebu, svečano izjavio: "Ti si taj čovjek! ... Zašto si", nastavio je, "prezreo Jahvu i učinio ono što je zlo u njegovim očima?" (2. Samuelova 12,7.9) Krivci mogu pokušati, kao što je David učinio, prikriti svoj grijeh od ljudi, oni mogu nastojati trajno prikriti zlo djelo od ljudskog pogleda ili znanja, ali "sve je golo i otkriveno očima onoga komu moramo dati račun" (Hebrejima 4,13). ...

Prorokov je ukor dirnuo Davidovo srce, savjest je bila probuđena, i on je uvidio svu veličinu svoje krivnje. Njegova se duša pognula u pokajanju pred Gospodom. S drhtavim usnama on je rekao: "Sagriješio sam protiv Jahve." (*Patrijarsi i proroci*, str. 605—609)

U nevoljama se otkriva karakter

“Tada David reče svim svojim dvoranima koji bijahu s njim u Jeruzalemu: ‘Ustanite! Bježimo! Inače nećemo uteći od Abšaloma.’” (2. Samuelova 15,14)

David nikad nije zasluživao više poštovanja nego u trenutku nevolje. Nikad taj Božji cedar nije bio viši nego kad se hrvao s olujom i nevremenom. ... Uplakan i slomljenog duha, on okreće leđa kulisama svoje slave ali i svog zločina, i bježi da spasi život.

Dok je David prolazio, pred njega je izišao Šimej i obasuo ga pogrđnim riječima i kišom psovki bacajući na njega kamenje i prašinu. Jedan od Davidovih vjernih slugu je rekao: “Dopusti da odem prijeko i da mu skinem glavu!” (2. Samuelova 16,9) Ali David u svojoj žalosti i poniženju kaže: “Neka psuje; jer mu je Gospod rekao: psuj Davida.” (2. Samuelova 16,10 — DK) ...

Kada se povorka u kojoj su bili Sadok i Ebjatar s levitima koji su nosili Kovčeg Božjega saveza, simbol Božje prisutnosti, zaustavila, David je na trenutak ugledao tračak nade usred tame, jer je s tim dragocjenim simbolom mogao značajno poboljšati svoj položaj. ...

Ali kako je David nesebičan i plemenit čovjek! U velikoj žalosti donosi odluku. Kao cedar s Libanona, on gleda prema Nebu. Kao kralj, izdaje zapovijed: “Ondesi Kovčeg Božji natrag u grad.” (2. Samuelova 15,25) ... Iz dubokog poštovanja prema Kovčegu Božjeg saveza, David nije mogao pristati na to da on bude ugrožen neizvjesnošću nastalom nakon njegovog žurnog bijega. ...

Nije mogao pristati na to da grad ostavi bez tog simbola prema kojem je dobio ime “Sveta gora”. Da je David imao sebične pobude i visoko mišljenje o sebi, on bi rado pokupio sve što mu je moglo poboljšati položaj i osigurao bi sebe. Međutim, on taj sveti Kovčeg šalje natrag na njegovo mjesto i ne ide dalje dok ne vidi kako se svećenici vraćaju sa svojim svetim teretom da bi ga postavili u Svetište na Sionu. ...

Glas savjesti, mnogo strašniji od Šimejevih riječi, podsjećao ga je na njegove grijeh. Urija je bio neprekidno pred njegovim očima. Njegov veliki zločin bio je grijeh preljuba. ... Znao je da krivnja za Urijinu smrt počiva na njemu iako ga nije želio ubiti. ...

Prisjetio se koliko je puta Bog djelovao u njegovu korist i pomislio: “Ako On prihvati moje pokajanje, još uvijek bi mi mogao

pokazati naklonost i obrnuti moju žalost u radost. ... Ali ako Mu više nisam mio, ako me je zaboravio, ako dopusti da ostanem zarobljen ili poginem, neću se žaliti. Zaslužio sam Njegov sud i u potpunosti ga prihvaćam.” (Letter 6, 1880.)

149 **22. svibnja**

Davidovo kajanje bilo je duboko kao i njegova krivnja

“U prebivalištu visokom i svetom stolujem, ali ja sam i s potlačenim i poniženim, da oživim duh smjernih, da oživim srca skrušenih.” (Izaija 57,15)

Grešnici rijetko kad osjećaju da je ukor koji im je upućen opravdan. ... Kako malo suosjećanja oni imaju prema onome tko nosi to teško breme koje je Gospodin položio na njega! Oni preuzimaju ulogu mučenika i misle da zaslužuju veliko sažaljenje zato što su primili ukor ili savjet koji je u suprotnosti s njihovim idejama i osjećajima. Možda i priznaju da je nešto od toga istina, ali se uporno drže svojih pogrešaka i zamisli. “Nepokornost je kao grijeh čaranja, samovolja je kao zločin s idolima.” (1. Samuelova 15,23) U svim njihovim namjerama i stremljenjima Božja riječ se odbacuje. ...

Koliko je drugačiji bio Davidov karakter! Iako je griješio, uvijek je, kada mu je Bog slao oštre ukore, skrušeno prihvaćao Gospodnje disciplinske mjere. David je uživao Božju naklonost ne zato što je bio savršen, već zato što nije pokazivao tvrdoglavi otpor prema Božjoj izraženoj volji. Njegov duh se nije uzdizao u pobuni protiv ukora. ...

David je puno griješio, ali se znao i poniziti. Njegovo kajanje bilo je isto tako duboko kao i krivnja. Nitko nije bio ponizniji od Davida kada bi shvatio da je pogriješio. Ispostavilo se da je on bio snažan čovjek koji nije uvijek odolijevao kušnji, ali je znao pokazati skrušenost duše i iskreno pokajanje. On nije izgubio povjerenje u Boga koji mu je uputio strog ukor preko usta proroka. Nije osjetio mržnju prema Božjem proroku. Uživao je posebnu naklonost i zbog toga što se oslanjao na milost Boga kojem je služio, kojega je volio i poštovao.

Kome je mnogo oprosteno, taj ima veliku ljubav. David nije prihvaćao savjete onih koji su griješili protiv Boga. U tome mnogi

padaju. Oni ostaju u dubokom mraku zato što za svoje savjetodavce biraju one koji ne žive po Gospodnjim savjetima. Oni oprastaju grijehе onima koji se nisu pokajali i prelaze preko nepravdi koje Bog nije oprostio. David se uzdao u Boga više nego u ljude. Božje odluke je prihvaćao kao pravedne i milosrdne. O, kako je mnogo onih koji hodaju u svojoj zaslijepljenosti, a vode i druge istim putem na kojem će i jedni i drugi zasigurno propasti jer se ne obaziru na prijekore Božjega Duha! (*Manuscript 1a*, 1890.)

23. svibnja

150

Primiti Božji oprost znači biti opravdan pred Njim

“Blažen onaj kome je grijeh otpušten, kome je zločin pokriven! Blago čovjeku kome Jahve ne ubraja krivnju, i u čijemu duhu nema prijevare!” (Psalam 32,1.2)

Mnogi griješe kad pokušavaju do tančina definirati razliku između opravdanja i posvećenja. U definicije ta dva izraza oni često unose vlastite ideje i nagađanja. Ali zašto bismo uopće pokušavali biti precizniji od Nadahnuća kada je riječ o najbitnijim pitanjima u vezi s opravdanjem vjerom? Zašto bismo pokušavali razjasniti svaku sitnu pojedinost, kao da spasenje duše ovisi o preciznom razumijevanju tog pitanja? Ne mogu svi sagledati stvari na isti način. U opasnosti ste da od atoma pravite svijet, a od svijeta atom.

Kada pokajani grešnici, skrušeni pred Bogom, proniknu u žrtvu koju je Krist prinio za njih, i prihvate je kao svoju jedinu nadu za ovaj i budući život, njihovi grijesi bivaju oprosteni. To je opravdanje vjerom. Svaka duša koja vjeruje mora svoju volju u potpunosti uskladiti s Božjom i ostati u stanju poniznosti i pokajanja, pokazati vjeru u zasluge Otkupitelja i napredovati iz snage u snagu, iz slave u slavu. Oprost i opravdanje su jedno te isto. ...

Opravdanje je suprotnost osudi. Božja bezgranična milost daje se onima koji su je potpuno nedostojni. On oprašta prijestupe i grijehе zahvaljujući Isusu, koji je postao žrtva pomirenja za naše grijehе. Vjerom u Krista grešnik zadobiva Božju naklonost i snažnu nadu u vječni život. ...

Davidu je grijeh oprostjen zato što je ponizio svoje srce pred Bogom u pokajanju i skrušenosti duše i što je povjerovao da će Božje obećanje o oprostju biti ispunjeno. On je priznao svoj grijeh,

pokajao se i doživio obnovu. U zanosu zbog sigurnosti oprosta, uzviknuo je: "Blažen onaj kome je grijeh otpušten, kome je zločin pokriven! Blago čovjeku kome Jahve ne ubraja krivnju, i u čijemu duhu nema prijevare!" (Psalam 32,1.2)

Blagoslov dolazi zbog oprosta. Oprost dolazi preko vjere da je grijeh koji smo priznali i za koji se kajemo ponio veliki Nositelj grijeha. Prema tome, od Krista dolaze svi naši blagoslovi. Njegova smrt je otkupiteljska žrtva za naše grijehe. Preko njega mi primamo Božju milost i naklonost. On je, dakle, istinski Autor, Začetnik i Završitelj naše vjere. (*Manuscript 21*, 1891.; *Manuscript Releases*, sv. 9, 300,301)

151 24. svibnja

Davidova iskustva slična su našima

"K tebi, o Jahve, vapijem, hridino moja, ne oglušiti se na me: da neuslišan ne postanem kao oni koji u grob silaze."
(Psalam 28,1)

David je bio tipičan predstavnik ljudskog roda. Njegova životna priča važna je za svaku dušu koja teži vječnim pobjedama. U njegovom su se životu za prevlast borile dvije sile. Bezbožnost je pregrupirala svoje snage u pokušaju da pomrači svjetlo koje ga je obasjavalo s Božjeg prijestolja. Iz dana u dan, u njegovom srcu se vodila bitka u kojoj se Sotona na svakom koraku suprotstavljao napredovanju sila pravednosti. David je znao što znači boriti se protiv Vrhovništava i Vlasti, protiv upravljača ovoga mračnoga svijeta (vidi Efežanima 6,12). U pojedinim trenucima izgledalo je da će neprijatelj sigurno pobijediti. Ali na kraju je pobijedila vjera i David se radovao u spasonosnoj sili Jahvinoj.

Kroz borbu kakvu je David vodio mora proći svaki Kristov sljedbenik. Sotona je sišao s velikom silom znajući da ima još samo malo vremena (vidi Otkrivenje 12,12). Ta borba se vodi pred očima čitavog svemira, a anđeli stoje spremni da priteknu u pomoć Božjim vojnicima koji trpe veliki pritisak i da im u usta stave pjesmu pobjede i radosti. (*Manuscript 38*, 1905.; *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, sv. 3, str. 1142,1143)

Kada god narodi ili pojedinci prekrše Božju volju, dolazi dan odmazde. Mnogi zapostavljaju Božju mudrost i više vole mudrost svjetovnih ljudi, te tako prihvaćaju neke ljudske zamisli i pla-

nove. Dok je David Božju riječ držao na svojem tronu i vladao usporedo s njom, ništa ga nije moglo uzdrmati. Ali napuštajući njezi nauk u jednom trenutku, on je ukaljao svoj karakter koji je bio poznat kao jedan od najpravičnijih. ...

Mi svoju vjeru moramo uzdići do biblijskih mjerila. Ne smijemo se postaviti kao oni koji su dovoljno mudri da Božje riječi prihvaćaju ili odbacuju po vlastitom nahodaњу. Ne dopustite da se stvori dojam kako su kršćani i svijet isti u mislima i prosuđivanju. Povučena je jasna granica između vječnog Boga i crkve na jednoj strani i svijeta na drugoj. Između njih nema nikakvog jedinstva. Jedni biraju Gospodnje putove, a drugi Sotonine. Uvijek ćemo se morati boriti za vjeru koja je jednom zauvijek predana svetima (vidi Juda 3). ...

Ljudi iz svijeta mrze Bibliju zato što im ona ne dopušta da griješe kako im je volja, niti da zadrže svoje naslijeđene i stečene crte karaktera. Oni bi željeli da se njihovim zamislama posveti ista pozornost kao Božjem mišljenju. Takvi se protive Božjoj riječi zbog istog razloga zbog kojeg su Židovi vikali: "Raspnite Krista!" — zato što je ukoravao njihove grijehe i razotkrivao njihovu bezbožnost. (*Letter 16*, 1888.; *Manuscript Releases*, sv. 21, 169)

25. svibnja

152

Jesu li Božje kazne poželjnije od ljudskih?

"David odgovori Gadu: 'Na velikoj sam mucu! Ali neka padnem u ruke Jahvine, jer je veliko njegovo milosrđe, a u ljudske ruke neka ne zapadnem!'" (2. Samuelova 24,14)

Za Boga je bila uvreda kada je David prebrojio Izrael. Na njemu je počivao Božji ukor jer je sebe stavio na mjesto Boga kao da je snagu izraelske vojske mogao procijeniti na osnovi njezinog brojčanog stanja. "Evo riječi Jahvine Zerubabelu: 'Ne silom niti snagom, već duhom mojim!' — riječ je Jahve nad Vojskama." (Zaharija 4,6) Bog ne gleda na brojčano stanje Izraela kada je u pitanju uspjeh Njegovog djela. Broj Njegovih vojnika je tisuće tisuća i deset tisuća puta deset tisuća, i svi oni surađuju s ljudima koji se žele povezati s Bogom kako bi postali kanali svjetla. (*Manuscript 17*, 1898.)

Duša koja zna prepoznati iskrene i čestite namjere, manje se plaši Boga nego ljudi čije je srce neosjetljivo. Shrvana patnjom,

takva duša se odvraća od loših procjena i osude ljudi koji nisu u stanju čitati srce, a ipak si dopuštaju da sude svojim bližnjima. Ona se okreće k Jedinome u kojem nema ni najmanjeg nagovještaja nerazumijevanja, Jedinome koji zna sve pobude srca, koji je upoznat sa svim okolnostima kušnji. Bogu je poznato sve što smo činili u prošlosti, ali bez obzira na to, duša koja je u nevolji spremna je povjeriti svoj slučaj Njemu znajući da je On Bog milosti i suosjećanja.

Kada mu je bilo ponuđeno da bira kaznu za svoj grijeh, David je rekao: "Ali neka padnem u ruke Jahvine, jer je veliko njegovo milosrđe, a u ljudske ruke neka ne zapadnem!" (2. Samuelova 24,14) On je osjećao da Bog poznaje borbe i muku duše. Kada se ljudima ukaže prilika da na trenutak sagledaju Božji karakter, oni u Njemu ne vide bezdušan, osvetoljubiv duh koji pokazuju ljudska bića. Oni uviđaju da su nevolje i kušnje Bogom određena sredstva za discipliniranje Njegove djece, koja ih trebaju naučiti Njegovim putovima da bi se uhvatila za Njegovo milosrđe. ... Kada se slabe, nepostojane duše dovedu na rijeku Božje ljubavi, one uzvikuju: "Neka me kuša: čist k'o zlato ću izići!" (Job 23,10) Duše koje stradaju pod nepovoljnim okolnostima postaju strpljive, pune povjerenja i ostvaruju pobjedu u Bogu. ...

Kada ograničeni, zabludjeli ljudi jasno pokažu da sebe smatraju važnijim od Boga, kada za sebe misle da su pravedni a ne pokazuju blagost duha kojom se odlikovao život našega Gospodina Isusa, možemo biti sigurni da će, ako se ne pokaju, njihov svijećnjak brzo biti uklonjen sa svojeg mjesta (vidi Otkrivenje 2,5). (*Manuscript 7, 1895.; Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 354—356*)

153 **26. svibnja**

Naše zamisli o Bogu temelje se na našim iskustvima

"Spominjem se djela Jahvinih, sjećam se tvojih pradavnih čudes. Promatram sva djela tvoja, razmatram ono što si učinio." (Psalam 77,12.13)

Pazite kako tumačite Pismo. Čitajte ga sa srcem osjetljivim za Božju riječ i tada će iz njega zasjati nebesko svjetlo koje daje razumijevanje i najjednostavnijima. Time se ne misli na slaboum-

ne, već na one koji se ne uzdižu iznad svojih sposobnosti u nastojanju da budu originalni i neovisni u stjecanju nekog višeg znanja u odnosu na ono što čini istinsko znanje. ...

Ovisno o svojim iskustvima, psalmist David je često mijenjao raspoloženje. U nekim trenucima, kada bi sagledao Božju volju i putove, bio je ispunjen oduševljenjem. Zatim, kada bi uočio da se Božja milost i Njegova nepromjenjiva ljubav povlače od njega, izgledalo mu je da je sve obavijeno mračnim oblacima. ... Kada je razmišljao o teškoćama i opasnostima života, one su mu izgledale tako strašne da mu se činilo da ga je Bog napustio zbog njegovih grijeha. On je svoje grijehе sagledao u tako mračnom svjetlu da je zavapio: "Hoće li Gospodin odbaciti zauvijek i hoće li ikad još biti milostiv?" (Psalam 77,7)

Dok je plakao i molio se, stekao je jasniji uvid u Božju narav i karakter i, poučen od nebeskih bića, zaključio da su njegove zamisli o Božjoj pravdi i strogosti pretjerane. ... Kada je pažljivo razmislio o Njegovim (Božjim) savezima i obećanjima koja im je uputio, znajući da su ona namijenjena svima kojima su potrebna isto kao i Izraelu, David ih je primijenio na sebe. ...

Kada je ta obećanja primijenio na sebe, David je odlučio da više neće donositi prenačljive zaključke koji ga samo obeshrabruju i bacaju u očaj. Njegova duša se ohrabrila dok je razmišljao o Božjem karakteru kakav je prikazan u Njegovom nauku o Njegovom strpljivom podnošenju, o Njegovoj nenadmašnoj dobroti i milosti. Tada je uvidio da Božja djela i čuda nisu ograničena u svojoj primjeni.

Međutim, David je ponovno imao iskustvo zbog kojeg se njegovo raspoloženje promijenilo. Kada je vidio da bezbožnici i grešnici uživaju u blagoslovima i prednostima, dok su ljudi koji istinski ljube Boga okruženi teškoćama i nedoumicama kakve oni koji otvoreno griješe uopće nemaju, pomislio je da Bog ne postupa jednako prema svima. ... "Jer zločincima zavidjeh motreći sreću grešnika. ... Ne žive u mukama smrtnika." (Psalam 73,3.5)

To je bilo nešto što David nije mogao razumjeti sve dok nije ušao u Božje Svetište. A onda kaže: "Prozreh kakav im je svršetak. Zaista, na klizavu stazu ti ih postavljaš, u propast ih obaraš. ... A meni je milina biti u Božjoj blizini." (Psalam 73,17.18.28) (*Manuscript 4, 1896.*)

Crkve treba graditi na slavu Bogu

“Tako je Salomon dovršio Dom Jahvin i kraljevski dvor i izveo sve što god bješe zasnovao da izvrši u Domu Jahvinu i u svojem dvoru.” (2. Ljetopisa 7,11)

Prije skoro tri tisuće godina, po božanskom nalogu, sagrađen je hram u Jeruzalemu. Božji izabrani narod uživao je u mnogim prednostima. Izraelci su stanovali u luksuznim kućama, a Bogu su još uvijek služili u Svetištu načinjenom od zavjesa. Tu je među kerubinima bilo Pomirilište, vidljivi znak Božje prisutnosti, a iz te savršene ljepote isijavao je Bog. ...

Bilo je trenutaka kada su ljudi morali Bogu služiti na vrlo skromnim mjestima, ali On im zbog toga nije uskratio svojega Duha niti svoju prisutnost. To je bilo najbolje što je Njegov narod mogao učiniti u to vrijeme i ako su Mu služili u Duhu i istini, On im to nikad nije zamjerao niti je osuđivao njihove napore. ...

Gospodin je podsjetio Davida na kako se niskom položaju nalazio u trenutku kada ga je On pozvao i povjerio mu velike odgovornosti. Želio je da on uvijek ima na umu da je do uspjeha i blagostanja došao zahvaljujući Božjem blagoslovu, a ne zbog nekih vlastitih kvaliteta. Premda mu nije dopustio da provede namjere svojeg srca i sagradi hram, Bog mu je ukazao sljedeću najveću po veličini čast time što je taj posao povjerio njegovom sinu.

Salomon je primio posebnu mudrost od Boga. Međutim, među pripadnicima svojeg naroda s kojima je dijelio istu vjeru nije uspio pronaći ljude takvih sposobnosti, tako istančanih vještina, kakve je smatrao potrebnima da bi se sagrađio hram za nebeskog Boga. Zato je u drugim narodima potražio majstore koji će biti na visini tako odgovornog zadatka koji im je povjeren. ...

Međutim, mi od Boga nismo dobili zapovijed da podizemo zgrade koje bi se po bogatstvu i sjaju mogle uspoređivati s tim hramom. Naprotiv, mi trebamo graditi skromne molitvene domove, jednostavne ali skladne i besprijeke. Neka oni koji imaju sredstava pokažu istu takvu darežljivost i dobar ukus kao kada su birali najpovoljnije mjesto za vlastite kuće, i kada su ih gradili i opremali. Oni trebaju pokazati spremnost i želju da Bogu ukažu veću čast nego sebi. Treba graditi s ukusom, ali ne rasipnički. Neka zgrada bude prikladna i neka se povede računa o svakom

detalju kako bi je Bog, kada Mu ona bude prikazana, mogao prihvatiti i dopustiti da Njegov Duh počiva na vjernicima koji će imati u vidu samo Njegovu slavu. ... Neka svi, stari i mladi, donesu darove i priloge kako bi pomogli gradnju Božjeg doma. (*Manuscript 23, 1886.*)

28. svibnja

155

Crkve trebaju biti prikladno prebivalište za Boga

“Reče kralj [David] proroku Natanu: ‘Pogledaj! Ja, evo, stojim u dvoru od cedrovine, a Kovčeg Božji stoji pod šatorom.’” (2. Samuelova 7,2)

Dok je boravio u svojoj kući od cedrovine, Davida je mučila savjest jer je uvidio da ne postoji odgovarajuće mjesto na koje bi se sklonio Kovčeg saveza, simbol Božje prisutnosti. On se još uvijek nalazio pod šatorom podignutim u pustinji koji je bio nošen od Horeba do Jeruzalema tijekom hodočašća koje je trajalo skoro četrdeset godina. Ali sada je hodočašće bilo završeno i narod je imao trajno mjesto boravka. Promatrajući oko sebe skupocjene kuće od cedrovine, domove stanovnika prelijepa kanaanske zemlje, David je došao na zamisao da treba podići hram koji bi bio prikladnije prebivalište za Boga. Naznačeno je mjesto gradnje, dane su iscrpne upute i Salomon se prihvatio tog velikog posla. ...

Mnogo ljudi je sudjelovalo u gradnji hrama; građevina koju su podizali bila je velika i impresivna, a Gospodin Bog s Neba bio im je naklonjen zato što su Mu gradili Svetište u kojem će se moći okupljati da bi Mu služili. Oni koji su Mu iskreno služili, primili su Njegov blagoslov.

Prvo Svetište, podignuto prema Božjim uputama, bilo je doista blagoslovljeno. Narod se tu pripremao za službu u hramu koji ljudske ruke nisu načinile — u nebeskom hramu. Kamenje za hram koji je Salomon sagradio bilo je u potpunosti obrađeno u kamenolomu, a zatim dopremljeno na gradilište. Ono je sastavljano bez ijednog zvuka sjekire ili čekića. Drvo je isto tako bilo istesano već u šumi. Na isti je način i namještaj donesen u ovaj dom, unaprijed spreman za upotrebu.

Tako i moćno dlijeto istine odvaja ljude iz kamenoloma svijeta, kako bi one koji ispovijedaju da su djeca Božja istesao i

pripremio za mjesto u nebeskom hramu. Mi želimo da dlijeto istine učini to isto djelo na nama. ... Mi smo ovdje kao na probnom radu i moramo proći kroz Božje ruke. Svi oštri rubovi i neravnine moraju se ukloniti, i mi moramo postati kamenje pripremljeno za Božju građevinu. Primljeni smo u crkvu s nedostacima karaktera, ali ih ne smijemo zadržati. Moramo biti istesani da bismo zauzeli svoje mjesto u nebeskoj građevini. Moramo biti "Božji suradnici", jer smo "Božja njiva, Božja građevina" (vidi 1. Korinćanima 3,9). Imajući sve to u vidu, moramo voditi računa da hram ne bude oskrvrnjen grijehom. Mi trebamo biti živo, a ne mrtvo kamenje, takvo koje će odražavati Kristov lik. Moramo Ga slaviti u duhu i istini. (*Manuscript* 49, 1886.; *Manuscript Releases*, sv. 3, 230—232)

156 29. svibnja

Crkvi su potrebni vođe s različitim darovima

***"Sada, dakle, pred očima sveg Izraela, Jahvina zbora, i pred svojim Bogom, koji nas sluša, velim: držite i tražite sve zapovijedi Jahvine, svoga Boga, da biste zadržali u posjedu ovu dobru zemlju i ostavili je u baštinu svojim sinovima nakon sebe do vijeka."* (1. Ljetopisa 28,8)**

Posljednje značajno djelo koje je David poduzeo na svojem kraljevskom položaju bilo je da Izraelcima još jednom skrene pozornost na poseban odnos koji su imali s Bogom kao podanici Njegove teokracije. ...

Vjernost Bogu nužna je za primanje blagoslova koje je On obećao svima koji prihvaćaju Njegove pouke. Od svih koji su primljeni u Njegovu službu očekuje se da drže Božje zapovijedi. Ako svim srcem, umom i dušom budu vršili Njegovu svetu volju, oni će postati predstavnici Njegovog kraljevstva.

Davidovu ozbiljnu izjavu trebaju imati na umu svi oni koji se danas nalaze na odgovornim položajima, jer je ona isto tako obvezujuća za njih kao što je bila i za Salomona u vrijeme kada je upućena. U ovo naše vrijeme kušnje Božji narod se ispituje i provjerava isto tako sigurno kao i u Salomonovo vrijeme.

Cijelo ovo poglavlje (1. Ljetopisa 28) ima veliko značenje za sav Božji narod koji živi u ovo vrijeme. ... Božja služba nije prepuštena sudu i mišljenju jedne osobe, već je podijeljena među

onima koji su spremni raditi predano i samopožrtvovno. Tako svi, prema vještinama i sposobnostima koje im je Bog dao, nose odgovornosti koje im je On dodijelio. Važni interesi jednog velikog naroda povjereni su vođama koje su njihovi talenti osposobili da se nose s tim odgovornostima. Neki su izabrani da upravljaju poslovima, drugi da se brinu o duhovnim pitanjima vezanima uz bogoslužje. Cjelokupna vjerska služba i svaka grana poslovnih aktivnosti morala je nositi potpis Neba. "Svetinja Jahvi" trebao je biti moto radnika u svakom polju rada. Smatralo se ključnim pitanjem da se sve odvija pravilno, pristojno, vjerno i pravovremeno.

Bog daje mudrost svima koji su uključeni u Njegovu službu. Šator koji je nošen kroz pustinju i hram u Jeruzalemu sagrađeni su na osnovi posebnih Božjih naloga. Od samog početka, On je dao vrlo detaljne upute u vezi s planom i ostvarenjem Njegovog djela. I u ovo vrijeme On je svojem narodu dao veliko svjetlo i brojne upute o tome kako da se Njegovo djelo nastavi — na uzvišenoj, produhovljenoj, oplemenjujućoj osnovi. (*Manuscript 81, 1900.*)

30. svibnja

157

Budite oprezni u izboru prijatelja

"Ako komu od vas nedostaje mudrosti, neka ište od Boga, koji svima daje obilno i bez prigovora, i dat će mu je."
(Jakov 1,5)

Sva mudrost koju ljudi posjeduju dar je Božji, i On hoće i može darovati mudrost svakome tko je od Njega traži u vjeri. Salomon je tražio mudrost od Boga i ona mu je izobilno darovana. Ali kako je samo svekoliki svemir gledao na njega kada je zloupotrijebio svoju mudrost i Božji veliki i sveti dar upotrijebio da bi uzvisio samog sebe? Bog ga je izabrao da sagradi hram, ali kako je on iznevjerio to sveto povjerenje! Sklapao je saveze s idolopokloničkim narodima i tako je onaj koji se prigodom posvećenja hrama molio da narod svoje srce nepodijeljeno preda Gospodinu, sam počeo odvajati svoje srce od Boga. Sklapajući prijateljstva s Božjim neprijateljima, ugrozio je interese svoje duše.

Koliko moramo biti oprezni kad uspostavljamo prijateljstva! Prijateljstvo sa svijetom sigurno će sniziti vjerska mjerila. Salo-

monove poganske žene odvratile su njegovo srce od Boga. Njegovi profinjeni osjećaji su otupjeli, a srce mu je otvrdnulo jer je izgubio suosjećanje prema ljudima i ljubav prema Bogu. Savjest mu je postala neosjetljiva i njegova vlast se pretvorila u tlačenje.

Salomon je utro put za svoju propast još onda kada je potražio majstore iz drugih naroda za rad na gradnji hrama. Bog je bio učitelj svojeg naroda. On je predvidio da Izraelci budu vođeni Njegovom mudrošću i da svojim darovima, dobivenim od Njega, ne zaostaju ni za kim. Ako bi imali neokaljane ruke, čisto srce i plemenite, posvećene namjere, Gospodin bi im prenio svoju profinjenost. Ali Salomon je gledao na svijet umjesto na Boga. Pokazalo se da je ono što je on smatrao svojom snagom, zapravo bila je njegova slabost. On je Jeruzalem izložio lošim utjecajima koji su doveli do poligamije i idolopoklonstva. Nije bilo nikakve sumnje u to tko je naveo Izraela na grijeh.

Iako se Solomon kasnije pokajao, njegovo pokajanje nije moglo ukinuti idolopokloničke običaje koji su se ugnijezdili u narodu. Svatko od nas pojedinačno ostavlja u baštinu dobro ili zlo. Srebro iz Taršiša i zlato iz Ofira Salomon je stekao po strašnu cijenu — po cijenu da iznevjeri sveto povjerenje. Zle veze s poganskim narodima iskvarile su dobre običaje. Kada se Gospodnji narod u nastojanju da stekne mudrost i u donošenju odluka odvрати od Izvora svake mudrosti i počne gledati na narode koji ne vole Boga, Gospodin će im dopustiti da slijede tu mudrost koja ne potječe odozgo, već odozdo. (*Manuscript 44, 1894.; The General Conference Bulletin, 25. veljače 1895.*)

158 31. svibnja

Odstupanje od čestitosti može ugroziti dušu

“Jahve je vrlo uzvisio Salomona pred očima sveg Izraela i dao njegovu kraljevstvu veličanstvo kakvo nijedan kralj prije njega nije imao u Izraelu.” (1. Ljetopisa 29,25)

Salomon, koji je prigodom posvećenja hrama svečano obvezao narod: “A vaše srce neka bude potpuno odano Jahvi, Bogu našem” (1. o kraljevima 8,61), izabrao je vlastiti put i u srcu se odvojio od Boga. On se mogao povezati s Bogom i primati sve više i više znanja o Njemu, ali je iznevjerio ukazano povjerenje i lutao sve dalje i dalje od Njega. ...

Imajući pred sobom tu sliku, vidimo što ljudi postaju kad se odvoje od Boga. Jedan pogrešan korak utire put drugom i trećem, i svaki sljedeći je lakše učiniti od prethodnog. Čuvajmo se da ne dovedemo svoju dušu u opasnost napuštanjem načela čestitosti. Nije sigurno ometati božanski štit mira i pravедnosti.

Je li Bog pogriješio kada je postavio Salomona na tako odgovoran položaj? Ne, Bog ga je pripremio da se nosi s tom odgovornošću i obećao mu je milost i snagu pod uvjetom da ostane poslušán. "Bit ćeš sretán", rekao mu je David, "budeš li brižno vršio uredbe i zakone koje je Jahve preko Mojsija dao Izraelu. Budi junak i hrabar, ne boj se i ne plaši se!" (1. Ljetopisa 22,13)

Gospodin postavlja ljude na odgovorne položaje ne da bi provodili svoju volju, već Njegovu. Dok god oni njeguju Njegova načela čiste vladavine, On će ih blagoslivljati i snažiti, priznajući ih za svoje oruđe. Bog nikad ne napušta onoga tko je odán načelima.

Neka oni koji se nalaze na odgovornim položajima imaju na umu da se približavamo opasnostima posljednjih dana. Cijeli svijet je postrojen pred Bogom. ... Neka nitko ne bira za svoje vođe grešna, ograničena bića. Bog je taj koji podupire smrtnika, od kojega svi primaju mudrost i znanje da bi se osposobili da čine dobro. A Bog je spreman pomoći svima. On ne gleda tko je tko.

Neka oni kojima je Gospodin darovao bogate blagoslove dobro paze da ponositost i samodovoljnost ne ovladaju njima. Za osobu koja vrši velik utjecaj, koju su ljudi spremni slijediti, trebaju se neprekidno moliti ostali radnici i savjetovati je. Neka se mole da bude sačuvana od oholosti i samouzvišenja. (*Manuscript 164, 1902.*)

LIPANJ

Kraljevi i proroci

159 1. lipnja

Blagostanje katkad dovodi do duhovnog pada

“A onda razmotrih sva svoja djela, sve napore što uložih da do njih dodem — i gle, sve je to opet ispraznost i pusta tlapnja! I ništa nema valjano pod suncem.” (Propovjednik 2,11)

Salomon je napisao knjigu Mudrih izreka, ali nakon određenog vremena njegova mudrost se pomiješala s pljevom. Odakle je došla ta pljeva? Nakon zrelog doba u kojem je tako mnogo obećavao, u njegovom životu došlo je do promjene. On se nije držao svoje čistoće i odanosti Bogu. Srušio je ograde koje je Bog podigao da bi zaštitio svoj narod od idolopoklonstva. Gospodin je izdvojio Izrael kao narod učinivši ga čuvarom svete istine koju je trebalo prenijeti svijetu. Ali Salomon je njegovao ponos zbog svoje političke moći i uspostavljao saveze s poganskim kraljevstvima. ...

U ranom razdoblju njegove vladavine Salomona je posjetila kraljica od Sabe. Ona ga je došla čuti i uvjeriti se u njegovu mudrost, a kada ga je saslušala, izjavila je da joj ni pola nije bilo rečeno. Međutim, došlo je do promjene u njegovoj mudroj i strogo pravednoj vladavini. On koji je poznavao Boga i istinu, trošio je golema sredstva da bi ugodio svojim bezbožnim ženama. Napravio je skupe vrtove. Božji novac, koji je trebalo posvetiti za pomoć siromašnima u narodu, potrošen je na kraljeve ambiciozne projekte. Njegov prvotni tok je preusmjeren. ... Napaćeni nisu dobivali kuće, hranu i odjeću kao što je Bog izričito zahtijevao. Rasipničkom upotrebom sredstava Salomon je ugađao svojim ženama i proslavljao sebe. Tako je potrošio golema sredstva i nametnuo teške poreze siromašnima. ...

Njegove moralne gorljivosti je nestalo i sila ga je napustila. Pokušao je sjediniti svjetlo s tamom, služiti Bogu i mamonu. Osjećao se slobodnim da eksperimentira bez ikakvih ograničenja. Ali Baal se ne može sjediniti s istinom i put kojim je kralj krenuo donio je svoje posljedice. Odvojio se od Boga i od njega se povukla Božja mudrost. ...

Ljudi koji imaju novca trebaju učiti na Salomonovom primjeru. Oni koji imaju velike sposobnosti nalaze se u stalnoj opasnosti da pomisle kako će im novac i položaj osigurati poštovanje i da se ne moraju držati načela u svim pojedinostima. Ali samouzvišenje je običan balon od sapunice. Zloupotrebom talenata koji su mu dani, Salomon se odmetnuo od Boga. Kada Bog nekome dà blagostanje, on mora posebno paziti da ne bi slijedio zamisli vlastitog srca i time ugrozio jednostavnost vjere i doživio pad u svojem vjerskom iskustvu. (*Manuscript 40, 1898.*)

2. lipnja

160

Sotona priprema neodoljive kušnje

“Nekomu Bog udijeli bogatstvo i blago i počasti, te ima sve što mu duša poželi, ali mu ne udijeli da to i uživa nego uživa tuđinac.” (Propovjednik 6,2)

Salomonov život je pun upozorenja ne samo za mlade, već i za one u zrelim, pa čak i u kasnim godinama, koji se na svojem životnom putu već kreću nizbrdo ususret zalazećem suncu. Mi primjećujemo nepostojanost mladih i slušamo o tome — o njihovom kolebanju između dobra i zla, i o struji zlih strasti koje su se pokazale presnažnima za njih. Ali uglavnom ne očekujemo da ćemo naići na nepostojanost i nevjeru među onima koji su u zrelim godinama. Očekivali bismo da njihov karakter bude izgrađen, a načela čvrsto ukorijenjena. Najčešće to i jest tako, ali postoje izuzeci kao što je bio slučaj sa Salomonom. ... Kada je njegova snaga trebala biti na vrhuncu, on se pokazao kao najslabiji među ljudima. ...

Na svakom koraku trebamo se zapitati: “Je li ovo Gospodnji put?” Dokle god život traje, postojat će i potreba da svoje osjećaje i strasti držimo čvrsto pod nadzorom. Tu je unutarnja sklonost prema grijehu, a tu su i vanjske kušnje, i gdje god Gospodnje djelo treba napredovati, Sotona se potrudi da okolnosti uredi tako da kušnja dođe na dušu s neodoljivom silom. Stoga, dokle god život traje, postojat će i potreba da svoje osjećaje i strasti držimo čvrsto pod nadzorom. ...

Mnogi zatvaraju oči pred opasnošću i idu vlastitim putem, zabludjeli, zaslijepljeni od Sotone, sve dok ne podlegnu njegovim kušnjama. A onda se prepuštaju očaju. To je bio Salomonov slu-

čaj, ali čak se i njemu moglo pomoći. On se iskreno pokajao zbog svojih grešnih putova i dobio je pomoć. Međutim, neka se nitko ne usudi svjesno grijehiti kao on, u nadi da će se isto tako i oporaviti. Grijehu se možete prepustiti samo po cijenu vječnog gubitka. Pa ipak, nitko tko je pao ne treba se prepuštati očaju. ...

Salomonova zloupotreba plemenitih darova treba biti opomena za sve. Dobrota je jedina prava veličina. Svatko ostavlja u baštinu dobro ili zlo. Na južnoj padini Maslinske gore stajali su spomenici Salomonovog otpada. ... Jošija, mladi obnovitelj, u svojem vjerskom žaru, uništio je te likove Aštarte, Kemoša i Moloha, ali polomljeni dijelovi i gomile ruševina ostale su preko puta brda Morije, na kojem se nalazio Božji hram. Kada bi putnici u kasnijim naraštajima pitali: "Kakve su ono ruševine nasuprot hramu Gospodnjem?", dobivali bi odgovor: "To je Salomonova Gora spoticanja na kojoj je podigao žrtvenike za službu idolima kako bi ugodio svojim poganskim ženama." (*Letter 8b*, 1891.)

161 3. lipnja

Čuvajte se onih koji proturječe BZapovijedima

***"Jeroboam stajaše pred žrtvenikom da prinese kâd. ... Žrtvenik se raspuknuo, i pepeo se prosuo sa žrtvenika, prema znaku što ga je dao čovjek Božji po naredbi Jahvinom."* (1. o kraljevima 13,1-5)**

"Kada je kralj čuo što je čovjek Božji rekao protiv žrtvenika u Betelu, pruži ruku odande od žrtvenika i reče: 'Uхватite ga!' Ali se osušila ruka koju je ispružio prema čovjeku i nije je mogao vratiti k sebi." (1. o kraljevima 13,4) Uznemiren, obratio se proroku: "'Umilostivi Jahvu, Boga svoga, da bih mogao vratiti ruku k sebi.' Božji čovjek umilostivi Jahvu, i ruka se kraljeva vrati k njemu, i bila je kao prije. Kralj onda reče čovjeku Božjem: 'Hodi sa mnom kući da se okrijepiš. I dat ću ti dar.' Ali čovjek Božji odgovori kralju: 'Da mi dadeš polovinu svoje kuće, ne bih pošao s tobom. ... Jer mi je ovako zapovjedbano riječju Jahvinom: Ne jedi kruha i ne pij vode, niti se vraćaj istim putem kojim si došao.'" (1. o kraljevima 13,4-9)

Prorok je odbio primiti bilo što od Jeroboama, ali je podlegao kušnji koju mu je priredio stari prorok iz Betela. ... On mu je rekao: "Hodi sa mnom mome domu da što god pojedeš." (1. o

kraljevima 13,15) Čovjek Božji mu je odgovorio isto što i Jeroboamu. ... Tada ga je stari prorok prevario rekavši: "I ja sam prorok kao ti, i andeo mi je riječju Jahvinom rekao: 'Povedi ga sa sobom kući da jede kruha i pije vode.'" (1. o kraljevima 13,18) On je tvrdio da preko njega govori Gospodin, ali to nije bila istina. ...

Čovjek Božji je neustrašivo iznio poruku ukora. Bez oklijevanja je osudio kraljev lažni sustav bogoslužja. Odbio je Jeroboamov poziv iako mu je bila obećana nagrada. Međutim, dopustio je da ga prevari netko tko je tvrdio da ima poruku s Neba.

Kada Gospodin nekome dâ zapovijed kao što je dao ovom glasniku, jedino je On sam može poništiti. Na one koji odbace Božji glas da bi poslušali zapovijed suprotnu onoj koju su primili, doći će najavljeno zlo. Bog je dopustio da ovaj glasnik bude ubijen zato što je poslušao lažnu zapovijed. ...

Žrtvenik koji se raspao, osušena ruka, zastrašujuće posljedice prorokove neposlušnosti — svi ti dokazi trebali su navesti kralja da se odvrati od svojih zlih putova i služi Gospodinu. Ali čitamo: "Ni poslije ovoga događaja ne obrati se Jeroboam sa svoja zlog puta." (1. o kraljevima 13,33) (*Manuscript 1*, 1912.)

4. lipnja

162

Gnjev prema Božjim glasnicima

"Kad Ahab ugleda Iliju, reče mu: 'Jesi li ti onaj koji upropašćuješ Izraela?' Ilija odgovori: 'Ne upropašćujem ja Izraela, nego ti i tvoja obitelj, jer ste ostavili Jahvu, a ti si sljedbenik Baala.'" (1. o kraljevima 18,17.18)

Bog bi bio s Ahabom da je živio po savjetima Neba. Ali Ahab to nije činio. Oženio se ženom koja se potpuno predala idolopoklonstvu. Jezebel je imala veću moć nad kraljem nego Bog. Ona ga je navela na idolopoklonstvo, a preko njega i sav narod. Bog je poslao Iliju u Izrael s porukom upozorenja, ali ni kralj ni narod nisu se obazirali na njegove riječi. Gledali su na njega kao na onoga tko najavljuje zlo. Na kraju je Bog poslao sušu na zemlju.

Je li narod bio u stanju proniknuti u uzroke tog zla, priznati ih i poniziti svoje srce pred Njim? Nije, Jezebel je rekla da su Jahvini proroci navukli tu nesreću na njih. Rekla je da sav Izrael strada zbog njihovih ukora i da neće biti mira ni napretka u

zemlji dok se oni ne pobiju. Tako se podigao veliki gnjev na one koje je Bog slao da preklinju narod da se pokaje zbog svojeg bezakonja. Mnogi sveti ljudi poginuli su zbog svojeg svjedočenja. Ilija je bio sačuvan čudesnim djelovanjem božanske sile, da bi pred kraljem i kraljicom objavio Božja upozorenja i pozive na pokajanje.

“Idi, pokaži se Ahabu”, rekao je Bog Iliji (vidi 1. o kraljevima 18,1). Kada su se kralj i prorok sreli, Ahab je pitao: “Jesi li ti onaj koji upropašćuješ Izraela?” (1. o kraljevima 18,17) A Ilija je odvratio: “Ne upropašćujem ja Izraela, nego ti i tvoja obitelj, jer ste ostavili Jahvu, a ti si sljedbenik Baala.” (1. o kraljevima 18,18)

On je rekao Ahabu neka sve Baalove proroke okupi na jednom mjestu i tada je došlo do čudesnog očitovanja Božje sile. Čitav dan su lažni proroci prizivali Baala, ali nisu dobili nikakav odgovor. Ali kada se Ilija obratio Bogu nebeskom, odgovor je stigao istog trenutka. Baalovi proroci su se molili mahnito i nepovezano. Ilija se molio jednostavno i usrdno tražeći od Boga da pokaže svoju nadmoć nad Baalom kako bi naveo Izrael da Mu se obrati. Čim se njegova molitva uznijela, došao je odgovor. S Neba se spustio ogranj, spalio žrtvu i isušio vodu kojom je ona bila natopljena.

Vidjevši to veličanstveno očitovanje sile, Izrael je povikao: “Jahve je Bog! Jahve je Bog!” (1. o kraljevima 18,39) Dok su njihova srca još bila ganuta i smekšana čudom kojem su prisustvovali, Ilija je iskoristio povoljan trenutak da pobije lažne proroke. (*Manuscript 29, 1911.*)

163 5. lipnja

Duhovni usponi neće spriječiti duhovne padove

“Tada Izabela posla Iliji glasnika s porukom: ‘Neka mi bogovi učine sva zla i neka nadodadu, ako sutra u ovo doba ne učinim s tvojim životom kao što si ti učinio sa životom svakoga od njih!’” (1. o kraljevima 19,2)

Koliko god hrabri, uspješni i odvažni bili Božji ljudi u obavljanju svoje zadaće, ako ne budu neprekidno gledali u Boga oslanjajući se na djelo koje im je povjerio, oni će izgubiti smjelost. Nakon čudesnog očitovanja sile kojim ih Bog priprema da obave

Njegovo djelo, pojavit će se okolnosti koje će staviti na ispit njihovu vjeru i ako se potpuno ne oslone na Gospodina, oni će pasti.

To se dogodilo Iliji. Uz Božju pomoć on je porazio Baalove proroke, ali je bio razočaran rezultatima do kojih je dovelo to očitovanje božanske sile. Pod prijetnjama zle kraljice on je izgubio hrabrost i vjeru. Izgubio je iz vida Onoga koji se brinuo o njemu i ne čekajući da ga Bog pošalje, pobjegao je da spasi živu glavu. Bio je vrlo potišten jer je očekivao mnogo više od čuda koje se dogodilo pred narodom.

Da je Ilija, znajući da je ispunio božansku volju, sačuvao povjerenje u Boga, da je u Njemu potražio utočište i snagu stojeći čvrsto i nepomično za istinu, dojam koji bi ostavio na kralja i narod, doveo bi do obnove. Pod Božjim nadahnućem, Ilija je bio spreman za svaku kušnju. Međutim, kada je do njega stigla Jezebelina prijeteaća poruka i odjeknula u njegovim ušima, on je, prenuvši se iz dubokog sna, ispustio Božju ruku. ...

Bio je to trenutak kada se trebao ohrabriti u Gospodinu pokazujući živu, aktivnu vjeru. Nije smio pobjeći sa svojeg mjesta dužnosti. Bog mu je na čudesan način pokazao svoju silu, i to mu je trebalo pružiti sigurnost da ga On neće napustiti, da je Njegova sila sasvim dovoljna da ga podupre jer je On Gospodin nad silama na Nebu i Zemlji.

Ali Ilija je zaboravio na Boga i pobjegao. ... "Zatim leže i zaspao. Ali gle, anđeo ga taknu i reče mu: 'Ustani i jedi.' On pogleda, kad gle — kraj njegova uzglavlja na kamenu pečen kruh i vrč vode. ... Ali se anđeo Jahvin javi i drugi put, dotače ga i reče: 'Ustani i jedi, jer je pred tobom dalek put!'" (1. o kraljevima 19,5-7)

Moje srce je ganuto kad u Svetim spisima čitam o zanimanju koje nebeska obitelj pokazuje prema vjernim slugama Svevišnjega. "Ustao je, jeo i pio. Okrijepljen tom hranom, išao je četrdeset dana i četrdeset noći sve do Božje gore Horeba." (1. o kraljevima 19,8) (*Letter 62*, 1900.)

Kada ste kušani do krajnjih granica, gledajte na Isusa

“Zaželje umrijeti i reče: ‘Već mi je svega dosta, Jahve! Uzmi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih.’” (1. o kraljevima 19,4)

U svim našim tugama, Isus je tužan. Knez našeg spasenja postao je savršen u patnji. U ovom životu bit ćemo kušani da bi se pokazalo hoćemo li položiti Božji ispit. Kad naidu Sotonine kušnje, bit ćemo stavljeni na ispit. Hoće li nas nadvladati omljujuća sila Sotone, ili ćemo, kao Krist, odoljeti njegovim kušnjama? Hoće li naš um biti ispunjen blagom nebeske istine da bismo neprijatelja duša mogli dočekati kao Krist riječima: “Pisano je”, a ne nekim svojim plahovitim govorom? Sotona bolje razumije svete spise od mnogih koji se predstavljaju kao kršćani, jer on marljivo proučava Pismo, a njegov je cilj da izopači Božju istinu, da ljude navede da pokažu neposlušnost, da zanemare istraživanje Božje riječi. ...

Velika je pogreška diktirati Bogu što treba raditi. Ilija nije znao što govori kad je izjavio da mu je dosta života i poželio umrijeti. Srećom, Gospodin ga nije uhvatio za riječ, jer je imao za njega još jedan posao koji je trebalo obaviti prije nego što bude podignut i uzet na Nebo. Jesmo li i mi zaboravili da je Isus, Veličanstvo Neba, patio i bio kušan? Međutim, On nije dopustio neprijatelju da Ga povuče u glib nevjerovanja, niti da Ga sabije u kaljugu potištenosti i očaja. ...

Bog mrzi grijeh. Sotonin posao je da nas namami da činimo zlo. Kako vješto on koristi svoju sposobnost da očara um kako bi izabrao grijeh umjesto pravednosti! Utjecaj jedne osobe na drugu postao je opasan zbog Sotoninog vodstva i vlasti nad umom, čime on njihov uzajamni utjecaj usmjerava tako da služi njegovim ciljevima. Ali Gospodin Isus preko svojega Duha Svetoga mijenja poredak stvari i preuzima grijehe i krivnju ljudskog roda na sebe. On privlači ljude, posvećuje ih i upošljava ljudsko biće kao svoje oruđe, navodeći ga da uloži sve svoje sposobnosti kako bi činilo upravo suprotno od onoga što Sotona predlaže. ...

“Oduprite se đavlu, pa će pobjeći od vas! Približite se k Bogu, pa će se i on približiti k vama!” (Jakov 4,7.8) Kako je duši koja se kuša dragocjeno ovo pouzdano obećanje! Ako oni koji su u

nevolji i kušnji zadrže pogled na Isusu i približe se Bogu govoreći o Njegovoj dobroti i milosti, Isus će se približiti njima i muke za koje su mislili da su skoro nepodnošljive potpuno će nestati. ...

Pred nama su teška vremena, ali to nas ne treba brinuti. Brinuti se znači ne vjerovati, ali Krist nas poziva: "Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti." (Matej 11,28) (*Letter 43, 1892.*)

7. lipnja

165

Najveće nije uvijek i najbolje

"Ali ću ostaviti u Izraelu sedam tisuća, sve koljena koja se nisu savila pred Baalom i usta koja ga nisu cjelivala."
(1. o kraljevima 19,18)

"Ondje je ušao u neku spilju i prenoćio u njoj. I gle, eto k njemu riječi Jahvine: 'Što ćeš ti ovdje, Ilija?' On odgovori: 'Revno-vao sam gorljivo za Jahvu, Boga nad vojskama, jer su sinovi Izraelovi napustili tvoj Savez, srušili tvoje žrtvenike i pobili mačem tvoje proroke. Ostao sam sâm, a oni traže da i meni uzmu život.'

Glas mu reče: 'Izidi i stani u gori pred Jahvom.' Evo Jahve upravo prolazi. Pred Jahvom je bio silan vihor, tako snažan da je drobio brda i lomio hridi, ali Jahve nije bio u olujnom vihoru; poslije olujnog vihora bio je potres, ali Jahve nije bio u potresu; a poslije potresa bio je oganj, ali Jahve nije bio u ognju; poslije ognja šapat laganog i blagog lahora. Kad je to čuo Ilija, zakri lice plaštem, izide, i stade na ulazu u pećinu." (1. o kraljevima 19,9-13)

Njegova malodušnost je ušutkana. Gospodin je želio da on shvati da žestoki, bućni elementi ne donose uvijek najbolje rezultate. Taj šapat laganog i blagog lahora mogao je pokoriti i omekšati, i postići velike stvari.

Gospodin je uvjerio Iliju da oni koji čine зло neće uvijek proći nekažnjeno. Rekao mu je da ide u damaščansku pustinju i pomaže tri osobe koje će ispuniti Gospodnju namjeru da kazni idolopoklonički Izrael. Radeći svatko na svoj način, ta trojica će se osvetiti za spor koji je Bog imao s Izraelom.

A onda je Onaj koji poznaje svako srce ispravio Ilijino pogrešno uvjerenje da je on jedini ostao vjeran Božjoj službi. "Ali ću ostaviti", kazao je Bog, "u Izraelu sedam tisuća, sve koljena

koja se nisu savila pred Baalom, i sva usta koja ga nisu cjelivala.” (1. o kraljevima 19,18)

Gospodin je želio poučiti svojega slugu da onaj koji pravi najveću predstavu, koji se prikazuje na najuvjerljiviji način, nije ujedno i najuspješniji u obavljanju Njegove zadaće. Ni najsilnije izlaganje izneseno perom ili riječju ne postiže uvijek najviše dobra. (*Letter 62, 1900.*)

166 8. lipnja

Služenjem je učio biti vođa

“Pomaži Elizeja, sina Šafatova, iz Abel Mehole, za proroka namjesto sebe.” (1. o kraljevima 19,16)

Bilo bi dobro da razmotrimo Elizejeve prilike u trenutku kada je izabran za svoju zadaću. On je potjecao iz obitelji koja je njegovala drevnu, istinsku vjeru Izraela. Nije živio u gusto naseljenim gradovima. Njegov otac je obrađivao zemlju, bavio se ratarstvom. Čak je i tijekom ropstva bilo duša koje se nisu iskvarele i otišle u otpad, a ova obitelj je spadala među onih sedam tisuća koji nisu savili koljena pred Baalom.

Ilijino ovozemaljsko djelo bližilo se kraju. Drugi je bio izabran da nastavi posao koji je trebalo obaviti za to vrijeme. Tijekom svojeg putovanja, Ilija je upućen na sjever. ... Priroda je bila u punom cvatu, kao da je htjela nadoknaditi vrijeme oskudice i gladi. Međutim, obilne kiše su više učinile za zemlju nego za ljudska srca; ona je bila spremnija za obrađivanje nego srca ljudi u otpalom Izraelu.

Kamo god je pogledao, zemlja koju je Ilija vidio pripadala je jednom čovjeku — čovjeku koji nije savio svoja koljena pred Baalom, čije je srce ostalo nepodijeljeno u službi Bogu. Vlasnik te zemlje bio je Šafat. Na njivi se užurbano radilo. Dok su stada uživala u zelenim pašnjacima, vrijedne ruke njegovih slugu sijale su sjeme za žetvu.

Ilijinu pozornost privukao je Elizej, Šafatov sin. ... Elizej je bio odgajan daleko od grada i dvorske raskoši. Tu se naučio navikama jednostavnosti, poslušnosti prema svojim roditeljima i Bogu. ... Premda je bio krotkog i tihog duha, Elizej je posjedovao nepokolebljiv karakter. Odlikovao se čestitošću i vjernošću, ljubavlju i strahom Božjim. Imao je osobine pravog vođe, ali je sve to

bilo praćeno krotkošću onoga tko je spreman služiti. Njegov um bio je uvježban da pokaže vjernost u malim stvarima, u svemu što treba raditi. Tako je on, ako bi ga Bog pozvao da radi neposrednije za Njega, bio spreman poslušati Njegov glas. ...

Premda je u svojem domu bi okružen bogatstvom, on je shvatio da se, ako želi steći sveobuhvatno obrazovanje, mora prihvatiti svake vrste posla koji treba obaviti. On ni u kojem pogledu nije želio biti manje obaviješten od slugu svojega oca. Prvo je naučio služiti, da bi bio u stanju voditi, poučavati i zapovijedati. Dok se od Boga povjerenim sposobnostima služio kako je najbolje znao surađujući s ocem na imanju, on je time zapravo služio Bogu. (*Letter 12, 1897.*)

9. lipnja

167

Kako se odazivamo kad nas Bog poziva?

“Ode on i na povratku naiđe na Elizeja, sina Šafatova, gdje ore: pred njim dvanaest jarmova. ... Ilija prođe kraj njega i baci na nj svoj plašt.” (1. o kraljevima 19,19)

Ugledavši Elizeja na polju sa slugama kako ore s dvanaest volovskih jarmova, Ilija je prišao te je, prolazeći pokraj polja, odvezao svoj plašt i bacio ga Elizeju preko ramena. Tijekom tri i pol godine suše i gladi, Šafatova obitelj se upoznala s radom i misijom proroka Ilije. Božji Duh je osvjedočio Elizejevo srce u pogledu značenja tog čina. Bio je to znak da ga je Bog pozvao da bude Ilijin nasljednik. To je ličilo na poziv koji je Krist uputio bogatom mladom knezu da napusti sve — kuće, zemlju, prijatelje, bogatstvo, udobnost, mir. “Onda dođi i slijedi me”, rekao mu je (Matej 19,21).

Ilija je produžio dalje kao da je to svršena stvar. Znao je da Elizej razumije značenje njegovog postupka i ostavio ga je ne progovorivši ni riječ da sam odlučio hoće li taj poziv prihvatiti ili odbiti. Elizej je požurio za prorokom i sustigavši ga, zatražio dopuštenje da se oprostí od svojih roditelja i pozdravi s obitelji.

Ilijin odgovor je glasio: “Idi, vrati se, jer što sam ti učinio?” (1. o kraljevima 19,20) To nije bilo odbijanje, već test, ispit. Ako bi njegovo srce prionulo za dom i njegove prednosti, on je imao slobodu da tu i ostane. Ali Elizej je bio spreman poslušati Božji poziv. On je znao za red i nije se nametao prije nego što mu je

poziv upućen, ali sada je pokazao da neće oklijevati niti se predati i povući. ...

Da je Elizej pitao Iliju što se od njega očekuje, kakav će biti njegov posao, on bi odgovorio: "Bog zna." On će ti to otkriti. Ako budeš čekao na Gospodina, On će odgovoriti na svako tvoje pitanje. Možeš poći sa mnom ako si osvjedočen da te Bog poziva. Ako nisi, vrati se. Nemoj poći samo zato što te ja pozivam. Uvjeri se sâm da Bog stoji iza mene, i da je to što čuješ Njegov glas. Ako sve smatraš za smeće samo da bi zadobio Božju naklonost, onda dođi.

Neka svi imaju na umu da Gospodin neće prihvatiti službu iz podijeljenog srca. Samo oni kojima je zadovoljstvo da vrše Božju volju, mogu obaviti savršenu službu. ... Ako stalno spoznajemo Gospodina, ako to činimo drage volje, onda ćemo prepoznati da "k'o zora pouzdan mu dolazak" (Hošea 6,3). ...

Elizej je istog trenutka ostavio sve kako bi započeo službu. (*Letter 12, 1897.*)

168 **10. lipnja**

Skromni zadaci pripremaju nas za uzvišeniju službu

"Ovdje je Elizej, sin Šafatov, koji je lijevao vodu na Ilijine ruke." (2. o kraljevima 3,11)

Elizej se nije oprostio od svoje obitelji s tugovanjem i gorkim žaljenjem. Njegovi ukućani su priredili gozbu zbog časti koja je ukazana jednom od njih. A u čemu se zapravo sastojao Elizejev prvi posao? On se trebao prihvatiti sitnih poslova i svesrdno ih obavljati. Za njega se kaže da je lijevao vodu na Ilijine ruke, svojega učitelja. Bio je prorokov sluga.

Svaki posao, koliko god sitan izgledao, ako je obavljen za Učitelja u potpunoj predaji, prihvatljiv je pred Njim isto kao i najuzvišenija služba. ... Ponizno, dragovoljno služenje čeka svakoga tko tvrdi da je Božje dijete.

Nakon što je proveo određeno vrijeme u Ilijinoj službi, Elizej je bio pozvan da zauzme najviše mjesto. Nitko u to vrijeme nije bio veći od njega. On je pod Ilijom služio kao učenik, ali je došao trenutak da se glavni upravitelj skloni, a onaj koji je bio ispod njega stane na čelo. Kao što je sve bilo spremno da Ilija bude uzet

na Nebo, tako se i Elizej pripremio da zauzme mjesto kao prorokov nasljednik. ...

“Proročki sinovi koji su živjeli u Jerihonu priđuše Elizeju i rekoše mu: ‘Znaš li da će danas Jahve uzeti tvoga gospodara iznad tvoje glave?’ On reče: ‘I ja to znam.’ ... Ilija mu reče: ‘Ostani ipak ovdje, jer me Jahve šalje do Jordana.’ Ali on odgovori: ‘Života mi Jahvina i tvoga: ja te neću ostaviti!’” (2. o kraljevima 2,5.6) “I uđuše u Jerihon. ... Dok su se njih dvojica zadržala na obali Jordana. Tada Ilija uze svoj ogrtač, smota ga i udari njime po vodi, a voda se razdjeli na dvije strane. I obojica priđuše po suhu. ... I dok su tako išli i razgovarali, gle: ognjena kola i ognjeni konji stadoše među njih, i Ilija u vihoru uzide na nebo. Elizej je gledao i vikao. ... Uze onda Ilijin plašt i udari po vodi govoreći: ‘Gdje je Jahve, Bog Ilijin?’ I kad udari po vodi, ona se razdjeli na dvije strane i Elizej prijede.” (2. o kraljevima 2,4.7.8.11.12.14) ...

Dok je obrađivao zemlju, Elizej je naučio da nikad ne treba razmišljati o neuspjehu i prepuštati se obeshrabrenju. Sada je stavio ruku na plug u drugoj vrsti posla i neće dopustiti sebi da doživi neuspjeh niti da se obeshrabri. Svaki put kada bi mu bilo rečeno da stane, on je izjavljivao: “Života mi Jahvina i tvoga: je te neću ostaviti!” (2. o kraljevima 2,2.4.6) (*Letter 12, 1897.*)

11. lipnja

169

I svakidašnje životne dužnosti su važne

***“Tko je vjeran u najmanjoj stvari, vjeran je i u velikoj.”
(Luka 16,10)***

Dok je slijedio Iliju i putovao s njim, Elizeju je prvo bio dodijeljen položaj sluge. Trebao je obavljati skromnu dužnost onoga tko lijeva vodu na Ilijine ruke. Pa ipak, držao se svojeg skromnog zadatka sve do posljednjeg putovanja. Tada mu je bilo otkriveno da će Ilija biti uzet na Nebo. Otkad je pozvan da napusti svoj plug s dvanaest volovskih jarmova, Elizej je pratio Iliju bez prigovora. Napustio je bogati dom u kojem je bio voljen i pažen, da bi služio proroku u njegovom životu punom neizvjesnosti. Dragovoljno je obavljao najskromnije dužnosti. U odnosu prema Iliji, pokazalo se da on posjeduje osobine koje će odoljeti ispiti-ma i kušnjama, da je marljiv mladić s dragocjenim crtama karaktera. Nevolja i kušnji imao je u izborilju, ali on se oslanjao na

Boga u teškim okolnostima. Bogatstvo i udobnost kojima je bio okružen bili su kušnja. U svojem domu on je imao potpuno pravo da zapovijeda, ali u Ilijinoj službi morao je steći posebno iskustvo, trebao je slušati tuđe naredbe kako bi naučio služiti Bogu.

Mnoge pogreške prave upravo oni koji su stručni u svojem poslu. Oni precjenjuju svoje sposobnosti, pa u nevolji i kušnji otkrivaju da im je bila potrebna druga vrsta iskustva od one koju imaju kako bi bili Kristovi suradnici. Oni koji ne vide potrebu da Bogu služe u malim stvarima obavljanjem nekog skromnog posla, time pružaju neoboriv dokaz da nisu spremni služiti ni u nečemu ozbiljnijem. Smatrajući skromnu službu nevažnom, oni svjedoče da im se ne mogu povjeriti veće odgovornosti.

Misao koja kod nekih prevladava i koja se teško mijenja, misao koja se nesvjesno uvlači u njihovo iskustvo, jest da moraju očuvati određeni položaj ugleda i dostojanstva, u protivnom će njihov utjecaj u propovijedanju biti umanjen. Međutim, kada takvi nauče obavljati propovjednički posao, oni će uvidjeti da skromna, praktična služba podrazumijeva zanimanje za dužnosti svakidašnjeg života, kao i stjecanje potrebnih znanja za vršenje najobičnijih životnih dužnosti — to može biti obrađivanje zemlje, oranje plugom, sjetva i žetva. ...

Sitne, svakidašnje životne dužnosti ne smiju se zanemarivati niti podcjenjivati. Istinsko obraćenje Bogu prožima kao kvasac djelujući na svaku dužnost koju imamo u okviru svojih životnih odnosa. Tada, ako Gospodin vidi da smo vjerni u najmanjim stvarima, da se marljivo i ustrajno koristimo svojom tjelesnom snagom radeći vlastitim rukama ono što netko mora obaviti, On će reći: "Popni se malo više. Tebi se mogu povjeriti veće odgovornosti." (*Letter 64*, 1897.)

170 **12. lipnja**

Zbog gnjeva nam mogu izmaknuti Božji blagoslovi

"Ali mu pristupiše sluge njegove i rekoše: 'Oče moj, da ti je prorok odredio i teže, zar ne bi učinio?' A nekmoli kad ti je rekao: 'Okupaj se, i bit ćeš čist.'" (2. o kraljevima 5,13)

Često razmišljam o Naamanovom slučaju. On je želio veliki blagoslov — ni manje ni više nego da bude očišćen od gube. Pošto

je čuo za silu koju ima prorok Elizej, otišao je k njemu da bi saznao što treba učiniti da bi se izliječio. A Elizej mu je poslao poruku: "Idi i okupaj se sedam puta u Jordanu, i tijelo će ti opet biti čisto.

Naaman se naljuti i pođe govoreći: 'Gle, ja misljam, izići će preda me, zazvat će ime Jahve, Boga svoga, stavit će ruku na bolesno mjesto i odnijeti mi gubu. Nisu li rijeke u Damasku, Abana i Parpar, bolje od svih voda izraelskih? Ne bih li se mogao u njima okupati da postanem čist?' Okrenu se i ode odande ljutit.

Ali mu pristupiše sluge njegove i rekoše: 'Oče moj, da ti je prorok odredio i teže, zar ne bi učinio? A nekmoli kad ti je rekao: Okupaj se, i bit ćeš čist.' I tako side, oprao se sedam puta u Jordanu, prema riječi čovjeka Božjega; i tijelo mu posta opet kao u malog djeteta — očistio se!" (2. o kraljevima 5,10-14)

Svaka duša nasljeđuje neke nekristolike crte karaktera. Veliko i plemenito životno djelo je držati pod vlašću te sklonosti k zlu. Upravo će nas sitnice koje nam se nađu na putu po svoj prilici navesti da izgubimo moć samosvladavanja.

Gospodin će nagraditi one koji u ovom životu budu vjerni u malim stvarima. ... Oni se neće pokazati nespремnim ni kad na njih naiđu veće kušnje. Oni koji poštuju Boga u sitnim dužnostima svakidašnjeg života, razvit će se u muškarce i žene zdravog prosuđivanja. Bez obzira na kušnje koje će na njih naići, oni će čvrsto stajati za ono što je ispravno.

Ako otvorite svoje srce Bogu, On će vas razumjeti. On zna kakva je disciplina potrebna svakom od nas. Ako budete tražili, On će vam sigurno dati silu da se oduprete zlu. Vaša će se vjera uvećati i vi ćete pružiti dokaz drugima o Božjoj sili. (*Letter 123, 1904.*)

13. lipnja

171

Zamršena mreža grijeha

"Gehazi, momak Elizeja, Božjega čovjeka, pomisli: ... 'Potrčat ću ja za njim i uzet ću štogod od njega.'" (2. o kraljevima 5,20)

Rijetko kad jedan grijeh stoji sam za sebe ili je u djelovanju ograničen na jedno pravilo ili jednu odredbu moralnog Zakona. Neposlušnost uvijek dovodi do zamršenih situacija, što izopa-

čenu savjest navodi da se još više upetlja ulazeći u sve veće kušnje i griješeći sve više i više. ...

Srce koje nije u potpunosti stavljeno pod vlast Isusa Krista, ima otvorena vrata na koja ulazi Sotona. Stari varalica tada oko duše plete mrežu dovtljivih opravdanja provodeći tako svoje skrivene zle namjere. Bog vidi sva ta opravdanja i izgovore. Oni su kao paukova mreža u očima Onoga koji nikad ne drijema i ne spava. O, kako spremno ljudska duša pronalazi jadne i bijedne izgovore da bi zavarala trag i prikrila zle putove kojima je krenula! Međutim, postoji Sudac koji precizno odmjerava ljudske postupke. Njega ne možemo zavarati, niti Mu se možemo rugati. On će jednog dana strgnuti pokrivalo, razotkriti savjest i sve te izgovore otpuhati kao dim.

Gospodin Bog ima svjedoke za svako učinjeno djelo. Budući da je Gehazi nijekao da je otišao za Naamanom, Elizej mu je uputio sljedeći prijekor: “Odakle, Gehazi?” On odgovori: ‘Tvoj sluga nije nikamo odlazio.’” Tada je prorok izgovorio ozbiljne riječi pokazujući da već sve zna. “Nije li Duh moj bio s tobom, kad je netko sišao sa svojih kola te izišao preda te? Sad si primio srebro, pa možeš kupiti maslinike, vinograde, sitno i krupno blago, sluge i sluškinje. Ali će se guba Naamanova prilijepiti za te i za tvoje potomstvo zauvijek.” (2. o kraljevima 5,25-27) Gospodin je proroku razotkrio cijelu tu stvar. Razgovor s Naamanom, i čitav taj prizor do najsitnijih detalja bio mu je vjerno prikazan. O, djelovanje sila tame je tako prijevarno!

Elizej je otkrio Gehaziju same pomisli njegovog srca, kao i želju da se obogati Naamanovim zemaljskim blagom. Bio je to čovjek koji je trebao služiti kao zastavnik u vojsci Gospodnjoj, (ali je) njegov postupak zbog Sotoninih kušnji postao kamen spoticanja za Naamana, u čijem je umu zasjalo čudesno svjetlo i koji je bio sklon istini, spreman da služi živome Bogu. Tako je Gehazi otišao od proroka kao gubavac. Gospodin vas poziva da tražite Njegov savjet, da budete iskreni prema sebi i prema Bogu i da se najusrdnije trudite da sebe i svoju djecu otrgnete iz sotonskih zamki. (*Letter 22*, 1893.)

Vrijednost duša nasuprot očuvanju ugleda

“Ustani, reče mu, ‘idi u Ninivu, grad veliki, i propovijedaj u njemu, jer se zloća njihova popela do mene.” (Jona 1,2)

Kada su se stanovnici Ninive ponizili pred Bogom i zavapili k Njemu tražeći milost, On je čuo njihov vapaj. “Bog vidje što su činili: da se obratiše od svojega zlog puta. I sažali se Bog zbog nesreće kojom im bijaše zaprijetio, i ne učini.” (Jona 3,10)

Međutim, Jona je pokazao da ne cijeni baš mnogo duše u tom zloglasnom gradu. Bio mu je važniji vlastiti ugled — da se za njega ne kaže da je lažni prorok. ... Iako vidi da je Gospodin spreman pokazati suosjećanje i poštediti taj grad koji je pokvario svoj put pred Njim, Jona ne surađuje s Bogom u Njegovom milosrdnom planu. On nema u vidu interese tog naroda. Ne žalosti ga što tolik broj ljudi mora poginuti samo zato što nisu bili naučeni da čine dobro. Slušajte njegovu žalopojku:

“Sada, Jahve, uzmi moj život, jer mi je bolje umrijeti nego živjeti.’ Jahve odgovori: ‘Srđiš li se ti s pravom?’ Jona izide iz grada i sjede s istoka gradu; načini ondje kolibu i sjede pod njom u hlad da vidi što će biti od grada. A Jahve Bog učini da izraste bršljan nad Jonom i pruži sjenu njegovoj glavi, te da ga izliječi od zlovolje. Jona se bršljanu veoma obradova.” (Jona 4,3-6)

Nakon toga Gospodin je dao Joni zornu pouku. “Ali sutradan, u osvit zore, Bog zapovjedi crvu da podgrize bršljan, i on usahnu. Kad je ogranulo sunce, posla Bog vruć istočni vjetar; sunce je palilo glavu Joninu, te je sasvim klonuo. Poželje umrijeti i reče: ‘Bolje mi je umrijeti nego živjeti.’ ... Jahve mu reče: ‘Tebi je žao bršljana oko kojega se nisi trudio, nego je u jednu noć nikao i u jednu noć usahnuo. A meni da ne bude žao Ninive, grada velikoga, u kojem ima više od sto i dvadeset tisuća ljudi koji ne znaju razlikovati desno i lijevo, a uz to i mnogo životinja!’” (Jona 4,7-11)

U povijesti Ninive nalazi se pouka koju trebamo pomno proučavati. ... Morate biti svjesni svoje obveze prema bližnjima koji žive u grijehu i neznanju, i kojima je potrebna vaša pomoć. (*Manuscript 164, 1897.*)

Zauzmite se za načelo

“Daniel je u srcu odlučio da se neće okaljati kraljevim jelima i vinom s njegova stola, pa zamoli dvorjaničkog starješinu da ga poštedi te se ne okalja.” (Daniel 1,8)

Daniel je bio vrlo mlad kada je kao zarobljenik odveden u Babilon. Imao je oko petnaest ili šesnaest godina jer ga nazivaju “mladićem”, što znači da je još uvijek bio u mladim godinama. Zašto je Daniel odbio jesti za kraljevim raskošnim stolom? Zašto nije htio piti vino kada je ono po kraljevoj zapovijedi izneseno pred njega? On je znao da bi mu vino redovnom upotrebom počelo prijati, i da bi mu s vremenom postalo milije od vode.

Daniel je mogao tvrditi kako za kraljevim stolom i po kraljevoj naredbi nije ni imao drugog izbora. Ali on i njegovi drugovi posavjetovali su se između sebe. ... Vino je samo po sebi, zaključili su, zamka. Preko svetih spisa bili su upoznati sa sudbinom Nadaba i Abihua. Upotreba vina učinila je da ga oni zavole. Pili su vino prije službe u Svetišću i njihova su osjetila bila zbrkana. Nisu mogli uočiti razliku između svetog i običnog ognja. U tom stanju otupjelosti učinili su ono što je Gospodin onima koji obavljaju svetu službu izričito zabranio. ...

Pouke upućene narodu bile su pomno čuvane i često pretočene u pjesme koje su učili djecu, kako bi se ona na taj način mogla upoznati s važnim istinama. ...

Ovi mladi zarobljenici uzeli su u obzir i činjenicu da kralj prije objeda uvijek traži blagoslov obraćajući se svojim idolima i božanstvima. ... Tim činom je, prema njihovim vjerskim učenjima, sva ta hrana bila posvećena poganskim bogovima. Sjediti za stolom za kojim se prakticira takvo idolopoklonstvo, smatrali su Daniel i njegova tri druga, značilo bi pokazati nepoštovanje prema nebeskom Bogu. ...

Mnogo toga bilo je obuhvaćeno tom odlukom. Na njih se gledalo kao na robove, ali su uživali posebnu naklonost zbog svoje inteligencije i naočite pojave. Ipak, zaključili su da bi svako pretvaranje, makar i sjedenje za kraljevim stolom i prihvaćanje vina, čak i ako ga ne popiju, značilo odricanje od njihovih vjerskih uvjerenja. ... Iako se nisu željeli izdvajati, bili su na to prisiljeni jer bi u protivnom pokvarili svoje putove na babilonskom dvoru i bili izloženi svakoj vrsti kušnji u jelu i piću. Iskvareni

utjecaji uklonili bi njihovu zaštitu, a oni bi osramotili Boga i narušili vlastiti karakter. (*Manuscript 122, 1897.*)

16. lipnja

174

Božja riječ — temelj za izgradnju karaktera

“Molim te, pokušaj sa svojim slugama deset dana: neka nam se daje povrće za jelo i voda za pilo. ... Pa učini sa svojim slugama po onome što budeš vidio.” (Daniel 1,12.13)

Daniel je zauzeo ispravan stav prema Bogu, kao i prema vanjskim okolnostima i prilikama. On je kao zarobljenik odveden u Babilon i zajedno s ostalima poslan na poduku kako bi se pripremio da zauzme svoje mjesto na kraljevskom dvoru. Određeni su mu hrana i piće, ali čitamo da je on odlučio da se neće oskvrnuti mesom s kraljevskog stola niti vinom koje je on pio.

Poduzimajući taj korak, Daniel nije postupio ishitreno. ... Ašfenazu, koji je bio zadužen za njega i njegove drugove, on je rekao: “‘Molim te, pokušaj sa svojim slugama deset dana.’ ... A nakon deset dana oni bijahu ljepši i ugojeniji nego svi dječaci koji jedahu od kraljevih jela.” (Daniel 1,12.15) ...

Nakon toga, Daniel i njegovi prijatelji otišli su i korak dalje. Oni za svoje prijatelje nisu izabrali predstavnike kneza tame. Nisu se pridružili mnoštvu da čine zlo. Potrudili su se da steknu Ašfenazovo prijateljstvo i nisu imali nikakvih trvenja s njim. Obračali su mu se za savjet, a istodobno su i oni njega podučavali mudroču koja se ogledala u njihovom ponašanju.

Bila je Božja namjera da ovi mladići postanu kanali svjetla u babilonskom kraljevstvu. Sotona je odlučio osujetiti tu namjeru. On je djelovao na um mladih koji nisu željeli biti Božji predstavnici, navodeći ih da budu ljubomorni na Daniela i njegove drugove. Pod Sotoninim nagovorom, oni su kovali planove da uhvate u zamku one koji su tako postojano i brzo napredovali u znanju. ...

Sotona ih je želio uništiti. ... Oni su vjerno proučavali Božju riječ da bi znali što je Bogu po volji. Vjerovali su da će im Onaj kojem služe otkriti svoju volju, a Bog je zauzvrat otvorio svoju Riječ pred njima. ... Božja riječ je postala njihov udžbenik, i oni su je sagledali kao temelj na kojem moraju graditi svoj karakter. Imali su samo Stari zavjet. ...

Sotona je često bacao sjenku na njihovu stazu kako bi im zaklonio pogled na božansko svjetlo i oslabio njihovu vjeru i uzdanje u Boga. Ali mu se oni nisu predali, a Gospodin im je davao mudrost i silu da ga nadvladaju povezani s Njim preko molitve. (*Letter 34, 1900.*)

175 17. lipnja

Pogrešan izbor prijatelja dovodi do loših posljedica

***“Ovoj četvorici dječaka dade Bog znanje i razumijevanje svih knjiga i mudrosti, Daniel razumije vaše viđenja i sne.”
(Daniel 1,17)***

Samo ćete jedanput proći ovim svijetom. Zato ne birajte društvo onih mladića i djevojaka koji će vas povesti pogrešnim putem. Udaljite se od tih kušača, jer su oni Sotonini pomagači koje on koristi da bi prevario duše da sramote Boga. ... Nemojte neprijatelju davati nikakvu prednost. Proučavajte izvještaj o Danielu i njegovim drugovima. Iako su živjeli na mjestu na kojem su sa svih strana bili izloženi kušnji da ugađaju sebi, Daniel i njegovi drugovi poštovali su i slavili Boga u svojem svakidašnjem životu. Odlučili su izbjegavati svako zlo, odbijali su stati na neprijateljev put. A Bog je njihovu postojanu vjernost bogato nagradio.

Svatko od nas gradi vlastitu budućnost. Svi koji žele živjeti po mjerilima Božjeg života, moraju zauzeti čvrst stav protiv izopačenosti koja širi svoju gnjusnu bolest po cijelom svijetu. Oni moraju odbaciti zlo i izabrati dobro, hrabro se odupirući kušnjama svake vrste. Moraju odoljeti sitnim kušnjama i tada će biti ojačani kako bi mogli odoljeti i onim velikim.

Ima onih koji kažu: Ne morate toliko cjepidlačiti u malim stvarima. Kod takvih se savjest prilagođava prijedlozima zloga sve dok ne počnu obavljati posao koji ih svrstava u Sotoninu vojsku. Počevši od malih pogrešaka, oni bivaju navedeni na velike. ... Niže strasti zadobivaju prevlast i drže cijelo biće pod tiranijom sotonске sile. Uzvišene, plemenite namjere koje su mogle upravljati životom, bivaju zbrisane popuštanjem sebi. ...

Ujedinite se jedni s drugima tako što ćete biti odani vrlini, odani Bogu. Budite studiozni. Težite za najvišim dostignućima.

Gospodin vam preporučuje da uložite usrdne, odlučne napore da biste stekli znanje i razumijevanje koje će vas osposobiti da zauzmete svoje mjesto na uzvišenijem položaju u nebeskim dvorima. On gleda s odobravanjem na one koji budno i marljivo uče. ...

Molite se kao Daniel — triput na dan, nasamo s Bogom. Ispovijedajte svaki grijeh koji ste počinili, svaku pogrešku koju ste napravili. ... Bog kaže: “Prema tome, ispovijedajte grijeha jedan drugomu i molite jedan za drugoga da ozdravite!” (Jakov 5,16) Na taj način podižete ogradu između sebe i grijeha. Hodite u skladu s Bogom. On vam jamči da će čuti vaše iskrene molitve i odgovoriti na njih. On vas uvjerava da će vam oprostiti i prihvatiti vas. Kako možete biti jaki u tom uvjerenju! Gospodin je blizu svih koji Ga prizivaju — blizu da odgovori i blagoslovi. (*Letter 134, 1901.*)

18. lipnja

176

Uvijek odajte Bogu zaslugu za misli koje vam daje

“I objavi se tajna Danielu u noćnom viđenju. A Daniel blagoslovi Boga Nebeskoga.” (Daniel 2,19)

Daniel je potražio Gospodina kada je izišao proglas da se pobiju svi mudraci u Babilonu zato što nisu mogli reći i protumačiti san koji je kralj zaboravio. On je zahtijevao ne samo da mu protumače san, već i da mu kažu što je sanjao. ...

Čarobnjaci su bili preplašeni. Izjavili su da je kraljev zahtjev nerazuman i da nadilazi sve što je ikada od bilo koga traženo. Kralj je pobjesnio i ponio se kao svi oni koji imaju veliku moć i neobuzdane strasti. Odlučio je da svi budu kažnjeni smrću, a budući da su se Daniel i njegovi drugovi ubrajali među mudrace, i njih je trebala snaći ista sudbina. ...

Daniel je stao pred kralja i zamolio za još malo vremena da bi taj slučaj iznio pred vrhovni sud svemira, čije se odluke ne mogu dovoditi u pitanje. Kada je njegovom zahtjevu udovoljeno, Daniel je cijelu stvar izložio svojim prijateljima koji su zajedno s njim služili pravom Bogu. Oni su sve pažljivo razmotrili i na koljenima se molili Bogu da im podari silu i mudrost koja im jedina može pomoći u njihovoj velikoj potrebi. ... Poniznog srca oni su iznijeli svoj slučaj velikom Sucu zemlje. Bilo je to sve što su mogli učiniti. ...

Daniel se molio: "Tebe, o Bože otaca mojih, slavim i hvalim što si mi dao mudrost i jakost! Evo, objavio si mi ono što smo te molili, objavio si nam što kralj traži." (Daniel 2,23)

Daniel je bio ispunjen Duhom Isusa Krista i molio se da babilonski mudraci ne budu pobijeni. Kristovi sljedbenici ne posjeduju Sotonine osobine koje navode ljude da se raduju boli i patnji Božjih stvorenja. Oni imaju duh svojega Učitelja koji je za sebe rekao: "Sin Čovječji došao je da traži i spasi što je izgubljeno." (Luka 19,10) ...

"Arjok žurno odvede Daniela kralju, i reče: 'Našao sam među izgnanicima judejskim čovjeka koji će kralju kazati što san znači.'" (Daniel 2,25) ... Tada je u punoj poniznosti uma [Daniel] priznao da ta mudrost ne potječe od njega, već od Boga nebeskoga, i da mu je viđenje dano radi Božjih slugu i da bi kralj spoznao pomisli svojega srca. (*Letter 90*, 1894.)

177 **19. lipnja**

Stajati čvrsto za Boga u vrijeme krize

***"Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas i izbaviti. No ako toga i ne učini ... mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao."* (Daniel 3,17.18)**

Nabukodonozorov čudesni san doveo je do značajne promjene u njegovom razmišljanju i shvaćanjima, i neko vrijeme on se nalazio pod utjecajem straha Božjega. Ali njegovo srce još uvijek nije bilo očišćeno od oholosti, svjetovnih ambicija i želje za samouzvišenjem. Pošto je prvi utisak izbljedio, on je ponovno razmišljao samo o svojoj veličini i proučavao na koji bi se način taj san mogao preokrenuti tako da posluži njemu na čast.

Riječi "ti si glava od zlata" (Daniel 2,38), ostavile su vrlo dubok dojam na Nabukodonozorov um. Odlučio je napraviti kip koji će nadmašiti original. Tom kipu vrijednost neće opadati od glave prema stopalima, kao onome koji mu je pokazan, već će sav biti načinjen od najdragocjenijeg metala. Na taj bi način čitav kip prikazivao veličinu Babilona. Kralj je odlučio veličanstvenošću tog kipa izbrisati iz svojega uma i iz uma onih koji su čuli za san i njegovo tumačenje proročanstvo koje se odnosilo na kraljevstva koja će uslijediti nakon njega. Od blaga stečenog u ratu Nabu-

kodonozor "načini zlatan kip" (Daniel 3,1). ... A zatim je izdao proglas pozivajući sve podanike kraljevstva da se okupe na posvećenje tog kipa i da se na zvuk glazbala poklone u obožavanju.

...

Zakazani dan je došao i kada je glazba zaszvirala, golemo mnoštvo ljudi "baciše se na tlo ... klanjajući se zlatnome kipu" (Daniel 3,7). Međutim, trojica hebrejskih mladića, Šadrak, Mešak i Abed Nego (ne spominje se Daniel), nisu htjeli osramotiti Boga nebeskoga odajući štovanje tom idolu. Njihov postupak bio je prijavljen kralju. Razgnjevljen, pozvao ih je k sebi i pokušao ih prijetnjama privoljeti da se pridruže mnoštvu u obožavanju kipa. Učtivo, ali odlučno oni su izjavili da njihova odanost pripada Bogu nebeskome i da vjeruju da On ima moć da ih izbavi u času kušnje.

Kraljevom gnjevu nije bilo granica. Naredio je da se peč zagrije sedam puta jače nego što je bilo potrebno i hebrejski izgnanici su bez odgađanja bačeni u nju. Plamen je bio tako žestok da su ljudi koji su bacili Hebreje u peč izgorjeli. (*Manuscript 110*, 1904.)

20. lipnja

178

U svakoj kušnji Bog je s nama

"Sakupiše se satrapi, starješine, upravitelji i kraljevi savjetnici da vide te ljude: oganj ne bijaše nudio njihovu tijelu, kosa im na glavi neopaljena." (Daniel 3,27)

Iznenada, kraljevo lice je pobjedjelo od straha. Napregnuto se zagledao u užareni plamen i okrenuvši se k svojim dvorjanima, uznemirenim glasom upitao: "Nismo li bacili ova tri čovjeka svezana u oganj?" Odgovor je glasio: "Jesmo, kralju!" Dok mu je glas podrhtavao od uzbuđenja, vladar je uzviknuo: "Ali ja vidim četiri čovjeka, odriješeni šeću po vatri i ništa im se zla ne događa; četvrti je sličan sinu Božjemu." (Daniel 3,24.25)

Hebrejski zarobljenici govorili su Nabukodonozoru o Kristu, Otkupitelju koji treba doći, i na osnovi njihovog opisa kralj je četvrtog čovjeka u ognjenoj peći prepoznao kao Sina Božjega. Požurivši do peći, Nabukodonozor je povikao: "Sluge Boga Višnjega, iziđite i dodite ovamo!" (Daniel 3,26) Oni su poslušali i pojavili se pred tim velikim mnoštvom neozlijeđeni, pa čak ni zadah ognja nije se uhvatio za njihovu odjeću. Vjerni svojoj dužnosti,

oni su se pokazali otporni na vatru. Jedino je užad kojom su bili vezani izgorjela.

Kušnje će doći na svakoga od nas. Ne znamo koliko nas će se naći u posebnom položaju u kojem će se Božja slava tako jasno pokazati. Mi trebamo ukazivati čast svojem nebeskom Ocu. ...

Povijest će se ponoviti. U ovo vrijeme pojavit će se veliki ispit u vezi sa svetkovanjem subote. ... Slavi se lažni dan odmora, kao i veliki zlatni kip u ravnici Duri. Vođe koji tvrde da su kršćani pozivat će svijet da svetkuju lažnu subotu koju su oni uspostavili. Svi koji to odbiju bit će podvrgnuti ugnjetačkim zakonima. To je tajna bezakonja, smišljena od sotonskih sila, koju će u djelo provesti čovjek bezakonja. ...

Mi trebamo upozoriti ljude da se ne klanjaju zvijeri i njezinoj ikoni — da ne služe idolu nedjelje. Ali u obavljanju tog posla mi ne trebamo krenuti u rat protiv nevjernika. Mi jednostavno trebamo iznositi Gospodnju riječ u njezinom pravom dostojanstvu i čistoći, pred onima koji ne poznaju njezin nauk ili su ravnodušni prema njemu. ... Mi im ne trebamo govoriti da će otići u pakao ako ne svetkuju subotu iz četvrte zapovijedi. Sama istina, praćena Duhom Svetim, osvjedočit će i obratiti srca. (*Manuscript 110*, 1904.)

179 **21. lipnja**

Bog upozorava protiv oholosti

“Izagnat će te iz društva ljudi, i sa životinjama ćeš poljskim boraviti ... sedam će vremena proći nad tobom dok ne upoznaš da Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim.” (Daniel 4,22-25)

Vjerni Daniel je stao pred kralja ne da bi mu laskao, niti da bi iznio lažno tumačenje kako bi osigurao njegovu naklonost. Na njemu je počivala ozbiljna dužnost — da babilonskom kralju kaže istinu. Zato je rekao: “Gospodaru moj, ova sanja neka bude tvojim dušmanima i njezino značenje tvojim mrziteljima! Stablo koje si vidio ... to si ti, o kralju.” (Daniel 4,19-22)

Smatramo li mi babilonsko kraljevstvo nečim što je po Božjoj procjeni važnije od oruđa i odgovornosti koje je On povjerio svojem izabranom narodu na koji je došao kraj svijeta? Mi ovdje vidimo kako veliki Ja Jesam radi da bi promijenio srce čak i

jednog poganskog kralja. Postoji Stražar koji bilježi sva ljudska djela, a posebno djela onih koji trebaju predstaviti Boga primajući Njegovu svetu istinu u srce i otkrivajući je svijetu. ...

U Nabukodonozorovom je snu pravi smisao vladavine prekrasno prikazan velikom "krošnjom plodova obilnih na kojem bijaše hrane za sve i pod kojim počiva zvijerje poljsko, a na njegovim se granama gnijezde ptice nebeske" (Daniel 4,21). (*Manuscript 29*, 1895.)

Prorok Daniel je protumačio kralju san i dodao ozbiljan savjet: "Zato, kralju, neka ti bude mio moj savjet: iskupi svoje grijeh pravednim djelima i svoja bezakonja milosrdem prema siromasima, da bi ti potrajala sreća." (Daniel 4,24) ... Dvanaest mjeseci kralj je bio kušan i ispitivan. Za to vrijeme njegova djela su vagana na tezulji nebeskog Svetišta. Jednog jutra, dok je hodao po svojoj palači, "kralj govoraše: 'Nije li to taj veliki Babilon što ga ja sagrađih da mi bude kraljevskom prijestolnicom — snagom svoje moći, na slavu svoga veličanstva?'" (Daniel 4,27) Dok se kralj uznosio ispunjen osjećajem vlastite veličine, "još bijahu te riječi u ustima njegovim kad s neba dođe glas: 'Tebi se objavljuje, kralju Nabukodonozore! Kraljevstvo ti se oduzelo.'" (Daniel 4,28) (*Letter 71*, 1894.)

22. lipnja

180

Sami odlučujemo o svojoj vječnoj sudbini

***"Sada ja, Nabukodonozor, hvalim, uzvisujem i slavim Kralja nebeskoga, čija su sva djela istina, svi putovi pravda i koji može poniziti one koji hode u oholosti."* (Daniel 4,34)**

Snaga naroda i pojedinaca ne nalazi se u okolnostima i sposobnostima koje ih naizgled čine nepobjedivim, niti u njihovoj uobraženoj veličini. Jedino što ih može učiniti velikima i jakim jest Božja sila i namjera. Oni sami svojim stavom prema Njegovim namjerama odlučuju o vlastitoj sudbini. Svjetovna povijest govori o ljudskim dostignućima, njihovim pobjedama u borbi, njihovom uspjehu u postizanju svjetovne veličine. Božja povijest opisuje ljude onako kako Nebo gleda na njih. ...

Prorok Daniel je opisao kraljevstva koja će se uzdizati i propadati. Tumačeći san o velikom kipu, objavio je Nabukodonozoru

da će njegovo kraljevstvo biti zamijenjeno drugim. Njegovoj veličini i sili u Božjem svijetu dano je određeno vrijeme, a zatim će se uzdići drugo kraljevstvo koje će isto tako imati svoje vrijeme ispita i kušnji, da bi se vidjelo hoće li uzdizati jedinog istinskog Vladara, jedinog pravoga Boga. Ako to ne bude činilo, ono će nestati, njegova će slava izbljedjeti, a njegovo mjesto zauzet će treće kraljevstvo. Provjereno prema kriteriju poslušnosti i neposlušnosti, i ono će nestati, a četvrto, jako kao željezo, pokorit će narode svijeta. Ta Riječ koju je otkrio beskrajni Bog ograničenim ljudskim bićima, koja je zabilježena na stranicama proroštva a može se pratiti i na stranicama povijesti, objavljuje da je Bog onaj koji vlada. ...

Božji glas koji se čuo u prošlim vremenima, odzvanja kroz vjekove, prenosi se kroz naraštaje koje se pojavljuju i nestaju s pozornice događaja. ... Povijest i proroštvo svjedoče da Bog cijele Zemlje otkriva svijetu tajne preko svojih odabranih nositelja svjetla. ... Kada je izgubio razum, Nabukodonozor je u svojem strašnom poniženju došao do spoznaje o vlastitoj slabosti i priznao je nadmoć živog Boga. ...

Svakom pojedincu Bog je dodijelio mjesto u svojem velikom planu. Držeći se istine ili neistine, ludosti ili mudrosti, svatko ispunjava određenu svrhu koja donosi rezultate. I svatko, ovisno o tome je li se odlučio za poslušnost ili neposlušnost, određuje svoju vječnu sudbinu. Svakome je dana sloboda djelovanja i na svakome počiva odgovornost za vlastite postupke. ...

Mi ne trebamo govoriti "Bog je bio", već "Bog jest". ... Iako će kraljevi padati i narodi nestajati, duše koje se vjerom povežu s Božjim namjerama živjet će zauvijek. (*Manuscript 36, 1896.*)

181 **23. lipnja**

Bogu su još uvijek potrebni ljudi

"Ali prijašnji upravitelji, moji prethodnici, ugnjetavahu narod: svakoga su dana od njega uzimali četrdeset šekela srebra za kruh; i njihove su sluge ugnjetavale narod." (Nehemija 5,15)

Sinovi Izraelovi odvedeni su u Babilon kao roblje jer su se odvojili od Boga i nisu više smatrali svojom dužnošću da čuvaju sveta načela neiskvarena osjećajima okolnih naroda. Zbog toga

što su Ga odbacili, Bog ih je ponizio. On im nije mogao pružiti blagostanje niti ispuniti svoj Savez dok su bili nevjerni načelima koja im je dao da ih ljubomorno čuvaju, da bi bili sačuvani od postupaka i običaja poganskih naroda koji obeščašćuju Boga. ... Prepustio ih je njihovim vlastitim putovima, tako da su i nevini stradali zajedno s grešnicima u Sionu.

Ali među sinovima Izraelovim bilo je i kršćanskih domoljuba, nepokolebljivo odanih načelima, i na te privržene i vjerne ljude Gospodin je gledao s velikim zadovoljstvom. ... Oni su morali stradati zajedno s krivcima, ali upravo to ropstvo ih je, prema Božjoj promisli, dovelo na vodeće položaje. Primjer besprijeorne čestitosti koju su pokazali kao robovi u Babilonu zrači nebeskim sjajem.

Međutim, mnogi od onih koje je Gospodin izabrao pokazali su se nedostojnim povjerenja. Odvojili se od Boga i postali sebični, prepredeni i nečasni. Ipak, Daniel i njegovi drugovi, kao i Ezra i Nehemija, odigrali su sasvim suprotnu ulogu, i Gospodin je posebno blagoslovio te ljude zato što su se čvrsto zauzimali za ono što je pravo.

Nehemiju je Bog izabrao zbog njegove spremnosti da surađuje s Njim kao obnovitelj. ... On se nije dao zvesti ni iskvariti zamislima nepoštenih ljudi koji su bili unajmljeni da čine zlo. On im nije dopustio da ga zastraše kako bi zauzeo kukavički stav. Kada bi vidio da se radi na osnovi pogrešnih načela, on nije stajao sa strane kao promatrač i šutnjom odobravao. Nije ostavljao ljude u uvjerenju da ga mogu povući na pogrešnu stranu. Zauzeo je čvrst, nepokolebljiv stav za ono što je ispravno. Svojim utjecajem ni najmanje nije doprinio kvarenju načela koja je Bog uspostavio. Kojim god putem da su drugi krenuli, on je mogao reći: "A ja nisam nikada tako činio, zbog straha Božjega." (Nehemija 5,15) (*Manuscript 121, 1898.*)

Visok položaj ne ukida potrebu za molitvom

“Ah, Gospode, neka uho tvoje bude pažljivo na molitvu slugu tvoga, na molitvu slugu tvojih, koji su spremni bojati se tvoga Imena. Smjerno te molim, udijeli danas sreću sluzi svome i učini da nađe milost pred ovim čovjekom.” (Nehemija 1,11)

Nehemija, hebrejski prognanik, zauzimao je utjecajan i častan položaj na perzijskom dvoru. Kao dvorskom peharniku, bilo mu je dopušteno da boravi u kraljevoj prisutnosti. Zahvaljujući toj bliskosti i svojim velikim sposobnostima, kao i dokazanoj vjernosti, postao je kraljev savjetnik. On je bio čovjek visokih načela, nepokolebljive čestitosti i bistrog uma.

U toj poganskoj zemlji, okružen kraljevskom pompom i sjajem, Nehemija nije zaboravio Boga svojih otaca, niti narod kojem su bila povjerena sveta proročanstva. Dostojanstvo njegovog položaja nije umanjilo njegovu pobožnost niti ljubav prema braći. ... Nije se stidio svoje povezanosti s njima i s istinom. Smatrao je da mora poštovati istinu na svakom mjestu. Nije se ispričavao zbog svoje vjere koja se razlikovala od vjere na perzijskom dvoru. ...

Dani posebnih kušnji i nevolja došli su na izabrani grad. Glasnici iz Jude opisivali su Nehemiji njegovo stanje. Bio je podignut drugi hram i obnovljeni dijelovi grada, ali njegovo napredovanje je ometano, služba u hramu remećena, a narod je bio u stalnom strahu zbog činjenice da su gradski zidovi još uvijek bili u ruševinama, a vrata spaljena. Glavni grad Jude pretvarao se u pustoš, a malobrojnom stanovništvu koje se tu zadržalo život je zagorčavalo ruganje njihovih idolopokloničkih neprijatelja koji su govorili: “Gdje je vaš Bog?”

Duša ovog hebrejskog domoljuba bila je skrhana tim lošim vijestima. Tugovao je toliko da nije mogao jesti ni piti, već je danima tužio, plakao i postio. Ali kada je prvi izljev žalosti prošao, on se u svojoj boli okrenuo sigurnom Pomoćniku. Kao što kaže u svojem izvještaju: “I molio se pred Bogom nebeskim.” (Nehemija 1,4) Izlijevao je svoje srce pred Bogom. Znao je da je nesreća koja je došla na Izrael posljedica njegovog grijeha i u dubokoj poniznosti pristupio je Bogu i tražio oprost i vraćanje božanske naklonosti. Vjerno je ispovijedao vlastite grijeha i grijeha svojeg naroda.

Držeći se vjerom za božanska obećanja, Nehemija je u podnožje prijestolja milosti iznio svoju molbu da se Bog zauzme za svoj pokajani narod, obnovi njegovu snagu i ponovno sazida njegova opustošena mjesta. (*Manuscript 58, 1903.*)

25. lipnja

183

Vjera mora biti praćena djelima

"I odgovorih kralju: 'Ako je kralju po volji, i ako ti je mio sluga tvoj, pusti me da odem u Judeju, u grad grobova mojih otaca, da ga obnovim.'" (Nehemija 2,5)

Konačno, Nehemija više nije mogao prikrivati žalost koja je pritiskala njegovo srce. Neprospavane noći provedene u usrdnoj molitvi, dani ispunjeni brigom, tama sa sjenkom zadržane nade, ostavili su traga na njegovoj pojavi. Pronicavo oko vladara, naviknutog da ljubomorno štiti vlastitu sigurnost, naučilo je čitati izraze lica i uočavati pretvaranje. Vidjevši da nešto muči njegovog slugu, iznenada je upitao: "Što ti je tužno lice? Nisi li možda bolestan? Nije drugo nego je tuga u tvome srcu!" (Nehemija 2,2)

Takvo pitanje izaziva bojazan kod onoga kome je upućeno. Zar se kralj neće razgnjeviti kad čuje da su dvorjaninove misli, dok je izvana angažiran u njegovoj službi, negdje daleko s njegovim napaćenim narodom? Neće li tu krivnju platiti? A njegov plan za obnovu Jeruzalema — neće li biti odbačen? "Ja se", kaže on, "veoma uplaših" (Nehemija 2,2). Drhtavih usana i sa suzama u očima otkrio je razlog svoje tuge — grad u kojem su grobovi njegovih otaca leži opustošen, a vrata su mu spaljena. Njegove dirljive riječi pobudile su kraljevo suosjećanje ne izazivajući idolo-pokloničke predrasude. Njegovo sljedeće pitanje pružilo je Nehemiji priliku za kojom je dugo čeznuo: "Što, dakle, želiš?"

Ali Božji čovjek nije odgovorio dok nije prvo zatražio pomoć od Onoga koji je viši od Artakserksa. "Zazvah", kaže on, "Boga nebeskoga" (Nehemija 2,4). Tiha molitva koju je on onda uputio Bogu bila je ista ona koju je upućivao tjednima — da mu On dâ sreću u vezi s njegovim zahtjevom. I sada, ohrabrivši se pomišlju da ima Prijatelja, sveznajućeg i svemogućeg, koji će djelovati u njegovu korist, Božji čovjek je mirno iznio kralju svoju želju da bude oslobođen svoje službe na dvoru za neko vrijeme i da dobije dopuštenje da obnovi jeruzalemske ruševine i da taj grad

ponovno učini jakim i sigurnim. Bilo je to pitanje od golemog značenja za hebrejski grad i narod. "I dade mi kralj," kaže Nehemija, "jer dobrostiva ruka Boga moga bijaše nada mnogom" (Nehemija 2,8).

Dok je preklinjao Boga za pomoć, Nehemija nije sjedio prekrštenih ruku smatrajući da nema više nikakve brige ni odgovornosti oko toga. S razboritošću dostojnom divljenja, on je nastavio s pripremama kako bi osigurao uspjeh tog pothvata. (*Manuscript 58*, 1903.)

184 **26. lipnja**

U Božjem djelu nužno je pomno planiranje

"Ako je kralju po volji, mogao bih ponijeti pisma upraviteljima s onu stranu Rijeke, da me propuste do Judeje; i pismo Asafu ... da mi dadne drva ... za gradski bedem."
(Nehemija 2,7.8)

Pošto je njegov zahtjev naišao na tako povoljan prijam kod kralja, Nehemija se ohrabrio i zatražio pomoć koja mu je bila potrebna da bi proveo svoje planove. Da bi svojoj misiji dao dostojanstvo i autoritet, kao i da bi imao zaštitu tijekom putovanja, dobio je vojnu pratnju. Dobio je pismo od kralja za upravitelje pokrajina s druge strane Eufrata, teritorija preko kojeg je morao prijeći na putu do Judeje. Potrudio se da dobije i pismo za čuvara kraljeve šume u libanonskim planinama, u kojem mu se nalaže da osigura drvenu građu potrebnu za jeruzalemske zidine i kuće koje je Nehemija namjeravao podići.

Primjer ovog svetog čovjeka treba poslužiti kao pouka svemu Božjem narodu da se ne treba samo moliti u vjeri, već marljivo i vjerno raditi. S koliko se teškoća mi susrećemo i koliko ometamo djelovanje Providnosti samo zato što smatramo da razboritost, predviđanje i planiranje do najsitnijih pojedinosti nema mnogo zajedničkog s vjerom. ... Pomno promišljanje i zrelo planiranje i danas su bitni za uspjeh svetih pothvata kao što su bili i u Nehemijino vrijeme. ...

Nehemija ništa nije prepuštao slučajnosti. Sredstva koja nije imao tražio je od onih koji su mu ih mogli pružiti. Čitav svijet sa svojim ljepotama i bogatstvima pripada Bogu, premda je trenutano u posjedu zlih ljudi. Ako Božji sluge budu postupali mudro

i obazrivo kako bi Gospodnja dobra ruka mogla biti s njima, oni će dobiti sredstva koja su im potrebna za unapređenje Njegovog djela.

Nehemijino iskustvo u vezi s ponovnom gradnjom Jeruzalema pruža pouke koje će Božjem narodu biti potrebne do kraja vremena. A vremena su takva da zahtijevaju snažne muškarce i žene odlučnog karaktera. Pavao kaže: "Ubuduće budite jaki u Gospodinu i njegovoj silnoj moći! Obucite se u bojnu opremu Božju da se možete suprotstaviti đavolskim napadima!" (Efežanima 6,10.11) Ako radnici ne budu na oprezu, neprijatelj će se umiješati sa svojim zlom u svako dobro djelo koje bude učinjeno. Na taj način on pokušava osujetiti Božje namjere. (*Manuscript 58, 1903.*)

27. lipnja

185

Naše riječi i djela vrše snažan utjecaj

***"Jer je Ezra nastojao svim srcem proniknuti Zakon Jahvin, vršiti ga i poučavati Izraela u zakonima i običajima."
(Ezra 7,10)***

Ezra je bio jedan od Aronovih sinova, svećenik kojega je Bog izabrao za svoje oruđe da učini dobro Izraelu, da ukaže čast svećenstvu, da obnovi slavu koja je bila uvelike pomračena tijekom babilonskog sužanjsva. Ezra je bio čovjek duboke pobožnosti i svete revnosti. Bio je, osim toga, i učen i dobar poznavalac Mojsijevih zakona. Te osobine učinile su ga istaknutim čovjekom.

Ezra je bio potaknut Duhom Svetim da proučava povijesne i poetske biblijske knjige, i na taj se način upoznao sa smislom i značenjem Zakona. Tijekom godina provedenih u sužanjsvu, poznavanje Božje volje bilo je u izvjesnoj mjeri izgubljeno. Ezra je prikupio sve spise Zakona koje je uspio pronaći. On je objavljivao te spise među Božjim narodom i postao učitelj Zakona i proročanstava u proročkim školama. Čista Riječ, koju je Ezra tako marljivo naučavao, pružala je znanje koje je bilo od neprocjenjive vrijednosti u to vrijeme. ...

Neka proročanstva trebala su se uskoro ispuniti i on je marljivo tragao za svjetlom koje je jedno vrijeme bilo pomračeno. Tragao je za znanjem da bi ljude mogao poučiti kako da u svoj praktični život unesu načela iz Božje riječi. ...

Budući da je drugima želio prenijeti ono što je znao, Ezra je postao Božji glasnik i poučavao ljude oko sebe svetim načelima koja upravljaju Nebom. ... Na taj ih je način upoznao s istinom koja će postojati kroz sva vremena. ...

Dok je Ezra nastojao prenijeti drugima ono što je naučio, njegove sposobnosti za rad su rasle i razvijale se. Postao je Gospodin svjedok svijetu o tome kako izgleda biblijska istina kada se otkrije u svakidašnjem životu onoga tko je primi.

Ezrin primjer, u riječi i na djelu, vršio je snažan utjecaj jer je s njim bio Božji Duh. ... On je marljivo pripremao svoje srce za posao za koji je vjerovao da mu je dodijeljen. Istraživao je riječi koje se odnose na dužnosti Božjeg izabranog naroda, i pronašao svečanu prisegu kojom se narod obvezao da će slušati Božje riječi, kao i obećanje o Božjim blagoslovima nad onima koji poslušaju. ...

Svatko od nas ima određeni posao koji treba obaviti i to se može postići jedino posvećenim naporima. Hoćemo li dopustiti da Ezrin primjer izvrši utjecaj i na nas osobno i pouči nas kako da primijenimo svoje poznavanje Pisma? (*Letter 100*, 1907.)

186 **28. lipnja**

Isus prima i brani duše koje se kaju

“Anđeo Jahvin reče Satanu: ‘Suzbio te Jahve, Satane! Suzbio te Jahve koji izabra Jeruzalem! Nije li on glavnja iz ognja izvučena?’” (Zaharija 3,2)

Sotona tvrdi da polaže pravo na one koji su nekad stajali pod njegovom zastavom ali su se okrenuli od grijeha živom Bogu i predali svoju bespomoćnu dušu Isusu. Svi koji vjerom prihvaćaju Kristove zasluge imaju Božje sigurno obećanje da će učiniti mir s Njim. ...

Dopušteno je da na Božji izabrani narod dolaze kušnje. U izvještajima nalazimo izraze: “Bog je kušao Abrahama”, “Bog je kušao sinove Izraelove”. To znači da je Gospodin dopustio Sotoni da ih kuša kako bi se njihova vjera mogla pokazati na čast i slavu kada sud bude zasjedao, i kada se svakoj osobi bude sudilo prema djelima učinjenim u tijelu. Bog poznaje svako srce, svaku pobudu, svaku pomisao srca, ali On dopušta Sotoni da kuša, ispituje i provjerava one koji vjeruju u Njega kako bi se otkrila njihova vjera i pouzdanje u Boga. ...

Gospodin mrzi grijeh, ali ljubi svakog grešnika koji se kaje i vjeruje, oprašta mu grijeh i uzima ga pod svoju zaštitu i vlast. Sotona je za petama svakoj duši, ali svaka kušnja kojoj je dopušteno da dođe na djecu kojoj Bog pokazuje svoju ljubav koja prašta, On priprema put izbavljenja kako ne bi bila iskušana više nego što mogu podnijeti. ...

“Potom mi pokaza Jošuu, velikog svećenika, koji mu stajaše s desna da ga tuži.” (Zaharija 3,1). Sotonin posao ovdje je jednostavno definiran kao suprotstavljanje Kristovim zaslugama. ... Kada Krist stane između duše koja se kuša i Sotone, neprijatelj je ljut i počinje iznositi mnoštvo optužbi i kleveta, izjavljujući da je Krist nepravedan zato što štiti tu dušu i podiže svoju zastavu nasuprot njemu. ...

U prisutnosti svjetova koji nisu pali i čitavog svemira, u prisutnosti ljutog neprijatelja koji ih je obukao u haljine moralne nečistoće zahtijevajući da budu predani u njegove ruke, Isus odgovara na zlonamjerne optužbe koje Sotona iznosi pred Bogom dan i noć. Onima koji su stajali pred njim, pažljivo pratili spor i bili svjedoci Sotonine odlučnosti da uništi pravedne, Isus se obratio riječima: “Skinite s njega te prljave haljine!” I reče mu: ‘Evo, skidam s tebe tvoju krivicu i odijevam te u dragocjenu haljinu.’” (Zaharija 3,4) (*Manuscript 27, 1894.*)

29. lipnja

187

Cijelo Nebo sluša naše hvalospjeve i zahvaljivanje Bogu

“Ali kad se razgovaraju oni koji se Boga boje, Jahve pazi, sluša ih, i to se pred njim piše u knjigu spomenicu u korist onih koji se boje Jahve i štiju Ime njegovo.” (Malahija 3,16)

Riječima proroka Malahije opisane su dvije vrste svjedoka. O jednoj od njih je zapisano: “‘Teške su besjede vaše protiv mene’ — govori Jahve. ... Govorili ste: ‘Zaludu je Bogu služiti i kakva je korist što njegove čuvamo propise i žalosni hodimo pred Jahvom nad Vojskama.’” (Malahija 3,13.14) Ove riječi opisuju one od kojih se očekivalo da bolje prikažu dragocjenu istinu, da budu primjer onima koji su im se tek pridružili u vjeri. Za sve koji Ga slijede Gospodin je pripremio bogate nebeske darove. On je zapovjedio da

oni koji Ga slijede ne hodaju u tami, već da imaju svjetlo života. ... Gospodin ne poziva svoje vjerne, poslušne sljedbenike da prolijevaju suze nad oltarom, već da hode radosno i zadovoljno. ...

Malahija se odvrća od te mračne slike koju Sotona podmeće onima koji tvrde da su sljedbenici Isusa Krista jer je to kleveta Božjeg očinskog karaktera. Sotona je uokvirio tu sliku za jadne, nevjerne, ožalošćene duše, i one su je objesile u hodnike svoje duše kako bi mogle neprekidno zuriti u nju. Ali Gospodin iznosi drugačiju sliku koju treba gledati svatko tko vjeruje. "Ali kad se razgovaraju oni koji se Boga boje, Jahve pazi, sluša ih." (Malahija 3,16) ...

Promatraju li vjernici koji se sastaju u svojim malim zajednicama u skromnim crkvama ili privatnim kućama često tu sliku koju je uokvirio Jahve nad vojskama? ... Kako ohrabrujuće djeluje ta slika na kojoj je Gospodin prikazan kako se saginje i sluša svjedočanstva svojih vjernih! Kakav bi to trebao biti poticaj za nas da razmišljamo o činjenici da je čitav svemir prikazan kako sa zadovoljstvom sluša riječi kojima se Božje ime veliča na Zemlji. ...

Riječi koje Bog i anđeli slušaju sa zadovoljstvom jesu riječi zahvalnosti za veliki Dar koji je darovan svijetu u jednorodnom Sinu Božjem. Svaka riječ hvale za blagoslov svjetla istine koja dolazi u obliku poruka opomene i otklanja tamu zabluda, zapisana je u nebeskim izvještajima. (*Manuscript 32*, 1894.)

188 **30. lipnja**

Pouke iz svete povijesti

"Sve se to njima dogodilo da bude za primjer, a napisano je za opomenu nama kojima je zapalo da živimo u posljednjim vremenima." (1. Korinćanima 10,11)

Pouke dane u starozavjetnom dijelu Pisma isto su tako Kristova riječ kao i pouke Novog zavjeta. Krist je isto tako nedvojbeno bio Otkupitelj čovječanstva u danima kada je pisan Stari zavjet, kao i kada je došao u ljudskom obličju. On je starim Izraelcima dao isto tako povoljnu priliku da grade svoje spasenje, kao i onima koji su slušali Njegove riječi.

Karakter koji se oblikuje po ugledu na božanski jedino je blago koje ljudi mogu ponijeti s ovoga svijeta na onaj koji će doći.

Karakter kakav je oblikovan na ovome svijetu određuje čovjekovu sudbinu u vječnosti. Ono što je vrijedno u životu na ovom svijetu, imat će vrijednost i u svijetu koji će doći. Budućnost jedne osobe određena je onim čime dopušta da se utječe na nju. Ako netko njeguje naslijeđene sklonosti prema zlu prepuštajući se tjelesnim željama, apetitu i strastima, on neće moći ući u Božje kraljevstvo. Ali onaj tko potiskuje sklonosti prema zlu, tko je spreman da bude vođen Duhom Isusa Krista, bit će preobražen. ...

Kristov karakter ogledao se u Abelu, Noi, Šetu, Henoku, Abrahamu, Josipu, Mojsiju, Jošui, Samuelu, Davidu i mnoštvu onih za koje će izvještaji pokazati da imaju karakter kakav Bog može prihvatiti. (Kao primjer) dan nam je i Kajin i svi oni koji svoj karakter grade nasuprot istini, vjernosti, poslušnosti i pravednosti. Svi će se pokazati ili kao članovi Kajinove, ili kao članovi kraljevske obitelji. ... Čistoća i svetost dolaze jedino od Krista. ...

Mi trebamo slušati Kristov glas koji je govorio prigodom stvaranja svijeta, koji se javljao iz stupa od oblaka, jer naša vječna dobrobit ovisi o poslušnosti prema Božjem glasu. Budimo obazrivi. Nemojmo propustiti ništa što je Krist preko svetih ljudi iz starine dao za dobrobit svakog naraštaja.

Sve što je Božji um isplanirao, što je Njegova ruka dotaknula, pretočeno je u pouke za nas na svršetku svijeta. Što je bilo, ponovno će biti. Kristove riječi odobravanja ili neodobravanja odjekuju kroz vrijeme. Naši duhovni i vječni probici povezani su s činjenicama koje su nam predočene. Gospodin misli ono što govori i govori ono što misli. (*Letter 34, 1899.*)

SRPANJ

Kristovo kušanje

189 1. srpnja

Da bismo odoljeli Sotoninom lukavstvu treba nam neprestana molitva

“Isus, pun Duha Svetoga, vrati se s Jordana, i odvede ga Duh u pustinju.” (Luka 4,1)

Zbog čega je Krist na početku svoje javne službe bio odveden u pustinju da bi bio kušan? Duh Ga je tamo poveo i On je otišao ne u svoje, već u naše ime — da bi pobijedio za nas. U tome nije bilo nikakve prisile. Kao onaj koji je stao na čelo palog roda, bio je vođen Duhom da bi bila okušana Njegova ljudska narav.

Krist je tada, kao i uvijek, bio u savršenom skladu s Ocem. Trebao je biti kušan i provjeren kao predstavnik ljudskog roda. Duh Ga je poveo u pustinju da se sretne s neprijateljem osobno i da pobijedi onoga koji je tvrdio da je vladar nad kraljevstvima ovoga svijeta.

Iako je u pustinji postio, Krist je bio neosjetljiv na glad. Zauzet neprestanom molitvom Ocu u pripremi da se suprotstavi neprijatelju, uopće nije osjećao napade gladi. Provodio je vrijeme u usrdnoj molitvi, ograđen Božjom prisutnošću. Tražio je snagu da bi se suočio s protivnikom i obećanje da će primiti milost kako bi proveo u djelo sve što je poduzeo u ime čovječanstva. Pomisao na sukob koji je bio pred Njim učinila Ga je nesvjesnim svega ostalog i Njegova duša hranila se Kruhom života, kao što će se i danas nahraniti duše koje se u kušnji obrate Bogu za pomoć. On se hranio istinom koju je trebao prenijeti ljudima, istinom koja ima silu da ih oslobodi od Sotoninih kušnji. Vidio je kako se slama Sotonina sila nad onima koji bivaju kušani. Vidio je sebe kako liječi bolesne, tješi beznadne, hrabri klonule duhom i propovijeda Evanđelje siromašnima obavljajući zadaću koju Mu je Bog povjerio — i uopće nije bio svjestan osjećaja gladi sve dok se nije navršilo četrdeset dana Njegovog posta. ...

Krist je u pustinji, jedino društvo su Mu divlje zvijeri, a sve oko Njega čini da postane svjestan svoje ljudske naravi. Iznenada

se pred Njim pojavljuje anđeo, naizgled jedan od onih koje je nedavno vidio, i obraća Mu se riječima: "Ako si zaista Sin Božji, naredi da ovo kamenje postane kruh." (Matej 4,3) U riječima "ako si zaista Sin Božji" krije se nagovještaj sumnje. Te riječi odzvanjaju gorčinom u [Sotoninom] umu. Ton njegovog glasa odaje potpuno nevjerovanje. (*Letter 159, 1903.; Manuscript Releases, sv. 21, 8,9*)

2. srpnja

190

Krist nije ulazio u raspravu sa Sotonom

"Dok jak čovjek, dobro naoružan, čuva svoj dvor, sigurno je imanje njegovo." (Luka 11,21)

On [Sotona] se rugao pomisli da bi Krist, Veličanstvo Neba, mogao biti ostavljen u pustinji da pati od gladi. Zar bi se Bog tako ponio prema svojem Sinu? Zar bi Ga ostavio u pustinji punoj zvijeri, bez hrane, bez društva, bez utjehe? On vješto podmeće misao kako Bog uopće nije htio da se Njegov Sin nađe u takvom položaju. ...

Riječi koje su se čule s Neba: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao" (Matej 3,17), još uvijek su odzvanjale u Sotoninim ušima. Ipak je Krista odlučio navesti da posumnja u to svjedočanstvo. Te Božje riječi bile su za Krista potvrda Njegove božanske misije. ... Sotonina namjera bila je da Ga navede da ipak posumnja u njih. Sotona je znao da bi mu pobjeda u čitavom tom sukobu bila osigurana samo ako bi uspio poljuljati Kristovo povjerenje u Boga. Tada bi Ga mogao svladati. Nadao se da će u trenutku potištenosti i teške gladi Krist izgubiti vjeru u svojeg Oca i učiniti čudo u svoju korist. Da je to učinio, plan spasenja bi propao.

Ali Krist, Božji Sin, odgovara: "Pisano je: 'Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.'" (Matej 4,4) Krist je bio upozoren da ne ulazi u raspravu sa Sotonom. Premda ga je prepoznao od prvog trenutka, nije dopustio da ga uvuče u polemiku. Ojačan sjećanjem na glas s Neba, počivao je u Očevoj ljubavi. Nije se htio nagađati s kušačem.

Sotona je prvog Adama iskušao u Edenskom vrtu. Adam se upustio u razgovor s neprijateljem i time mu dao prednost. Sotona je nad Adamom i Evom upotrijebio svoju hipnotičku moć, a

isto je pokušao i s Kristom. Međutim, kada je Krist naveo riječi iz Svetoga pisma, znao je da nema nikakvih izgleda za pobjedu.

Sotona je Kristu prišao nadajući se da će izvojevati pobjedu. Mislio je da ima svaku prednost nad Njim, ali je bio svladan Spasiteljevom krotkošću, poniznošću i oslanjanjem na Božju riječ. Krotak i ponizan, naizgled bespomoćan, Krist je bio snažniji od jakog naoružanog muškarca (vidi Luka 11,21). O, kako Ga je Sotona pokušavao navesti da sagriješi protiv Boga! Ali njegovi napori nisu mogli poljuljati Krista u Njegovoj vjernosti.

Naš Spasitelj je primio otkrivenje s Neba, a ipak se nije uzvisio. ... Neprijatelj je vješt i vrlo drzak, ali nije nepobjediv. On je snažan i naoružan, ali ako se budemo držali blizu Začetnika našeg spasenja koristeći se oružjem koje nam je On dao, zadobit ćemo pobjedu. (*Letter 159, 1903.; Manuscript Releases, sv. 21, 9,10*)

191 3. srpnja

Nikakva kušnja nije mogla navesti Spasitelja da sagriješi

“Za Sina, naprotiv, veli: Prijestolje tvoje, Bože, postoji vječno, i: Žezlo je pravde žezlo tvoga kraljevskog dostojanstva.” (Hebrejima 1,8)

Krist je u pustinji trpio kušnje koje nadilaze ljudsku moć razumijevanja. Tu se On neposredno suočio s prepredenošću Sotone, palog anđela. Neprijatelj je Spasitelju pristupio na isti način kao Adamu i Evi u Edenu. Počeo je s osporavanjem Kristovog suvereniteta. Ako si Ti Božji Sin, rekao je, dokaži mi to. ...

Sotona je dobro znao tko je Krist, jer kad je Spasitelj otišao u gadarski kraj, zli duhovi koji su opsjeli dva bijesna muškarca, povikali su: “Što hoćeš od nas, Sine Božji? Jesi li došao ovamo da nas mučiš prije vremena?” (Matej 8,29) Dok je Krist prolazio provjeru kao drugi Adam, ljepota Njegovog karaktera isijavala je iz ljudskog obličja kojim je bio zaogrnut. U Njegovoj ljudskoj naravi Sotona je mogao sagledati slavu i čistoću Svetoga s kojim se družio u nebeskim dvorovima. Dok je promatrao Krista, u njegovom umu javila se slika njega samog kakav je tada bio. U to vrijeme on je posjedovao ljepotu i svetost. Želja za samouzvišenjem navela ga je da teži za višim položajem od onoga koji je

zauzimao Krist. Ali nije uspio u tome. Hoće li sada, kada je Krist preuzeo na sebe oslabljenu ljudsku narav, uspjeti ostvariti svoje planove? Znao je da bi svijet u potpunosti pao pod njegovu vlast samo kad bi uspio navesti Krista da odustane od vjernosti Ocu makar u najmanjoj pojedinosti. Tada bi mogao vladati kao što samo on u svojoj izmijenjenoj duhovnoj naravi može vladati. Ali Onaj koga je Sotona pokušao nadjačati bio je Gospodar Neba i svi kušačevi naponi bili su uzaludni. Kada je uvidio da neće pobijediti, u njemu se rasplamsala žestoka mržnja. ...

Tada je Sotona poveo Krista na vrh hrama i rekao Mu da se baci dolje. ... Pokušao Ga je navesti da se prepusti grijehu ohole samouvjerenosti podsjećajući Ga na službu anđela. Ali nikakva kušnja nije mogla navesti Spasitelja da prihvati izazov kušača. ...

Neprijatelj je imao moć da Krista vodi kamo god je htio, jer vidimo da Ga je potom odveo na vrlo visoku planinu odakle Mu je pokazao sva svjetska kraljevstva i njihovu slavu. ... A onda je slava zasjala kroz ljudsku narav i pali anđeli su pred sobom ugledali proslavljenoga Krista kako govori: "Odstupi, sotono!" (Matej 4,10) ...

Kao zapovjednik nebeske vojske, Krist je naviknuo da Mu anđeli služe. U bilo kojem trenutku Njegovog života na Zemlji, On je mogao zatražiti od Oca da Mu pošalje dvanaest legionara anđela. Ali nikakva nagodba, nikakva kušnja da upotrijebi svoje božanske prednosti nije Ga mogla navesti da odstupi od staze na koju Ga je Bog postavio. (*Letter 7*, 1900.)

4. srpnja

192

Krist je dokazao da možemo držati zapovijedi

***"Ako si zaista Sin Božji, naredi da ovo kamenje postane kruh."* (Matej 4,3)**

Da Njegova božanska narav nije bila zaogrnutna ljudskom, Krist se ne bi mogao povezati s ovim palim rodом i postati njegov Otkupitelj. Da bi nas doista mogao spasiti, morao se upoznati sa snagom svih naših kušnji, morao je proći kroz sve ispite i nevolje kroz koje smo i mi pozvani da prolazimo. ... Sotona, moćni neprijatelj zbačen s Neba, dugo je tvrdio da ima vlast nad Zemljom. Međutim, Krist ga je došao poraziti kako bismo i mi mogli božanskom milošću izvojevati pobjedu nad neprijateljem duša. Stojeći

na čelu čovječanstva, Krist je savršenom poslušnošću pokazao svemiru da ljudska bića mogu vršiti Božje zapovijedi.

U svakoj prigodi — u dobru i u zlu — bez obzira na to je li bio prihvaćen ili odbačen, je li se nalazio na svadbenoj svečanosti ili u pustinji gdje je trpio napade gladi, Krist je ostao vjeran svakoj odredbi Božjeg zakona i pružio nam primjer savršenog života. Izdržao je svaku teškoću koja pogađa siromašne i nesrećene. Podnosio je umor i glad ne učinivši grijeh. On poznaje svaku teškoću u kojoj se možemo naći. Od djetinjstva do zrelog doba On je polagao ispit poslušnosti.

Kada je otišao u pustinju da bude kušan, bio je vođen Duhom Božjim. On nije prizivao kušnju. Pošao je u pustinju da bi bio sam, da bi razmišljao o svojem poslanju i djelu. Postom i molitvom trebao se pripremiti za krvlju poprskanu stazu kojom je morao proći. Ali Sotona je znao kamo se Spasitelj uputio i pomislio da je to najbolji trenutak da Mu priđe. Slab i omršavio od gladi, umoran i iscrpljen duševnom patnjom, Kristovo “je lice bilo neljudski iznakaženo te obličjem više nije naličio na čovjeka” (Izaija 52,14). Sada se Sotoni ukazala prilika. Sada je pomislio da bi mogao nadvladati Krista.

Prva kušnja ticala se apetita. Kao odgovor na molitvu, Spasitelju je prišao netko u obličju anđela s Neba tvrdeći da ga Bog šalje da objavi kako je Kristov post završen. Spasitelj je obnevidio od gladi. U trenutku kada se Sotona iznenada pojavio pred Njim, On je žudio za hranom. Pokazujući prema kamenju koje je bilo razbacano po pustinji i podsjećalo na hljebove kruha, kušać je rekao: “Ako si zaista Sin Božji, naredi da ovo kamenje postane kruh.” (Matej 4,3) (*Manuscript 155*, 1902.; *Sermons and Talks*, 217, 218)

193 5. srpnja

Krist je dočekao kušnju riječima iz Svetoga pisma

“Pisano je: ‘Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.’” (Matej 4,4)

Iako se [Sotona] pojavljuje kao anđeo svjetla, njegove uvodne riječi odaju njegov pravi karakter: “Ako si zaista Sin Božji.” (Matej 4,3) Tu se krije nagovještaj sumnje. Da je Isus postupio prema Sotoninom prijedlogu, bilo bi to prihvaćanje sumnje. Sotona je

znao da bi pobjeda u čitavom tom sukobu pripala njemu kad bi se Kristovo povjerenje u Boga moglo poljuljati. Nadao se da će pod pritiskom potištenosti i teške gladi Krist izgubiti vjeru u Oca i učiniti čudo u svoju korist.

Bez borbe sa sobom, Isus ne bi mogao mirno slušati starog varalicu. Ali Božji Sin nije trebao dokazivati svoje božanstvo Sotoni. On je kušača dočekao riječima iz Pisma: "Pisano je: 'Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.'" (Matej 4,4) U svakoj kušnji oružje Njegovog vojevanja bilo je Božja riječ.

Kada je Krist rekao kušaču: "Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih", On je ponovio riječi koje je prije više od tisuću četiristo godina uputio Izraelu. I te iste riječi zapisane su kao upozorenje nama. Mi treba voditi prisne razgovore s Onim koji nam daje život, koji pokreće naše srce i održava naše bilo. Bog daje dah životni svakom članu svoje velike obitelji ovdje na Zemlji. On zaslužuje vaše iskreno poštovanje, vašu svesrdnu predanost. Kada pomislite što je sve učinio za vas, kako možete da Ga ne ljubite? On je dao svojega Sina kao otkup za grijeha da biste vi mogli biti prihvaćeni pred Bogom.

Kada bi ljudi spoznali da Bog polaže pravo na njih, ne bismo gledali te užasne grijeha koji su danas tako uobičajeni, niti bismo slušali o njima. Ne bismo čitali o ubojstvima, o nemoralu i nasilju o kojima novine svakodnevno pišu. Ali kao u pretpotopno vrijeme, stanovnici današnjeg svijeta skoro u potpunosti zaboravljaju na Boga i Njegov Zakon. (*Manuscript 155, 1902.; Sermons and Talks, 218*)

Kada Sotona svojom prepredenošću zavlada ljudskim umom, zavodljivi utjecaji se primaju kao da potječu s Neba. Ako se tim prijevarama dopusti da uđu među nas, mnoge će duše biti uhvaćene u zamku prije nego što postane jasno da one ne potječu od Boga, već od neprijatelja svake pravednosti. (*Manuscript 37, 1903.; The Upward Look, 135*)

Kristovo poslanje moglo se ispuniti samo kroz patnju

“Ako si zaista Sin Božji, baci se dolje, jer je pisano: ‘Naredit će svojim anđelima za tebe da te nose na rukama, da ne bi gdje nogom udario o kamen.’” (Matej 4,6)

Druga kušnja ticala se drske, ohole samouvjerenosti. ... Sotona sada pretpostavlja da se s Isusom sreo na Njegovom tlu. Lukavi neprijatelj sam navodi riječi koje izlaze iz Božjih usta. On očito pokazuje da je upoznat s Pismom. Ali kad navodi obećanje: “Naredit će svojim anđelima za tebe”, on izostavlja riječi “da te čuvaju na svim putima tvojim” (Psalam 91,11), to jest na svim putovima po Božjem izboru. Međutim, Isus nije skretao sa staze poslušnosti. Nije želio prisiliti Providnost da Mu pritekne u pomoć jer nam u tom slučaju ne bi pružio primjer povjerenja i pokornosti. Nikad On nije učinio čudo u svoju korist. Sva Njegova čudesna djela bila su učinjena u korist drugih. Isus je izjavio pred Sotonom: “Također je pisano: ‘Ne kušaj Gospodara, Boga svojega!’” (Matej 4,7) Bog će sačuvati sve koji hodaju stazom poslušnosti, ali skrenuti s te staze znači zalutati na Sotonino tlo. Tu ćemo sigurno pasti. ...

Isus je izišao kao pobjednik i iz druge kušnje, i sada Sotona pokazuje svoj pravi karakter tvrdeći da je on bog ovoga svijeta. Pošto je postavio Isusa na visoku planinu, učinio je da pred Njim prođu sva svjetska kraljevstva u svoj svojoj slavi u panoramskom prikazu. Isusove oči, koje su doskora počivale samo na prizorima sumornosti i pustoši, sada su promatrale prizor nenadmašne ljepote i blagostanja. A onda se začuo kušačev glas: “Dat ću ti svu vlast nad njima i raskoš koja im pripada, jer je meni predana i dajem je komu hoću. Dakle, sva će pripasti tebi ako mi se pokloniš.” (Luka 4,6.7)

Kristovo poslanje moglo se ispuniti samo u patnji. Pred Njim je bio život žalosti, teškoća i sukoba, a na kraju i sramna smrt. Sada Mu se ukazala prilika da sebe poštedi te strašne budućnosti time što bi priznao Sotoninu nadmoć, ali to bi značilo doživjeti poraz u toj velikoj borbi. Zato Krist odgovara kušaču: “Odstupi, sotonu, jer je pisano: ‘Gospodaru, Bogu svome, klanjaj se i njemu jedinom služiti!’” (Matej 4,10) Kristovo božanstvo je bljesnulo kroz napaćenu ljudsku narav. Sotona nije imao sile da se

odupre zapovijedi da se udalji. Ponižen i razjaren, morao se povući iz prisutnosti Otkupitelja svijeta. (*Manuscript 155, 1902.; Sermons and Talks, 218,219*)

7. srpnja

195

Otkupitelj utješén nakon što je izdržao kušnju

“Tada ga ostavi đavao, a pristupiše anđeli te su mu služili.” (Matej 4,11)

Kada se neprijatelj udaljio, Isus je iscrpljen pao na zemlju. Izdržao je kušnju, ali sada je bez svijesti ležao na bojnóm polju. Čija ruka se tu našla da Mu pridrži glavu? Kakva Mu je pažnja i briga ukazana kako bi obnovio snagu? Hoće li biti ostavljen tu da umre nakon što je izvojevao pobjedu? O, ne. Nebeski anđeli pratili su taj sukob s najvećim zanimanjem, i sada su došli poslužiti Božjem Sinu dok je On ležao kao na samrti. Bio je okrijepljen hranom i utješén porukom o Očevoj ljubavi, kao i uvjeravanjem da cijelo Nebo slavi Njegovu pobjedu. Vratio se iz pustinje da bi s velikom silom objavljivao svoju poruku o milosti i spasenju.

A što bi bilo da je pobijedio Sotona? Kakvu bismo nadu mi imali? Krist je došao da bi svjetovima koji nisu pali, anđelima i ljudima otkrio da u Božjem zakonu nema nijedne odredbe koju mi nismo u stanju poslušati. On je došao ljudima predstaviti Boga. Udovoljio je svakom zahtjevu kojem smo i mi pozvani udovoljiti. (*Manuscript 155, 1902.; Sermons and Talks, 219,220*)

Ljudima u sukobu sa Sotonom na raspolaganju stoji sva pomoć koju je i Krist imao. Oni ne moraju biti svladani. Mogu nadmoćno pobjeđivati zbog Onoga koji ih je zavolio i dao svoj život za njih (vidi Rimljanima 8,37). ... Božji Sin se u svojoj ljudskoj naravi borio s istim žestokim, naizgled nesavladivim kušnjama koje i nas salijeću — s kušnjom da popusti apetitu, da se odviše smjelo izlaže opasnosti kad Bog to ne traži i da se pokloni bogu ovoga svijeta, da žrtvuje vječno blaženstvo zbog oćaravajućih zadovoljstava ovog života. Svatko će biti okušán, ali Rijeć objavljuje da mi nećemo biti kušani više nego što možemo podnijeti. Mi se možemo oduprijeti lukavom neprijatelju i poraziti ga.

Svaka duša mora zadobiti Nebo i izbjeći pakao. Anđeoska bića potpuno su spremna da priteknu u pomoć svakoj duši koja se kuša i provjerava. On, Sin vjećnoga Boga, izdržao je ispit i

odolio kušnji u naše ime. Križ s Golgote jasno se uzdiže pred svakom dušom. Kada svaki slučaj bude razmotren na sudu i kada budu prepušteni patnji oni koji su prezirali Boga i svojom Ga neposlušnošću obeščastili, nitko neće imati nikakvog izgovora, jer nitko nije morao poginuti. Svima je prepušteno da sami izaberu tko će biti njihov vladar, Krist ili Sotona. Sva pomoć koju je Krist primio stoji na raspolaganju svakome tko prolazi kroz tu veliku kušnju. (*Letter 116*, 1899.)

196 8. srpnja

Anđeli su prisutni u trenucima kušnje

“Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putima tvojim. Na rukama će te nositi da se ne spotakneš o kamen.” (Psalam 91,11,12)

Izričito se kaže da Sotona radi u sinovima neposlušnosti (vidi Efežanima 2,2). Ne samo da ima pristup njihovom umu, već djeluje i preko njihovog utjecaja, svjesnog ili nesvjesnog, kako bi i druge naveo na istu neposlušnost. Ako zli anđeli imaju takvu moć nad ljudima koji se protive Bogu, koliko veću moć imaju dobri anđeli nad onima koji Mu žele biti poslušni. Kada povjerenje ukažemo Isusu Kristu, pretvarajući poslušnost u pravednost, Božji anđeli rade na našem srcu da bi nas učinili pravednima. ...

Anđeli su prišli i služili našem Gospodinu u pustinji kušnji. Nebeska bića bila su s Njim dok je bio izložen napadima sotonskih sila. Ti napadi su bili puno okrutniji od svih kroz koje je itko od nas morao proći. Sve je stavljeno na kocku radi ljudskog roda. U tom se sukobu Krist nije koristio čak ni svojim riječima, već se oslonio na “pisano je”. Kristova ljudska narav bila je opterećena više nego što će bilo tko od nas ikada saznati.

Knez života i knez tame suočili su se u strašnom sukobu, ali Sotona nije uspio steći ni najmanju prednost, ni u riječi, ni na djelu. To su bila stvarne kušnje, a ne pretvaranje. Krist “je sam trpio i bio kušan” (Hebrejima 2,18). Bili su prisutni i nebeski anđeli i držali podignutu zastavu kako Sotona ne bi mogao prestopiti granicu i nadvladati Kristovu ljudsku narav. U posljednjoj kušnji s kojom je suočio Krista, ponudio Mu je mogućnost da dobije sav svijet sa svom njegovom slavom ako se pokloni onome koji je tvrdio da ga Bog šalje. Krist je tada morao izdati svoju

zapovijed. Morao je pokazati svoju vlast nad svim sotonskim silama.

Božanstvo je bljesnulo kroz Njegovu ljudsku narav i Sotona je bespogovorno odbijen. "Odstupi, sotonu", rekao je Krist. ... To je bilo dovoljno. Sotona dalje nije mogao ići. Anđeli su služili Spasitelju. Donijeli su Mu hranu. Surovost tog okršaja nijedan ljudski um nije u stanju pojmiti. U pitanje je bila dovedena dobrobit čitavog ljudskog roda i samoga Krista. Jedna pogrešna riječ s Kristove strane, jedan ustupak i Sotona bi polagao pravo na ovaj svijet. Tada bi on, knez sila tame, kako je mislio, uspostavio svoja pravila. Pred Kristom se pojavio anđeo s Neba jer je sukob bio završen. Ljudska snaga samo što Ga nije izdala. Ali cijelo Nebo je pjevalo pjesmu vječne pobjede. (*Letter 116*, 1899.; *Selected Messages*, sv. 1, 94,95)

9. srpnja

197

Božja sila omogućuje nam pobjedu

***"Njegova božanska snaga obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći."* (2. Petrova 1,3)**

Mi trebamo posjedovati znanje. Kada vidim slike na kojima je Sotona u trenutku kada prilazi Kristu u pustinji, prikazan u obličju groznog čudovišta, uvijek pomislim kako malo ti umjetnici poznaju Bibliju! Prije pada Sotona je bio prvi do Krista, najzvišeniji anđeo na Nebu. Suludo je onda pretpostaviti da bi on Kristu u pustinji prišao u nekakvom takvom obličju kao na ilustraciji *Igra života* (*The Game of Life*). Neki su vidjeli tu sliku. Spasitelj, nakon što je postio četrdeset dana i četrdeset noći, "na kraju ogladnje" (Matej 4,2). Tada se pred Njim pojavio Sotona. On je došao kao prekrasni anđeo s Neba tvrdeći da ga Bog šalje da objavi kako je Spasiteljev post završen. "Ako si zaista Sin Božji," rekao je, "naredi da ovo kamenje postane kruh" (Matej 4,3). Ali u Sotoninom nagovještaju sumnje Krist je prepoznao neprijatelja čijoj se sili na Zemlji došao oduprijeti. On nije prihvatio izazov, niti je bio pokrenut kušnjom. ...

Krist se držao svake riječi Božje i odolio je. Kada bismo i mi u vrijeme kušnje zauzeli takav stav, odbijajući koketiranje s kuš-

njom i raspravljanje s neprijateljem, imali bismo isto takvo iskustvo. Upravo kada prestanemo pregovarati s đavolom, mi pobjeđujemo. Svatko od nas pojedinačno treba znati da se upravo nalazi u ratu, zauzeti se za ono što je pozitivno u Božjim očima i toga se držati. Tada će nas, kao što je obećano, Njegova božanska snaga obdariti "svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći" (2. Petrova 1,3).

Moguće je imati udjela u božanskoj naravi. Mi ćemo biti kušani na različite načine, ali ne smijemo zaboraviti da je već osigurano sve što nam je potrebno da bismo odoljeli. ... Oni koji vjeruju u Krista postaju dionici božanske naravi i posjeduju silu kojom se mogu poslužiti u svakoj kušnji. Oni neće pasti i biti ostavljeni da dožive poraz. U vrijeme probe oni će se pozvati na obećanja i time uteći od pokvarenosti koja kroz požudu vlada u svijetu (vidi 2. Petrova 1,4).

Mi mislimo da nas to što smo zauzeli takav stav u svijetu puno stoji, i to je točno. Ali koliko je naše spasenje stajalo čitav svemir? Da bi nas učinilo dionicima božanske naravi, Nebo je dalo svoje najskupocjenije blago. Božji Sin je odložio svoju kraljevsku odjeću i krunu i došao na Zemlju kao malo dijete. (*Manuscript 9a*, 1908.)

198 10. srpnja

Svaka kušnja kojoj odolimo dragocjena je pobjeda

"Blago svakome koji se Jahve boji, koji njegovim hodi stazama! Plod ruku svojih ti ćeš uživati, blago tebi, dobro će ti biti." (Psalam 128,1.2)

Vi trebate pokazati svijetu svoju namjeru da budete stanovnik Raja. Neka nijedan nemaran, nevažan izraz ne prijeđe preko vaših usana. Ono što kažete u svijetu imat će posebnu težinu ako to odgovara onome što govorite u crkvi. Vaš stav, vaše riječi, vaš duh ostavljaju trajan dojam na one s kojima se družite. ...

Sotona svakoj duši nudi kraljevstva ovoga svijeta u zamjenu za pokoravanje njegovoj volji. To je bio taj veliki izazov koji je on uputio Kristu u pustinji kušnji. I tako on govori Kristovim sljed-

benicima: Ako budete slijedili moje poslovne metode, ja ću vas nagraditi bogatstvom. Svaki kršćanin je u nekom trenutku stavljen na kušnju koja će otkriti svaku slabu točku njegovog karaktera. Onaj tko odoli kušnji, izborit će dragocjene pobjede. ... Prigodom Sotoninog posljednjeg drskog pokušaja da Ga nadvlada, Spasitelj ga je dočekaao riječima: "Odstupi, sotonu, jer je pisano: 'Gospodaru, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služil!'" (Matej 4,10) Budući da nije podlegao kušnjama, Spasitelj sada zapovijeda svojem kušaču da se udalji i Sotona Ga ostavlja, poražen u onome u čemu je očekivao da će pobijediti. ...

Oni koji kupuju uspjeh po cijenu pokoravanja Sotoninoj volji, otkrit će da su napravili lošu pogodbu. Sve čime Sotona trguje stječe se po previsokoj cijeni. Prednosti koje on iznosi strahovita su varka. Velike nade i obećanja koja nudi ostvaruju se po cijenu gubitka onoga što je dobro, čisto i sveto. Uvijek se suprotstavljajte Sotoni riječima: "Pisano je." ...

Ja ovo govorim svima koji ljube Boga i boje Ga se. Ljudi koji su spremni činiti dobra djela, neće biti prevareni čarima neprijatelja. Božji anđeli su pokraj njih i obuzdavaju ih ako oni to žele. Njihovi postupci bit će vođeni uzvišenim osjećajem za ono što je pravo. Oni će biti osposobljeni da uoče razliku između dobra i zla, istine — uzvišene istine — i laži. Oni koji uđu u kraljevstvo nebesko bit će ljudi koji su dostigli najviše mjerilo kada je riječ o moralnim dužnostima, koji ne sakrivaju istinu niti varaju, koji veličaju Boga i brane Njegovu Riječ, koji ne zloupotrebljavaju načela kako bi opravdali Sotonine smicalice. (*Letter 188, 1905.*)

11. srpnja

199

Isus ima moć da spasi svaku dušu

"Da se vrijednost vaše vjere, dragocjenija od propadljivog zlata koje se kuša u vatri, pokaže na hvalu, slavu i čast u času kad se objavi Isus Krist." (1. Petrova 1,7)

Nas u životu ne održava ni naša inteligencija, ni naše riječi, ni naše bogatstvo. U tome ne nalazimo nikakvu sigurnost. Nas održava jedino Božja sila po vjeri u spasenje. Vrijeme u kojem živimo je takvo da se moramo vjerom povezati s vječnim Bogom, u protivnom nećemo moći svladati jake sile tame koje nas pokušavaju uništiti. ...

Kušnje će doći. Ali, kad Sotona baci svoje paklene sjenke pred nas, mi trebamo u vjeri posegnuti kroz sjenku za Svjetlom života — za Onim koji nas je ne samo stvorio, već nas je svojom krvlju i otkupio. Mi smo Kristovo dragocjeno naslijeđe. Živom vjerom mi moramo surađivati s Njim na vlastitom spasenju. Njegove nas ruke podižu i održavaju usred ispita i kušnji. ...

Oni koji se budu do kraja čvrsto držali svoje vjere, izići će iz peći kušnji kao čisto zlato sedam puta pročišćeno. ... Kada se nadete u teškoj situaciji, sjetite se da je vjera okušana u peći nevolje dragocjenija od zlata okušanog u vatri. ...

Mislite li da bi Krist, nakon što je dao svoj dragocjeni život za otkup bića koja je stvorio, uskratio dovoljno sile kako bi mogla pobijediti krvlju Jaganjčevom i riječju svojega svjedočanstva (vidi Otkrivenje 12,11)? On ima moć da spasi svakog pojedinca. Prigodom svojeg uzašašća On je rekao: "Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska." (Matej 28,18) Radi našeg spasenja sva vlast je dana Onome koji je stao na čelo čovječanstva. Skoro šest tjedana je Bezgrešni vodio bitku sa silama tame u pustinji kušnji pobjeđujući ne za svoj, već za naš račun, i tako omogućio da svaki Adamov sin i kći pobijede zaslugom Njegove bezgrešnosti.

...

Samo oni koji njeguju svetost u ovom životu vidjet će Kralja u Njegovoj ljepoti. Suzdržite se od svakog taštog, besplodnog razgovora i od svake beznačajnosti i senzacionalizma. Neka vaš um ne bude zaokupljen razmišljanjem o svjetovnim zabavama i zadovoljstvima. Uposlite se u djelu spasenja vaše duše. Ako izgubite svoju dušu, bilo bi vam bolje da se nikad niste ni rodili. Ali vi je ne morate izgubiti. Možete iskoristiti svaki trenutak ovog Bogom danog života na slavu Njegovog imena. Osnajte se za borbu sa silama tame kako one ne bi zadobile pobjedu nad vama. (*Manuscript 110, 1901.; Sermons and Talks, 174—176*)

Budite svjesni Sotoninog izvrtanja Svetoga pisma

“Od Jahve dolazi spas pravednicima, on im je zaklon u vrijeme nevolje. Jahve im pomaže, on ih izbavlja: on će ih izbaviti od zlotvora i spasiti, jer u njemu traže okrilje.” (Psalam 37,39.40)

Kušnja u pustinji koju je Krist pretrpio bila je osobni sukob sa zlim koji se pokazao kao začetnik grijeha. Sotona je nekada bio kerubin zaklanjač u nebeskim dvorovima, anđeo koji je u sili bio prvi do Krista. Međutim, on je ustao protiv Boga i naveo neke od anđela da mu se pridruže u pobuni. Došlo je do rata na Nebu nakon čega su Sotona i njegovi sljedbenici prognani. Pošto je zbačen s Neba, Sotona je odlučio uspostaviti kraljevstvo ovdje na Zemlji i privoljeti ljudski rod da stane na njegovu stranu. Ali Krist je dao riječ da će, ako ljudi podlegnu kušnji, On, Božji Sin, postati njihov Jamac.

Krist je došao na naš svijet da bi stao tamo gdje je Adam stajao, da bi podnio kušnje kojima Adam nije odolio. ... Nakon krštenja On je otišao u pustinju gdje Ga je neprijatelj kušao. Postio je četrdeset dana i četrdeset noći. Tada Mu je, tako izgladnjelom, Sotona prišao i predstavio se kao glasnik iz nebeskih dvorova kušajući Ga. ...

Neprijatelj je dobro poznao silu Božje riječi. Bilo mu je poznato da je ona Izraelce opskrbljivala kruhom tijekom putovanja kroz pustinju, i da bi ista riječ sada mogla i Kristu pružiti sve što Mu je potrebno. Međutim, to nije bilo po Božjem planu. On je predvidio da se prema Kristu postupa na isti način kao što se postupalo prema ljudima. On nije trebao upotrijebiti čudotvornu silu u svoju korist, jer da jest, Sotona bi tvrdio da nije pošteno prošao kušnju budući da se poslužio nadnaravnom silom te da ne može tražiti od ljudi da poštuju sve Njegove zahtjeve ako bi to ugrozilo njihov život. ...

Sotona je želio da se Krist prepusti grijehu ohole samouvjerenosti tako što bi nepotrebno ugrozio svoj život. On nije naveo cijeli citat, već je izostavio riječi “na svim putima tvojim” (Psalam 91,11), to jest na stazi dužnosti. Da se Krist previše oslonio na Božju milost riskirajući život samo da bi Sotoni pružio dokaz o svojem mesijanstvu, On ne bi ostao na stazi dužnosti. Svi se trebaju dobro upoznati sa Svetim pismom zato što ga Sotona

izvrće i pogrešno citira, a ljudi slijede njegov primjer iznoseći djelomično Božju riječ onima koje žele navesti na pogrešan put, i namjerno izostavljaju onaj dio koji bi pokvario njihove planove. (*Manuscript 153, 1899.*)

201 13. srpnja

Isus nam omogućava da postanemo Božja djeca

“A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1,12)

Mi smo Gospodnje vlasništvo. Krist je za naš otkup platio cijenu koja se nikako ne može izračunati. On je dao sebe kao živu žrtvu Bogu. Ponio je grijehе prijestupnika da bi Bog mogao ostati pravedan, a ipak opravdati grešnika koji se kaje i vjeruje. U pustinji kušnji On je pobijedio svaku kušnju apetita. Postio je četrdeset dana i četrdeset noći, i u stanju takve slabosti neprijatelj Ga je oštro napao. Ipak, On nije odgovorio svojim riječima, jer bi u tom slučaju Sotona ušao u polemiku s Njim. ... Pred Njega je bila iznesena kušnja s nagovještajem sumnje: “Ako si zaista Sin Božji, naredi da ovo kamenje postane kruh.” (Matej 4,3) Ali riječ “ako” nije prihvaćena, i tu nije bilo mjesta za raspravu. ...

U svojoj ljudskoj naravi Isus je dokazao da je palim ljudskim bićima, bez obzira na kušnju kojom ih Sotona salijeće, osigurana pomoć u Bogu ako se uhvate za Njegovu snagu i poslušnošću se pomire s Njim. ...

Cijelo Nebo je promatralo kako neprijatelj radi protiv Krista dok je bio kušan u ime palog ljudskog roda. Cijelo Nebo isto tako promatra čemu teži svaka duša kada na nju dođe kušnja bilo koje vrste. Ako se ljudi odupru kušnji, ako ni u čemu ne podlegnu, Sotona ih ne može pobijediti. U nebeskim knjigama bit će zabilježeno pokraj vašeg imena: Tog i tog dana Sotona je pokušao srušiti i uhvatiti u zamku jednog od mojih otkupljenih, ali je iskušavani pogledao u mene, Pobjednika, i ja sam mu poslao anđele da odbiju moćnog neprijatelja. ...

A što će odgovoriti oni koji su se odvratili od svjetla i znanja i živjeli nemarno ugađajući sebi? Količina dokaza koje su ljudi iznijeli pred njih, broj talenata koji su primili, čime su uzvratili Učitelju — to će odrediti njihovu vječnu sudbinu.

Oni koji su imali prednosti i prilike i veliko svjetlo, bit će uspoređeni s onima čije su vjerske prednosti bile ograničene, ali koji su marljivo i ustrajno ulagali napore da dobiju vječni život. Takvima će se Gospodin radovati pjevajući. (*Manuscript 49, 1897.*)

14. srpnja

202

Uvijek možemo odgovoriti: “Pisano je”

“Ako si zaista Sin Božji, reci ovom kamenju da postane kruh. ... Ako si zaista Sin Božji, skoči oдавde dolje.”
(Luka 4,3-9)

Nudeći bogatstva ovoga svijeta u pustinji kušnji, Sotona je pokušao podmititi našega Gospodina. On Mu nije prilazio sa svojim kušnjama sve dok Kristova ljudska narav nije bila sasvim oslabljena i zahtijevala trenutačno zadovoljenje. ...

Kristova ljudska narav ustuknula bi od onoga što Ga je čekalo u pustinji. Ali On je došao na ovaj svijet da u bliskom dodiru s njim (Sotonom), iz ruku tog uzurpatora otme one koji pripadaju Gospodinu. ...

Svjestan da je osobni sukob između Kneza života i kneza tame otpočeo, Sotona je pokušao svladati Krista u trenutku Njegove tjelesne slabosti. Sotoni je trebao dokaz da je Krist prihvatio sumnju i da djeluje na osnovi nje. Pokazao bi da njeguje sumnju tako što bi Sotoni dao dokaz koji je želio. Da se Krist pokorio prijedlogu neprijatelja, njegovo sotonsko veličanstvo bi ipak reklo: “Pokaži mi znak da bih mogao vjerovati da si Sin Božji.” Ali Krist nije trebao davati nijedan traženi znak. Da je učinio čudo u vlastito ime, pokazao bi da sumnja u Boga. Znak koji je veći od svih čuda, čvrsto pouzdanje u “pisano je”, bio je znak koji se nije mogao opovrgnuti. ...

Kako je vješto Sotona prišao Evi u Edenu! “Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?” (Postanak 3,1) Do tog trenutka sve što je rekao bilo je istina, ali u načinu na koji je on to izgovorio krio se prijezir prema Božjim riječima. U njegovom iznošenju istine osjećalo se prikriveno nijekanje, poricanje, sumnja u božansku istinoljubivost. Pokušao je u njezin um usaditi misao da Bog neće učiniti ono što je rekao, da je suzdržavanje od tako lijepog ploda u suprotnosti s Njegovom ljubavlju i suosjećanjem prema njima.

A sada je pokušao i Krista zadvojiti vlastitim osjećajima. "Ako si zaista Sin Božji." Na taj je način Kristu pokušao prenijeti svoje sumnje. ... Zar bi Bog tako postupao prema vlastitom Sinu? ...

Kušnje će se javljati (među nekima) da bi izazvale nepovjerenje prema Bogu i sumnju u Njegovu ljubav. ... Takvi postaju otpadnici, buntovnici koji ustaju protiv Boga i prihvaćaju kušnje onoga koga su izabrali za svojeg vođu. Oni postaju Sotonini posrednici, kanali preko kojih prenosi u um drugih ljudi sumnje i nevjerovanje kojim ih je nadahnuo. (*Letter 3, 1897.*)

203 15. srpnja

Žarka, ustrajna molitva donijet će nam božansku pomoć

"Trudite se — reče im — da uđete na uska vrata, jer će mnogi, kažem vam, tražiti da uđu, ali neće moći." (Luka 13,24)

Krist je odolio višestrukim Sotoninim kušnjama u naše ime i tako nam omogućio da i mi pobijedimo u Njegovo ime. Kada smo opterećeni, kada na nas navali kušnja, kada se osjećaji i želje tjelesne naravi bore da nas svladaju, mi trebamo uputiti žarku, ustrajnu molitvu našem nebeskom Ocu u Kristovo ime. Isus će nam tada priteći u pomoć kako bismo u Njegovo svemoćno, djelotvorno ime, zadobili pobjedu i otjerati Sotonu od sebe. Ali ne trebamo se zavaravati da smo sigurni dok ulažemo samo slabašne napore u svoje ime. ...

Nama ne prijete opasnost zbog protivljenja svijetu, već zbog mogućnosti da se sprijateljimo sa svijetom i počnemo slijediti primjer onih koji ne ljube Boga ni Njegovu istinu. Ni gubitak ovozemaljskih stvari radi istine, kao ni podnošenje velikih neugodnosti zbog odanosti načelima, ne dovodi nas u opasnost da izgubimo vjeru i nadu, ali smo u opasnosti da pretrpimo gubitak ako nas Sotona prevari i svlada svojim kušnjama. Kušnja će izići na dobro ako je prihvaćamo i snosimo bez gundanja, odvojiti će nas od ljubavi prema svijetu i navesti da se potpunije oslanjamo na Boga.

Pomoć možemo naći jedino u Bogu. Ne trebamo se zavaravati da sami po sebi imamo imalo mudrosti i snage, jer naša snaga je slabost, a naš sud bezumlje. Krist je pobijedio neprijatelja u naše

ime zato što se sažalio na našu slabost znajući da bismo bili lako svladani i da bismo propali da nam nije pritekao u pomoć. ...

Kristove zasluge uzdižu i oplemenjuju čovječanstvo. Imenom i milošću Kristovom dana nam je mogućnost da pobijedimo poniženje izazvano padom i grijehom i da, preko uzvišene, božanske Kristove naravi, budemo povezani s Beskonačnim. Opasno je pomisliti da bilo kakvim lakim i običnim naporom možemo zadobiti vječnu nagradu. Uzmimo u obzir koliko je našeg Spasitelja stajalo to što je u pustinji kušnji ušao sukob s lukavim, opakim neprijateljem u naše ime. Sotona je znao da sve ovisi o njegovom uspjehu ili neuspjehu u pokušaju da svlada Krista svojim višestrukim kušnjama. Znao je da će se plan spasenja provesti do kraja, da će mu sila biti oduzeta, da će njegovo uništenje biti potpuno ako Krist položi ispit na kojem je Adam pao. (*Manuscript 65, 1894.; The Review and Herald, 5. veljače 1895.*)

16. srpnja

204

Pobjeda zadobivena u Isusovo ime

“Pobjedniku ću dati da sjedne sa mnom na mome prijestolju, kao što i ja pobijedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovu prijestolju.” (Otkrivenje 3,21)

Sotonine su kušnje vrlo uspješno ponižavale ljudsku narav jer se ljudi nisu mogli suprotstaviti njihovom moćnom utjecaju. Ali Krist, u naše ime, kao naš predstavnik, oslanjajući se u potpunosti na Božju silu, podnio je taj žestoki sukob da bi mogao biti savršeni primjer za nas. ...

Kristove patnje zbog nas nadilaze našu moć shvaćanja, i stoga i mi trebamo rado podnositi nevolje i patnje zbog Njega da bismo mogli pobijediti kao što je On pobijedio i biti uzdignuti na prijestolje našega Otkupitelja. Razmislimo o životu i stradanju našega dragog Spasitelja u naše ime i imajmo na umu da ćemo se, ako nismo spremni podnijeti ispit, naporan rad i sukob, biti dionici s Kristom u Njegovim patnjama, naći nedostojnima da sjedimo na Njegovom prijestolju.

Mi trebamo mnogo toga izvojevati u sukobu s našim moćnim neprijateljem, i ne smijemo se ni za trenutak prepustiti njegovim kušnjama. Znamo da ne možemo pobijediti u svojoj sili. Ali budući da se ponizio i uzeo na sebe našu narav, Krist je upoznat s

našim potrebama. On sam je podnio najteže kušnje koje će ljudska bića morati podnijeti. Pobijedio je neprijatelja odupirući se njegovim nagovorima da bismo mi mogli postati pobjednici. ...

Krist je naš uzor, savršeni i sveti primjer koji trebamo slijediti. Nikad nećemo biti jednaki tom uzoru, ali ga možemo oponašati i postići određenu sličnost u skladu sa svojim sposobnostima. ... Kada sve što imamo i što jesmo predamo Bogu i nađemo se u izazovnom i opasnom položaju došavši u dodir sa Sotonom, tada trebamo imati na umu da ćemo izvojevati pobjedu nad neprijateljem u ime i u sili Pobjednika. Svaki anđeo će biti poslan da nas izbavi kad se na takav način oslonimo na Krista, umjesto da dopustimo da budemo nadvladani. Ali ne trebamo očekivati da ćemo zadobiti pobjedu bez patnje, jer i Isus je patio pobjeđujući za nas. ...

Kršćanski život je neprekidno ratovanje, stalni sukob. To je bitka i napredovanje. Ali svaki čin poslušnosti Kristu, svaki čin samoodricanja radi Njega, svaki ispit koji izdržimo, svaka zadovoljena pobjeda nad kušnjom korak je k slavi konačne pobjede. (*Manuscript 65, 1894.; The Review and Herald, 5. veljače 1895.*)

205 17. srpnja

Krist je uvijek s nama

“Nama koji ne smjeramo na vidljivo, nego na nevidljivo, jer je vidljivo prolazno, a nevidljivo je vječno.” (2. Korinćanima 4,18)

Četrdeset dana i noći On (Krist) je postio u pustinji kušnji, i tu Mu je Sotona prišao s velikom silom nadajući se da će Ga tako oslabljenog moći svladati. Kušnje u koje je Krist tada doveden bile su u svakom pogledu veće od onih u kojima se našao Adam, ali Otkupitelj nije ni za dlaku odstupio od svoje vjernosti Bogu. ...

Iako vam možda izgleda da ste sami, niste jer je Krist s vama. Vi ste u blaženom društvu i imate riječi apostola i proroka koje odzvanjaju kroz vrijeme da bi vas ohrabrile da ustrajete. Mnogi od tih svetih ljudi izgubili su život zbog svoje odanosti Bogu. Ako stradate zbog istine, sjetite se da to nije ništa strašnije od onoga što su drugi trpjeli prije vas. Kakve je sve kušnje i nevolje pretrpio Pavao, pa ipak kaže: “Uistinu, naša nam sadašnja ali kratko-

trajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu.” (2. Korinćanima 4,17)

Kada se jave teškoće, a javit će se, imajte na umu da je uz vas Isus, stvarna pomoć u vrijeme potrebe. Hrabro suočavanje s kušnjama dio je kršćanskog ratovanja, a taj rat promatra i prati čitavo Nebo. Krist zna s kakvim ćete se vi kušnjama suočiti. On zna da će onaj tko prihvati istinu morati podnijeti križ, i spreman je pružiti svaku potrebnu pomoć.

Neka u vašem životu svijetli istina. Pitate li se: Kako joj mogu omogućiti da svijetli? Ako ste prije nego što ste prihvatili istinu bili nestrpljivi i zabrinuti, neka vaš život sada pokaže onima oko vas da istina ima posvećujući utjecaj na vaše srce i karakter i da ste vi sada radosni, da ste prestali gundati i žaliti se. Na taj način vi otkrivete Krista svijetu. ...

U trenutku kada upućujete molitvu za pomoć, možda ne osjećate svu radost i blagoslov koje biste željeli osjetiti, ali ako vjerujete da će Krist čuti i uslišati vašu molbu, Kristov mir će doći. (*Manuscript 8, 1885.*)

18. srpnja

206

Spasenje je nadohvat svakom ljudskom biću

“Zato, braćo, to ozbiljnije nastojte da u vlastitu korist učvrstite svoj poziv i izbor! Radeći tako, sigurno nećete nigda pasti.” (2. Petrova 1,10)

To je naša polica životnog osiguranja (2. Petrova 1,10). Tu nam je dana uputa kako se u svojem životu možemo upravljati prema Božjem životu. ... Mnogi ispovijedaju vjeru u Isusa Krista, ali ne žive po njoj. Kakva je korist od njihovog ispovijedanja? Oni bi isto tako mogli ispisati svoje ime u pijesku — i koliko dugo bi ono tu ostalo?

Vjera u Isusa Krista čini nas boljim muškarcima i ženama. ... Krist je došao na ovaj svijet da bi preoblikovao pokvareni karakter čovječanstva. Bio je to vrlo nagrđen karakter. Bog želi da mi budemo Njegovi sinovi i kćeri. On želi da u časovima kušnje na ovom svijetu budemo opremljeni svim prednostima kojima nas je “njegova božanska snaga obdarila” (2. Petrova 1,3). Nije nam uskraćeno ništa što je potrebno za život i pobožnost, a primili smo spoznajom Onoga koji nas je pozvao svojom slavom i dobrotom.

Zatim slijedi dragocjeno obećanje da i mi možemo imati udjela u božanskoj naravi (vidi 2. Petrova 1,4).

Kakve bismo pobjede uopće izvojevali u ovom životu da Krist nije pobijedio za nas, korak po korak, u pustinji kušnji? Tu Ga je neprijatelj suočio s tri najveće i najčešće kušnje koje nasrću na nas. ... Krist je osobno ustanovio i jasno izložio plan prema kojem će On, u ljudskoj naravi, pobijediti svaku kušnju koja opsjeda muškarce i žene.

On nije trebao činiti čuda kako bi izbjegao patnju, već je svladao kušnju apetita u svakom obliku u kojem bi ona mogla doći na ljudski rod. ... Da se Adam oslonio na Božje riječi umjesto na riječi jednog neznanca, on ne bi prekršio Jahvin zakon. Kušnja će doći na svakoga od nas kao što je došla na Isusa Krista. U čemu je onda naša nada? Mi možemo biti bolno pritisnuti kušnjama, a ipak pobijediti jer nam je Krist prinio moralnu silu nadohvat ruke.

Sve što je potrebno za pobožnost, sve što je potrebno za spasenje ljudske duše, treba biti nadohvat svakom ljudskom biću na licu zemaljskom. Nema nikakvog opravdanja za one od nas koji u bilo kojem pogledu posrću i ne pobjeđuju, jer je Krist rekao: "Pobjedniku ću dati da sjedne sa mnom na mome prijestolju, kao što i ja pobijedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovu prijestolju." (Otkrivenje 3,21) (*Manuscript 49*, 1894.)

207 19. srpnja

Svi mogu postati pobjednici u Kristu

"Može li Etiopljanin promijeniti kožu? Ili leopard krzno svoje? A vi, možete li činiti dobro, navikli da zlo činite?" (Jeremija 13,23)

Znamo da je neumjerenost prisutna svugdje na ovom svijetu. Nema ničega grešnog u jelu ili piću radi našeg tjelesnog održanja, niti u činjenju onoga što je za naše duhovno dobro. Ali kada iz vida izgubimo vječnost i počnemo pretjerivati u onome što nam je inače potrebno, tada to postaje grijeh. Na sve strane vidimo takve zločine, takav nemoral. Zar nije vrijeme da o tome počnemo proučavati? ...

Sotona je prikazan kao zmija. Kušač se nalazi svugdje, na svakom koraku, i kada Bog kaže "nemoj", do čega dolazi? U većini

slučajeva, umjesto da poslušaju glas upozorenja, ljudi slušaju kušača. Ali umjesto svega primamljivog što im Sotona prikazuje, oni doživljavaju samo jad i bijedu. ...

Kada je Krist došao na ovaj svijet kao Djetešce u Betlehemu, anđeli su zapjevali: "Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima koje ljubi!" (Luka 2,14) Sotona je zajedno s cijelom svojom sinagogom — jer on tvrdi da je religiozan — odlučio da Krist ne smije provesti savjete Neba. Nakon što je kršten, Krist se poklonio na obali Jordana i s Njegovih božanskih usana potekla je molitva kakvu Nebo nikada prije nije čulo. ... Na Njega se spustila Božja slava u obliku goluba od uglačanog zlata, a iz beskrajne slave začule su se sljedeće riječi: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!" (Matej 3,17) Ljudski rod je obuhvaćen Kristovom ljudskom rukom, dok svojom božanskom rukom On doseže tron Beskonačnoga. Kristova molitva se probila kroz tamu i doprla do Boga. Za svakoga od nas to znači da je Nebo pred nama otvoreno. To znači da su vrata odškrinuta, da je udijeljena slava Božjem Sinu i svima koji vjeruju u Njegovo ime. ...

Krist je s Božjim Duhom koji je počivao na Njemu otišao u pustinju da bi Ga davao kušao. ... Sotona je napustio bojno polje kao poraženi neprijatelj. Naš Spasitelj je stupio na njegovo tlo i pobijedio. ...

Što je On učinio za ljudski rod? Uzdigao nas je na skali moralne vrijednosti. Mi možemo postati pobjednici u Onome koji nam sve izobilno daje. U Kristu postoji nada i za one koji su u najbeznadnijem položaju. ... Zbog čega je Krist došao na ovaj svijet? Da bi predstavio Oca. Kakvo srce ljubavi i suosjećanja! ... Dajući svojega Sina, Bog nam je darovao cijelo Nebo. Više nije mogao dati. (*Manuscript 27, 1893.; Temperance, 283—287*)

20. srpnja

208

U Kristu možemo imati savršenu ljudsku narav

***"Ostanite u meni i ja ću ostati u vama! Kao što mladica ne može sama od sebe, ako ne ostane na trsu, roditi roda, tako ni vi, ako ne ostanete u meni."* (Ivan 15,4)**

Sotona je želio promijeniti način Božje vladavine, utisnuti vlastiti pečat u pravila Božjeg kraljevstva. Krist nije udovoljio toj želji i tako je rat protiv Njega započeo i sve više jačao. Radeći

tajno, premda je Bog sve znao, Lucifer je postao oličenje prijevare. On je laž prikazivao kao istinu.

Zato je izbačen s Neba, i Krist se sada našao s njim, naizgled potpuno sam, u pustinji kušnji. On ipak nije bio sam jer su Ga okruživali anđeli čija je dužnost da služe onima koji su izloženi teškim napadima neprijatelja. Krist se sada u pustinji suočio s onim s kim je ratovao na Nebu i koga je već jednom pobijedio. Sotona je tom prigodom bio poražen.

Međutim, sada su se sreli u drugačijim okolnostima, jer slava koja je okruživala Krista više nije bila vidljiva. On se ponizio, preuzeo na sebe našu narav. ... Kakvu je duševnu patnju Krist proživljavao! Kakvu žalost! Kakvo mučenje uma! On se našao licem u lice ne s groznim čudovištem kao što ga obično prikazuju, s krilima šišmiša i stopalima u obliku kopita, već s prekrasnim anđelom svjetla koji kao da je upravo stigao iz Božje prisutnosti. ...

Nemoguće je pojmiti dubinu i snagu tih kušnji ako nam sâm Gospodin ne razjasni te prizore, a i tada ih možemo samo djelomično razumjeti. ... Provjera i ispit koji je naš Gospodin prošao pokazuje da je On mogao podleći kušnjama, u protivnom bi čitava ta borba bila obična farsa. Ali On im nije podlebao dokazujući time da ljudska narav, kada se vjerom sjedini s božanskom, može biti dovoljno jaka da se odupre Sotoninim kušnjama.

Kristovu ljudsku narav i mi možemo imati ako smo povezani s Njim. Kao Bog, Krist nije mogao biti kušan da se odrekne svoje odanosti Ocu, kao što nije mogao ni na Nebu. Ali kad se ponizio uzevši na sebe našu narav, mogao je biti kušan. On na sebe nije preuzeo čak ni anđeosku, već ljudsku narav, potpuno istu kao što je naša, ali bez ikakve mrlje grijeha. ...

Kristova kušnja bila je mnogo veća od Adamove i Evine, jer je On uzeo našu palu narav, premda neiskvarenu — i ona će ostati neiskvarena osim u slučaju da On prihvati Sotonine riječi umjesto Božjih. (*Manuscript 57*, 1890.; *Manuscript Releases*, sv. 16, 180—183)

Svi su pozvani da budu Božja djeca

“Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest.” (1. Ivanova 3,2)

“Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja. A to i jesmo! Zato ne poznaje svijet nas jer njega nije uznao. Ljubljeni, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest. Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je i on čist.” (1. Ivanova 3,1-3) Ovdje Ivan dobiva uvid u nemjerljivu ljubav beskrajnog Boga i ne nalazeći odgovarajuće riječi kojima bi je opisao, on poziva svijet da je promatra. U Starom zavjetu postojali su simboli i sjene koje su ukazivale na Krista. Oni koji su za vrijeme Njegove službe na Zemlji bili s Njim, zabilježili su Njegova djela u Novom zavjetu. Tri i pol godine učenici su slušali pouke s usana Krista, najvećeg Učitelja kojega je svijet ikad upoznao. ... Što je Njega dovelo na ovaj svijet? To što su Adam i Eva prekršili Božji zakon u Edenu. ...

Prije nego što je došao na naš svijet, Krist je pozorno promatrao i vidio da Sotona provodi svoju vlast nad ljudima. A zbog Adamovog prijestupa, Sotona je polagao pravo na čitav ljudski rod. On je ukazivao na njihove nesreće i bolesti i okrivljavao Boga za njih. Govorio je da Bog nema milosti prema ljudima, te da bi oni isto tako mogli biti i pod njegovom vlašću. Međutim, Isus je odlučio položiti svoj život za spasenje ljudskog roda. On je odložio svoju krunu i kraljevsku odjeću da bi ljudski rod mogao zaođjenuti božanskom naravi. ...

Budući da je Božji zakon prekršen, prevladalo je uvjerenje da ljudi ne mogu držati Božje zapovijedi. ... Međutim, u Isusu Kristu spojene su ljudska i božanska narav. On je došao na naš svijet kako bi uzdigao čovječanstvo na moralnoj ljestvici pred Bogom. Stupio je na tlo na kojem je Adam pao. Suprotstavio se Sotoninim kušnjama i izišao kao pobjednik. Sotona je prišao Božjem Sinu kao anđeo svjetla na isti način kao što možda prilazi i vama kušajući vas.

Iz pustinje kušnji Isus Krist je izišao kao pobjednik. Dok se nalazio na obali Jordana, uputio je takvu molitvu Nebu kakva se

nikada prije nije čula. Njegova se molitva probila kroz tamu koja Ga je okruživala i doprla do najvišeg Neba. Nebo se otvorilo i na Njega se spustio Duh Sveti u obličju goluba od uglaćanog zlata, i s usana Beskonačnoga začule su se riječi: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!" (Matej 3,17) Mi nismo u potpunosti razumjeli u kojoj su mjeri te riječi upućene nama. One nam govore da smo prihvaćeni "u Ljubljenome" (Efežanima 1,6). ...

Krist je došao na ovaj sićušan svijet i učinio mu čast uzimajući ljudsku narav. Uzdignuo je ljudski rod pred očima svih stvorenih svjetova. (*Manuscript 16*, 1893.)

210 **22. srpnja**

Naš utjecaj je sila na dobro ili na zlo

***"Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti, kao zvijezde navijeke, u svu vječnost."* (Daniel 12,3)**

Iskustvo slično onome kakvo je imao Krist u pustinji kušnji imat će svi pravi kršćani, a posebno oni koji su uposleni u spašavanju duša iz Sotoninih zamki. Oni će se naći na udaru neprijatelja svake pravednosti. Ali kao što je Krist pobijedio, i oni mogu pobijediti Njegovom milošću. Kada su izloženi bolnim kušnjama, kršćani ne trebaju pomisliti da ih je Bog napustio. Ako odole, Sotona će otići od njih, a anđeli će im služiti, baš kao što su služili Kristu. Nijedna utjeha nije ravna onoj u kojoj kršćani uživaju kada strpljivo podnesu kušnju i svladaju Sotonu. Oni time svjedoče za Isusa oslanjajući se u potpunosti na Božje riječi: "Pisano je", i tako odolijevaju svakom napadu Sotone sve dok ga konačno ne potuku i pobijede.

Nemojmo ni u kojem slučaju omalovažavati ljude samo zato što su okrutno kušani i što izgleda da će ih visoki valovi potopiti. Moramo imati na umu da je Isus bio bolno kušan u svakom pogledu, baš kao i mi, da bi mogao pomoći svima koji se kušaju. ...

Svi mi vršimo određeni utjecaj. Naše riječi i djela ostavljaju neizbrisiv dojam. Naša je dužnost da živimo ne za sebe, već za dobro drugih i zato se ne trebamo vladati prema osjećajima, već prema načelima. Trebamo imati u vidu da naš utjecaj vrši silu za dobro ili za zlo. Mi smo ili svjetlo koje razgaljuje, ili oluja koja uništava. ...

Božji zakon zahtijeva od nas da volimo druge isto kao što volimo sebe. Stoga svaka sposobnost i aktivnost uma mora biti usmjerena na činjenje što je moguće više dobra. ... Kako je samo drago Darodavcu kad mi posjedujemo bogate darove duše tako da oni s velikom silom svjedoče drugima! Oni tvore vezu između Boga i ljudi i otkrivaju Kristov Duh i osobine Neba. Sila svetosti koja se vidi, ali kojom se ne razmećemo, govori rječitije od najbolje propovijedi. Ona govori o Bogu i ukazuje ljudima na njihovu dužnost moćnije od riječi. (*Letter 39, 1887.; Manuscript Releases, sv. 20, 137,138*)

23. srpnja

211

Mi trebamo živjeti od svake Božje riječi

“Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!” (Matej 3,17)

Kada se Krist nakon krštenja poklonio na obali Jordana, spustilo se sjajno svjetlo u obliku goluba od uglačanog zlata i obasjalo Ga, a s Neba se začuo glas koji je rekao: “Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao!” (Matej 3,17) Mi uvijek iznova čitamo te riječi, ali ne shvaćamo njihovo značenje. Izgleda da ne razumijemo koliko su one važne za nas. One nam potvrđuju da smo prihvaćeni u Ljubljenome. Krist svojom dugom ljudskom rukom obuhvaća pali rod, dok božanskom rukom doseže tron Svemogućega i na taj način sjedinjuje Zemlju s Nebom, i pale, smrtne ljude s beskrajnim Bogom. I ova Zemlja koja se odvojila od Neba, ponovno je povezana s njim. Preko Isusa Krista uspostavljena je veza s Nebom tako da je pali ljudski rod ponovno zadobio Božju naklonost. Isus je ušao u pustinju kušnji, a ispit koji je trebao podnijeti bio je sto puta izazovniji od onoga na koji su bili stavljeni Adam i Eva u Edenskom vrtu. ...

Da su Adam i Eva živjeli od svake riječi koja izlazi iz Božjih usta, oni nikada ne bi pali, nikada ne bi izgubili pravo na drvo života. Svi oni koji danas žele živjeti od svake riječi koja izlazi iz Božjih usta, bit će vraćeni u edenski dom. ...

Za one koji su utučeni postoji sreća, nada i mir. Ne možemo si dopustiti da svoje Bogom dane sposobnosti posvetimo običnim stvarima ovoga svijeta. Nama je potrebna vjera koja će se uhvatiti za obećanje izneseno u Evandjelju. ...

Ja u Isusu vidim neusporedivu privlačnost. Nikad ne govorim ni o kakvoj neodoljivoj kušnji, niti o bilo kakvoj osobnoj žrtvi koju ne bih mogla podnijeti. Gledam u Onoga koji je umro za mene i neću dopustiti da Njegova smrt za mene bude uzaludna. Postavit ću se ispravno prema Bogu i dobit ću pomoć odozgo. Ne razmišljam o tome što će svijet reći o meni. Ja samo nastojim znati: Gospodine, kako Ti mogu ugoditi? Kako mogu ispuniti svoje poslanje u ovom svijetu? ...

Ako želimo konačnu pobjedu, postoje bitke u kojima ćemo se morati boriti, i shvatit ćemo da se tijelo bori protiv Duha, a Duh protiv tijela (vidi Galaćanima 5,17). Na nama je da odlučimo tko će pobijediti. (*Manuscript 16, 1886.; Sermons and Talks, 32—34*)

212 24. srpnja

Isus je naš primjer u tome kako možemo pobijediti Sotonu

“Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen — opremljen za svako djelo ljubavi.” (2. Timoteju 3,16.17)

Krist se u pustinji suočio s glavnim i najvećim kušnjama koje dolaze na nas, i pobijedio ih. Njegova pobjeda nad apetitom, drskom samouvjerenošću i svijetom pokazuje nam kako i mi možemo pobijediti. Sotona je nadvladao milijune ljudi kušanjem apetita i navođenjem da se predaju grijesima drske samouvjerenosti. Ima mnogo onih koji ispovijedaju da su Kristovi sljedbenici tvrdeći da se vjerom bore protiv svakog zla, a koji se ipak, bez mnogo razmišljanja, izlažu kušnjama iz kojih se samo čudom mogu izbaviti neokaljani. Duhovno razmišljanje i molitva sačuvali bi ih i naveli da se klone opasnog položaja u koji su doveli sebe, a koji je Sotoni dao prednost nad njima.

Obećanu pomoć od Boga ne trebamo tražiti užurbano, da nas zaštiti dok nesmotreno srljamo u opasnost narušavajući zakone prirode i zanemarujući zdrav razum koji nam je Bog dao. To ne bi bila prava vjera, već drskost. Kristu su ponuđena prijestolja i kraljevstva svijeta u svoj njihovoj slavi. Mi se nikad nećemo naći u tako velikoj kušnji kakvoj je On bio izložen.

Nama Sotona prilazi sa svjetovnom čašću, bogatstvom i životnim zadovoljstvima. Te kušnje su dovoljno raznovrsne da bi odgovarale ljudima svih društvenih slojeva i navele ih da se udalje od Boga, da služe sebi umjesto svojem Stvoritelju. “Sve ću ti ovo dati” (Matej 4,9), rekao je Sotona Kristu. “Sve ću ti ovo dati”, kaže on i nama. “Sav taj novac, zemlju, moć, čast i bogatstvo dat ću tebi” — i mi smo očarani, zavedeni i podmuklo namamljeni u propast. Ako se predamo svjetovnosti srca i života, Sotona je zadovoljan.

Spasitelj je pobijedio lukavog neprijatelja pokazujući nam kako i mi možemo pobijediti. Ostavio nam je primjer — da Sotonu otjeramo Pismom. On se mogao poslužiti svojom božanskom silom i upotrijebiti vlastite riječi, ali onda Njegov primjer ne bi bio od tolike koristi za nas. Ali Krist je upotrijebio samo Pismo. Koliko je onda važno da se Božja riječ pomno proučava i slijedi, kako bi svatko od nas u slučaju nužde mogao biti “opremljen za svako djelo ljubavi” (2. Timoteju 3,17) i posebno osnažen za susret s lukavim neprijateljem. (*Letter 1a, 1872.*)

25. srpnja

213

Naš Spasitelj je bio kušan upravo onako kao i mi

***“Ili u moje nek’ dođe okrilje, neka sklopi mir sa mnom,
mir neka sklopi sa mnom!” (Izaija 27,5)***

Možete li zamisliti sebe na Kristovom mjestu u pustinji? Ne čuje se nikakav ljudski glas, ali ste zato okruženi demonima koji se lažno predstavljaju kao anđeli s Neba i iznose vam u najprivlačnijem svjetlu Sotonine lukave sumnje protiv Boga na isti način na koji ih je iznio našim praroditeljima. Vrlo lukavo i vješto on podriva vaše pouzdanje i vjeru u Boga. Čini da vaš um bude stalno napregnut ne bi li pronašao način da vas uvuče u polemiku, praveći se da čita misli koje još niste ni izgovorili, baš kao što je učinio s Evom.

Od Krista nije uspio izvući nijednu riječ za koju bi se uhvatio. Dok je redao kušnje jednu za drugom, slušao je samo riječi: “Pisano je.” S Isusovih usana silazile su samo riječi koje su pod Njegovim nadahnućem zapisali sveti ljudi. Je li naš Gospodin tijekom sukoba u pustinji, dok se prividno nalazio pod vlašću

Sotone i njegovih anđela, mogao u svojoj ljudskoj naravi podleći kušnjama? ...

Kao Bog On nije mogao biti kušan, ali kao čovjek jest — i to snažno — i mogao je podleći kušnjama. On je u svojoj ljudskoj naravi morao proći isti ispit koji su prošli Adam i Eva. Bila je to narav stvorenja i nije posjedovala čak ni andeosku silu. Bila je u potpunosti ljudska, identična našoj. U takvim okolnostima On je stupio na tlo na kojem je Adam pao. Sada je bio u prilici da svlada kušnju u korist ljudskog roda i otkupi ono što je izgubljeno Adamovim sramotnim neuspjehom i padom — i to u našoj ljudskoj naravi.

On je imao ljudsko tijelo i ljudski um. Bio je kost od naših kostiju, i tijelo od našeg tijela (vidi Postanak 2,23). ... Bio je izložen razočaranju i kušanju u vlastitom domu, među svojom braćom. Na Zemlji nije bio, kao u nebeskim dvorovima, okružen čistim i ljubaznim bićima. Došao je na ovaj svijet da bi sačuvao čist, bezgrešan karakter i opovrgnuo Sotoninu laž da ljudi ne mogu držati Božji zakon. ...

Kao dionici božanske naravi mi možemo ostati čisti, sveti i neokaljani. Spajanjem tih dviju naravi Božanstvo nije svedeno na ljudsku razinu, niti je ljudsko uzdignuto na božansku razinu. Krist nije posjedovao isto grešno, iskvareno, palo nevjerovanje kakvo mi posjedujemo, jer u tom slučaju On ne bi mogao biti savršena žrtva. (*Manuscript 94, 1893.; Manuscript Releases, sv. 6, 110—112*)

214 **26. srpnja**

Napokon ćemo vidjeti Kralja u Njegovoj ljepoti

“Pobjedniku ću dati da jede od stabla života koje se nalazi u Božjem rajju.” (Otkrivenje 2,7)

Ako osjećate duh neprijateljstva prema bilo kome, samo idite nekamo i govorite o Kristovoj ljubavi dušama kojima je potrebno svjedočanstvo u prilog istine. Govorite o Kristovoj milosti i zao duh koji je bio u vašem srcu će otići. Nama je potrebno iskustvo u svladavanju neprijatelja i traženje pomoći od Svemoćnoga. Ne možemo sebi dopustiti da izgubimo vječni život.

Moram vam reći da se za Nebo moramo truditi, moliti i raditi. Ne možemo s nepromijenjenim crtama karaktera jednostavno ušetati u Nebo. ...

Nemojte provoditi vrijeme u raspravama s onima koji iznose zamjerke jer će neprijatelj utjecati na um drugih ljudi ne bi li vas naveli da gubite vrijeme u sukobu s njima. Čuvajte svoju snagu za ono što je pozitivno. Kada Mu je davao prišao u pustinji, Krist se nije upustio u polemiku s njim. Sotona Ga je nagovarao da učini čudo i napravi kruh. Da je Krist to učinio, dao bi neprijatelju odlučujuću prednost, jer je Sotona mogao pružiti sličan dokaz o vlastitoj sili. ...

Stoga ako vam danas ljudi priđu s prigovorima na račun istine i pokušaju vas izazvati, nemojte se uzbuđivati. Držite se onoga što je pozitivno. Iznosite istinu "tako govori Gospodin" i, vjerujte mi, neprijatelj će se uskoro skloniti iz vaše prisutnosti. ...

Klonimo se sukoba u koje nas neprijatelj želi uvući. Počnimo ozbiljno raditi na tome da svladamo svoje naslijeđene i stečene sklonosti prema zlu. Molimo se Bogu da ukloni zle sklonosti k iznalaženju mana i da nam umjesto toga dâ Kristov život i Njegovu ljubav. ...

Mi trebamo zadobiti Nebo, i Krist želi da u tome uspijemo. On je umro da bismo ga mi mogli imati. Svaka duša koja je spašena za Božje kraljevstvo dat će slavu Njemu, a ne bilo kojem ljudskom biću. Krist će otvoriti za nas zlatna vrata. On će nas pozvati da uđemo. ...

Ali na Nebo moramo doći sada i ovdje, ili nikada nećemo tamo doći. Upravo ovdje na Zemlji moramo početi živjeti Kristovim životom, i onda će to postati Nebo za vas i one koji su u vezi s vama. ... I napokon ćete ugledati Kralja u Njegovoj ljepoti. Proamatrat ćete Njegovu neusporedivu privlačnost i prebirući po zlatnoj harfi, ispuniti ćete Nebo predivnom glazbom i hvalospjevima u čast Janjeta. (*Manuscript 97, 1906.*)

27. srpnja

215

Uz Božju pomoć i mi možemo pobijediti Sotonu

"Ali hvala Bogu koji nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu!" (1. Korinćanima 15,57)

Plaćena je golema cijena da bismo mi mogli biti oslobođeni ropstva grijehu u koje smo dospjeli Adamovim padom. ... Vrijednost ljudske duše nećemo razumjeti sve dok ne budemo shvatili veliku žrtvu za otkupljenje koja je prinesena na Golgoti. Adamov

grijev u Edenu gurnuo je ljudski rod u jad i beznade. Ali zahvaljujući planu spasenja, osiguran je put izbavljenja za sve koji se pokore određenim zahtjevima. Drugo vrijeme kušnje omogućeno je zahvaljujući žrtvi Božjega Sina. Moramo ući u bitku, ali možemo izići kao pobjednici na osnovi zasluga Kristove krvi.

Bog je vidio da mi ne možemo nadvladati neprijatelja i zadočiti pobjedu svojom snagom. Ljudski rod je sve više slabio u svakom sljedećem naraštaju nakon pada, tako da se mi bez Kristove pomoći ne možemo oduprijeti zlu neumjerenosti. Koliko bismo trebali biti zahvalni što imamo Spasitelja i što je On odložio svoju kraljevsku odoru, napustio tron, zaogrnuo svoje božanstvo ljudskom naravi i postao Čovjek boli, upoznat sa žalošću. ...

Nakon krštenja, Duh Ga je odveo u pustinju da Ga davao kuša. Krist je otpočeo djelo otkupljenja upravo na onome mjestu na kojem je propadanje i počelo. Buduća dobrobit svijeta ovisila je o toj borbi koju je Knez života vodio u pustinji. Neka je hvala Bogu što je On izišao kao pobjednik našavši se na istom tlu na kojem je Adam pao, i time dao otkup za Adamov sramni neuspjeh. Sotona je napustio bojno polje kao pobijedeni neprijatelj. Ta pobjeda nama obećava da i mi uz Božju pomoć možemo izići kao pobjednici iz sukoba s neprijateljem. ...

Sotona je smatrao da sva sila na ovom palom planetu pripada njemu, ali kada je Krist došao odmjeriti snage s knezom tame, on se susreo s Onim koji je bio u stanju oduprijeti se njegovim kušnjama. Krist je rekao: "Jer se približuje knez ovoga svijeta." (Ivan 14,30) ... Cijelo Nebo je promatralo ishod sukoba između Krista i Sotone. ... Pitanje je hoćemo li mi iskoristiti priliku i pobijediti u Onomu koji nas je zavolio? (Vidi Rimljanima 8,37) (*Manuscript 26, 1887.*)

216 **28. srpnja**

Jesmo li spremni za Kristov povratak?

***"Bijaše na svijetu, i svijet postade po njemu, a svijet ga ne upozna."* (Ivan 1,10)**

Sve što je ovaj svijet mogao podnijeti od svojeg Otkupitelja bilo je nekoliko godina koliko je bio s ljudima na Zemlji, pri čemu su Ga se željeli otarasiti skoro od samog početka Njegove misije. ... Pitanje na koje svatko od nas treba odgovoriti glasi: Jesam li

spreman za dolazak Sina Čovječjeg? Ako ste prihvatili Spasitelja živom vjerom, ako ste se pokajali za svoje grijehе, onda ste prihvaćeni pred Bogom tako da ćete se, kada Krist uskoro dođe, sresti s Njim u miru. ...

Zapazimo koje je korake Sin Čovječji morao poduzeti da bi proveo plan spasenja. Sišao je s kraljevskog trona, odložio svoju kraljevsku odjeću, zaogrnuo svoju božansku narav ljudskom i došao na ovaj svijet. Ovaj svijet — upravo ovdje — trebao je biti bojno polje na kojem će se sukobiti Krist i Sotona, knez ovoga svijeta. A pitanje na koje je trebalo odgovoriti glasilo je: Kako Bog može biti pravedan i vjeran svojem Zakonu, a ipak opravdati grešnika? To se moglo učiniti jedino žrtvovanjem Božjega Sina. ...

Bilo je teško iščupati Sotonu iz srca nebeskih anđela. On je zastupao mišljenje da je Božji zakon usmjeren protiv svih razumnih bića. Tako su rat i polemika između Krista i Sotone započeli na Nebu i traju na Zemlji do današnjeg dana. Svjedoci tog sukoba između Krista i Sotone bila su ne samo nebeska bića, već i svi svjetovi koje je Bog stvorio. Ovdje se pojavila sila koja tvrdi da ima pravo mijenjati vremena i zakone — to je čovjek bezakonja. A ima li on doista silu da mijenja vremena i zakone? Ne, jer je Božji zakon zapisan na kamenim pločama, uklesan je Njegovim prstom i stavljen u Božji hram na Nebu. Veliko mjerilo morala bit će kriterij na osnovi kojeg će se suditi svakom ljudskom biću na licu zemaljskom, živima i mrtvima. ...

Krist je otišao u pustinju da bi podnio najteže kušnje. On je bio kušan u svakom pogledu kao i Adam stupivši na isto tlo na kojem se Adam spotaknuo i pao. ... Krist je sada u ljudskoj naravi trebao stajati tamo gdje je Adam stajao, i pobijediti u ime ljudskog roda u onome u čemu je Adam pao. I doista, Krist je izdržao ispit u svakom smislu. Odolio je kušanju apetita. ... Kada je bio kušan da se prepusti ambiciji i oholjoj samouvjerenosti, svladao je neprijatelja i u tome. ... Spasitelj svijeta je nadvladao i izvojevao pobjedu u svakom pogledu. (*Manuscript 11, 1886.*)

Bolje je trpjeti nego se prepustiti kušnji

“Ponizivao te ... da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Jahvinih.” (Ponovljeni zakon 8,3)

Do suočavanja između Krista i Sotone došlo je u pustinji, gdje Krist naizgled nije imao nikoga da Mu pomogne. Sotona Mu je pristupio vrlo prepredeno, s neistinom koja je njegov zaštitni znak. Svom silom koju je posjedovao, on je pokušao nadvladati Kristovu ljudsku narav. ...

Sotona je prvog Adama očarao svojim lukavstvom, baš kao što i danas očarava muškarce i žene navodeći ih da vjeruju u laž. Adam u svojoj ljudskoj naravi nije posegnuo za božanskom silom i povjerovao je u Sotonine riječi. Ali drugi Adam neće postati Sotonin rob.

Adam je imao prednost nad Kristom u tom smislu što on, kada ga je kušać napao, nije trpio nijednu posljednicu grijeha. Stajao je u sili savršene muževnosti, u punoj snazi uma i tijela. Bio je okružen ljepotama Edena i svakodnevno je održavao prisnu vezu s nebeskim bićima. To nije bio slučaj s Isusom kada je došao u pustinju da bi svladao Sotonu. ...

Svako sredstvo kojega se neprijatelj mogao dosjetiti, upotrijebljeno je protiv Njega. Upravo kada je Krist bio vrlo oslabljen nakon dugog posta od četrdeset dana, najmudriji od svih palih anđela izgovorio je najizazovnije riječi koje je mogao upotrijebiti kako bi izvršio pritisak na Kristov um da se pokori njegovom načinu razmišljanja. ... “Ako si zaista Sin Božji,” rekao je, “pokaži svoju silu i riješi se te nepodnošljive gladi.” “Naredi da ovo kamenje postane kruh.” (Matej 4,3) ...

Kada je Krist rekao Sotoni: “Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih” (Matej 4,3), On je ponovio riječi koje je prije više od četrnaest stoljeća sâm izgovorio Izraelu. “Ponizivao te i gladu morio, a onda te hranio manom, za koju nisi znao ni ti ni tvoji oci, da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Jahvinih.” (Ponovljeni zakon 8,3)

U pustinji u kojoj nije bilo ničega što je potrebno za život, Bog je svojem narodu slao manu s Neba, i to redovno i u dovoljnim količinama. To ga je trebalo poučiti da ga Bog, dokle god se

uzda u Njega i hodi Njegovim putovima, neće napustiti. Spasitelj je sada u praksi primijenio ono čemu je učio Izraela. Po Božjoj riječi pomoć je bila osigurana hebrejskom mnoštvu, i po istoj riječi ona će biti pružena i Isusu. On je čekao da Bog u svoje vrijeme zadovolji Njegove potrebe. Dospio je u pustinju poslušavši Boga i sada nije htio sebi osigurati hranu tako što će slijediti Sotonine prijedloge. U prisutnosti čitavog svemira koji je to promatrao, On je posvjedočio da je manje zlo trpjeti bilo koju nevolju koja nas zadesi nego se u bilo kojem pogledu oglušiti o Božju volju. (*Manuscript 113*, 1902.)

30. srpnja

218

Krist najbolje zna kako nam može pomoći da pobijedimo

“Boj se Jahve, Boga svoga; njemu iskazuj štovanje.” (Ponovljeni zakon 6,13)

Mi ne trebamo upućivati molitve Bogu da bismo provjerili hoće li On ispuniti svoju riječ, već zato što će je ispuniti, niti da bismo se uvjerali da nas ljubi, već zato što nas ljubi.

“Ponovo ga odvede đavao na goru vrlo visoku. ... ‘Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice te mi se pokloniš.’” (Matej 4,8.9)

Bio je to vrhunac Sotoninih napora. On je u ovaj pokušaj uložio svu svoju zavodljivu silu. Bila je to opsjena zmije. Svu svoju moć da općini Sotona je primijenio na Krista u nastojanju da Ga navede da svoju volju pokori njemu. Ali Krist se u svojoj slabosti uhvatio za Boga. Božanstvo je bljesnulo kroz ljudsku narav. Krist se otkrio kao Zapovjednik Neba, a Njegove riječi bile su riječi Onoga koji ima svu vlast. “Odstupi, sotono,” rekao je, “jer je pisano: ‘Gospodaru, Bogu svojem, klanjaj se i njemu jedinom služi!’” (Matej 4,10)

Sotona je doveo u sumnju činjenicu da je Isus Božji Sin. Međutim, kada mu je rečeno da se udalji, dobio je dokaz koji nije mogao poreći. Nije imao silu da se odupre toj zapovijedi. Ponižen, kipeći od bijesa, morao se povući iz prisutnosti Otkupitelja svijeta. Kristova pobjeda bila je isto tako potpuna kao i Adamov poraz.

Krist je znao za dugogodišnju borbu koju će ljudi u budućnosti voditi sa svojim prepređenim neprijateljem. Stoga On pruža utočište svima koji se u trenutku kušnje pozovu na Njega.

Kušnje i ispiti doći će na svakoga od nas, ali neprijatelj nas ne mora poraziti. Naš Spasitelj je pobijedio u naše ime. Sotona nije nepobjediv. Iz dana u dan on prilazi onima koji se kušaju nastojeći svojim lukavstvima zadobiti vlast nad njima. Njegova moć optuživanja je velika i na taj način on zadobiva više pobjeda nego bilo čime drugim. Krist je bio kušan da bi znao kako može pomoći svakoj duši koja će poslije biti kušana. Kušnja nije grijeh. Grijeh je u popuštanju. Duši koja se oslanja na Krista kušnja donosi pobjedu i veću snagu.

Krist je spreman oprostiti svima koji Mu prilaze priznajući svoje grijeh. Duši koja se bori s kušnjom upućene su riječi: "Ili u moje nek' dođe okrilje, neka sklopi mir sa mnom, mir neka sklopi sa mnom!" (Izaija 27,5) Hvala Bogu što imamo takvog Velikog svećenika koji može suosjećati s našim slabostima, jer je u svemu bio iskušan kao i mi (vidi Hebrejima 4,15). (*Manuscript 113, 1902.*)

219 **31. srpnja**

Isus je izvojevao pobjedu za nas

"Tvrda je kula ime Jahvino: njemu se pravednik utječe i nalazi utočišta." (Izreke 18,10)

Kršćanima, muškarcima i ženama svih životnih opredjeljenja, nikada prije nije bio toliko potreban jasan duhovni vid kao danas. Nismo sigurni ako Krista izgubimo iz vida čak i na trenutak. Njegovi sljedbenici se moraju vatreno moliti, vjerovati i ljubit Ga. ...

Sotona je od Krista zahtijevao čudo kao znak Njegovog božanstva. Ali ono što je veće od svih čuda, čvrsto oslanjanje na "tako govori Gospodin", bilo je znak koji se nije mogao osporiti. Dokle god je Krist zauzimao takav stav, kušač nije mogao steći nikakvu prednost.

Upravo u trenucima najveće slabosti Krist je bio napadnut najžešćim kušnjama. Sotona je mislio da će Ga tako svladati. Pomoću te taktike on je zadobivao pobjedu nad muškarcima i ženama. Kada snaga iznevjeri a moć volje oslabi, kada vjera ne počiva smireno u Bogu, tada i oni koji su dugo i hrabro stajali za pravdu bivaju svladani. Kad je Mojsije bio izmoren od četrdesetogodišnjeg lutanja Izraela, njegova se vjera na trenutak prestala

oslanjati na silu Beskonačnoga. On je doživio neuspjeh na samoj granici Obećane Zemlje. To se dogodilo i Iliji koji je neustrašivo stajao pred kraljem Ahabom, koji se suočio s čitavim izraelskim narodom na čijem je čelu stajalo četiri stotine i pedeset Baalovih proroka. Nakon tog strašnog dana na Karmelu, kada su pobijeni lažni proroci a narod izjavio da će biti vjeran Bogu, Ilija je pobjegao ne bi li spasio živu glavu pred idolopoklonicom Izebelom. ...

Kada god je netko okružen mračnim oblacima, zbunjen okolnostima ili pogođen siromaštvom i tugom, Sotona se nađe u blizini da kuša i napastuje. On napada slabe točke našega karaktera i nastoji poljuljati naše povjerenje u Boga koji dopušta takvo što. Mi smo kušani da sumnjamo u Boga, da dovodimo u pitanje Njegovu ljubav. ...

Krist je rekao kušaču: "Odstupi, sotono." (Matej 4,10) ... Tako se i mi moramo oduprijeti kušnji i natjerati Sotonu da se udalji od nas. Isus je izvojevao pobjedu pokoravanjem Bogu i vjerom u Njega, i On nam preko apostola poručuje: "Prema tome, pokorite se Bogu! Oduprite se đavlu, pa će pobjeći od vas!" (Jakov 4,7) Mi ne možemo sami sebe spasiti od kušačeve sile. On je pobijedio ljudski rod, i kada mi pokušamo stajati u svojoj sili, postajemo žrtve njegovih smicalica. "Tvrda je kula ime Jahvino: njemu se pravednik utječe i nalazi utočišta." (Izreke 18,10) Sotona drhti i bježi pred najslabijom dušom koja pronalazi utočište u tom moćnom imenu. (*Manuscript 15, 1908.*)

KOLOVOZ

Kristova služba

220 1. kolovoza

Vjerujemo da će nam Krist dati silu za pobjedu

“Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da u njima živimo.” (Efežanima 2,10)

U naporima da pobijedite srest ćete se s mnogim kušnjama, ali ako se budete trudili, Krist će vam dati veliki uspjeh. Što su ozbiljnije kušnje, dragocjenija je pobjeda koju zadobivate. Ako pohrlite k Izvoru svoje snage, primit ćete veliki blagoslov. Ali moramo baciti sve svoje brige na Isusa Krista koji je naš pomoćnik. Sve svoje tuge i žalosti iznesite pred Gospodina u molitvi.

Velika je stvar vjerovati u Isusa. Čujemo mnoge kako govore: “Samo vjeruj. Sve što trebaš činiti jest da vjeruješ u Isusa.” Ali mi imamo prednost da ispitamo što to vjerovanje obuhvaća i što se pod njim podrazumijeva. Mnogi od nas ispovijedaju vjeru, ali je ne ugrađuju u svoj karakter. Kaže se da i davao vjeruje i dršće (vidi Jakov 2,19). Dok je bio na Nebu, on je vjerovao da je Krist Božji Sin, a ovdje na Zemlji suočio se s Njim na bojnopolju. On je vjerovao u Krista, a je li ga to moglo spasiti? Ne, zato što nije utkao Krista u svoj život i karakter. Mi moramo imati vjeru koja se očituje ljubavlju i čisti dušu, a takva vjera će nas navesti da odbacimo sve što je uvredljivo u Njegovim očima.

Ako naša vjera nije tako djelotvorna, ona nam nije ni od kakve koristi. Vi možete priznati da je Krist Spasitelj svijeta, a je li On i vaš Spasitelj? Vjerujete li da će vam On danas dati snagu i silu da svladate svaki nedostatak svojega karaktera? ... Mi moramo uzrasti u punu visinu rasta Kristova (vidi Efežanima 4,13), i na taj način postati sveti hram Gospodnji. On kaže: “Stanovat ću među njima i hodati. Ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod.” (2. Korinćanima 6,16)

Od presudne je važnosti živimo li pravedno ili u grijehu. Nekima od nas Krist će možda reći da Ga je stid nazvati ih braćom i sestrama, ali onima koji posrću pod teretom, milostivi Spasitelj prilazi da bi pomogao. ...

On je preuzeo na sebe našu narav da bi se mogao spustiti k nama čim se nađemo u kušnji. ... Zar Ga onda nećemo prihvatiti kao svojeg Spasitelja? Ako ste ranjeni i uciviljeni grijehom, tražite od Spasitelja da vam pomogne. (*Manuscript 5, 1886.*)

2. kolovoza

221

Svi mogu upoznati Boga Oca

***“Da, milošću ste spašeni — po vjeri. ... To je dar Božji!”
(Efežanima 2,8)***

Isus Krist je naš duhovni kamen kušnje. On otkriva Oca. ... Um mora biti pripremljen da bi mogao pravilno cijeniti Kristove riječi i djelo, jer je On došao s Neba probuditi želju i dati kruh života svima koji su gladni duhovnog znanja. Nadahnuti spisi kažu da je Njegova zadaća bila da propovijeda Evandjelje siromašnima i proglasi godinu milosti Gospodnje (vidi Luka 4,18.19). Njegova Riječ objavljuje da će On izvršiti sud na Zemlji, dok će otoci čekati Njegov nauk, a neznabošci će doći k svjetlu i kraljevi k sjaju Njegove pojave (vidi Izaija 42,4; 60,1). Bio je to Anđeo Saveza koji je trebao doći, Sunce Pravednosti koje će granuti nad ovim svijetom (vidi Malahija 3,1; 4,2).

Adam i Eva bili su stvoreni na Božju sliku, ali Sotona je neprekidno radio na tome da uništi njihovu sličnost s božanskim. Sveti par je podlegao kušnji i Božja slika je izbrisana. Zato se Krist po drugi put latio posla da bi nanovo stvorio ljudska bića. Kad se ispunilo vrijeme, Bog je poslao svojega Sina. Slušajte, nebesa, i divi se, Zemljo! Najavljeni Učitelj se pojavljuje, a On je nitko drugi do Božji Sin čije je božanstvo zaogrnuo ljudskom naravi.

Krist je došao otkriti savršenstvo usred nesavršenstva svijeta pokvarenog neposlušnošću i grijehom. Vječna Riječ pojavila se u ljudskom obličju donoseći sa sobom svu milost, iscjeljenje i pomoć. On je sa sobom donio kruh života koji će, ako ga prihvatimo, za nas biti kao drvo života. Nadahnuti Riječ ovako govori o tom Učitelju: “Već Mojsije reče: ‘Gospodin Bog naš podignut će vam proroka poput mene. Njega slušajte u svemu što vam god rekne! Tko god ne bude slušao toga proroka, istrijebit će se iz naroda.’” (Djela 3,22.23)

Pitanje kako steći znanje o Bogu za sve nas je pitanje od životnog značenja. Čitajte Kristovu molitvu Ocu koja je, kao va-

žna pouka u obrazovanju, namijenjena ne samo učenicima, već i ljudima svih vremena koji će čitati nadahnute Spise. "Oče, došao je čas! Proslavi Sina svoga, da i Sin tvoj proslavi tebe, i da, kao što si mu dao vlast nad svim ljudima, dadne život vječni svima koje si mu dao. A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista." (Ivan 17,1-3) (*Manuscript 15, 1898.*)

222 **3. kolovoza**

Onaj koji je stvorio svjetove postao je bespomoćno Dijete

"Dijete je raslo i jačalo, napunjavajući se mudrošću. I milost je Božja počivala na njemu." (Luka 2,40)

Mi ne možemo razumjeti na koji način je Krist postao bespomoćno Dijete. ... Njegovo lice je moglo biti blistavo i svijetlo, a Njegova pojava visoka i stasita. Mogao je doći u takvom obličju koje bi izazvalo divljenje svih koji Ga vide. Ali to nije bio način na koji je Bog namjeravao da On dođe među ljude. On je trebao biti sličan ostalim pripadnicima ljudskog roda i židovskog naroda. Njegove crte trebale su biti slične crtama drugih ljudi, a ne da se zbog Njegove lijepe vanjštine na Njega pokazuje kao na nekoga tko se razlikuje od ostalih. On je trebao doći kao jedan od ljudi i kao čovjek stati između Neba i Zemlje. Došao je da zauzme naše mjesto, da se zauzme za nas i plati dug umjesto grešnika. Trebao je živjeti na Zemlji čistim životom i pokazati da je Sotona govorio neistinu kada je tvrdio da mu ljudski rod pripada za sva vremena i da ga Bog ne može izbaviti iz njegovih ruku.

Ljudi su prvi put vidjeli Krista kao novorođenče, kao Dijete. Njegovi roditelji bili su vrlo siromašni i On nije bio pošteđen ničega što prati siromašne na ovom svijetu. Prošao je kroz sve kušnje kroz koje prolaze siromašni i ljudi iz nižih društvenih slojeva od rođenja, djetinjstva i mladosti do zrelog doba. ...

Što više razmišljamo o činjenici da je Krist došao na Zemlju kao Dijete, to nam čudesnije ona izgleda. Kako to da je bespomoćno novorođenče iz jasala u Betlehemu istodobno i uzvišeni Božji Sin? Iako ne možemo razumjeti, ipak možemo vjerovati da je Onaj koji je stvarao svjetove, radi nas postao bespomoćno Dijete. Iako uzvišeniji od bilo kojeg anđela, On je postao jedan od

nas. U Njemu su Bog i čovječanstvo postali jedno, i u toj činjenici nalazimo nadu za naš pali rod. ...

Od najranijih godina Kristov život je bio ispunjen napornim radom. U mladosti je radio sa svojim ocem kao tesar i time pokazao da u radu nema ničega čega se treba stidjeti. ... Oni koji su dokoni, ne slijede primjer koji nam je Krist dao jer je On od djetinjstva bio uzor poslušnosti i marljivosti. U obiteljskom krugu djelovao je kao topla sunčeva zraka. Vjerno i radosno obavljao je skromne dužnosti radeći ono što se od Njega očekivalo u Njegovom skromnom životu. Krist je postao jedno s nama da bi nam mogao činiti dobro. (*The Youth's Instructor*, 21. studenoga 1895.)

4. kolovoza

223

Krist je “napredovao u mudrosti” baveći se poslom svojega Oca

***“Zar niste znali da ja moram biti u kući Oca svoga?”
(Luka 2,49)***

Njegovi su roditelji svake godine išli u Jeruzalem da bi prisustvovali Pashi, a kada Mu je bilo dvanaest godina, i Isus je pošao s njima. Kada je blagdan završio, roditelji su, potpuno zaboravivši na Isusa, krenuli natrag kući sa svojim rođacima, i nisu ni primijetili da On nije s njima. Mislili su da je negdje sa svojim društvom i odmaknuli čitav dan hoda prije nego što su shvatili da Ga nema. Uplašeni zbog onoga što Mu se moglo dogoditi, vratili su se u grad. ...

Isus je znao da Mu je Bog pružio priliku da donese svjetlo onima koji su u mraku i učinio je sve što je bilo u Njegovoj moći kako bi otkrio istinu učiteljima i rabinima. On je navodio ove ljude da govore o različitim biblijskim tekstovima koji se odnose na Mesiju čiji su dolazak očekivali. Mislili su da će Krist doći na svijet u svoj slavi onog vremena i učiniti židovski narod najvećim na svijetu. Ali Isus ih je ispitivao o onim tekstovima u Pismu koji govore o skromnom životu, patnji i žalosti, odbacivanju i smrti Božjega Sina. Iako je izgledao kao dijete koje traži pomoć od onih koji znaju mnogo više od Njega, Krist je zapravo rasvjetljavao njihov um svakom riječju koju je izgovorio. ...

Dok je poučavao druge, Krist je i sam primao svjetlo i znanje o vlastitom radu i misiji u svijetu, jer jasno kaže da se Krist

“napunjab mudrošću” (Luka 2,40). Kakva se pouka u tome nalazi za današnje mlade! Oni mogu biti kao Krist i proučavati Božju riječ primajući svjetlo koje im Duh Sveti daje kako bi je bili u stanju prenositi drugima. ...

Ovi učeni ljudi bili su iznenađeni pitanjima koja im je Isus kao dijete postavio. ... Kada su za trenutak prekinuli razgovor, Marija, Isusova majka, prišla je svojem sinu i ukorila Ga: “Dijete moje, zašto nam to učini! Gle! Otac tvoj i ja s bolom smo te tražili.” Tada je božansko svjetlo zasjalo s Isusovog lica, a On je podigao ruku i rekao: “Pa zašto ste me tražili? ... Zar niste znali da ja moram biti u kući Oca svoga?” (Luka 2,48.49) ... Njegovi roditelji nisu znali što je On time htio reći, ali su znali da je dobro dijete koje ih sluša. Iako je bio Božji Sin, sišao je u Nazaret i pokoravao se svojim zemaljskim roditeljima. (*The Youth's Instructor*, 28. studenoga 1895.)

224 5. kolovoza

Isus je primjer djeci i mladima

“A Isus je napredovao u mudrosti, rastu i milosti pred Bogom i ljudima.” (Luka 2,52)

Dok je Isus promatrao žrtve koje su prinošene u hramu, Duh Sveti Mu je otkrio da se Njegov život treba žrtvovati za život svijeta. ... Nebeski anđeli čuvali su Ga od najranijih godina, pa ipak je Njegov život bio duga borba protiv sila tame. Sotona Ga je na svaki način nastojao izazvati i iskušati. Navodio je ljude da pogrešno razumiju Kristove riječi kako ne bi mogli primiti spasenje koje im je donio. Suprotstavljali su Mu se u vlastitom domu i izvan njega, ne zato što je činio zlo, već zato što je Njegov život bio bez ikakve mrlje grijeha i time osuđivao svaku nečistoću. ...

Njegov besprijeikorni život bio je ukor mnogima i zato su Ga izbjegavali, ali bilo je i onih koji su željeli biti s Njim jer su se u Njegovom društvu osjećali smireno. Iako je bio blag i nikad nije tražio svoja prava, rođena braća su Ga mrzila i podcjenjivala pokazujući da ne vjeruju u Njega i da Ga preziru. ... On se uzdizao iznad životnih teškoća, kao da se nalazio u sjaju Božjeg lica. Strpljivo je podnosio uvrede i u svojoj ljudskoj naravi postao uzor za svu djecu i mlade. ...

Njegov život bio je kao kvasac koji prožima sve elemente društva. Bezazlen i neiskvaren, On se kretao među nemarnima,

nepromišljenima, nepristojnima i neposvećenima. Dolazio je u dodir s nepravednim carinicima, nesmotrenim rasipnicima, nevjernim Samarijancima, poganskim vojnicima, grubim seljacima i raznolikim mnoštvom. ... On je u svakom ljudskom biću vidio veliku vrijednost. Učio je ljude da u sebi vide dragocjene talente koji će ih, ako ih budu pravilno koristili, uzdići i oplemeniti i osigurati im vječno blago. Svojim primjerom i karakterom pokazivao je koliko je svaki trenutak života dragocjen, kao vrijeme kada treba sijati sjeme za vječnost. (*The Youth's Instructor*, 12. prosinca 1895.)

Isus je na srcu nosio teret spasenja ljudskog roda. Znao je da će ljudi, ako Ga ne prihvate i ne promijene svoje ciljeve i život, biti zauvijek izgubljeni. To je bio teret koji je pritiskao Njegovu dušu i On je taj teret sam nosio. ... Još od mladosti osjećao je duboku čežnju da ljudima donese svjetlo i postavio si je za cilj da Njegov život bude "svjetlo svijeta" (Ivan 8,12). On je to doista i bio, i to svjetlo još uvijek obasjava sve koji se nalaze u tami. Hodimo i mi u svjetlu koje nam je On dao. (*The Youth's Instructor*, 2. siječnja 1896.)

6. kolovoza

225

Isus je iznosio istinu koristeći se poznatim pojmovima

"Sve je to Isus govorio narodu u usporedbama." (Matej 13,34)

Veliki Učitelj iznosio je istinu ljudima od kojih se mnogi nisu imali prilike obrazovati u rabinskim školama niti se upoznati s grčkom filozofijom. Isus je govorio na jednostavan, izravan način, što je svim Njegovim riječima davalo životnu snagu i ostavljalo snažan dojam. ...

Učitelji i rabini praktično su zatvorili nebesko kraljevstvo za siromašne i nevoljne ostavljajući ih da propadnu. Krist u svojim izlaganjima nije iznosio mnogo stvari odjednom da ne bi zbunio ljude, već je svaku pojedinost posebno razjašnjavao. ...

Krist je tvorac svih drevnih dragulja istine. Djelovanjem neprijatelja, te istine su bile izgubljene. Bile su izvučene iz pravog konteksta i stavljene u pogrešan okvir. Kristova zadaća bila je da preuredi i utvrdi te dragulje stavljajući ih u okvir istine. Načela istine koja je On sam dao na blagoslov svijetu bila su zbog So-

toninog djelovanja sakrivena i prividno ukinuta. Krist ih je oslobodio naslaga zablude dajući im novu životnu snagu. Postavio ih je da svijetle kao drago kamenje i traju vječno. Bilo koju od tih starih istina Krist je mogao upotrijebiti ne dodajući ni najmanju pojedinost, jer je On sam njihov začetnik. ...

Kada je iznosio te istine, Krist je nastojao što manje remetiti uobičajeni tijek razmišljanja ljudi. ... Tako je On poticao njihov um iznoseći istinu uz pomoć onoga što im je bilo najpoznatije. U svojem poučavanju koristio se ilustracijama koje su prizivale njihove najsvetije uspomene i osjećaje da bi mogao doprijeti do unutarnjeg hrama duše. Poistovjećujući se s njihovim interesima, On je svoje ilustracije crpio iz velike knjige prirode koristeći se primjerima koji su im bili bliski. Ljiljani u polju, sijač koji sije sjeme, klijanje sjemena, žetva, ptice nebeske — da bi prikazao božansku istinu, upotrijebio je sve te slike jer će ih one podsjetiti na Njegove pouke svaki put kada ih ugledaju. ...

Iako je Sotona lažno prikazao Božje namjere i karakter navodeći ljude da Ga vide u pogrešnom svjetlu, ipak se Božja ljubav prema Njegovoj zemaljskoj djeci tijekom godina nije ugasila. Kristov je posao bio da otkrije Oca kao milostivog, suosjećajnog, punog ljubavi i dobrote. ... Jedinorođeni Božji Sin rastjerao je paklene sjenke kojima je Sotona okružio Oca i izjavio: "Ja i Otac jedno smo. ... Tko je vidio mene, vidio je i Oca." (Ivan 10,30; 14,9) (*Manuscript 25, 1890.; Manuscript Releases, sv. 13, 240—243*)

226 7. kolovoza

Bili su im draži običaji nego poslušnost Božjem zakonu

"Vi zgodno ukidate — nastavi on — Božju zapovijed da držite svoju predaju!" (Marko 7,9)

Najučeniji ljudi u Kristovo vrijeme — filozofi, učitelji Zakona, svećenici — bez obzira na svoju oholost i nadmoćno držanje, nisu uspjeli protumačiti Božji karakter. ... Kada je Krist, pošto se ispunilo vrijeme, došao na ovaj svijet, on je bio pomračen i ispunjen otpadom i duhovnom pokvarenošću. Židovi su se zaogrnuili mračnim plaštem nevjerovanja i nisu držali Božje zapovijedi. ...

Oni kojima se Krist obratio smatrali su se uzvišenima u odnosu na sve druge narode. Njima su, kako su ponosno isticali,

bila povjerena Božja proročanstva. Zemlja je vapila za učiteljem poslanim od Boga, ali kada je On došao upravo onako kao što je proročanstvo pretkazalo, svećenici i učitelji naroda nisu Ga prepoznali kao svojeg Spasitelja, niti su razumjeli način Njegovog dolaska. Nenaviknuti na to da Božju riječ prihvaćaju jednostavno onako kako je dana, niti da joj dopuste da samu sebe tumači, oni su je čitali u svjetlu svojih misli i običaja. Tako dugo su zapostavljali proučavanje Biblije i razmišljanje o njoj da su njezine stranice za njih postale nerješiva zagonetka. S gnušanjem su se okrenuli od Božje istine k ljudskim običajima.

Bio je to kritičan trenutak u povijesti židovskog naroda. Mnogo toga bilo je na kocki. Hoće li ljudsko neznanje ustuknuti? Hoće li se javiti žeđ za dubljom spoznajom Boga? Hoće li ta žeđ prerasti u čežnju za duhovnim pićem, kao što je Davidova žeđ prerasla u čežnju za vodom s izvora u Betlehemu? Hoće li se Židovi odvratiti od utjecaja lažnih učitelja koji su izopačili njihova shvaćanja i pozvati se na Boga da bi primili božanske pouke? ...

Kada je Krist došao kao ljudsko biće, ovaj svijet preplavilo je svjetlo. Mnogi bi Ga rado primili i odlučili hoditi u svjetlu da su svećenici i vladari bili vjerni Bogu i vodili narod kako je trebalo pružajući mu ispravno tumačenje istina Riječi. Međutim, vode su tako dugo zloupotrebljavali svete tekstove da su ljudi bili zavedeni neistinama. ...

Kao narod, Židovi su odbacili Krista. Odvratili su se od Jedinoga koji ih je mogao izbaviti od vječne propasti. Slično stanje stvari zapaža se i u takozvanom kršćanskom svijetu danas. Ljudi koji tvrde da razumiju Pisma odbacuju Božji zakon i vrše snažan, odlučan utjecaj protiv njega. ... A kakve su posljedice? Pogledajte ponašanje mladih koji odrastaju oko nas. (*Manuscript 24, 1891.; Manuscript Releases, sv. 19, 252—254*)

8. kolovoza

227

Smrtnici mogu pobijediti jedino u Kristu

“Na njemu ću napisati ime moga Boga, ime grada moga Boga — novoga Jeruzalema koji silazi od moga Boga s nebesa — i moje novo ime.” (Otkrivenje 3,12)

Ljudski rod, otkupljen primjerom Poslanoga od Boga, jedino-rođenog Božjeg Sina, nikad neće u potpunosti razumjeti strašan

sukob koji je Sotona, pokrenut slijepom mržnjom, služeći se zavodljivom silom prijevare, vodio protiv našega Gospodina dok je živio na Zemlji. Kada završi bitka u veliki dan Gospodnji i sila pobune bude zauvijek slomljena, a Kristovo posredničko djelo jasno prikazano kako bi svi iz otkupljene Božje obitelji mogli potpuno shvatiti zadaću Njegovog Sina da pali rod učini pokajničkim, poniznim i krotkim bićima — tek tada će se jasno vidjeti razlika između onoga tko služi Bogu i onoga tko Mu ne služi (vidi Malahija 3,18).

Pobuna će postojati na ovom svijetu sve dok Nebo ne izgovori riječi: "Svršeno je!" (Otkrivenje 21,6) Pobunu u crkvi izazivaju članovi koji se protive Bogu i Njegovim uvjetima spasenja. Ljudska bića žele dovoljno prostora da izraze sebe i privuku pozornost. Oni ne znaju i ne razumiju da na taj način provode Sotonine planove. Ako odbace svjetlo i ne uvide svoju zabludu, ako odbace pouke, oni će odbaciti lijek koji je dan za spasenje grešnika — ne u grijehu, već od grijeha. Kristovo iscjeliteljsko djelo planirano je kao odgovor na žurnu potrebu za spasenjem grešnika.

Kada je Krist prvi put najavio nebeskim četama svoju misiju i djelo koje je trebao obaviti na Zemlji, rekao je da će napustiti dostojanstveni položaj i prikriti svoju svetu zadaću preuzimajući na sebe ljudsko obličje, dok je u stvarnosti Sin vječnoga Boga. Kad se navršilo vrijeme, sišao je s prijestolja vrhovnog vladara, odložio kraljevsku krunu i odjeću, zaogrnuo svoje božanstvo ljudskom naravi i došao na Zemlju da bi primjerom pokazao kakvi ljudi moraju biti i što trebaju raditi kako bi pobijedili neprijatelja i sjeli s Ocem na Njegovo prijestolje. ... On je dopustio da Ga udaraju ljudska bića nadahnuti od Sotone, buntovnika koji je izbačen s Neba.

Kao predvodnik čovječanstva, Krist je živio na ovom svijetu savršenim, dosljednim životom, u skladu s voljom svojega nebeskog Oca. ... U Njegovom umu i srcu glavna misao uvijek je bila: "Ali neka ne bude moja [ljudska], nego tvoja volja!" (Luka 22,42) (*Letter 303*, 1903.)

Isus je poučavao riječima i primjerom

“Uistinu, ni braća njegova nisu vjerovala u nj.” (Ivan 7,5)

Kada je Isusu bilo dvanaest godina, ljudi su uvidjeli da na Njemu počiva Duh Sveti. Već tada je osjećao nešto od tereta poslanja zbog kojeg je došao na ovaj svijet. ...

On razumije kušnje djece jer je prošao njihove žalosti i probe. Bio je čvrst i nepokolebljiv u namjeri da čini ono što je dobro. Iako su Ga drugi pokušavali navesti na zlo, On na to nikad nije pristajao niti je skrenuo sa staze istine i pravde čak i u najmanjoj mjeri. Uvijek je slušao roditelje i obavljao svaku dužnost koja bi Mu se našla na putu.

Pa ipak, Njegovo djetinjstvo i mladost nipošto nisu protekli glatko i s puno radosti. Njegov besprijekorni život izazivao je zavist i ljubomoru Njegove braće jer nisu vjerovala u Njega. Smetalo im je to što se nije u svemu ponašao kao ona i nije im se želio pridružiti kada su činila loše stvari. (*The Youth's Instructor*, 28. studenoga 1895.)

Njegovoj je braći jako smetalo i to što je On tako brzo uviđao što je dobro a što zlo, dok su ona mislila da sve čemu ih svećenik uči treba smatrati svetim kao i Božje zapovijedi. Isus je, međutim, riječima i primjerom učio ljude da Bogu služe upravo onako kako ih je On uputio, a ne da slijede ceremonije koje zahtijevaju vjerski vođe. ...

I svećenicima i farizejima je smetalo što to Dijete nije prihvaćalo njihove zamisli, pravila i običaje. ... Nakon što Ga nisu uspjeli uvjeriti da ljudske običaje smatra svetim, dolazili su se k Josipu i Mariji žaliti što se Isus ne ponaša u skladu s njihovim običajima i predajama. Isus je znao što znači kada se nečija obitelj okrene protiv nekoga zbog vjere. On je volio mir. Čeznuo je za ljubavlju i povjerenjem članova svoje obitelji, ali je znao što znači izgubiti njihovu naklonost. Podnosio je prijekore i zabrane zato što je zauzeo ispravan stav i nije htio činiti zlo samo zato što su ga drugi činili, već je bio odan Jahvinim zapovijedima. ...

Književnici, rabini i farizeji nisu mogli prisiliti Isusa da odbaci Božje riječi i slijedi ljudske običaje, ali su uspjeli utjecati na Njegovu braću da Mu zagorčavaju život što više mogu. Braća su Mu prijetila i pokušavala Ga silom odvući na stranputicu, ali je On hodio pravim putem s Pismom kao svojim vodičem. (*The Youth's Instructor*, 5. prosinca 1895.)

Isus vodi računa o ljudskim problemima i neprilikama

“Zovnu zaručnika te mu reče: ‘Svatko najprije iznosi dobro vino, a kad se ljudi ponapiju, slabije. Ti si čuvao dobro vino do sada.’” (Ivan 2,9.10)

Na židovskom vjenčanju gozbi su prethodili svečani vjerski obredi. U pripremi za novi odnos u koji su trebale stupiti, dvije strane su izvodile određene obrede očišćenja i priznanja grijeha.

Najzanimljiviji dio tog obreda odvijao se uvečer, kada bi mladoženja otišao u susret nevjesti kako bi je doveo u svoj dom. Kada bi se približio njezinoj kući, začuo bi se poklič: “Zaručnik dolazi! Izidite mu u susret!” (Matej 25,6) Nevjesta, obučena u čistu bijelu haljinu, dok joj je na glavi bio vijenac od cvijeća, primila bi mladoženju i oni bi, zajedno s gostima, ušli u kuću njezinog oca. Na vrlo svečan način, uz svjetlo baklji, uz zvuke pjesme i glazbenih instrumenata, povorka bi lagano produžila k mladoženjinoj kući gdje je bila pripremljena gozba za goste.

Za tu gozbu bila je pripremljena najbolja hrana koja se mogla naći. Kao piće posluživalo se neprevrelo vino. U to vrijeme bio je običaj da svečanost vjenčanja traje nekoliko dana. Međutim, u ovoj prigodi, prije nego što je slavlje završilo, pokazalo se da nema dovoljno vina. Kada je upućen zahtjev za još vina, Isusova majka, misleći da bi Isus mogao predložiti nešto što bi smirilo neugodnu situaciju, prišla Mu je i rekla: “Nemaju vina.” ... Aktivna uloga koju je Marija imala na toj svečanosti pokazuje da ona nije bila samo gost, već i rođakinja jedne strane. Kao osoba od autoriteta, rekla je slugama: “Što vam god rekne, učinite!” ...

Isus im je rekao: “‘Napunite posude vodom!’ I napuniše ih do vrha. ‘Sad zahvatite — reče im — i odnesite ravnateljstvu stola!’” (Ivan 2,5-7) ... Taj Kristov postupak ostao je zabilježen za sva vremena kako bismo i mi mogli vidjeti da On nije iznevjerio ljude koji su se našli u neprilici čak ni u takvim okolnostima. Pa ipak, Krist nikad nije učinio čudo da bi sebi pomogao. Nekoliko dana prije tog događaja, odbio je utažiti vlastitu glad tako što bi na Sotonin prijedlog pretvorio kamen u kruh. (*Manuscript 126, 1903.*)

Voda pretvorena u vino

“Tim poče Isus svoja čudesa u Kani Galilejskoj te objavi slavu svoju, i učenici njegovi povjerovalaše u njega.” (Ivan 2,11)

Isus Krist je začetnik svekolikog misionarskog djela u našem svijetu. On je na čudesan način liječio bolesne, ali nikad nije učinio neko čudo u svoju korist. Prvo od Njegovih zabilježenih čuda dogodilo se na svadbenoj svečanosti u Kani, gdje je pretvorio vodu u vino. ...

Tim čudom Krist je želio uputiti poruku da je neprevrelo vino daleko prihvatljivije od prevrelog. Krist nikad nije stvorio prevrelo vino. Vino stvoreno tom prigodom bilo je isto kao svježe vino koje dolazi neposredno iz grozda. Kristu je bio poznat utjecaj prevrelog vina i On je, dajući im čisto, neprevrelo vino, pokazao jedini siguran način na koji mogu koristiti groždani sok.

Krist nije privukao pozornost na svoje djelo da bi bio zapažen u javnosti. Želio im je ostaviti važnu pouku. On nije napravio niti je pio prevrelo vino. ... Krist jest pretvorio vodu u vino, ali je pio vino od svježe cijedenog grožđa, i nikad ništa drugo. On je naš uzor u svemu. Prije smrti, On je svojoj Crkvi u zalag ostavio kruh koji prikazuje Njegovo tijelo dano za grijeha svijeta, i vino koje prikazuje Njegovu prolivenu krv. Međutim, ništa osim beskvasnog kruha i neprevrelog vina ne može se koristiti u tu svrhu. Ništa dobiveno procesom fermentacije ne treba koristiti na obredu Gospodnje večere, jer bi prevrelo vino pokvarilo simboliku Kristove krvi. To pitanje slobodno možemo smatrati riješenim za sva vremena.

Krist je tim čudom uputio još jednu pouku. On nije popustio pod kušnjom da na nagovor neprijatelja učini čudo kako bi zadovoljio vlastite potrebe pretvarajući kamen u kruh. Ali na toj svadbenoj svečanosti On je želio pokazati svoju naklonost i odobravanje ljudima koji su prisustvovali vjenčanju. Krist nije došao na ovaj svijet da bi zabranio brak, niti da bi pokvario i uništio odnos i utjecaj koji postoji u krugu obitelji. On je došao obnoviti, uzdići, pročistiti i oplemeniti svaki osjećaj čiste naklonosti, kako bi obitelj na Zemlji mogla postati simbol obitelji na Nebu. U kršćanskom domu Božja milost treba pokoriti i preobraziti ljudski karakter, i tada će crkva postati aktivna, živa i djelotvorna. U

takvim obiteljima mogla bi se s pravom pjevati pjesma: "Anđeli lete posvuda, anđeli lete posvuda. Idi, odnesi tu vijest kući." (*Manuscript* 22, 1898.)

Od Isusa teče živa voda

"Uto dođe neka žena Samarijanka da zahvati vode. Isus joj reče: 'Daj mi da se napijem!'" (Ivan 4,7)

Pogledajte kako katkad, stjecajem određenih okolnosti, istina dospijeva do drugih ljudi. Prisjetite se Samarijanke koja je po svojem običaju došla zahvatiti vode. Neznamac koji je sjedio kraj zdenca zatražio je od nje da mu dâ piti. Stupili su u razgovor i Isus joj je rekao: "Kad bi ti znala za dar Božji i tko je onaj koji ti veli: 'Daj mi piti', ti bi u njega iskala i dao bi ti žive vode. ... Tko god pije od te vode, opet će ožednjeti. A tko pije od vode koju ću mu ja dati, sigurno neće nikad ožednjeti. Štoviše, voda koju ću mu dati postat će u njemu izvorom one vode što struji u život vječni." (Ivan 4,10.13-14)

Razmišljajući o napornom poslu koji je morala obavljati iz dana u dan i o tome kako bi bilo dobro kad bi mogla doći do vode bez sve te muke, žena je rekla: "Gospodine, daj mi te vode da više ne žednim i ne dolazim ovamo zahvaćati!" (Ivan 4,15) Ona nije shvatila da joj Isus govori o najvećem interesu duše, o vodi života.

Riječi koje je Krist izgovorio bile su živa voda i žena se uskoro toliko zainteresirala da je ostavila svoje posude, otrčala u grad i svojim sunarodnjacima odnijela vijest: "Dodite da vidite čovjeka koji mi reče sve što sam učinila! Da on nije Mesija?" (Ivan 4,29)

Ova žena je došla po vodu, a saznala je za vodu života. Bila je osvjedočena u grijeh i povjerovala u Isusa Krista. Tako su sveti glasnici prikazani s dva maslinova drveta, odakle se sveto ulje izljuje u zlatne svijećnjake, a odatle u zlatne posude. Proces izlivanja se nastavlja, od primanja dragocjenog ulja do prenošenja toga istog ulja drugima. Riječi budu izgovorene, utjecaj kojeg nismo ni svjesni bude izvršen iako ništa nije rečeno s nekom određenom namjerom. Često poneka izgovorena riječ bude kao posijano sjeme. ...

Gospodin se pobrinuo da nebeski blagoslovi budu svima izobilno pruženi kako bi istina kakva je u Isusu zauzela prvo mjesto u srcu i zauvijek boravila u hramu duše. Tada će biti moguća potpuna odanost Bogu i svi iskreni vjernici postat će lovci ljudi. Oni će se moliti za mudrost, i živjet će u skladu s molitvom: "Vi ste svjetlo svijetu. ... Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog." (Matej 5,14.16) (Letter 48, 1897.)

13. kolovoza

232

Nijedan položaj nije tako nizak da ne bi mogao biti častan u Kristu

"Zar nije ovo tesar, sin Marijin, a brat Jakovljevi, Josipovi, Judini i Šimunovi? Zar mu se sestre ne nalaze ovdje među nama? Tako on postade kamen spoticanja za njih." (Marko 6,3)

Kristov život poniznosti trebao bi biti pouka za sve koji se žele uzdići iznad drugih. Iako nije imao nikakvu mrlju grijeha na svojem karakteru, On se ipak udostojao da našu palu ljudsku narav poveže sa svojim božanstvom. ...

Krist je u poniznosti započeo svoje moćno djelo uzdizanja palog ljudskog roda iz poniženja grijeha, obnavljajući ga svojom božanskom silom koju je povezao s čovječanstvom. Zaobilazeći velike gradove, čuvena središta znanja i navodne mudrosti, On je za svoj dom izabrao skromno i zabačeno selo Nazaret. Veći dio svojeg života proveo je na tom mjestu iz kojeg, prema općem mišljenju, nije moglo doći ništa dobro. Dok je bio na Zemlji, prolazio je putem kojim moraju proći siromašni, prezreni, izmučeni i žalosni preuzimajući na sebe sav jad koji napačeni moraju snositi. ... Njegova obitelj nije se odlikovala naobrazbom, bogatstvom ni položajem, i On je mnogo godina radio kao tesar.

Židovi su se oholo hvalisali da će Krist doći kao kralj, poraziti svoje neprijatelje i oboriti pogane u svojem gnjevu. Ali ponižan, krotak život našega Spasitelja, koji je trebao osvojiti srca ljudi i uliti im povjerenje u Njegovu misiju, uvrijedio je i razočarao Židove, i svi znamo kako su se oni ponijeli prema Njemu. ...

Krist nije uzdizao ljude služeći njihovom ponosu. On se ponizio i postao poslušan do smrti, i to smrti na križu. Ako se

ljudska ponositost ne ponizi i ne obuzda, ako tvrdo srce djelovanjem Kristovog Duha ne postane blago, On neće moći utisnuti u nas sličnost sa svojim božanskim likom. On, skromni Nazarećanin, mogao je s prijezirom gledati na ponos svijeta jer je bio zapovjednik u nebeskim dvorovima. Ali On je na naš svijet došao u poniznosti kako bi pokazao da ono što Nebo poštuje i cijeni nije bogatstvo, ni položaj, ni vlast, niti časno zvanje, već oni koji slijede Krista čineći svaki položaj dužnosti časnim čistoćom svojega karaktera u sili Njegove milosti.

Nijednom ljudskom biću nije dopušteno da se ponosno ve-liča. "Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni, koji vječno stoluje i ime mu je Sveti: 'U prebivalištu visokom i svetom stolujem, ali ja sam i s potlačenim i poniženim, da oživim duh smjernih, da oživim srca skrušenih.'" (Izaija 57,15) (*Letter 81*, 1896.)

233 14. kolovoza

Krist će u svojim sljedbenicima stvoriti novo srce

"Odgovori mu Isus: 'Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega.'" (Ivan 3,3)

Kada je Isus rekao Nikodemu: "Tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega" (Ivan 3,3), On je govorio o promjeni do koje mora doći u prirodnim, naslijeđenim i stečenim sklonostima ljudskog srca. ...

On mu je praktički rekao: Ne može ti pomoći nikakva prepirka. Dokazi neće donijeti svjetlo tvojoj duši. Moraš imati novo srce, u protivnom nećeš prepoznati kraljevstvo nebesko. Nema većeg dokaza da si prihvaćen pred Bogom od novih ciljeva, novih pobuda za djelovanje. Moraš se ponovno roditi. Dok ne dođe do te promjene, dok sve ne postane novo, i najjači dokaz koji bi se mogao iznijeti bio bi beskoristan. ...

Za Nikodema je to bila prilično ponižavajuća tvrdnja, i on pomalo razdraženo reagira na Kristove riječi: "Kako se može čovjek, kad je već star, roditi?" (Ivan 3,4) ... Ali Spasitelj na njegov argument ne odgovara protuargumentom. Podigavši ruku ozbiljno i dostojanstveno, On naglašava tu istinu s još većim pouzdanjem: "Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega." (Ivan 3,3) ...

Krist je tim riječima zapravo poručio Nikodemu da umjesto što se prepušta razdražljivosti i ironiji, treba imati mnogo skromnije mišljenje o sebi zbog svojeg duhovnog neznanja. Ipak, On je te riječi izgovorio s takvim mirnim dostojanstvom, dok su Njegov pogled i ton glasa izražavali tako ozbiljnu ljubav da se Nikodem nije uvrijedio kada je postao svjestan svojeg ponižavajućeg položaja. ...

Tu pouku namijenjenu Nikodemu ja iznosim kao nešto što se u velikoj mjeri može primijeniti i na one koji se danas nalaze na odgovornim položajima kao vođe u Izraelu, čiji se glas često čuje na vijećima i odborima, pri čemu pruža dokaz o postojanju istog duha kakav je posjedovao Nikodem. Te Kristove riječi odnose se i na predsjednike konferencija, starješine i ostale koji zauzimaju odgovorna mjesta u našim crkvama. ...

Kao rezultat tog razgovora Nikodem se obratio. U noćnom razgovoru s Isusom, osuđeni čovjek pronašao je svojega Spasitelja pod dojmivim, razoružavajućim utjecajem istine koja je rasvijetlila njegov um i osvjedočila njegovo srce. ... Isus Nikodemu nije rekao samo da mora imati novo srce da bi vidio kraljevstvo nebesko, već i kako da to novo srce zadobije. (*Letter 54, 1895.*)

15. kolovoza

234

“Nikada čovjek nije govorio kao ovaj čovjek!”

“Kad se stražari vratite glavarima svećeničkim, ovi ih upitaše: ‘Zašto ga niste doveli?’ Stražari odgovoriše: ‘Nikada čovjek nije govorio kao ovaj čovjek!’” (Ivan 7,45.46)

Krist je na ovaj svijet došao točno onako kao što je u Starom zavjetu prorečeno, ali bez obzira na to, Njega su pogrešno razumjeli i pogrešno procijenili. Farizeji su bili izvan sebe od mržnje prema Njemu jer su vidjeli da Njegov nauk posjeduje silu i privlačnost kojih su njihove riječi bile potpuno lišene. Zaključili su da je jedini način da presijeku Njegov utjecaj da Ga osude na smrtnu kaznu, i stoga su poslali sluge da Ga dovedu. Ali kada su ovi ljudi čuli Njegov glas i saslušali Njegove milostive riječi, bili su toliko očarani da su zaboravili na svoj zadatak. ...

“Zar ste i vi zavedeni?” pitali su starješine. ... Tada im je Nikodem rekao: “Osuđuje li naš Zakon nekoga ako se prije ne sasluša i ne dozna što je učinio?” (Ivan 7,51)

Pouka koju je Krist uputio Nikodemu nije bila uzaludna. Njegov um se učvrstio u uvjerenju i on je u svojem srcu prihvatio Isusa. Nakon razgovora sa Spasiteljem, ozbiljno je istraživao starozavjetne spise i sagledao istinu u kontekstu Evanđelja.

Pitanje koje je postavio bilo je mudro i nametnulo bi se i samo onima koji su predvodili to vijeće da nisu bili prevareni od strane neprijatelja. Ali oni su bili tako ispunjeni predrasudama da nijedan dokaz u prilog Isusa iz Nazareta, koliko god bio uvjerljiv, za njih nije imao nikakvu vrijednost. Odgovor koji je Nikodem dobio, glasio je: "Zar si i ti iz Galileje? ... Ispitaj pa ćeš vidjeti da iz Galileje ne ustaje nikakav prorok!" (Ivan 7,52)

Svećenici i glavari su pogrešno smatrali, a to je i bila Sotoinina namjera, da je Krist došao iz Galileje. Neki koji su znali da je rođen u Betlehemu, šutjeli su kako neistina ne bi izgubila na snazi.

Činjenice su bile jednostavne. Svjetlo nije bilo ni najmanje zamagljeno. Ali Kristovo djelo tumačili su razni ljudi u skladu sa stanjem svojeg uma. ...

Knez mironosni došao je objaviti istinu koja je trebala unižeti sklad tamo gdje je vladala zbrka. Ali Onaj koji je došao donijeti mir i dobru volju, pokrenuo je sukob koji je završio Njegovim raspećem. (*Manuscript 31*, 1889.)

235 16. kolovoza

Posvećeni smo istinom kakva je u Isusu

***"Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina."* (Ivan 17,17)**

Svaki vojnik koji sudjeluje u duhovnom sukobu mora biti hrabar u Gospodinu. Oni koji vode bitke za Kneza života moraju oružje svojega vojevanja usmjeriti prema van, a ne tako da svojim ubojitim strijelama ciljaju u one koji služe pod zastavom Kneza Emanuela. Mi nemamo vremena za ranjavanje i ocrnjivanje jedni drugih. Koliko je onih koji bi trebali obratiti pozornost na riječi koje je Krist uputio Nikodemu. ... "Tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko." (Ivan 3,5) ...

Mnogi tvrde da su Kristovi sljedbenici i njihova imena su zapisana u crkvenim knjigama, ali oni nisu snaga crkve jer nisu posvećeni istinom. ... Ono što posvećuje dušu nije jednostavno primanje, već primjenjivanje istine. Neka oni koji žele biti po-

svećeni istinom pomno i uz molitvu proučavaju i Stari i Novi zavjet da bi mogli znati što je istina. ...

Oni koji su se iskreno obratili Kristu, (moraju) neprekidno paziti da ne prihvate zabludu umjesto istine. Ako misle da nije važno koliko poznaju doktrinu sve dok vjeruju u Isusa Krista, nalaze se na opasnom tlu. Ima nekih koji misle da je pred Bogom isto tako prihvatljivo ako su poslušni nekim drugim pravilima umjesto Božjeg zakona i ispunjavaju neke druge uvjete osim onih koji su navedeni u Evanđelju — da im se to računa kao da su slušali Njegove zapovijedi i pokorili se Njegovim zahtjevima. Međutim, oni su u kobnoj zabludi i ako se ne odreknu tog otpadništva i ne usklade s Njegovim zahtjevima, ne mogu postati članovi kraljevske obitelji. ...

Oni koji tvrde da su posvećeni ali se ne obaziru na riječi koje su s božanskim autoritetom izgovorene s gore Sinaj, jasno pokazuju da Bogu ne pokazuju poslušnost koju Zakonodavac zahtijeva. ... “Jer bez mene”, kaže Krist, “ne možete ništa učiniti” (Ivan 15,5). Ono što je potrebno za naše savršenstvo nalazi se u jedinstvu s Kristom. “Ja u njima, a ti u meni — da postanu potpuno jedno.” (Ivan 17,22.23) ...

Kakvo bi zadovoljstvo (Nebo) moglo pružiti dušama koje u ovom životu nisu privučene Isusu i ne proučavaju Njegov karakter da bi bile s Njim u životu koji treba doći? One bi radije bile bilo gdje drugdje osim u prisutnosti i društvu Onoga u kojem ne nalaze nikakvo zadovoljstvo. Budući da Ga nisu upoznale dok su bile na svijetu, ne mogu Ga upoznati ni na Nebu. (*Manuscript 40, 1894.*)

17. kolovoza

236

Gospodin nam povjerava da posijemo dobro sjeme za obilnu žetvu

“S kraljevstvom je nebeskim kao s čovjekom koji posija dobro sjeme na svojoj njivi. Dok su ljudi spavali, dođe njegov neprijatelj, posija ljulj po pšenici i ode.” (Matej 13,24.25)

Gospodin ima zadaću koju treba obaviti na ovome svijetu, ali je neće povjeriti u ruke ljudima koji ne znaju ništa o Bibliji niti o tajnama nebeskog kraljevstva. On u usporedbama opisuje us-

pon i napredovanje djela koje je rezultat propovijedanja Njegove Riječi — istine za sadašnje vrijeme. Predočava nam pojavu Crkve koja će stajati pred svijetom kao izabrana i vjerna. Usporedba o sijaču pokazuje nam kako trebamo raditi. Evandeoska služba je sijanje sjemena. ...

Usporedba o pšenici i kukolju otkriva tajnu božanskih i sotonskih sila koje djeluju u izravnoj suprotnosti, u sudbonosnom sukobu koji će se nastaviti sve do završetka zemaljske povijesti. Nekvarljivo sjeme je živa Riječ Božja koja posvećuje onoga tko je primi i uzdiže ga dajući mu udio u božanskoj naravi.

Mnogo toga treba razmotriti. Oni koji su cijelog života robovali grijehu otvoreno se suprotstavljajući božanskoj volji, trebaju biti temeljno obraćeni. U suprotnom, kvasac zla će raditi prikriveno, kao što se i Sotona pred Kristom pojavio kao anđeo svjetla kušajući Ga da se suprotstavi božanskoj volji. Božje veliko mjerilo pravednosti ne odgovara ukusu i apetitima grešnih muškaraca i žena. Aktivne snage Spasitelja i uništavatelja u međusobnom su sukobu.

Žito treba biti sakupljeno u Kristovu žitnicu. Kukolj ima izgled žita, ali kada dođe do žetve, on se mora odbaciti. Ipak, on dosta dugo oponaša žito. Sotona ulaže odlučne napore da prevari i zavede na nepoznate putove one koji su na bilo koji način povezani s Božjom riječju, i on će osmisliti svaki mogući plan kako bi produžio vrijeme svoje vladavine. Gospodin Bog s Neba ne dopušta takvo miješanje i kvarenje crkvenih zajednica. Gospodin će učiniti da se Njegovo djelo propovijedanja Evanđelja obavlja na takav način da se zli radnici ne ohrabruju, i da se ne tolerira loše društvo na kršćanskim skupovima. (*Manuscript 7, 1900.*)

237 18. kolovoza

Krist je izliječio paraliziranog čovjeka i oprostio mu grijehe

“Tu mu donesoše uzetoga koji je ležao u postelji. A Isus, kad vidje njihovu vjeru, reče uzetome: ‘Ohrabri se, sinko! Oprošteni su ti grijesi!’” (Matej 9,2)

Do vremena kada je Isus kao čovjek došao na ovaj svijet, Sotona je uspio navesti Židove da prakticiraju vjeru koja je po volji silama tame. Oni koji su se smatrali Božjim narodom, udaljili su

se od Boga i slijedili drugog vođu. Oni su zbog vlastite pokvarenosti srljali u propast, ali Krist je došao osporiti Sotoninu vlast. ...

Kristov život postao je duga pozornica sukoba. Sotona je potaknuo zla ljudska srca da pokažu zavist i predrasude prema Božjem Sinu, Spasitelju svijeta. On je naveo ljude da sumnjaju i dovode u pitanje Kristove riječi, djela i poslanje. ... Oni (Židovi) su slijedili Krista iz mjesta u mjesto da bi ako je moguće, uhvatili neku riječ s Njegovih usana koju bi mogli pogrešno protumačiti i to razglasiti na sve strane, dajući joj značenje koje nije imala niti je trebala imati. Tako su na Kristov put postavljali ograde ljudi koji su tvrdili da su sveti i pravedni. ...

Neprijatelj je na taj način naveo one koji su mogli silno raditi za Krista da stanu na njegovu stranu u velikoj borbi i postanu posrednici preko kojih je on u srca ljudi ulijevao nesigurnost, sumnju, nepovjerenje i mržnju. ...

Vođe u narodu uvijek su tražili izgovor za svoje nevjerovanje, pa su se čak i kada je Isus činio najveća čuda bili spremni uhvatiti za bilo kakav prigovor na Njegove božanske tvrdnje. Pošto je ozdravio uzetoga, Isus mu je rekao: "Ohrabri se, sinko! Oprošteni su ti grijesi!" (Matej 9,2) ...

Čudom koje je učinio, Krist je promijenio srce tog čovjeka i obnovio njegov um i tijelo, otkrivajući tako farizejima činjenicu da On ima silu da oprašta grijeha i donese grešniku pravednost i mir. Međutim, oni su u Njegovim riječima o božanskoj sili vidjeli povod za nevjerovanje i optužbe. ... Isus je uvidio da su načela suprotna onima koja je On objavio, koliko god duboko bila ukorijenjena, ipak samo zabluda i laž koja dolazi od neprijatelja svake pravednosti. Isus je tada rekao narodu: "Svatko tko je prijatelj istine sluša moj glas." (Ivan 18,37) (*Manuscript 65*, 1895.; *The Signs of the Times*, 25. travnja 1895.)

19. kolovoza

238

Srce mora biti ponovno ispunjeno Božjom ljubavlju

***"Tada ode i uzme sa sobom sedam drugih duhova, gorih od sebe, te uđe i tu se nastani."* (Matej 12,45)**

Čovjek u ovoj usporedbi prekinuo je svaku vezu sa Sotonom i nije želio obavljati njegov posao. Međutim, problem je bio u

tome što on, očistivši i ukrasivši svoje srce, nije u njega primio nebeskog Gosta. Nije dovoljno samo isprazniti srce od zla. Ta se praznina mora ispuniti Božjom ljubavlju. Duša se mora opskrbiti milinama Božjega Duha. Ljudi mogu napustiti mnoge loše navike, a ipak ne biti zadovoljni zato što se nisu povezali s Bogom — nisu se sjedinili s Kristom. ...

Sotona, veliki buntovnik, stalno nas pokušava namamiti da grijeshimo protiv Boga. On će nas navesti na pogrešne zamisli, pomutiti razumijevanje otkrivene volje Božje, potaknuti niže strasti protiv čistoće i samoodricanja, a volju protiv Božje volje, dovodeći zemaljsku mudrost u sukob s mudrošću odozgo. ... Hoćemo li Božju volju gurnuti u stranu, a svoju smatrati nepriko-snovenom? Može li to biti vladajuća sila u velikoj borbi koju Bog vodi da bi ponovno zadobio one koji Mu pripadaju? ...

Upozorena sam da ćemo odsada biti u stalnom sukobu. Takozvana znanost i vjera postaviti će se jedna nasuprot drugoj zato što smrtna bića ne razumiju Božju silu i veličanstvo. Prikazane su mi sljedeće riječi iz svetih spisa: "I između vas samih dići će se neki koji će naučavati opaku nauku da odvuku učenike za sobom." (Djela 20,30) To će se sigurno vidjeti među Božjim narodom. Bit će onih koji nisu sposobni spoznati najveličanstvenije i najvažnije istine za ovo vrijeme, istine koje su bitne za njihovu sigurnost i spasenje, dok se o pitanjima koja su u usporedbi s tim beznačajna, u kojima jedva da ima i trunke istine, naveliko razmišlja i pridaje im se veliko značenje zahvaljujući sotonskoj sili, tako da izgledaju kao da su od najveće važnosti. ...

Dok zaljubljenici u svijet podređuju vjeru svijetu, Bog zahtijeva od onih koji Mu služe da svijet podrede vjeri. (*Manuscript 16, 1890.*)

Dodir vjere ozdravlja

"A Isus se okrenu, opazi je i reče joj: 'Ohrabri se, kćeri! Tvoja te vjera ozdravila!'" (Matej 9,22)

Sotona je uništavatelj. Gospodin je obnovitelj. Pa ipak, On ne djeluje kao iscjelitelj u onoj mjeri u kojoj bi to želio, jer, kako kaže: Ne želite doći k meni da bih vam mogao dati život (vidi Ivan 5,40). Mi se okrećemo svakom izvoru olakšanja umjesto Onome

koji je nad Josipovom pozajmljenom grobnicom izjavio: “Ja sam uskrsnuće i život.” (Ivan 11,25) ...

Krist se susreo s jednom napaćenom dušom koja je provela čitav život u potrazi za izlječenjem od bolesti. Kaže se da je ona sve što je imala potrošila na mnoge liječnike, pa ipak joj nije bilo ništa bolje, već joj se stanje čak i pogoršalo. Međutim, jedan dodir kojim se uhvatila za Krista u vjeri uklonio je dugogodišnju bolest. Napaćena žena prišla je Kristu s leđa i dotaknula rub Njegove haljine, vjerujući u Osobu koju je ta haljina pokrivala i istog trenutka bila je iscijeljena. “Tko me se dotače?” pitao je Krist. Petar je, začuđen, odgovorio: “Učitelju! Mnoštvo te naroda gura i tiska.’ ... ‘Netko me se dotače’ — reče Isus.” (Luka 8,45)

Krist je želio uputiti pouku koju nitko od prisutnih neće nikad zaboraviti. Želio je pokazati razliku između nemarnog dodira i dodira žive vjere. Zato je rekao: “Netko me se dotače ... jer sam osjetio da je iz mene izišla sila.” (Luka 8,46)

Kada je vidjela da se ne može sakriti, žena je drhteći stupila naprijed i bacivši se pred Njegove noge, iznijela svoju žalosnu priču. Krist ju je utješio. “Kćeri, tvoja te vjera ozdravila, hajde u miru!” (Luka 8,48)

Zašto mi ne prilazimo Isusu u vjeri? Mnogi Ga dodiruju nemarno, dolazeći samo u površnu vezu s Njim. Ali ova žena je učinila više od toga. Ona je pružila ruku u vjeri i bila trenutačno iscijeljena. ... Prijatelji istine ukazat će čast Začetniku i Završitelju njihove vjere. Krist će se pokazati kao liječnik koji obnavlja tijelo i dušu. Božji suradnici uzet će Kristov jaram i zauzet će dušom, tijelom i duhom, ispravan odnos prema Bogu. ...

Volja muškaraca, žena i djece mora se uvježbati u suradnji s Bogom. ... Osjećaj duhovne radosti, duhovno kao i tjelesno zdravlje, otkrivaju i uvećavaju to blaženstvo koje je Gospodin Isus donio svakom pojedincu koji vjeruje. (*Letter 106*, 1898.)

21. kolovoza

240

Govor na gori

“Kad Isus vidje veliko mnoštvo naroda, uspe se na goru. Kada sjede, približiše mu se njegovi učenici.” (Matej 5,1)

Kristov govor na gori osmišljen je tako da postane dio našeg svakidašnjeg života. Zapovijedi su tako široke da obuhvaćaju čak

i naše misli. Ali kako je malo onih koji se obaziru na riječi našeg Spasitelja! Zbog toga ćemo se susretati s određenim primjedbama. Neki će tvrditi da su u potpunosti vođeni Duhom te da im Božji zakon nije od prevelike koristi, kao ni bilo koji drugi dio Božje riječi. Oni koji tvrde da imaju veliko svjetlo a nisu posvećeni istinom, opasni su ljudi, ali se mogu lako prepoznati. “Uza Zakon! Uza svjedočanstvo! Tko ne rekne tako, zoru neće dočekati.” (Izaija 8,20) ...

Mi moramo očekivati da će nas napadati sile tame, ali ako im se uspješno odupremo, Nebo će se radovati. Nebeskim anđelima je stalo do ljudskih duša. ... Mi ne smijemo biti ni pod čijom zastavom osim Kristove. (*Manuscript 45*, 1886.)

Krist je govorio kao što nijedan čovjek nikad nije govorio. U mnoštvu koje je slušalo Njegov govor na gori — Njegove pouke ilustrirane predmetima koje su dobro poznavali — Božji zakon, s njegovim živim, neusporedivim načelima, pronašao je put do uma i savjesti mnogih. Među tisućama ljudi koji su bili obraćeni onog dana nakon što je Krist ustao iz groba i uzašao k Ocu, bilo je i onih koji su slušali riječi izgovorene tom prigodom i povjerovali u njih.

Dok je boravio među ljudima zaogrnut čovjekovom naravi, Isus je svojim učenicima otkrivao duboke tajne plana otkupljenja, ali je, nažalost, morao reći: “Imao bih vam još mnogo reći, ali sada ne možete nositi.” (Ivan 16,12) Privremeno i ovozemaljsko bilo je u njihovom umu tako pomiješano s duhovnim i vječnim, da je za njih ono što je sveto i nebesko bilo pomračeno. ...

Duša mora biti ispunjena Duhom velikog Učitelja da bi um mogao proniknuti u duboke Božje stvari. Istina će uzdići i obogatiti um. Njezina ljepota, čistoća, svetost i okrepljujuća sila nadahnut će ljude koji je prime, i oni neće dopustiti da budu ograničeni u svojim nastojanjima. Duša koja čezne za nečim višim povikati će k živom Bogu: “Pokaži mi svoju slavu.” (Izlazak 33,18) (*Manuscript 104*, 1898.)

Nebo cijeni čistu, nesebičnu vjeru

“Pristupi stotnik i reče moleći: ‘Gospodine, sluga moj leži uzet u kući i silno se muči.’ A Isus mu reče: ‘Doći ću, izliječit ću ga.’” (Matej 8,5-7)

Stotnik se osjetio nedostojnim. On je posjedovao smjeran duh iako je bio čovjek na vlasti. Osjetio se nedostojnim da Isus Krist svojom čudotvornom silom uđe pod njegov krov; smatrao je da bi Njegova izgovorena riječ bila sasvim dovoljna, kao što bi i on rekao ljudima pod svojom vlašću: “Idi! — i ode; drugom: Dođi! — i dođe; a služi svome: Učini to! — i učini.” (Matej 8,9) Zato je vjerovao da će Kristova izgovorena riječ izliječiti njegovog slugu. A kada je Isus to čuo, zadivio se. “Zaista, kažem vam, tolike vjere ne nadoh ni u koga u Izraelu.” (Matej 8,10) ...

Židovski narod nije primio svojeg obećanog Mesiju koji je došao točno onako kao su proročanstva najavila. A sada je tu bio čovjek koji službeno nije pripadao Izraelu, koji nije uživao prednosti koje je Izrael imao u izobilju, pa ipak je u vjeri i poštovanju prema Kristu daleko nadmašivao narod kojem je Gospodin povjerio najsvetije, najdragocjenije istine.

Tko su, dakle, bili pravi “Izraelci” — Židovi, pogani, barbari, Skiti, slobodnjaci ili robovi (vidi Kološanima 3,11)? Isus “bijaše na svijetu, i svijet postade po njemu, a svijet ga ne upozna. K svojim dođe, ali ga njegovi ne primiše.” (Ivan 1,10.11) Ali ovaj Rimljanin, predstavnik vlasti, došao je k Isusu s najusrdnijom molbom za jednoga od svojih slugu, koji je bio oduzet i trpio velike bolove. Njegova vjera je u svojoj jednostavnosti bila čista i nesebična. On od Isusa ne traži: “Pokaži mi znak s Neba”, već Ga moli da izliječi njegovog napaćenog slugu. Kaže Mu da se osjeća nedostojnim da Ga primi pod svoj krov. Ali Onaj koji boravi na visini i u Svetištu ipak će sići i prebivati među onima koji su skrušenog i smjernog srca. ...

Neka ljudi prime svjetlo onako kako je izneseno u Božjoj riječi, u istini, i to će im dati postojanost namjera i sposobnost da stoje uspravno, neovisni u moralnom pogledu usred teškoća i opasnosti. Karakter će biti oblikovan i zaštićen istinom — karakter koji će se održati u dan kušnje i probe koja je pred nama — koliko god snažan bio pritisak, koliko god ozbiljna nevolja koju dan koji Bog priprema može donijeti. Načelo pravednosti djeluje

iznutra prema van i postaje kvaliteta koja se može osjetiti. (*Letter 114, 1895.*)

242 23. kolovoza

Isus hoda s nama kroz sve životne oluje

“Ali im Isus odmah reče: ‘Odvažni budite! Ja sam, ne bojte se!’” (Matej 14,27)

Danas trebam pisati o Kristovom hodanju po vodi i utišavanju oluje. ... Kako mi je živo prikazan taj prizor lađe s učenicima dok je šibaju valovi. Bila je to mračna i olujna noć. Njihov Učitelj je bio odsutan. Valovi su bili veliki, a vjetar suprotan. Da je Isus, njihov Spasitelj bio s njima, oni bi se osjećali sigurnima. Cijele te duge i zamorne noći bili su za svojim veslima boreći se s vjetrom i valovima. Prijetila im je opasnost i spopao ih je veliki strah. Bili su to snažni ljudi, naviknuti na teškoće i opasnosti i nije ih bilo lako zaplašiti.

Očekivali su da će uzeti svojeg Spasitelja u lađu na određenom mjestu, ali kako uopće doći dotle bez Njega? Sve je izgledalo uzaludno jer je puhao jak suprotni vjetar. Snaga ih je izdavala, a nemilosrdna oluja nikako da se stiša. Bijesno je šibala valove i izgledalo je da će progutati lađu i one koji su u njoj. O, kako su čeznuli za Isusom! U času najveće opasnosti, oko četvrte noćne straže, kada su već izgubili svaku nadu, dok su munje sijevale oko njih, ukazao im se Isus kako hoda po vodi. O, znači, Isus ih nije zaboravio! S nježnim suosjećanjem i sažaljivom ljubavlju On ih je budnim okom pratio sve vrijeme dok su se borili sa zastrašujućom olujom. U njihovoj najvećoj potrebi On je bio u neposrednoj blizini. ...

Upravo u trenutku kada je nada polako ustupala mjesto očaju, kada su se osjećali potpuno napuštenima, oko Otkupitelja svijeta promatralo ih je s nježnim suosjećanjem, kao što majka bdi nad djetetom koje pati s beskrajnom ljubavlju. Učenici su se isprva uplašili, ali su riku bijesne oluje nadjačale riječi koje su odavno željeli čuti: “Odvažni budite! Ja sam, ne bojte se!” (Matej 14,27) Povjerenje se vratilo. “Isus! To je Isus!” ponavljali su jedan za drugim. “Ne plašite se, to je Isus, Učitelj.”

Isus se vjetru, valovima i uzburkanoj vodi obratio riječima: “Utišaj se! Umukni!” (Marko 4,39) O, koliko smo puta i mi u

svojem iskustvu bili u položaju sličnom onome u kojem su se našli učenici. Koliko puta nam se Krist otkrio i pretvorio našu žalost u radost. O, kakav je to moćni Otkupitelj, milostivi Spasitelj, sposoban da svojom beskrajnom silom umiri sve oluje, sposoban da oživi sva srca! On je naš Otkupitelj. Na Njega se možemo osloniti u oluji isto kao i po sunčanom danu. (*Letter 5, 1876.*)

24. kolovoza

243

Prorečeni Mesija je odbačen

“Zaista, kažem vam — nastavi on — nijedan prorok nema priznanja u svom zavičaju.” (Luka 4,24)

S kakvim zanimanjem nebeski anđeli i svjetovi koji nisu pali prate tu veliku borbu u kojoj se brani Božji zakon! Ne samo radi ovog svijeta, već radi čitavog svemira i svih svjetova koje je Bog stvorio, ta polemika se morala riješiti jednom zauvijek. Savez zla je vrebao i najmanju priliku da ustane i trijumfira nad božanskom i ljudskom Zamjenom i Jamcem ljudskog roda, kako bi otpadnik mogao proglasiti pobjedu. Tada bi svijet i svi njegovi stanovnici zauvijek ostali u njegovom kraljevstvu. Međutim, Sotona je dospio samo do pete, a glavu nije uspio ni dotaknuti (vidi Postanak 3,15). Tada mu je postalo jasno da je njegov pravi karakter otkriven pred cijelim Nebom i da će nebeska bića i ostali svjetovi stati bezrezervno na Božju stranu. Uvidio je da su svi njegovi izgledi da ubuduće izvrši neki utjecaj na njih u potpunosti izgubljeni. Kristova će ljudska narav kroz sva vremena pokazivati kako je riješeno pitanje velike borbe. ...

Što je pokrenulo Isusov narod da pokaže takav prijezir prema Njemu? Židovi su očekivali zemaljskog vladara koji će ih osloboditi od sile za koju je Bog rekao da će vladati nad njima ako se ne budu držali Gospodnjih putova i ne budu poslušni Njegovim uredbama, zapovijedima i zakonima. Ponosno su se hvalisali da će ih izraelski kralj, zvijezda koja će izići iz Jude, osloboditi iz ropstva i učiniti kraljevstvom svećenika.

Pa ipak, ono što je konačno navelo Židove da odbace Isusa nije bio nedostatak vanjske časti, bogatstva i slave. Bilo je to Sunce Pravednosti koje je zasjalo usred moralne tame tako jasnim zrakama da je otkrilo suprotnost između grijeha i svetosti, čistoće i nečistoće. Takvo svjetlo nije bilo dobrodošlo kod njih. ...

Ono što je Krist naveo kao svoju zadaću, ispunilo se. Bolesni su izliječeni, opsjednuti oslobođeni, gubavi i oduzeti iscijeljeni. Nijemi su progovorili, gluhi čuli, mrtvi su vraćeni u život i siromašnima se propovijedalo Evanđelje. ... Svako čudo koje je Krist učinio osvjedočilo je neke od njih kakav je Njegov pravi karakter i da u potpunosti odgovara osobinama Mesije iz proročanstava. Ali oni koji nisu željeli primiti svjetlo s Neba, još odlučnije su se usprotivili tim dokazima. ...

Kristov nauk putem pouka i primjera bio je sijanje sjemena koje su poslije trebali nastaviti Njegovi učenici. (*Manuscript 143, 1897.*)

244 25. kolovoza

Pjesma odvrća sotonsku silu

“Jahve mi je zaklon, on štiti me. U njega se srce moje pouzdalo, i pomoć mi dođe; zato mi kliče srce, i pjesmom njega slavim.” (Psalam 28,7)

Gospodin Isus je došao na ovaj svijet da bi živio životom ponizne poslušnosti — životom kakvim bi trebalo živjeti svako biće na Zemlji. Oni kojima je Krist ostavio vrijeme kušnje da bi mogli oblikovati svoj karakter za stanove koje im je otišao pripremiti, trebaju živjeti prema primjeru koji nam je On dao. Ako su učenici u Kristovoj školi, oni neće veličati sebe zato što posjeduju kuće i zemlju, jer im je Gospodin svojom promisli pozajmio svoja dobra da njima trguju (vidi Luka 19,13). ...

Krist je uzeo ljudsku narav da bi mogao suosjećati sa svakim srcem. ... Njegov duh nikad nije bio toliko ispunjen svjetovnim brigama da ne bi imao vremena razmišljati o onome što je nebesko. On je davao oduška svojoj radosti pjevajući psalme i nebeske pjesme. Stanovnici Nazareta često su čuli Njegov glas kako se uzdiže u zahvalnosti i slavljenju Boga. On je vezu s Nebom održavao i putem pjesme, a oni koji su se družili s Njim i često se žalili da su umorni od teškog rada, bili bi oraspoloženi skladnom melodijom koja je silazila s Njegovih usana. Njegovi hvalospjevi kao da su udaljavali zle anđele i poput miomirisna stvarali ugodno ozračje.

U tome se nalazila i pouka da ljudi mogu uspostaviti vezu s Bogom preko riječi svetih pjesama. Krist je uzdizao misli svojih

slušaatelja s njihovog zemaljskog izgnanstva prema budućem vječnom domu. ... Božji dom može biti neusporedivo skromniji od Salomonovog hrama, ali zbog toga nije ništa manje priznat od Boga. Za one koji u njemu održavaju bogoslužje to su vrata Neba ako Bogu služe u duhu i istini, u ljepoti svetosti. Dok se pjevaju pjesme hvale kao usrdne molitve koje se uzdižu k Nebu, kao ponavljanje pouka o Božjim čudesnim djelima, kada se zahvalnost srca izražava u molitvi i pjesmi, anđeli s Neba prihvaćaju melodiju i pridružuju se zahvalnosti i veličanju Boga.

Takva bogoslužja odbijaju Sotonu. Ona će odagnati gundanje i žaljenje i tako Sotona gubi tlo. Bog nas uči da se okupljamo u Njegovom domu da bismo njegovali odlike savršene ljubavi. To će stanovnike Zemlje pripremiti da žive u stanovima koje je Krist otišao pripremiti za one koji Ga ljube. Oni će se tada okupljati u Svetištu od mladača do mladača, od subote do subote, i sjediti će svoje glasove u uzvišenijoj pjesmi, u hvaljenju i slavljenju Jaganjca i Onoga koji sjedi na prijestolju za sva vremena (vidi Izaija 66,23). (*Manuscript 24*, 1898.)

26. kolovoza

245

Farizeji nisu priznali Kristovu silu

“A farizeji govorahu: ‘On izgoni zle duhove uz pomoć poglavice zlih duhova.’” (Matej 9,34)

U Kristovim moćnim djelima bilo je dovoljno dokaza u prilog vjere. Ali ovi ljudi nisu željeli istinu. Oni nisu mogli poreći istinitost Kristovih djela, ali su ih osudili. Nisu mogli zanijekati da Njegov rad prati nadnaravna sila, ali ta sila, tvrdili su, potječe od Sotone. Jesu li oni doista vjerovali u to? Nisu, ali su bili toliko odlučni da ne dopuste istini da utječe na njihovo srce i obrate se, da su djelo Božjeg Duha pripisali đavolu. ...

O, Otkupitelju pun suosjećanja! Kakva je to ljubav! Kako je neusporediva Tvoja ljubav! Optužen od strane velikih ljudi u Izraelu da svoja djela milosrđa čini uz pomoć đavolskog kneza, prezren i oklevetan, On se ponašao kao da ništa od toga nije ni čuo ni vidio. Zadaća zbog koje je došao s Neba nije smjela ostati neobavljena. Vidio je da ljudima istina mora biti otkrivena. Svjetlo svijeta moralo se svojim zrakama probiti kroz tamu grijeha i predrasuda i razotkriti zabludu usporedivši je s istinom. ...

Krist ne primjenjuje silu ni prinudu da bi privukao ljude k sebi. Ali dok je On objavljivao istinu, srce onih koji su ispovijedali da su Božja djeca ogradilo se od nje, dok su Kristu bili privučeni oni koji nisu imali takve prednosti i nisu bili zaogrnuti plaštem samopravednosti. Njihov um bio je osvjedočen i potaknut na aktivnost, a svjetlo i istina preplavili su svemir. ... Sotona je nastojao sakriti od svijeta veliku otkupiteljsku žrtvu koja otkriva Zakon u njegovom svetom dostojanstvu i osvjedočuje srce silom svojih obvezujućih zahtjeva. On je ratovao protiv Kristovog djela udruživši sve zle anđele sa svojim ljudskim predstavnicima kako bi mu se suprotstavio. Ali u isto vrijeme, nebeska bića su se povezivala sa svojim ljudskim predstavnicima u djelu obnovljenja. ...

Ovdje su na djelu dvije velike sile — sila istine i pravednosti i Sotonino nastojanje da poništi utjecaj Božjeg zakona. Ljudska bića, opčinjena sotonskom silom, rade u redovima neprijatelja, dok Spasitelj upošljava svoje ljudske predstavnike da surađuju s Bogom. ... Oni koji hoće biti Božja djeca ne trebaju očekivati lagodan život na ovom svijetu. ... Pa ipak, nismo ostavljeni da se sami borimo u tom sukobu. Isus Krist je Vojskovođa našeg spašenja. (*Manuscript 61*, 1899.)

246 27. kolovoza

Krist je iskupio Adamov sramotan pad

“Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će u Kristu svi oživjeti.” (1. Korinćanima 15,22)

Krist je nazvan drugim Adamom. U čistoći i svetosti, povezan s Bogom i ljubljen od Boga, On je počeo na istom mjestu kao i prvi Adam. Međutim, prvi Adam je u svakom pogledu bio u povoljnijem položaju od Krista. U Edenu se o svetom paru čudesno brinuo Bog koji ih je ljubio. Sve u prirodi bilo je čisto i neokaljano. U Edenskom vrtu raslo je voće, cvijeće i raskošno drveće. Sve što je Adamu i Evi trebalo bilo im je dano u izobilju.

Ali došao je Sotona i naveo ih da posumnjaju u Božju mudrost. On je njihovog nebeskog Oca i Gospodara optužio za sebičnost jer im je, da bi iskušao njihovu vjernost, zabranio da jedu s drveta spoznaje. Eva je podlegla kušnji, a Adam je prihvatio zabranjeni plod iz ruke svoje žene. Pao je na najlakšem ispitu

koji im je Bog mogao dati kako bi provjerio njegovu poslušnost i nad ovim svijetom otvorile su se ustave zla. On je imao svetu narav, bio je bezgrešan, čist i neiskvaren, ali je pao poslušavši prijedloge neprijatelja i tako je njegovo potomstvo postalo zlo. ...

Kada je došao Krist, ovaj svijet je bio nevjeran Bogu, potpuno pokvaren i obilježen pobunom protiv Stvoritelja. Veliki varalica provodio je svoje djelo sa silnom snagom, sve dok na Zemlju nije pala kletva grijeha. Ljudi su bili iskvareni Sotoninim zamislama. ... Dok je za sebe tvrdio da je milostiv, dobar i istinit, Sotona je vlastite osobine pripisivao Bogu. Na takvo izvrtanje istine moralo se odgovoriti, ono se moralo razotkriti kao laž, i to preko Krista koji je uzeo ljudsku narav.

Sotona je Krista kušao neusporedivo okrutnije nego Adama, i to u okolnostima koje su u svakom pogledu bile mnogo izazovnije. ... Ali Krist je iskupio Adamov sramni pad i spasio svijet. Zato postoji nada za sve one koji dolaze Kristu i prihvaćaju Ga kao svojega osobnog Spasitelja. ...

Ovaj svijet se grijehom odvojio od Neba, ali je Krist premostio taj jaz i ponovno povezao Zemlju s Nebom. On je u ljudskoj naravi očuvao čistoću svojeg božanskog karaktera. Živio je po Božjem zakonu i poštovao ga u svijetu grijeha, pokazujući svjetovima koji nisu pali, cijelom svemiru, Sotoni i Adamovim palim sinovima i kćerima da Njegovom milošću ljudski rod može vršiti Božji zakon! On je došao utisnuti vlastitu božansku narav, svoj božanski lik u dušu koja se kaje i vjeruje. (*Manuscript 20*, 1898.; *Manuscript Releases 8*, 39—41)

28. kolovoza

247

Vjerujte u istinu i živite po njoj

***“Dakako svi ste po vjeri sinovi Božji u Kristu Isusu.”
(Galaćanima 3,26)***

Isus Krist je Obnovitelj. Sotona je otpadnik i uništavatelj. U pitanju je sukob između Kneza života i kneza ovoga svijeta, sile tame. ... Otkupitelj svijeta nije predvidio da Njegovo otkupljeno naslijeđe živi i umire u svojim grijesima. U čemu je onda problem? Zašto je tako malo onih koji su privučeni i spašeni? Razlog je što mnogi od onih koji se predstavljaju kao kršćani rade u istim redovima s velikim otpadnikom. Oni dopuštaju Sotoni da

smišlja i planira umjesto njih. On ih čini otpadnicima, nevjernima Bogu, buntovnicima protiv Njegovih uredaba i zakona. To stavlja iskrenog kršćanina pred ozbiljan, zahtjevan posao. On mora uvjeriti prijestupnika Zakona da griješi, jer "griješ je kršenje zakona" (1. Ivanova 3,4).

Koliko bi se više moglo učiniti za Krista kada bi svi koji su primili svjetlo, svi kojima je objavljena istina i koji tvrde da vjeruju u Riječ, primjenjivali Riječ i nauk Krista, našega Spasitelja. ... Ima mnogo ozbiljnih, razboritih, dobrodušnih muškaraca i žena koji bi mogli mnogo učiniti za Krista, ali se moraju prvo predati Bogu i približili Mu se tražeći Ga svim srcem. ...

Kao ljudi mi se moramo suočiti s onim s čime se i Krist suočio. Mlaki, zavidni, samopravedni, nečisti, bili su glavni kamen spoticanja na Kristovom putu, i oni koji surađuju s Njim naići će na iste obeshrabrujuće prepreke. ... Svi koji se prihvate posla kao Kristovi suradnici, moraju biti spremni ne samo da propovijedaju istinu, već i da je primjenjuju. ... Bog neće promijeniti ništa u svojem načinu djelovanja da bi ostvario vidljive promjene u vjerskom svijetu. Muškarci i žene moraju odgovoriti na hitne potrebe, oni moraju primiti dragocjeno ulje i bogate blagoslove koje Bog daje. To će ih osposobiti da ustanu i svijetle, jer je njihova svjetlost došla i slava Gospodnja ih je obasjala (vidi Izaija 60,1).

Oni koji tvrde da vjeruju u Božju riječ, a ipak njeguju vlastite naslijeđene i stečene crte karaktera, najveći su kamen spoticanja na koji ćemo nailaziti dok budemo iznosili velike, svete istine za ovo vrijeme. Oni koji vjeruju u sadašnju istinu, trebaju je primjenjivati i živjeti po njoj. Oni trebaju proučavati Riječ i hraniti se njome, što znači jesti tijelo i piti krv Božjega Sina. Oni trebaju unijeti tu Riječ, koja je Duh i život, u svoje svakidašnje, praktično življenje. To je kruh s Neba i on će dati život svijetu (vidi Ivan 6,33). (*Letter 34, 1896.*)

Progonstvo u Isusovo vrijeme i progonstvo danas

“Ako su mene progonili, i vas će progoniti.” (Ivan 15,20)

U Evandelju po Luki čitamo da se Krist u sinagogi u Nazaretu proglasio Pomazanicom navodeći tekst iz Knjige proroka Izaije: “Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglasim godinu milosti Gospodnje.” (Luka 4,18.19) ...

Tada je Sotona došapnuo svoju sumnju rekavši (preko onih u sinagogi): “Nije li ovo sin Josipov?” (Luka 4,22) ... Kako se brzo raspoloženje promijenilo i obuzeo ih je bijes zato što im je Isus razotkrio njihov pravi duhovni otpad. I “ustanu te ga istjeraju iz grada i dovedu na rub brijega na kojem bijaše sagrađen njihov grad, u nakani da ga strmoglave.” (Luka 4,29) Ali Isusa su nebeski anđeli zaštitili u Njegovom poslanju. Prošavši neprimjetno između njih, produžio je svojim putem. ...

Herod i potkupljive vlasti ubile su Pravednika, ali Krist nikad nije ubio nikoga, i duh progonstva koji se protivi slobodi savjesti možemo s pravom pripisati njegovom začetniku — Sotoni.

On je prevarant, lažov, ubojica i klevetnik braće, koji s radošću promatra ljudsku bijedu. On uživa u tuđoj nevolji i dok razmišljamo o okrutnom progonstvu onih koji su bili poslušni Bogu prema glasu vlastite savjesti, možemo znati da je tu riječ o tajni bezakonja. ...

Božji Sin je ušao u taj sukob. On je bio napadnut, prezren i odbačen, čovjek boli, upoznat s patnjom — “čovjek boli, vičan patnjama” (vidi Izaija 53,3). Veličanstvo Neba moralo je uvijek iznova napuštati pozornicu svojeg djelovanja jer je Sotona ranjavao Njegovu petu. Njegova zloča je konačno dostigla vrhunac kada je uspio nadahnuti i potaknuti zle ljude da Ga razapnu. ...

Sotonino neprijateljstvo, žestoko i odlučno, prenijet će se na Isusove sljedbenike. Krist je rekao svojim vjernima: “Ako su mene progonili, i vas će progoniti.” (Ivan 15,20) Ne može postojati neprijateljstvo između palih anđela i palih ljudskih bića koja uzimaju udjela u sotonskim aktivnostima. ... Gdje god postoji zlo koje se ogleda u odbacivanju svjetla i istine i udaljavanju od živoga Boga, ono će uvijek udruživati svoje snage protiv pravednih i poslušnih. (*Manuscript 62, 1886.*)

Učiti od Isusa

***“Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama.”
(Matej 11,29)***

Velika borba između Kneza svjetla i kneza tame nije izgubila ni trunku od svoje žestine tijekom vremena. Ozbiljan sukob između svjetla i tame, zablude i istine postaje sve intenzivniji. Sotonina sinagoga je izuzetno aktivna, i obmanjujuća sila neprijatelja u ovo vrijeme radi vrlo prepredeno. Svaki ljudski um koji se ne preda Bogu i koji nije pod nadzorom Božjega Duha, bit će iskvaren sotoniskim djelovanjem.

Neprijatelj neprekidno radi na tome da istisne Isusa Krista iz ljudskog srca i da u čovjekov karakter, umjesto Božjih, unese svoje osobine. On ljudskom umu nameće svoje snažne obmane da bi mogao njime upravljati. Nastoji sakriti istinu i ukinuti pravi uzor dobrote i pravednosti da bi takozvani kršćanski svijet bio uništen odvajanjem od Boga.

On radi na tome da sebičnost postane opća pojava i na taj način spriječi utjecaj Kristovog poslanja i djela. Krist je došao na ovaj svijet obnoviti Božji karakter u čovječanstvu i u ljudsku dušu ponovno utisnuti božanski lik. Tijekom cijelog svojeg života Krist je ulagao ustrajne, ozbiljne napore da pozornost svijeta skrene na Boga i Njegove svete zahtjeve kako bi ljudi mogli biti ispunjeni Božjim Duhom i pokrenuti ljubavlju da u svojem životu i karakteru otkriju božanske osobine. ...

U Kristovom karakteru bili su isprepleteni veličanstvo i poniznost. Umjerenost i samoodricanje vidjeli su se u svakom Njegovom postupku. Pa ipak, u Njegovom ponašanju nije se pokazala nikakva nesnošljivost, nikakva hladna strogoća koja bi umanjila Njegov utjecaj na one s kojima je dolazio u dodir. Otkupitelj svijeta imao je narav uzvišeniju od andeoske, pa ipak je Njegovo božansko veličanstvo bilo ujedinjeno s krotkošću i poniznošću koja je sve privlačila k Njemu. ...

Krist, naš Otkupitelj, razumio je sve potrebe ljudskog roda. On je osmislio moćan plan kako se ljudski rod može uzdići iz ponižavajućeg položaja u koji je dospio zbog grijeha. U svakoj prigodi, koliko god izgledala nevažna, On je vjerno predstavljao Oca. Iako svojom moćnom riječju održava svjetove, On će se sagnuti kako bi pomogao ranjenoj ptici. (*Manuscript 39, 1894.*)

Isus će nam dati vječni život

“A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.” (Ivan 17,3)

Dok je bio sa svojim učenicima, Gospodin Isus im je rekao: “Još vam mnogo imam kazati, ali sad ne možete nositi.” (Ivan 16,12) On je mogao objaviti takva otkrića koja bi zaokupila pozornost učenika i navela ih da izgube iz vida prethodne pouke za koje je On želio da budu predmet njihovih najozbiljnijih razmišljanja. Zbog toga se suzdržao od iznošenja takvih pojedinosti koje bi ih zaprepastile i pružile im povod za sitničarenje, izazivanja nesuglasica i neugodnosti. Nije htio osobama koje pokazuju malo vjere i pobožnosti pružiti nikakvu priliku da pogrešno prikažu istinu, da je obaviju velom tajni i na taj način dovedu do podjela.

Isus im je mogao otkriti tajne koje bi naraštajima bile predmet njihovih razmišljanja i istraživanja, čak do kraja vremena. Budući da je izvor svake prave znanosti, On je mogao navesti ljude da istražuju tajanstvene pojave, ali bi onda njihov um, iz stoljeća u stoljeće, bio toliko zaokupljen da ne bi osjećali nikakvu želju da jedu tijelo niti da piju krv Božjega Sina.

Isus je dobro znao da Sotona neprekidno radi na tome da potakne radoznalost i zaokupi ljude raznim pretpostavkama. Na taj način on pokušava pomračiti veliku i bitnu istinu za koju bi Krist želio da bude uvijek na prvom mjestu u njihovim mislima: “A ovo je vječni život: spoznati tebe, jedino pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.” (Ivan 17,3)

U riječima koje je Krist izgovorio pošto je nahranio pet tisuća ljudi, nalazi se važna pouka i za nas. On je tom prigodom rekao: “Skupite pretekle ulomke da ništa ne propadne!” (Ivan 6,12) Te riječi su imale dublje značenje od toga da učenici trebaju pokupiti ostatke kruha u košarice. Isus je pod tim mislio da oni trebaju obratiti posebnu pozornost na Njegove riječi, proučavati Pismo i visoko cijeniti svaku zraku svjetla. Umjesto da tragaju za znanjem o nečemu što Bog nije otkrio, trebali su pažljivo prikupiti ono što im je dao.

Sotona pokušava pomračiti znanje o Bogu u ljudskom umu i iskorijeniti Božje osobine iz čovjekovog srca. ... Ono što je Bog otkrio tumači se pogrešno, zloupotrebljava i miješa sa sotonskim

obmanama. Sotona će citirati Pismo da bi prevario. On je tako pokušao prevariti Krista, i na isti način pokušava varati i dalje. ... Krist je došao obnoviti istine koje su bile izgubljene i stavljene u službu zablude. Podsjećao je na njih i ponavljao ih ... u želji da traju vječno. (*Manuscript 32*, 1896.; *Manuscript Releases*, sv. 17, 20,21)

Završetak službe i Kristova smrt

1. rujna

251

Krist suosjeća s našom tugom

“Isus reče: ‘Dignite kamen!’ ‘Gospodine, već zaudara — reče mu pokojnikova sestra Marta. — Četiri su dana što je umro.’” (Ivan 11,39)

Krist se sâm nosio s nevoljama mnogih. “U svakoj žalosti njihovoj osjećao se i on tužan.” (Izaija 63,9 — Šarić) Iako sâm nije patio ni od kakve bolesti, “ponio” je bolesti drugih (vidi Izaija 53,4). Na patnje onih koji su se tiskali oko Njega gledao je s najnježnijim suosjećanjem. Bio je duboko potresen promatrajući Sotonino djelovanje koje se otkrivalo u svim njihovim stradanjima, i svaku potrebu i žalost doživljavao je kao da je Njegova. ... Sila ljubavi bila je prisutna u svakom Njegovom djelu iscjeljenja. On je poistovjetio svoje interese s napaćenim čovječanstvom.

Krist je sam po sebi bio zdravlje i snaga, i kad god bi se napaćeni našli u Njegovoj neposrednoj prisutnosti, bolest se morala povući. To je bio razlog što nije odmah otišao k Lazaru. On ne bi mogao gledati njegove patnje a da mu ne pruži pomoć. Nije mogao gledati bolest i smrt a da se ne suprotstavi sotonskoj sili. Bilo je dopušteno da Lazar umre kako bi njegovim uskrsnućem Židovima bio pružen posljednji i krunski dokaz da je Isus Božji Sin.

Svaki put kad se sukobljavao sa silama zla, nad Kristom se nadvijala mračna sjenka onoga što će i sam morati proživjeti. Uvijek je imao u vidu način na koji će morati platiti otkup za te duše. Dok je promatrao patnje čovječanstva, znao je da će morati podnijeti još veću bol, i to pomiješanu s porugom, da će pretrpjeti najveće poniženje. Kada je podignuo Lazara iz mrtvih, znao je da će otkup za taj život morati platiti na golgotском križu. ...

Krist je bio dovoljno moćan da spasi čitav svijet, ali kraj Lazarovog groba je zaplakao pri pomisli da ipak neće uspjeti izbaviti sve koje je Sotona odvuкао u smrt. ... U svojoj uzvišenoj čistoći, Otkupitelj svijeta vidio je da su bolesti od kojih ljudski rod pati posljedica prestupanja Božjeg zakona. Svaki slučaj pat-

nje On je mogao pratiti unatrag do njegovog uzroka. ... Znao je da samo On može izbaviti ljude iz jame u koju su upali. Samo je On mogao postaviti njihove stope na pravi put. Samo im je Njegovo savršenstvo moglo pomoći u njihovoj nesavršenosti. Samo je On mogao njihovu nagost pokriti svojom haljinom besprijeorne pravednosti. ...

Krist iz neposrednog iskustva nije znao ništa o grijehu. Stajao je pred svijetom kao Janje Božje bez ikakve mane. Kada su se napaćeni ljudi tiskali oko Njega, iako je posjedovao zdravlje savršene muževnosti, bio je kao Onaj koji strada zajedno s njima. To je bilo bitno da bi mogao izraziti svoju savršenu ljubav prema čovječanstvu. (*Manuscript 18, 1898.*)

252 2. rujna

Isus cijeni naš dar službe iz ljubavi

“Dok je Isus boravio u Betaniji, u kući Šimuna gubavca, primače mu se neka žena s alabastrenom posudom dragocjene pomasti te mu je izli na glavu dok je sjedio za stolom.” (Matej 26,6.7)

Ovaj događaj sadrži mnoge pouke. Bližio se trenutak kada će Isus, Otkupitelj svijeta, dati svoj život za ovaj grešni rod. Pa ipak, kako su malo čak i Njegovi učenici shvaćali što će uskoro izgubiti. Marija nije mogla raspravljati o tom pitanju, ali je njezino srce bilo ispunjeno čistom, svetom ljubavlju. Stav njezinog srca bio je: “Što da uzvratim Jahvi za sve što mi je učinio?” (Psalam 116,12) Taj miris, vrlo skup prema procjeni učenika, bio je samo blijedi izraz njezine ljubavi prema Učitelju. Ali Krist je cijenio taj dar i Marijino srce je preplavila sreća i savršeni mir.

Krista je ushitila Marijina iskrena želja da ugodí svojem Gospodinu. On je prihvatio taj bogati dar čiste naklonosti koji Njegovi učenici nisu razumjeli, niti su mogli razumjeti. ... Marijino mirisno ulje bilo je dar ljubavi, i to mu je davalo vrijednost u Kristovim očima. ... Isus je vidio kako se Marija skupila sva zburnjena, očekujući prijekor od Onoga koga je voljela i kome je željela služiti. Ali umjesto toga, začula je riječi pohvale: “Zašto dosađujete ovoj ženi? Ona je izvršila djelo ljubavi prema meni. Siromaha ćete uvijek imati sa sobom, a mene nećete imati uvijek. Jer što je izlila ovu pomast na tijelo moje, učinila je to da me

pripremi za ukop. Zaista, kažem vam, gdje se god bude — na svem svijetu — propovijedala Radosna vijest, kazat će se, njoj na uspomenu, i ono što ona učini.” (Matej 26,10-13)

Nikakvo drugo pomazanje Isus nije primio prije svoje sahrane jer se bližio početak subote, koju su oni svetkovali po Zakonu. ... Marijina želja da učini to djelo za svojega Gospodina više je značila Kristu od svih skupih mirisa i dragocjenog ulja na svijetu, jer je izražavala njezinu zahvalnost prema Otkupitelju svijeta. Na to ju je nagnala Kristova ljubav. ...

Silom Duha Svetoga, Marija je u Isusu vidjela Onoga koji je došao potražiti i spasiti duše osuđene na propast. Svi učenici trebali su biti nadahnuti da pokažu sličnu odanost. (*Manuscript 28, 1897.*)

3. rujna

253

Isusov pobjedonosni ulazak kojem su mnogi prisustvovali

“Tu ćete odmah naći privezanu magaricu i s njom magare. Odvežite je te mi ih dovedite! Počne li vam tko što govoriti, recite mu: ‘Gospodinu trebaju.’” (Matej 21,2.3)

Vrijeme Kristovog pobjedonosnog ulaska u Jeruzalem bilo je najljepše razdoblje u godini. Maslinska gora bila je prekrivena zelenilom, a šumarci sa svojim raznovrsnim lišćem izgledali su prelijepo. Velik broj ljudi iz okolice Jeruzalema došao je na blagdan sa žarkom željom da vidi Isusa. Vrhunsko čudo koje je Spasitelj učinio podigavši Lazara iz mrtvih imalo je snažan utjecaj na ljudski um, i veliko oduševljeno mnoštvo bilo je privučeno mjestu na kome je Isus boravio.

Poslijepodne je već bilo poodmaklo kada je Isus poslao svoje učenike u selo Betfaga. ... Bilo je to prvi put tijekom Njegovog života službe da je želio jahati, i učenici su taj potez protumačili kao znak da namjerava proglasiti svoju kraljevsku silu i vlast i stupiti na Davidovo prijestolje. Radosno su se prihvatili tog zadatka i pronašli magaricu baš kao što im je Isus rekao. ...

Kada je uzjahao životinju, zrakom se prolomio pobjedonosni poklič. ... Krist nije imao na sebi nikakvo izvanjsko kraljevsko obilježje. Nije nosio kraljevsku odjeću niti Ga je pratila povorka naoružanih ljudi. Umjesto toga, bio je okružen mnoštvom čije je

uzbuđenje dostiglo vrhunac. Ljudi nisu mogli obuzdati osjećaj radosnog iščekivanja koji je ispunio njihovo srce. ...

Poklič se razlijevao između brda i dolina: "Hosana Sinu Davidovu! Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana na nebu!" (Matej 21,9) Slijepi kojima je vratio vid ... našli su se na čelu te čudesne povorke. ... Onaj kojega je Krist podigao iz mrtvih, vodio je životinju na kojoj je sjedio Spasitelj. Gluhonijemi kojima je vratio sluh i razriješio jezik, pridružili su se radosnim poklicima. Hromi koje je izliječio sada su, lakog koraka i zahvalnog srca, najmarljivije kidali palmine grančice i prostirali ih pred Njim kako bi odali čast moćnom Iscjelitelju. Gubavci, koji su nekada slušali strašne riječi svećenika: "Nečist", sada su bili tu. Tu su bile udovice i siročad da bi svjedočili o Njegovim čudesnim djelima. Tu su bili oni koji su vraćeni iz mrtvih. Njihov jezik, nekada svezan silom Sotone, prihvaćao je radosnu pjesmu. ... Tu je bio nekada opsjednuti demonima, ali riječi s njegovih usana ovog puta nisu bile izobličene Sotoninom silom. ... Povorka se zaustavila na vrhu Maslinske gore. (*Manuscript 128, 1899.*)

254 **4. rujna**

Spasitelj je duboko ožalošćen kada odbacujemo Njegovu ljubav

***"K svojima dođe, ali ga njegovi ne primiše."* (Ivan 1,11)**

Pred njima (mnoštvom koje je pratilo Isusa prigodom Njegovog pobjedonosnog ulaska) ležao je grad Jeruzalem sa svojim hramom od bijelog mramora, pozlaćen zrakama zalazećeg sunca. Bio je to prizor nenadmašne ljepote i na njega bi se s pravom mogle primijeniti riječi proroka: "U Jahvinoj ćeš ruci biti kruna divna, i kraljevski vijenac na dlanu Boga svog." (Izaija 62,3) Pred tim prekrasnim pogledom mnoštvo se s novim žarom udružilo u usklicima hvale. ... Pretpostavili su da će Krist sada preuzeti Davidovo prijestolje i ustoličiti se kao ovozemaljski vladar. Okrenuli su se k Spasitelju da bi vidjeli kakav je dojam taj prizor ostavio na Njega. Ali, gle, Sin Čovječji je bio u suzama!

Dok je Njegov pogled počivao na hramu koji će uskoro biti napušten, čiji će se zastor rascijepiti na dvoje kada konačnim činom Židova Njegova smrt bude zapečaćena, zaplakao je nad tim neposlušnim gradom. ... Za samo nekoliko sati Otkupitelj svijeta

bit će predan u ruke zlih i razapet. Ne Rimljani, ne pogani, već pripadnici naroda za koji je On tako mnogo učinio, i od kojega je toliko očekivao, postat će Njegovi ubojice. ...

Milosrđe koje donosi spasenje, neće se više čuti u gradu. To je bio uzrok Spasiteljeve velike žalosti. ... Gorke suze koje je prolio nad Jeruzalemom bile su posljednje suze odbačene ljubavi. ... Razdragano mnoštvo nije moglo shvatiti razlog Spasiteljeve tuge. Ljudi nisu znali da će grijesi Izraela uskoro dovesti do njegove konačne propasti. Ipak, tajanstveno strahopoštovanje obuzelo je mnoštvo i donekle stišalo njegovo oduševljenje. ... Mnogi u tom velikom mnoštvu nosili su na svojem tijelu dokaz da je božanska sila bila među njima, i svatko je imao što reći o Kristovim djelima milosrđa. Priče o tim čudesnim djelima pojačale su žar njihovih osjećaja sve dok oni nisu dostigli neopisivu snagu. Učenici i narod tada su se udružili u pjesmama hvale.

Svećenici i poglavari prišli su Isusu zahtijevajući da ušutka to oduševljeno klicanje. "Tada mu rekoše neki farizeji što su bili među narodom: 'Učitelju, zabrani to svojim učenicima!' On odgovori: 'Kažem vam, ako oni ušute, kamenje će vikati.'" (Luka 19,39. 40)

Krist je došao na Zemlju da bi otkrio načela nebeskog kraljevstva. Njegov karakter kao Spasitelja i Životodavca pokazao se neposredno prije toga na Lazarovom grobu, ali su Židovi u svojem ponosu odbacili Onoga u čijim je rukama bila moć i spasenje. Koliko bi drugačiji bio Kristov stav da su svećenici i poglavari opravdali povjerenje koje im je ukazano. (*Manuscript 128, 1899.*)

5. rujna

255

"Kuća moja neka bude kuća molitve"

***"Poslije toga uđe Isus u hram Božji, istjera sve koji su kupovali i prodavali u hramu. Mjenjačima novca isprevrta stolove, a prodavačima golubova klupe."* (Matej 21,12)**

Hramsko predvorje bilo je ispunjeno govedima, ovcama, volovima i golubovima. Iznad buke koju je stvaralo mukanje goveda, blejanje ovaca i gukanje golubova, mogli su se čuti glasovi trgovaca kako onima koji su došli prinijeti žrtvu na Pashu nude na prodaju životinje i ptice po najvišoj cijeni. Isus je rekao: "Stoji pisano: 'Kuća moja neka bude kuća molitve', a vi je pretvarate u špilju razbojničku." (Matej 21,13)

Ovaj Kristov čin imao je duboko značenje, dublje nego što je bilo tko od promatrača mogao shvatiti. Kada su se povratili od dubokog straha koji je obuzeo njihove grešne duše nakon Kristovih riječi, svećenici i farizeji vratili su se u hram. Međutim, nisu se obratili, pa čak ni ponizili. Namjeravali su pitati Krista s kojim ih je pravom izbacio. Ali kada su stigli u hram, otkrili su da se tijekom njihove odsutnosti dogodilo nešto čudesno. Bolesnima i umirućima vratilo se zdravlje. Bili su zapanjeni, ali nisu željeli popustiti i odreći se svojeg tvrdoglavog nevjerovanja. Već su donijeli odluku da ubiju Krista, a isto tako i Lazara koji je podignut iz mrtvih. Znali su da će ljudi i dalje vjerovati u Krista sve dok među njima bude onaj koji je Njegovom silom podignut iz mrtvih.

Dokazi koje im je Krist pružio trebali su uvjeriti svaki iskreni um, ali to nije bilo ono što su ovi ljudi htjeli. Ono što su tražili bilo je da narod odbaci i osudi Krista. Svaki dodatni dokaz samo je povećavao njihovu nesnošljivost prema Kristu. Imati na ovom svijetu Krista koji čini čudesna djela, koji živi među ljudima životom samoodricanja i samopožrtvovnosti, koji pokazuje prema drugima nježno suosjećanje kakvo odavno nisu doživjeli — bilo je upravo ono što oni nisu željeli.

Krist je ispunjavao nalog koji Mu je dao Otac. “Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglašim godinu milosti Gospodnje.” (Luka 4,18.19) (*Manuscript 128, 1899.*)

256 6. rujna

Božji narod ne treba se razmetati

“Opazi smokvu kraj puta i pride, ali kako na njoj ne nađe ništa, osim lišća, prokle je: ‘Nikada više ne bilo na tebi roda!’ I smokva se smjesta osuši.” (Matej 21,19)

Nije bilo uobičajeno da smokva tako rano u godini sasvim prolista. Plod smokve pojavljuje se prije lišća, tako da se može očekivati da smokva koja je potpuno prolitala ima na sebi plodove.

Ovo je bio jedinstven slučaj u Kristovoj službi, potpuno različit od načina na koji se On inače ponašao i radio. ... Kamo god je išao, širio je milost svojim poučnim riječima i dobrim djelima.

Bio je Obnovitelj i Iscjelitelj. Nije došao osuditi svijet, već da se svijet po Njemu spasi (vidi Ivan 3,17). Zato učenici nisu mogli shvatiti ovaj Kristov postupak kada je prokleo drvo zbog njegove neplodnosti, pa su začuđeno rekli: "Kako se mogla smokva najednput osušiti?" (Matej 21,20)

Neposredno prije toga Krist je pobjedonosno ušao u Jeruzalem. Po drugi put je očistio hram i istjerao iz njega trgovce. ... Ljudi koji su dovodili stoku i prodavali je u hramu nepošteno su postupali, ali dana je zapovijed, božanstvo je bljesnulo kroz ljudsku narav i nijedan svećenik u sjajnoj odjeći, niti trgovac koji je to gledao, nije se usudio ostati. ...

Bila je to usporedba o rasijavanju Židova. Krist je simbolom sasušene smokve dočarao učenicima Božji pravedni gnjev pri pogledu na oskvrnjivanje hrama radi stjecanja nezakonite dobiti. Bila je to i slika uništenja židovskog naroda. To drvo koje se Kristu u lice razmetalo svojim prolistalim granama, bilo je simbol židovskog naroda koji se sve više udaljavao od Boga, sve dok u svojem ponosu i otpadu nije izgubio sposobnost da prepozna Otkupitelja. ...

Priča o toj sasušenoj smokvi koja se razmeće svojim granama ponavljat će se u svakom naraštaju sve do kraja zemaljske povijesti. ... Ako je Sotonin duh u Kristovo vrijeme mogao ući u neposvećeno srce kako bi se suprotstavljao Božjim zahtjevima, on će sigurno ući i u takozvane kršćanske crkve (u naše vrijeme). Povijest će se ponoviti. ... Ali oni koji slušaju Božje zapovijedi, nemaju u sebi ničega spornog. Oni uzimaju Božju riječ kao svojeg vodiča. (*Manuscript 32, 1898.*)

7. rujna

257

Krist želi da donosimo plod dok radimo za Njega

"On siječe svaku mladicu na meni koja ne rađa roda, a pročišćava svaku koja rađa rod, da rodi više roda." (Ivan 15,2)

Razmišljala sam o poruci koju je Krist uputio učenicima neposredno prije ulaska u Getsemanski vrt, znajući da je to posljednja prilika da ih pouči prije raspeća. Pokazujući na trs — a trs je nešto što su Židovi visoko cijenili, poštovali i smatrali vrlo lijepim — On im kaže: "Ja sam pravi trs, i moj je Otac vinogradar.

On siječe svaku mladicu na meni koja ne rađa roda, a pročišćava svaku koja rađa rod, da rodi više roda.” (Ivan 15,2)

To je nešto što trebamo proučavati. ... Mi imamo priliku donositi plod i možemo se pokazati kao rodne mladice na trsu. Ali što će se dogoditi ako se i dalje budemo ponašali nemarno i ravnodušno? Krist kaže da će nas ukloniti, jer mi bez Njega ne možemo ništa učiniti. Ako poput mrtvih mladica ne budemo crpili sokove i hranu iz živog Trsa, usahnut ćemo. On kaže da svaku mladicu koja donosi rod On čisti (orezuje) da bi donijela više roda. ...

Na ovom svijetu imamo neprijatelja s kojim se trebamo boriti. Trebamo se suočiti sa silama tame i ostati u tom sukobu sve do kraja vremena. Naš Spasitelj se sukobio sa silama tame i taj sukob se nastavio čak i nakon Njegovog dolaska na ovaj svijet. Sotona je bio u sukobu s Kristom, a čim je Njegova moć prosudivanja sazrela, ušao je u sukob sa silama tame. Samim svojim dolaskom, kao Djetesce u Betlehemu, On je trebao podići zastavu nasuprot neprijatelju. ...

A kada je otišao, što je učinio? Tko je trebao nastaviti borbu? Tko su oni koji trebaju prihvatiti borbu i ostati u njoj do kraja? To su oni koji slijede Krista — svaki od njih pojedinačno. Nisu to samo rukopoloženi propovjednici. U tome naši vjernici uvelike griješe. Oni izgleda misle da u toj borbi propovjednici moraju voditi računa o njima iz dana u dan, iz sata u sat, iz minute u minutu. Međutim, ta odgovornost počiva na svakome od nas.

Mi ne znamo koji nam je posao Bog namijenio. ... Ako imamo samo jedan talenat pa ga uložimo (vidi Matej 25,14-30; Luka 19,11-27) i počnemo raditi s njim, Bog će vidjeti da smo vjerni u najmanjem i dat će nam još jedan talenat. ... I tako se talenti umnožavaju i rastu, i što ih više ulažemo, više ćemo ih moći upotrijebiti na slavu Boga. (*Manuscript 56, 1890.*)

Vjernici trebaju osobno upoznati Krista

***“Gledajte koliku nam je ljubav Otac iskazao, da se zove-
mo djeca Božja. A to i jesmo! Zato ne poznaje svijet nas
jer njega nije uznao.” (1. Ivanova 3,1)***

Koliko je onih koji danas vide Isusa Krista, Spasitelja svijeta, onakvim kakav On doista jest? Kako je malo onih koji Ga poznaju! Kako je malo onih koji poznaju Oca! Svatko tko poznaje Krista, upoznao je i Oca (vidi Ivan 14,10). Vidjeti Krista onakvim kakav jest jedan je od najvećih blagoslova koje pali ljudski rod može ikada primiti. Vidjeti dragog Spasitelja onakvim kakav On jest! Kako je mnogo onih koji imaju samo djelomično viđenje Isusa Krista. Koliko je onih koji Ga priznaju kao Otkupitelja svijeta, ali Ga ne poznaju kao osobnog Spasitelja, a to je bitno — upoznati Boga preko Isusa Krista. ...

“Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on čist.” (1. Ivanova 3,3) Kakvu nadu? Da će vidjeti Isusa onakvim kakav On jest (vidi 1. Ivanova 3,2), imajući živu vjeru koja se hvata za ruku vječnog Boga, živu vjeru koja prihvaća Krista kao našega osobnog Spasitelja. Tko Ga poznaje na takav način? Svi vaši letimični pogledi na Krista neće spasiti ni jednu jedinu dušu. Poznajete li Ga zahvaljujući osobnoj povezanosti s Njim u vjeri? ...

Došavši na ovaj svijet, On je trebao izvršiti čudesno djelo. Sotona je ovdje uredio stvari po svojoj volji. Tvrдио je da Zemlja pripada njemu, proglasivši se za kneza ovoga svijeta. Krist mu je došao osporiti tu vlast i oduzeti moć. Došao je izbaviti ljudski rod od njegove tlačiteljske sile. ... Bojno polje nalazilo se upravo ovdje, na ovom malom svijetu. Tu se odigrao sukob između Kneza života i sila tame. Tko će pobijediti? Čitav svemir i sva nebeska bića promatrali su Krista i pomno pratili bitku. S jedne strane je bio Krist koji je osporavao Sotoninu vlast, a s druge Sotona koji Ga je pratio na svakom koraku nastojeći Ga srušiti svojim kušnjama, izmoriti Ga, iscrpiti njegovo strpljenje i navesti da odustane od ljudskog roda kako bi ga mogao uništiti. ...

Kakve god bile vaše slabosti, koliko god se osjećali nemoćnim, postoji nada za vas u Bogu. Naš dragi Spasitelj došao je u potpunosti spasiti svaku dušu koja k Njemu dolazi. ... On prilazi onima kojima je um obuzet zemačkim zadovoljstvima, podiže

glas upozorenja i skreće pogled prema vječnosti. On otvara pred vama Nebo čiji je prag osvijetljen Njegovom slavom, i ta slava struji kroz otvorena vrata. Vrata su odškrinuta, hvala Bogu. (*Manuscript* 86, 1894.)

259 9. rujna

Spasitelj je svojom smrću ukinuo Sotoninu moć nad nama

“Neću više mnogo s vama govoriti, jer se približuje knez ovoga svijeta. On protiv mene ne može ništa.” (Ivan 14,30)

Zapovjednik Neba bio je izložen oštrim napadima kušača. On nije mogao lagano i neometano proći ovim svijetom. Nije bio ostavljen da svojom milošću i dobrotom, na miru i bez protivljenja, zadobiva duše ljudi za svoje kraljevstvo. ... Nijedno ljudsko biće koje je došlo na ovaj svijet nije umaklo sili velikog varalice. Savez zla izveo je sve svoje snage na Kristov put da ratuju protiv Njega i da Ga, ako je moguće, nadvladaju. ...

Sotona je prepoznao Božji lik u Osobi i karakteru Isusa Krista. Bio je svjestan da će se, ako Krist ostvari svoj plan, njegova vlast okončati. Zbog toga je Kristov život bio neprekidno ratovanje protiv sotonskih sila. ... Svaki put kada bi plijen bio otet iz ruku neprijatelja, sukob je jačao u okrutnosti i žestini. ...

Neposredno prije raspeća, Spasitelj je rekao: “Jer se približuje knez ovoga svijeta. On protiv mene ne može ništa.” (Ivan 14,30) Iako je to bio čas sila tame, Krist je ipak u očekivanju pobjede mogao reći: “Jer je knez ovoga svijeta osuđen.” (Ivan 16,11 — Šarić) “Sad je sud ovome svijetu! Sad će knez ovoga svijeta biti bačen van!” (Ivan 12,31) Smatrajući djelo otkupljenja završenim, On je, suočen sa samom smrću, mogao govoriti o velikom, konačnom oslobođenju i da ono što je još uvijek bilo u budućnosti, prikaže kao da je sada. Jedinorođeni Sin vječnoga Boga mogao je uspješno provesti veliki plan koji je spasenje čovječanstva učinio izvjesnim. ...

Stanje svijeta pred prvi Kristov dolazak oslikava svijet neposredno pred Njegov drugi dolazak. Ljudi će jednako griješiti, a Sotona će pokazivati istu silu zavodenja ljudskog uma. ... On okuplja vojsku svojih ljudskih predstavnika za posljednji sukob s Knezom života da bi zbacili Božji zakon koji je osnova Njegove

vladavine. Sotona će izvoditi čuda kako bi utvrdio ljude u uvjerenju da je on doista ono što tvrdi za sebe — knez ovoga svijeta — i da pobjeda pripada njemu. On će okrenuti svoje snage protiv onih koji su odani Bogu. I premda im može nanijeti bol, izazvati nevolje i patnju, on ne može uprijati dušu. ... Božji narod u ovo posljednje vrijeme mora računati s tim da će se naći u žarištu sukoba, jer proročka Riječ kaže: "Tada, obuzet gnjevom protiv Žene, Zmaj ode da vodi rat protiv ostalih iz njezina potomstva, protiv onih koji vrše Božje zapovijedi i čuvaju Isusovo svjedočanstvo." (Otkrivenje 12,17) (*Letter 43*, 1895.; *The Review and Herald*, 29. listopada 1895.)

(259)

10. rujna

260

Krist je ljudima donio mir

"Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!" (Ivan 14,27)

Na Istoku je uobičajeni pozdrav prigodom posjeta kući nekog prijatelja glasilo: "Mir ovoj kući" (Luka 10,5), a iste riječi izgovarale su se i pri odlasku. Ali Kristov oprostajni pozdrav bio je nešto drugačiji. "Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!" (Ivan 14,27) Mnogo toga je obuhvaćeno ovim riječima. One imaju dubok smisao i odzvanjat će do najudaljenijih krajeva Zemlje. ...

Krist je sa sobom donio taj mir svijetu. Donio ga je da svi koji vjeruju u Njega mogu imati mir koji nadilazi svaki razum (vidi Filipljanima 4,7). On, Otkupitelj svijeta, nosio je taj mir sa sobom tijekom čitavog svojeg života na Zemlji, a sada je došao trenutak da preda svoj život kako bi dragocjeni mir, na osnovi vjere, mogao uvijek prebivati u ljudskom srcu. On je ostavio taj mir svojim učenicima, i usađuje ga i održava u srcu svih koji ga rado primaju. ...

Kucnuo je čas da Sotona po posljednji put pokuša nadvladati Krista. Međutim, Krist je izjavio da on u Njemu nema ništa, nikakvog grijeha koji bi Ga stavio pod Sotoninu vlast. Neprijatelj u Njemu nije mogao pronaći ništa što bi odgovaralo na sotonske prijedloge. ...

Zašto je Isus, koji je tijekom cijelog djetinjstva, mladosti i zrelog doba živio u skladu s Božjim zakonom, morao ući u taj okrutni sukob s knezom ovoga svijeta?. ... Krist je jednom riječju mogao slomiti Sotoninu silu. Ali On je došao na ovaj svijet kako bi bio izložen svakoj kušnji, svakom izazovu kojem bi ljudska bića mogla biti izložena, a da im ipak ne podlegne, da se ne ražesti, da se ne osvećuje — ni u duhu, ni riječima, ni djelima. U čast i na slavu Bogu, On je trebao ponuditi sebe Ocu kao živu žrtvu bez ikakve mane. ... Svjetovi koji nisu pali, nebeski anđeli i pali ljudski rod promatrali su svaki potez koji je činio Predstavnik Oca i Predstavnik savršenog čovječanstva. Pokazalo se da je Njegov karakter bez ijedne mane. ...

Posljednji napad trebao je uskoro uslijediti. Velika pobjeda koju je trebao ostvariti bila je ujedinjenje Krista s Njegovim izabranim narodom. Tako će i kad Krist bude uzet sa Zemlje na Nebo, Njegova crkva moći biti u vezi s Njim. ...

Katkad naše kušnje ne dolaze same niti su praćene razdobljima mira i odmora, već navaljuju kao rušilački val koji lomi sve pred sobom. Nevolje ne stvaraju kršćane, već jednostavno razvijaju u njima um i volju Kristovu, živa načela vrline i svetosti. (*Manuscript 44, 1897.*)

261 11. rujna

Isus, pravo pashalno Janje, bio je zaklan za naše grijehe

“Dode dan beskrvasnih kruhova, kad je trebalo žrtvovati pashalno janje. Isus tada poslao Petra i Ivana: ‘Idite — reče im — pripravite nam pashalnu večeru!’” (Luka 22,7.8)

Krist je izabrao Petra i Ivana da usko surađujući, pripreme sve što je potrebno za večeru. ... “On ih uputi: ‘Čim uđete u grad, srest će vas čovjek koji nosi vodu u vrču. Idite za njim u kuću u koju on uđe te recite domaćinu: Učitelj te pita gdje je dvorana u kojoj bi mogao blagovati pashalnu večeru sa svojim učenicima?’” (Luka 22,10.11) ...

Krist se želio zaštititi od bilo kakvog preuranjenog poteza izdajica koji bi se mogli pojaviti tijekom večere da dovrše posao koji su ugovorili s Judom. Bilo je uobičajeno da stanovnici grada ugoste strance koji su željeli proslaviti Pashu, i tako je ova poru-

ka poprimila oblik zapovijedi. Nama možda izgleda neprikladno što su ova dva Galilejca na taj način razgovarala s nepoznatim čovjekom, ali sve se odvijalo upravo onako kako je Krist predvidio. Učenici su sreli čovjeka koji je nosio vrč, pratili ga, ušli u kuću u koju je on ušao, prenijeli mu svoju poruku i ona je naišla na pristanak domaćina kuće. ...

Bila je to posljednja Pasha koju je Isus blagovao sa svojim učenicima. Bio je svjestan da je nastupio Njegov čas, da je On sam pravo pashalno Janje i da na dan kada se Pasha bude jela, On treba biti žrtvovan. Znao je da Njegovi učenici nikada neće zaboraviti okolnosti povezane s ovim događajem.

Pošto su se okupili oko stola, Krist im se obratio riječima: "Vruće sam želio da blagujem s vama ovu pashalnu večeru prije svoje muke, jer je, kažem vam, sigurno više neću blagovati dok se ne ispuni u kraljevstvu Božjemu." (Luka 22,15.16) ...

Te posljednje večeri koju je proveo sa svojim učenicima, Isus im je imao mnogo toga za reći. Da su bili spremni prihvatiti sve što je htio podijeliti s njima, bili bi pošteđeni razdiruće boli, razočaranja i nevjerice. Ali Isus je uvidio da oni nisu u stanju primiti sve što im je želio reći. Pošto je pogledao njihova lica, na Njegovim su se usnama zadržale riječi opomene i utjehe. Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Izgledalo je da Isus nešto čeka. Učenici su bili napeti. U kratkim pogledima koje su razmjenjivali ogledala se ljubomora i natjecateljski duh. ... Učenici su se još uvijek držali svoje omiljene zamisli da će Krist preuzeti vlast i sjesti na Davidovo prijestolje. A svaki od njih je u srcu čeznuo za najvišim položajem u kraljevstvu. (*Manuscript 106, 1903.*)

12. rujna

262

Ako želimo biti veliki, moramo obavljati poniznu službu

"Nastade prepirka među njima o tome tko bi od njih bio najveći." (Luka 22,24)

Zahtjev Jakova i Ivana da sjednu s desne odnosno lijeve strane Kristovog prijestolja izazvao je ogorčenje ostalih učenika. To što su se ova dvojica braće usudila tražiti najviše položaje, toliko je uznemirila ostalu desetoricu da je zaprijetio razdor. Ostali su smatrali da im je nanesena nepravda, da njihova vjernost i talenti

nisu dovoljno cijenjeni. Juda je bio najstroži prema Jakovu i Ivanu.

Kada su ušli u gornju sobu, srca učenika bila su ispunjena osjećajem ozlojeđenosti. Juda se progurao do Krista da bi Mu sjeo s lijeve strane, dok je Ivan sjedio s desne. Ako je postojalo najzvišenije mjesto, Juda ga je odlučio zauzeti, a to mjesto je, kako se smatralo, bilo odmah do Krista. Međutim, Juda je bio izdajica.

Sada se pojavio još jedan uzrok razdora. Bilo je uobičajeno da na gozbi sluga opere noge gostima, tako da je i ovom prigodom sve bilo pripremljeno za tu službu. Vrč, umivaonik i ubrus bili su tu, ali nije bilo sluge, i netko od učenika trebao se prihvatiti te uloge. Ali nijedan učenik, prepuštajući se ranjenom ponosu, nije želio prihvatiti ulogu sluge. ...

Promatrajući uznemirena lica svojih učenika, Krist je ustao od stola i, odlažući gornju haljinu koja bi sputavala Njegove pokrete, uzeo ubrus i opasao se. ...

Juda je bio prvi kojemu je Isus oprao noge. Do tog trenutka on je već sklopio dogovor da preda Isusa u ruke svećenika i književnika. Krist je znao njegovu tajnu, ali ipak ga nije razotkrio. Čeznuo je za njegovom dušom. "Kako da te dadem?" vapilo je Njegovo srce (vidi Hošea 11,8). Nadao se da će tim činom pranja nogu dotaknuti Judino srce i da će ga spriječiti u njegovom činu izdaje. Judino srce je za trenutak zadrhtalo i on je u nekoliko navrata osjetio poticaj da prizna svoj grijeh, ali se nije želio poniziti. Njegovo je srce otvrdnulo odbijajući se pokajati. Nije imao nikakvu primjedbu, niti je pokušao spriječiti Spasitelja da se tako ponizava. Bio je čak i uvrijeđen Kristovim postupkom. Ako se mogao tako poniziti, mislio je, On ne može biti izraelski kralj. ...

Pa ipak, čak bi i Juda da se pokajao bio prihvaćen i bilo bi mu oprošteno. Krivnja bi bila sprana s njegove duše Kristovom otkupiteljskom krvlju. Ali samopouzdan i pun sebe, on je njegovao visoko mišljenje o svojoj mudrosti i opravdavao svoj postupak. (*Manuscript 106, 1903.*)

Mi trebamo biti oprani na velikom Izvoru

“Tako dođe do Šimuna Petra. Ovaj mu reče: ‘Gospodine, ti da meni pereš noge?’” (Ivan 13,6)

Kada je došao red na Petra, ovaj se nije mogao suzdržati i zapanjeno je uskliknuo: “Gospodine, ti da meni pereš noge?”

Isus mu je smireno odgovorio: “Što ja činim, ne možeš razumjeti sada, ali ćeš razumjeti poslije.” (Ivan 13,7) Osjećajući duboko poniženje svojega Gospodina i ispunjen ljubavlju i dubokim poštovanjem prema Njemu, Petar je rekao naglašavajući svaku riječ: “Ne, nikada mi ti nećeš prati noge.”

Ozbiljnim tonom Isus mu je rekao: “Ako te ne operem ... nećeš imati dijela sa mnom.” (Ivan 13,8)

Tada je um ovog učenika obasjala zraka svjetla. Uvidio je da je ta služba koju on odbija slika jednog višeg očišćenja — duhovnog očišćenja uma i srca. Nije mogao podnijeti pomisao na odvajanje od Krista — to bi za njega bilo isto što i smrt. “Ne peri mi samo noge,” rekao je, “nego i ruke i glavu!” “Isus mu reče: ‘Tko je okupan, treba mu oprati samo noge. On je potpuno čist.’” (Ivan 13,9,10)

Svatko tko se okupa je čist, ali noge u sandalama brzo se zapraše i potrebno ih je ponovno oprati. Tako su Petar i njegova braća bili okupani na velikom izvoru koji uklanja svaki grijeh i nečistoću — Krist ih je priznao za svoje. Međutim, kušnje su ih navodile na zlo i još uvijek im je bila potrebna Njegova milost koja čisti. Kada se Isus opasao ubrusom da bi oprao prašinu s njihovih nogu, On je time želio oprati podvojenost, ljubomoru i ponositost iz njihovog srca. Taj čin je imao mnogo dalekosežnije posljedice od pranja njihovih prašnjavih nogu. S obzirom na duh koji su njegovali u tom trenutku, nijedan od njih nije bio spreman ... uzeti udjela u pashalnoj večeri, niti u službi za spomen koju se Krist upravo spremao uspostaviti. Njihova su srca morala biti očišćena. Ponositost i koristoljublje izazvali su razdor i mržnju, ali sve to je Isus sprao time što im je oprao noge.

Došlo je do promjene raspoloženja. Pogledavši ih, Isus je mogao reći: “I vi ste čisti.” (Ivan 13,10) Sada je među njima postojalo jedinstvo srca i ljubav jednih prema drugima. Postali su ponizni i poučljivi. Osim Jude, svi su bili spremni ustupiti drugome najviše mjesto. ...

Prije nego što se pristupi simbolima Kristovog slomljenog tijela i prolivene krvi, svaka razlika koja postoji među braćom mora biti uklonjena. ... Mi se trebamo pripremati da sjedimo s Kristom u Njegovom kraljevstvu. (*Manuscript 106, 1903.*)

264 14. rujna

Lakomost i pohlepa vode u propast

***“Zaista, zaista, kažem vam, jedan će me od vas izdati.”
(Ivan 13,21)***

Učenici su se međusobno pogledavali pitajući: “Da nisam ja, Gospodine?” (Matej 26,22) Do tog trenutka Juda je sjedio u tišini praveći se nezainteresiran. Sada je svojom šutnjom privukao sve poglede na sebe. Da bi izbjegao ispitivanje učenika, drznuo se i postavio isto pitanje: “Da nisam ja, Rabbi?” Isus mu je ozbiljno odgovorio: “Sâm si kazao.” (Matej 26,25) ...

Juda je čak i sada mogao priznati svoju krivnju i zbaciti kletvu sa sebe. Krist je bio pokraj njega, spreman da mu pomogne. Međutim, njegov ponos i kušnja neprijatelja bili su toliko jaki da se nije imao snage otrgnuti iz zamke. Umjesto da se prepusti milosti suosjećajnog Spasitelja, on je uložio svu snagu da joj se odupre. ...

Judina povijest prikazuje tužan završetak života koji je mogao služiti na slavu Bogu. ... Juda je sam zatražio da bude primljen u uži krug učenika. S velikom revnošću i prividnom iskrenošću izjavio je: “Učitelju, ja ću te slijediti kamo god pođeš.” (Matej 8,19) ...

Učenici su silno željeli da Juda postane jedan od njih. On je bio čovjek dostojanstvenog izgleda, oštrouman i vrlo sposoban. Preporučili su ga Isusu kao nekoga tko će Mu uvelike pomoći u Njegovom radu.

Judino lice nije bilo odbojno. Odavalo je pronicavost i inteligenciju, ali mu je nedostajalo nježnosti i suosjećanja istinski obraćene osobe. ... Služeći drugima, Juda je mogao razviti nesebičan duh. Ali bez obzira na to što je svakodnevno slušao Kristove pouke i bio svjedok Njegovog nesebičnog života, prepustio se svojoj sklonosti lakomosti. ...

Krist je čitao njegovo srce, i u svojem poučavanju posebno se bavio načelom dobročinstva koje udara u sam korijen lakomo-

sti. On je govorio pred Judom o mrskoj naravi pohlepe i učenik je mnogo puta bio osvjedočen da je njegov karakter vjerno prikazan i da mu je jasno ukazano na grijeh. Pa ipak, on nije priznao svoje nevaljalstvo niti ga se odrekao. Bio je pretjerano samopouzdan i umjesto da se odupre kušnji, nastavio je sa svojim prijevarama. ...

Iako je od početka znao što Juda smjera, Isus je oprašao njegove noge. Izdajica je dobio priliku da se poveže s Kristom uzimajući udjela u svetoj službi. ... Njemu je ponuđen kruh života i voda spasenja. Upućena mu je Spasiteljeva pouka. Ali Juda nije iskoristio tu prednost. (*Manuscript 106, 1903.*)

15. rujna

265

Sijući sjeme sumnje i nepovjerenja, mi radimo Sotonin posao

“Ne izbrah li ja sebi vas Dvanaestoricu? — odvrati im Isus. — Pa ipak jedan je od vas davao.’ Govorio je o Judi, sinu Šimuna Iskariotskoga, jer ga je on, jedan od Dvanaestorice, imao izdati.” (Ivan 6,70.71)

Juda je vršio snažan utjecaj na ostale učenike. Imao je zapovjedničko držanje i velike sposobnosti. Međutim, ti darovi nisu bili posvećeni Bogu. Juda je otvorio svoje srce i um za Sotonine kušnje. Njegove sposobnosti bile su posvećene samouzvišenju, služenju sebi i ljubavi prema novcu. ...

Toj jadnoj duši koja je htjela biti neovisna, odvojena od Kristovog života i duha, nije bilo nimalo lako. Bio je stalno pod osudom jer su ga Kristove pouke uvijek pogadale. Pa ipak se nije promijenio ni obratio da bi postao živa mladica povezana s pravim Trsom. O, da je Juda ponizio svoje srce pod utjecajem te božanske pouke koja je, otkrivajući određena načela, tako jasno ukazivala na njega. On više ne bi kušao ni ostale učenike sijući sjeme nevjerovanja u njihovo srce.

Sotona je u Judino srce i um posijao sjeme sumnje i nepovjerenja koje je on prenosio na svoju braću. Iznosio je tako mnogo optužbi protiv njih da je to remetilo Kristove pouke. Zbog toga je Isus za njega rekao da je davao. ...

Ne postoji nešto takvo kao što je neutralan položaj. Svatko će morati obaviti za Boga određeni posao u skladu sa svojim

spodobnostima. I svatko će, vjerom u Krista, osjetiti prednost povezanosti s Njim. ... Učenik čija se pobožnost svodi samo na ispovijedanje vjere, nije pravi učenik. ...

Slušanje Božje riječi nije dovoljno. Ako ne budemo naučeni od Boga, istina neće biti prihvaćena na spasenje duše. Ona mora postati životna praksa. Svako ljudsko biće pokazat će je li naučeno od Boga (vidi Ivan 6,45; Izaija 54,13). A ako nije, to ne znači da Bog nije bio spreman poučiti, već da čovjek nije bio spreman primiti Njegov nauk i hraniti se Kruhom života.

“Svatko tko čini zlo mrzi svjetlo [koje šalje Bog] i ne dolazi k svjetlu, da se ne otkriju njegova djela.” (Ivan 3,20) Takvi mrze prijekor. ... Samopravedni ljudi ne tragaju za svjetlom. Oni više vole tamu od svjetla, jer ne žele vidjeti sebe onako kako ih Bog vidi. “Onaj koji radi što je pošteno dolazi k svjetlu, da bi se očitovalo da su njegova djela učinjena u Bogu.” (Ivan 3,21) (*Manuscript 67, 1897.; The Review and Herald, 2. studenoga 1897.*)

266 **16. rujna**

U Getsemaniju je naša sudbina visjela o koncu

“I dođu u predio imenom Getsemani. I kaže Isus svojim učenicima: ‘Sjednite ovdje dok se ne pomolim.’” (Marko 14,32)

Kada je ostavio učenike naloživši im da se mole za sebe i Njega, Krist je odabrao trojicu — Petra, Jakova i Ivana — i otišao još dalje, do jednog usamljenog mjesta u vrtu. Ta trojica učenika vidjela su Njegovo preobraženje i promatrala kako nebeski posjetitelji, Mojsije i Ilija, razgovaraju s Isusom, pa je On želio da budu s Njim i ovom prigodom. ...

Pošto je izrazio svoju želju za ljudskim suosjećanjem, Krist se povukao od njih koliko se može dobaciti kamenom. Tada je pao na lice i molio se govoreći: “Oče! Ako hoćeš, otkloni ovaj kalež od mene! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!” (Luka 22,42) ...

Nadljudska patnja s kojom se borio navela je Krista da potraži svoje učenike jer je čeznuo za ljudskim društvom. Ali razočarao se. Oni Mu nisu pružili pomoć koju je od njih očekivao. ...

Slušajte Kristovu očajničku molitvu u Getsemanskom vrtu! Dok su učenici spavali pod krošnjama maslinovog drveća, Sin

Čovječji — čovjek boli, upoznat s tugom — ležao je ničice na hladnoj zemlji. Bol koja je pritiskala Njegovu dušu bila je takva da su velike krvave kapi znoja potekle kroz pore na Njegovom licu natapajući tlo Getsemanija. ...

Tu je u Njegovoj ruci zadržala tajanstvena čaša. Tu je sudbina palog svijeta visjela o koncu. Hoće li On obrisati krvavi znoj s čela i iščupati iz duše krivnju umirućeg svijeta koja Ga je, potpuno nevinog, nezasluženo izložila kazni pravednog Zakona? Hoće li postati zamjena i jamac za grešnike? Hoće li im omogućiti još jedan sud, još jedan ispit?

Trebao je pretrpjeti odvojenost od Oca i kaznu za prijestup i grijeh da bi mogao proslaviti Božji zakon i posvjedočiti o njegovoj nepromjenjivosti. Na taj bi se način zauvijek riješio sukob između Božjeg Sina i Sotone u vezi s nepromjenjivom naravi Zakona.

Veličanstvo Neba bilo je skrhanu od boli. Nijedno ljudsko biće ne bi moglo podnijeti toliku patnju. Krist se u svojim mislima dugo pripremao za tu borbu. Rekao je svojim učenicima: "Moram primiti krštenje. Kako sam tjeskoban dok se to ne izvrši." (Luka 12,50) Nastupio je "čas i vlast tame" (Luka 22,53). (*Manuscript* 42, 1897)

17. rujna

267

Krist nije morao ponijeti krivnju ovoga svijeta

"Kad se nade u smrtnoj borbi, još je žarče molio, a znoj mu postade kao guste kaplje krvi što padahu na zemlju." (Luka 22,44)

Krist nije bio primoran na to (da snosi krivnju umirućeg svijeta). On je dobrovoljno položio svoj život kako bi spasio ovaj svijet. Zahtjevi Božje vladavine bili su pogrešno shvaćeni zahvaljujući varljivim riječima i djelima Sotone, tako da su Otac i Sin uvidjeli i osjetili da postoji potreba za posrednikom. ...

Cijeli svemir je s velikom pozornošću promatrao Kristov život — svaki Njegov korak, od jaslara do tog strašnog prizora od presudnog značenja. Svjetovi koji nisu pali promatrali su ishod tog sukoba. Promatrali su Božjeg Sina, svojega voljenog Zapoljednika koji je u nadljudskoj patnji padao kao mrtav na bojnopolju da bi spasio izgubljeni i zli svijet. ...

Sotona je navaljivao na Njega svom silinom svojih kušnji. Pokušao Ga je uvjeriti da su grijesi svijeta previše uvredljivi za Boga, da zahtijevaju preveliku kaznu — da se na Njega, jedino-rođenog Sina Božjeg, nikad više neće gledati kao na čistog, svetog i neokaljanog.

Krist se sada nalazio u položaju u kojem nikad prije nije bio. Do tog trenutka On je stajao kao posrednik za druge. Sada je i sâm čeznuo za posrednikom. Hoće li Njegova ljudska narav moći podnijeti takav napor? Hoće li grijesi otpalog svijeta, od Adamovog prijestupa do kraja vremena, biti položeni na Njega? ...

U trenucima najveće krize, dok su se srce i duša lomili pod teretom grijeha (svijeta), bio je poslan Gabriel da Ga osnaži. I dok Ga anđeo tako onemoćalog podupire, Krist uzima gorku čašu i ispija njezin sadržaj. Do božanskog Stradalnika dopire jauk izgubljenog i umirućeg svijeta, i s Njegovih okrvavljenih usana otičaju se riječi: "Ako pali rod mora poginuti ako ja ne ispijem ovu čašu, neka bude Tvoja volja, a ne moja." ...

Na Nebu je zavladala tišina. Nije taknuta nijedna harfa. Nebo je promatralo svojega Gospodina okruženog legionima sotonskih snaga, dok je Njegovu ljudsku narav pritiskala jeziva, tajanstvena tjeskoba. ... Osnažen prisutnošću anđela poslanog s Neba, Isus ustaje obliven krvavim znojem i u velikoj boli po treći put odlazi k svojim učenicima. ... Ali ponovno biva razočaran. Zatekao ih je kako spavaju u času Njegove najveće agonije. Taj prizor je razalostio i anđele. ... Proročanstvo je objavilo da će "Silni" ... gaziti u kaci sam, jer "od naroda nikog ne bijaše" s Njim (vidi Izaija 63,3). (*Manuscript 42, 1897.*)

268 **18. rujna**

Nakon izdaje, Krst je trpio ono što smo mi trebali trpjeti

"Ustanite! Hajdemo! Evo, izdajnik je moj sasvim blizu."
(Marko 14,42)

U vrtu se začuo težak vojnički bat. ... "Izdajnik njegov bijaše s njima ugovorio znak: 'Koga poljubim, taj je. Njega držite i odvedite oprezno.' I kako dođe, odmah mu pristupi i reče: 'Rabbi!' — pa ga poljubi." (Marko 14,44) "Isus mu reče: 'Juda, poljupcem izdaješ Sina Čovječjega?'" (Luka 22,48) ...

Okrenuvši se mnoštvu, Isus je rekao: "Kao na razbojnika izišli ste s mačevima i toljagama da me uhvatite! A svaki sam dan bio među vama u hramu i učio, ali me niste uhvatili. Ali neka se ispune Pisma!" (Marko 14,48.49)

Ivan ovako izvještava o tom događaju: "Tada Juda uze četvu i stražare koje su mu dali glavari svećenički i farizeji te stiže onamo sa svjetilkama, zubljamama i oružjem. A Isus, koji je znao sve što mu se ima dogoditi, stupi naprijed te ih upita: 'Koga tražite?' 'Isusa Nazarećanina', odgovoriše mu. 'Ja sam', reče im Isus. A s njima je stajao i njegov izdajnik Juda. Kako im Isus reče: 'Ja sam', uzmaknuše natrag i padoše na zemlju. ... Tada Petar izvuče mač koji je imao sa sobom te udari slugu velikoga svećenika i odsiječe mu desno uho. A služi je bilo ime Malko. Nato Isus reče Petru: 'Stavi mač u korice! Zar možda da ne pijem kalež koji mi pruži Otac?'" (Ivan 18,3-6.10.11)

Nakon tih riječi učenike je obuzeo veliki strah. Ponovno su bili svi zajedno, okupljeni oko svojega Gospodina, ali na Petrov prijedlog "tada ga svi ostave i pobjegnu" (Marko 14,50).

Kristova ljudska narav bila je ista kao i naša, ali je On još intenzivnije doživljavao patnju jer je Njegova duhovna narav bila bez ikakve mrlje grijeha. Njegovo zaziranje od patnje bilo je razmjerno njezinoj ozbiljnosti, a želja da izbjegne bol bila je isto tako jaka kao i ona koju osjećaju ljudska bića. ...

Kako je žarko Kristova ljudska narav željela izbjeći gnjev uvrijeđenog Boga! Koliko je Njegova duša čeznula za olakšanjem, vidi se iz Njegovih riječi: "Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!" (Matej 26,39) ... Svi grijesi svijeta bili su položeni na Nositelja grijeha, na Onoga koji nije imao grijeha, koji je jedini mogao dati otkup za grijeha jer je bio poslušan. On je bio jedno s Bogom. Nikakva mrlja pokvarenosti nije se nalazila na Njemu. (*Manuscript 42, 1897.*)

Naše mjesto u povijesti bit će određeno našim karakterom

“Vi ne mislite da je za vas bolje da jedan čovjek umre mjesto naroda nego da sav narod propadne.” (Ivan 11,50)

S Kaifom je završena služba izraelskih velikih svećenika. Pokazalo se da taj ponositi, oholi, zao čovjek nikad nije ni bio dostojan da ponese velikosvećeničku odoru. On nije imao ni sposobnosti niti odobrenje Neba da se bavi tim poslom. ... Kaifa u biti nije ni bio veliki svećenik. On je nosio svećeničku odjeću, ali nije bio životno povezan s Bogom. ...

Ruglo od suđenja kojem je Krist bio izložen pokazuje koliko je svećenstvo postalo nedostojno. Svećenici su unajmili ljude da pod zakletvom lažno svjedoče kako bi Isus mogao biti osuđen. Ovaj put je ipak istina pritekla u pomoć Kristu. ... Tako se pokazalo da su svjedočenja protiv Njega bila lažna i da su svjedoci bili unajmljeni od onih koji su u srcu njegovali najniže oblike pokvarenosti. Bila je Božja zamisao da ljudi koji su predali Isusa čuju svjedočenje o Njegovoj nevinosti. “Ja na njemu ne nalazim krivnje” (Ivan 19,6), izjavio je Pilat. A Juda, bacajući svećenicima pred noge novac koji je primio da bi izdao Krista, posvjedočio je: “Sagriješih — reče — jer izdadoh nevinu krv.” (Matej 27,4)

Prije, kada se Veliko vijeće okupilo da bi skovalo plan kako će uhvatiti Krista i osuditi Ga na smrt, Kaifa je rekao: “Zar ne vidite da je svijet krenuo za Njim?” Neki članovi vijeća podigli su glasove moleći ostale da obuzdaju svoje strasti i mržnju prema Kristu. Željeli su Ga poštediti smrtne kazne. Odgovarajući im, Kaifa je rekao: “Vi ništa ne znate! Vi ne mislite da je za vas bolje [mogao je slobodno reći: ‘nama, pokvarenom svećenstvu’] da jedan čovjek umre mjesto naroda nego da sav narod propadne.” (Ivan 11,49.50)

Te riječi izgovorio je netko tko nije bio svjestan njihovog značenja. ... On je osuđivao Onoga čija će smrt ukinuti potrebu za slikama i sjenama, čija je smrt bila simbolično prikazana u svakoj prinesenoj žrtvi. Riječi velikog svećenika značile su više nego što je on, ili bilo tko od onih koji su bili povezani s njim, znao. Tim riječima on je posvjedočio da je svećenstvu po Aronovom redu zauvijek došao kraj. ...

Kaifa je bio na dužnosti kada su se slike i sjene srele sa stvarnošću, kada je pravi Veliki svećenik trebao preuzeti službu.

... Svi ljudi, pravedni i nepravedni, zauzet će svoje mjesto. S karakterom koji su sami izgradili, oni će odigrati svoju ulogu u povijesti. (*Manuscript 101*, 1897.)

20. rujna

270

Poput Pilata, mi svojom šutnjom osuđujemo Krista

“Ne znaš li da imam vlast osloboditi te i da imam vlast razapeti te?” ‘Ne bi imao nada mnogom nikakve vlasti — odgovori mu Isus — kad ti ne bi bilo dano odozgo.’” (Ivan 19,10.11)

Krist stoji pred sudačkom stolicom svezan kao zatvorenik. Sudac Ga gleda sumnjičavo i strogo. Ljudi se brzo okupljaju i dok se protiv Njega čitaju optužbe, promatrači pristizu sa svih strana: “On kaže da je židovski kralj. Odbija plaćati porez caru. Izjednačuje se s Bogom.” ... Pilat je bio uvjeren da su tvrdnje o Kristovoj krivnji neutemeljene, bez obzira na to što su svećenici i poglavari tvrdili da je bogohulio. Židovi su bili pod nadahnućem Sotone, kao Kajin i ostali ubojice koji su spremniji uništiti život nego ga spasiti. “Oni su još upornije navaljivali: ‘On buni narod, učeći po svoj Judeji, počev od Galileje pa dovde.’” (Luka 23,4.5)

Sada je Pilat pomislio da mu se ukazala prilika da se riješi cijele te neugodnosti oko suđenja Kristu. Njemu je bilo potpuno jasno da su Ga Židovi predali iz zavisti. ... “I kad saznade da potpada pod Herodovu vlast, poslao ga k Herodu, koji i sam onih dana bijaše u Jeruzalemu.” (Luka 23,7)

Bio je to onaj Herod čije su ruke bile uprljane krvlju Ivana Krstitelja. “Herod se vrlo obradova kad opazi Isusa; odavna je želio da ga vidi, mnogo je o njemu slušao te se nadaše da će vidjeti gdje čini koje čudo.” (Luka 23,8) ...

Kristovo djelo i misija na ovome svijetu nije bilo da zadovoljava dokonu radoznalost knezova, poglavara, književnika, svećenika i seljaka. On je došao da iscijeli ranjene u srcu (vidi Luka 4,18.19; Izaija 61,1.2). ... Da je Krist mogao reći neku riječ kojom bi izliječio rane dušama oboljelim od grijeha, On ne bi šutio. Ali prelijepi dragulji istine, govorio je On svojim učenicima, ne trebaju se bacati pred svinje (vidi Matej 7,6). A Kristovo ponašanje i šutnja pred Herodom sami po sebi rječito su govorili.

Židovski narod je doveo svojega dugoočekivanog Mesiju da Ga osudi ista ona sila kojoj su i sami robovali. Htjeli su isposlovati osudu za Kneza života — Jedinoga koji ih je mogao osloboditi iz njihovog ropstva. (*Manuscript 112, 1897.*)

271 21. rujna

Povijest će se ponoviti, Kristovi sljedbenici bit će progonjeni

“Herod ga prezre i naruga mu se zajedno sa svojom stražom. Zatim ga obuče u bijelu haljinu i posla natrag k Pilatu.” (Luka 23,11)

Povijest će se ponoviti. U kršćanskom svijetu povest će se odlučna borba. Ljude koji su neposlušni zapovijedima živoga Boga, pridajući sebi preveliku važnost, nadahnut će Sotona da zarte protiv onih koji slijede Jaganjca Božjeg koji je uzeo na sebe grijeh svijeta (vidi Ivan 1,29). ... Posljedice će biti takve da će ljudi postati nečovječni u postupanju prema drugima. ...

Kada bi takozvani kršćanski svijet izvukao pouku iz židovskog postupanja prema Kristu i odlučio u Bogu da nikad ne krene tim putem, onda ne bi bio odgovoran za Kristovu smrt u osobama Njegovih svetih.

Velika skupina svećenika i starješina pratila je Krista k Herodu. A kada je bio izveden pred tetrarha, svećenici, glavari i književnici počeli su svi uglas uzbuđeno govoriti iznoseći optužbe protiv Njega. Međutim, Herod se nije osvrtao na optužbe protiv Krista. Bilo mu je jasno da je On nevin.

Rimski vojnici su znali kako treba udovoljiti prostoj, gruboj rulji, svećenicima i glavarima — tako što će prema Kristu pokazati krajnje nepoštovanje, kao što samo znaju zli, iskvareni vojnici. U tome su im pomagali sami židovski velikodostojnici. ... Oni su Veličanstvo Neba, Kralja slave izveli pred njih kao običnog prevaranta i učinili Ga predmetom poruge.

Nastojali su Kralja slave prikazati u što je moguće pogrdnijem svjetlu. Navukli su Mu staru, crvenu, isluženu kabanicu nekog kralja. Gurnuli su Mu u ruku trsku, a na glavu stavili vijenac od oštrog trnja koje je probadalo Njegovo sveto čelo tako da Mu je krv tekla niz lice i bradu. Upućivali su Mu najprezrivije riječi, ali im On nije uzvratio čak ni jednim prijekornim pogledom. Pokrili

su Njegovo lice i udarali Ga govoreći: “Proreci tko te udario!” Zatim su grubo strgnuli s Njega kabanicu, pljuvali Mu u lice i udarali trskom sa svom okrutnom snagom tvrdokornih vojnika. Zauzimali su najgroteskniji stav i koristili se najodvratnijim rječnikom dok su se u podrugljivoj poniznosti klanjali pred Njim (vidi Matej 27,27-31; Marko 15,16-20; Luka 22,63-65). ...

Židovi su tražili da im dâ dokaz o svojem božanstvu tako što će učiniti neko čudo, ali sada su pred sobom imali daleko veći dokaz od bilo kojeg čuda. (*Manuscript 112, 1897.*)

22. rujna

272

Usprkos neoborivim dokazima Pilat se i dalje koleba

“Otada je Pilat nastojao da ga oslobodi, a Židovi su vikali: ‘Ako ovoga oslobodiš, nisi prijatelj caru! Svaki koji se pravi kraljem protivi se caru.’” (Ivan 19,12)

Pošto je obavio svoje sotonsko djelo, Herod je, ne izrekavši nikakvu osudu, poslao Krista natrag Pilatu, čovjeku osvjedočenom u istinu, ali nespremnom da joj se pokori. Pilat je, izgleda, pod nevidljivim utjecajima bio osvjedočen u pogledu naravi Sveca Izraelovog. Njegov kolebljivi um bio je prisiljen priznati da Krist nije prevarant, da u Njegovim riječima i ponašanju nema ni traga nikakve prijevare. ... Pokušavajući se nagoditi s tom sotonskom, pomahnitalom gomilom, predložio je da bičuje Krista umjesto da Ga razapne.

Međutim, svećenici i poglavari, odlučni u svojoj namjeri, zaključili su da ni šibanje ne treba izostaviti, ali kada je bila riječ o kazni za Njega, nisu se htjeli zadovoljiti ničim manjim od križa. Takva je ljudska narav i danas kada se nađe pod vlašću Sotone.

...

Pilat nije bio za to da Krista osudi pa je pomislio da bi, neovisno o vođama, mogao utjecati na suosjećanje i ljudsku stranu okupljenog mnoštva. Znao je da se u tom pogledu nema čemu nadati od svećenika i poglavara. Održao je kratak govor izjavljujući da na Kristu ne nalazi nikakvu krivnju. Potvrdio je Herodov zaključak da su izjave svjedoka bezvrijedne, da se ne slažu. ...

Pilat je ipak postupao suprotno svjetlu, neoborivim dokazima i osvjedočenjima. Svećenici i poglavari uvidjeli su na osnovi

toga da mogu postići sve što žele. Pilat je na svojoj strani imao dokaze i pravdu, i da je zauzeo čvrst stav na temelju Kristove nevinosti, poštediti bi sebe kasnijeg žaljenja i očaja čovjeka koji je žrtvovao nevinost smrtnom neprijateljstvu i mržnji zavidnih, tobože pobožnih ljudi. Isus je išiban.

Pilat je primio opomenu od Boga u vezi s činom na koji se spremao. ... Dok je ispitivao zatvorenika, njegovu ženu je posjetio anđeo s Neba i ona je u noćnom viđenju ugledala Isusa i razgovarala s Njim. ... Čula je Pilatovu presudu i vidjela ga kako predaje Krista Njegovim ubojicama. Probudila se s očajničkim krikom. Potraživši papir i pero, napisala mu je riječi upozorenja. Dok se Pilat kolebao što da učini, do njega se probio glasnik s porukom njegove žene: "Nemoj se nikako miješati u stvar toga pravednika, jer sam danas u snu mnogo pretrpjela zbog njega!" (Matej 27,19) (*Manuscript 112, 1897.*)

273 **23. rujna**

Otkupitelja svijeta odbacuje Njegov vlastiti narod

"Zato Pilat upita skupljenu svjetinu: 'Koga hoćete da vam pustim? Barabu ili Isusa zvanog Mesiju?'" (Matej 27,17)

Pilatu je na um pao još jedan način na koji bi mogao spasti Onoga koga se nije usuđivao predati pomahnitaloj svjetini, znajući da su ga iz zavisti doveli u sudsku dvoranu. Poganski običaj, bez imalo pravičnosti, bio je da se za veliki narodni blagdan oslobodi jedan od zatvorenika osuđenih na smrt. Hoće li Pilat uspjeti iskoristiti to izigravanje pravde i postići ono što je želio — spasiti nevinog čovjeka za kojega je znao, iako je bio svezan i pod osudom, da posjeduje silu koja nije ljudska, već božanska? U njegovoj duši odvijala se strašna borba. Odlučio je izvesti nevinog Krista rame uz rame s ozloglašanim Barabom i uvjeravao je samog sebe da će suprotnost između njih biti dovoljno uvjerljiva da narod izabere Isusa iz Nazareta.

Baraba se izdavao za Mesiju i činio je velika zla. Pod sotonskom obmanom tvrdio je da mu pripada sve što može pribaviti krađom, pljačkom ili ubojstvom. Između njih dvojice postojala je upadljiva suprotnost. Baraba je bio okorjeli zločinac koji je sotonskom silom činio neka čudesna djela. Tvrdio je da posjeduje vjersku silu, pravo da uspostavi drugačiji poredak u svijetu. ...

Zahtjevi lažnog Krista bili su isti kao i Sotonini zahtjevi na Nebu — pravo na sve. Nasuprot tome, Krist je, bez obzira na svoju poniznost, posjedovao sve. U Njemu nije bilo nikakve tame. ...

Baraba i Krist stajali su rame uz rame i čitav svemir ih je promatrao. I svijet je promatrao tu dvojicu. Gdje su sada bili oni koji su prije nekoliko dana glasno objavljivali čudesna Kristova djela? ... Kada je Krist ujahao u Jeruzalem, to nestalno mnoštvo bilo je prožeto oduševljenjem i poticajima s Neba da svoje hvale pretoči u svete pjesme i radosno klicanje. Sada je izbor bio prepušten njima samima. Pilat je postavio pitanje: “Koga hoćete da vam pustim? Barabu ili Isusa zvanog Mesiju?” (Matej 27,17)

Prema Nebu se tada prolomio poklič od nesagledivog značenja za cijeli svijet. Čitavo Nebo je čulo taj uzvik kojem kao da su se svi pridružili sa žarom i kobnom odlučnošću. “Ne njega,” rekli su pokazujući na Isusa, “nego Barabu” (Ivan 18,40). ... Otkupitelj svijeta bio je odbačen, a okrutni ubojica pošteđen. (*Manuscript* 112, 1897.)

24. rujna

274

Hoćete li vi izabrati Isusa?

“A kod vas je običaj da vam nekoga pustim o Pashi. Hoćete li da vam pustim kralja židovskoga?” (Ivan 18,39)

Velika borba između Kneza svjetla i kneza tame ne stižava se kako vrijeme prolazi. ...

Krist se u naše ime suočio sa Sotoninim kušnjama i ostavio nam primjer kako možemo pobijediti u sukobu s njim. On hrabri svoje sljedbenike riječima: “Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!” (Ivan 16,33) S druge strane, Sotona ulaže izvanredne napore kako bi ovjekovječio grijeh. On je postrojio snage zla protiv Isusa Krista ne bi li odlučnim, očajničkim napadom ranio srce beskrajne Ljubavi. On je zaveo ljude da se klanjaju idolima i tako zadobio prevlast nad ovozemaljskim kraljevstvima. Biti bog ovoga svijeta on smatra sljedećim najboljim što se može zadobiti izuzev osvajanja Božjeg prijestolja na Nebu. U velikoj mjeri je uspješan u svojim planovima. Dok je Isus boravio na Zemlji, uspio je navesti ljude da odbace Božjega Sina i izaberu Barabu koji je svojim karakterom predstavljao njega — Sotonu, boga ovoga svijeta.

Gospodin Isus Krist došao je spriječiti uzurpaciju kraljevstva ovoga svijeta od strane Sotone. Taj sukob još nije završen,

i što se više bližimo kraju vremena, bitka se sve više zaoštava. Dok se drugi dolazak našega Gospodina Isusa Krista približava, sotonske snage djeluju prikriveno. Sotona će se pojavljivati ne samo kao ljudsko biće, već će se predstavljati i kao Krist. Svijet koji je odbacio istinu prihvatit će ga kao Gospodara nad gospodarima i Kralja nad kraljevima. On će s velikom silom djelovati na ljudsku maštu. Iskvarit će ljudsko tijelo i um i djelovati preko djece neposlušnosti, omamljujući ih kao što radi zmija. Kakav će neobičan prizor tada biti Zemlja za nebeska bića! Kakav prizor za Boga, Stvoritelja svijeta!

Obličje koje je Sotona poprimio u Edenskom vrtu da bi naveo naše praroditelje na grijeh bilo je smišljeno da zbuni i pomuti um. On će (isto tako) vješto raditi i dok se budemo bližili kraju zemaljske povijesti. Upotrijebit će svu svoju zavodljivu silu da bi dovršio djelo obmane ljudskog roda. Njegovo djelovanje bit će tako varljivo da će se ljudi ponašati kao u Kristovo vrijeme. Kada ih budu pitali: "Koga da vam oslobodim, Krista ili Barabu?", skoro jednoglasan odgovor bit će: "Barabu! Barabu!" A na pitanje: "Što da onda učinim s onim koga zovete kraljem židovskim?", opet će se začuti poklič: "Razapni ga!" (vidi Marko 15,6-14) (*Manuscript 39, 1894.; The Review and Herald, 14. travnja 1896.*)

275 **25. rujna**

Svatko od nas treba poznavati vlastite slabosti

"Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše. Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću!" (Luka 22,31.32)

Sotona se na svaki način pokušava umiješati između ljudske duše i Boga. On nastoji ljude navesti da umjesto Božjih riječi izgovaraju njegove prijedloge. ...

Kako je malo Petar razumio svoju slabost. On nije primjećivao da s njegovim duhom nešto nije u redu čak ni kada je pokušao obesnažiti utjecaj Kristovih ozbiljnih riječi koje su pred njima (učenicima) otkrivale budućnost punu tuge i patnje za Njega i za njih. Krist je vidio da Petar, ako se ne promijeni u duhu, neće moći podnijeti kušnju odbacivanja Gospodina, Njegovo poniženje, osudu i smrt. Na Učiteljeve riječi upozorenja odgovorio je: "Go-

spodine ... ja sam spreman s tobom i u tamnicu i u smrt ići.' 'Kažem ti, Petre — odvrati mu — danas neće zapjevati pijetao dok triput ne zaniječeš da me poznaš!'" (Luka 22,33.34)

Vidimo kako ljudska narav može biti prevarena i zavedena zato što je Sotoni dopušteno da stane između ljudske duše i Isusa. Zato su i Kristove riječi morale biti izgovorene s autoritetom: "Sotono, idi mi s očiju!" (Matej 16,23) Pusti me da pridem svojim slugama da ne bi bili nadvladani, da bi vjerovali u moje riječi, a ne u riječi varalica, jer ono što ja govorim istina je i pravda. ...

Božji narod kojeg je Isus Krist spasio iz ognja, svjestan je svojega grijeha i osjeća se poniženo i postideno. Bog vidi i prepoznaje njihovo pokajanje i zapaža njihovu žalost zbog grijeha koje oni sami nisu u stanju ukloniti i poništiti. Ali kada Mu se mole, njihove molitve bivaju uslišane i zato Sotona stoji u blizini da bi se suprotstavljao Kristu. ... On stupa između Krista i duše koja se kaje i vjeruje. Pokušava baciti svoje paklene sjenke na tu dušu, oslabiti vjeru i obesnažiti Božje riječi. ...

Ako Sotona stoji između duše i Isusa Krista, tada su Kristova ljubav, prihvaćanje i oprost pomračeni. Muškarci i žene neprekidno nastoje pripremiti haljinu pravednosti kojom bi prikrili svoje poniženje i grijeh, dok Krist želi da Mu pridru takvi kakvi jesu i vjeruju u Njega kao u svojega osobnog Spasitelja. U svojoj nježnoj ljubavi, Otac koji prašta iznosi svoju najljepšu haljinu da bi odjenuo dijete koje Mu se vraća (vidi Luka 15,22). (*Letter 65, 1894.; Manuscript Releases, sv. 7, 201—203*)

26. rujna

276

Dok gledamo u Boga, Sotona nema nikakvu moć nad nama

"Dakle, tko misli da stoji, neka pazi da ne padne!" (1. Korinćanima 10,12)

Neposredno prije Petrovog pada, Krist mu je rekao: "Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu." (Luka 22,31) Kako je Spasiteljevo prijateljstvo prema Petru bilo iskreno! Kako je suosjećajno bilo Njegovo upozorenje! Međutim, to upozorenje je naišlo na uvrijeđenost. U svojoj samodovoljnosti Petar je izjavio da on nikad ne bi učinio to na

što ga je Krist upozorio. "Gospodine," rekao je, "ja sam spreman s tobom i u tamnicu i u smrt ići." (Luka 22,33) To samopouzdanje je izazvalo njegov pad. On je izazvao Sotonu da ga kuša i pao je kao žrtva lukavog neprijatelja. Kada je Kristu bio najpotrebniji, stao je na stranu neprijatelja i javno se odrekao Gospodina.

Ali, čak i u trenutku dok ga se Petar odricao, Krist mu je pokazao da ga još uvijek voli. U sudskoj dvorani, okružen onima koji su bučno zahtijevali Njegov život, Isus je mislio na svojega povrijeđenog, zabludjelog učenika i osvrnuvši se, pogledao u njega. U tom pogledu Petar je sagledao Spasiteljevu ljubav i suosjećanje i preplavila ga je plima uspomena. ... Bilo mu je jasno da je učinio upravo ono što je tvrdio da neće učiniti. ... Još jednom je pogledao u svojega Učitelja i vidio kako se jedna svetogrдна ruka podiže da bi Ga udarila po licu. Ne mogavši više podnijeti taj prizor, slomljenog je srca istrčao iz dvorane.

Hodao je sam po mraku ne znajući i ne mareći kamo. Konačno se našao u Getsemaniju. Pred njim je živo iskrsnuo prizor od prije nekoliko sati. Sjetio se kako je Spasitelj u trenutku svoje velike boli u vrtu došao potražiti utjehu i suosjećanje od onih koji su tako usko surađivali s Njim. ...

Na istom mjestu na kojem je Isus izlijevao svoju dušu u velikoj boli, Petar je pao na lice i poželio umrijeti. ... Da je bio prepušten samom sebi, bio bi nadvladan. Ali Onaj koji je rekao: "Oče, znam da me uvijek uslišavaš" (Ivan 11,42), Onaj koji ima moć da spasi, zauzeo se za njega. Krist u potpunosti spašava sve koji dođu k Njemu.

Mnogi danas zauzimaju isti stav kakav je Petar imao kada je, pun samopouzdanja, izjavio da se nikad ne bi odrekao svojega Gospodina. I tako zbog svoje samodovoljnosti oni postaju lak plijen za Sotonu. Oni koji uviđaju svoju slabost, uzdaju se u silu višu od sebe. I dok gledaju u Gospodina, Sotona nema nikakvu moć nad njima. ...

Ima nekih pouka koje nikako drugačije ne bismo mogli naučiti osim preko neuspjeha. Petar je postao bolji čovjek nakon pada. ... Kao što vatra pročišćava zlato, tako Krist pročišćava svoj narod u kušnjama i nevoljama. (*Manuscript 115, 1902.*)

Krist je razapet radi nas

***“Kada dođoše na mjesto zvano Lubanja, tu razapeše nje-
ga i zločince: jednoga s desne, a drugoga s lijeve strane.”
(Luka 23,33)***

Zbog prekršaja Božjeg zakona, Adam i Eva morali su otići iz Edena. Krist, naša Zamjena, trebao je patiti izvan Jeruzalema. On je umro izvan gradskih vrata, na mjestu na kojem su pogubljivali zločince i ubojice. Sljedeće riječi imaju duboko značenje: “Krist nas je otkupio od prokletstva Zakona postavši mjesto nas proklet.” (Galaćanima 3,13) (*Isusov život*, str. 615)

Na Krista kao našu Zamjenu i jamstvo položeno je bezakonje svih nas. On se ubrojio u prijestupnike da bi nas otkupio od osude Zakona! Krivnja svakog Adamovog potomka opterećivala je Njegovo srce. Božji gnjev prema grijehu, strašni izraz Njegova nezadovoljstva zbog nepravde, ispunjavali su užasom dušu Njegova Sina. Cijelog svog života Krist je palom svijetu objavljivao dobre vijesti o Očevoj milosti i ljubavi koja prašta. Često je govorio o spasenju za najveće grešnike. Ali sad, sa strašnim teretom krivnje koji je nosio, nije mogao vidjeti milostivo Očevo lice. Povlaćenje božanskog lica od Spasitelja u ovom trenutku najveće patnje probolo je Njegovo srce takvom boli koju čovjek nikada ne može u cijelosti razumjeti. Njegova duševna patnja bila je tako velika da je jedva osjećao svoje tjelesne bolove.

Žestokim je kušnjama Sotona navaljivao na Isusovo srce. Spasitelj nije mogao vidjeti preko groba. Nada Mu nije pokazivala da će izići iz groba kao pobjednik niti govorila o tome da je Otac prihvatio Njegovu žrtvu. Bojao se da je grijeh tako odvratn Bogu da će njihovo razdvajanje biti vječno. Krist je osjećao patnju koju će osjećati grešnik kad se milost ne bude više zauzimala za grešni ljudski rod. Osjećaj grijeha koji je privukao Očev gnjev na Njega kao na čovjekovu zamjenu, zagorčao je čašu koju je pio i slomio srce Božjeg Sina. (*Isusov život*, str. 625)

Usred užasnog mraka, prividno napušten od Boga, Krist je ispio do dna čašu ljudskog jada. U tim užasnim trenucima oslanjao se na dokaze o Očevom prihvaćanju koji su Mu do tada dani. Poznao je karakter svoga Oca; razumio je Njegovu pravdu, Njegovu milost i Njegovu veliku ljubav. Vjerom se oslanjao na Onoga koga je uvijek s radošću slušao. A kad se u potpunosti pokornosti

predao Bogu, povukao se osjećaj gubitka Očeve naklonosti. Krist je vjerom izvojevao pobjedu. (*Isusov život*, str. 627)

278 **28. rujna**

Isus je za nas postao grijeh i postradao

“Ruganje mi slomilo srce i klonuh; čekao sam da se tko sažali nada mnom, ali ga ne bi; i da me tko utješi, ali ga ne nadoh.” (Psalam 69,21)

Bezgrešni Božji Sin visio je na križu. Njegovo je tijelo bilo izmrcvareno bičevanjem; te ruke koje su tako često bile ispružene da blagoslove, prikovane su za drvenu gredu; te noge tako neumorne u službi ljubavi, pribijene su za drvo; kraljevska glava ranjena je krunom od trnja; s drhtavih usana otimao se uzvik boli. Sve što je pretrpio — kapi krvi koje su tekle s Njegove glave, Njegovih ruku, Njegovih nogu, samrtne muke koje su lomile Njegovu tijelo i neiskazana bol koja je ispunjavala Njegovu dušu zato što je Otac skrio svoje lice — jasno govori objavljujući svakom djetetu ljudske obitelji: Za tebe je Božji Sin pristao nositi taj teret krivnje; zbog tebe je raskopao kraljevstvo smrti i otvorio vrata raja. (*Isusov život*, str. 627)

U Kristovom stradanju na križu ispunilo se proročanstvo. Vjekovima prije raspeća, Spasitelj je prorekao kako će se postupati s Njim. Rekao je: “Opkolio me čopor pasa, rulje me zločinačke okružile. Probodoše mi ruke i noge, sve kosti svoje prebrojiti mogu, a oni me gledaju i zure na me. Haljine moje dijele među sobom i kocku bacaju za odjeću moju.” (Psalam 22,16-19) Proročanstvo koje se odnosilo na Njegovu odjeću ispunilo se bez savjeta ili uplitanja prijatelja ili neprijatelja Raspetoga. Njegove su haljine dane vojnicima koji su Ga položili na križ. Krist je čuo prepirku ljudi dok su između sebe dijelili odjeću. Njegova je košulja bila istkana bez ijednog šava i stoga su kazali: “Ne parajmo je, već bacimo za nju kocku komu će pripasti!” (Ivan 19,24) ...

Onima koji su umirali na križu davali su neko opojno sredstvo da bi se umrtvio osjećaj boli. To je ponuđeno i Isusu, ali kad je okusio, On je to odbio. Nije želio prihvatiti ništa što bi moglo potamniti Njegov um. Njegova se vjera mora dalje čvrsto oslanjati na Boga. To je bila Njegova jedina snaga. Pomračiti Njegova osjetila značilo bi dati prednost Sotoni.

Isusovi neprijatelji iskaljivali su svoj gnjev na Njemu dok je visio na križu. Svećenici, poglavari i književnici pridružili su se svjetini rugajući se Spasitelju koji je umirao. Prilikom krštenja i preobraženja čuo se glas kojim je Bog objavio da je Krist Njegov Sin. Ponovno, neposredno prije Kristove izdaje, Otac je progovorio potvrđujući Njegovo božanstvo. Ali sada je glas s Neba šutio. Nije se čulo nijedno svjedočanstvo u Kristovu korist. On je sam podnosio zlostavljanje i ruganje zlih ljudi. (*Isusov život*, str. 619,620)

29. rujna

279

“On bi ranjen za naše prijestupe”

“Za naše grijehе probodoše njega, za opacine naše njega satriješe. Na njega pade kazna — radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.” (Izaija 53,5)

Bog ima spor sa stanovnicima ovoga svijeta (vidi Mihej 6,2). Sotona je došao k njima prurušen u anđela svjetla, i pod njegovim vodstvom većina kršćana se klanja u idolopokloničkim svetištima i obožava nepoznatog boga. ...

Ljudski rod je prekršio Božji zakon i usprotivio se Njegovoj volji. Taj Zakon otkriva svijetu osobine Božjeg karaktera, i nijedno njegovo slovo ni kovčica nisu se mogli promijeniti da bi se izišlo u susret čovječanstvu u njegovom palom stanju. Ali Bog je ljudima dao nepobitan dokaz da ih voli i da je pravednost temelj Njegove vladavine i dokaz Njegove ljubavi. On je izvršio kaznu za grijeh, ali je dopustio da ona padne na Zamjenika — na Njegovog jedinorođenog Sina.

Bog nije mogao ukinuti svoj Zakon da bi spasio ljudski rod jer bi time ovjekovječio grijeh i doveo čitav svijet pod Sotoninu vlast. Ali “Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” (Ivan 3,16) U tom veličanstvenom daru ogleda se dubina Božje ljubavi i dobrote. On je toliko zavolio grešne ljude da je u Osobi svojega Sina dao sebe kako bi oni mogli dobiti još jednu priliku, još jedan ispit da pokažu poslušnost. On je toliko zavolio ljude da je, želeći ih spasiti, dao svojega Sina ovom svijetu, a u tom je daru dao cijelo Nebo! Bilo je to sve što je Bog mogao pružiti. Tim darom je osiguran način na koji grešnici mogu ponovno postati vjerni.

Bog poziva sve da promatraju Jaganjca Božjeg koji odnosi grijeh svijeta (vidi Ivan 1,29). Krist preuzima krivnju za grijeh od grešnika izlažući sebe osudi Zakonodavca. On je došao na ovaj svijet da bi u ljudskoj naravi živio po Zakonu, da bi se Sotonina tvrdnja da ljudska bića ne mogu držati Božji zakon mogla pokazati kao lažna.

On je držao Zakon u ljudskoj naravi i kada su Ga farizeji lažno optužili, okrenuo se prema njima i autoritativnim tonom upitao: "Tko će mi od vas dokazati neki grijeh?" (Ivan 8,46) On je došao da bi cijelom svemiru, svjetovima koji nisu pali i grešnim ljudima otkrio da je Bog za dobrobit čovječanstva učinio sve što je bilo u Njegovoj moći, i da uračunatom Kristovom pravednošću svi koji Ga prime vjerom mogu pokazati svoju odanost držanjem Zakona. Kada se obraćeni grešnici čvrsto uhvate za Krista kao za svojega osobnog Spasitelja, oni postaju dionici božanske naravi. (*Manuscript 63, 1897.*)

280 **30. rujna**

Svijet će mrziti Kristove sljedbenike

***"Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije vas! Kad biste pripadali svijetu, svijet bi ljubio svoje. Budući da ne pripadate svijetu — ja vas izabrah od svijeta — zato vas svijet mrzi."* (Ivan 15,18.19)**

Kristovi sljedbenici trebaju imati na umu da će sve ružno što se govorilo protiv Krista, sve ružno što je On morao podnijeti, i oni kao Njegovi sljedbenici morati trpjeti radi Njegovog imena. Pobožnost crkve može prividno biti na visokoj razini, ali kada neki, da bi ostali u dobrim odnosima s većinom, prezru i odbace osvjedočenja Božje riječi koja treba najusrdnije primiti k srcu, oni se tada svrstavaju ... među ljude koji odbacuju svjetlo i istinu i koji su na strani neprijatelja. Sotona takve nadahnjuje svojom silom, sa žestinom koja otkriva njegovo neprijateljstvo prema Bogu i Njegovom Zakonu. Oni uspostavljaju ljudske zakone koji tlače i razdražuju. ...

Kao što su Krista mrzili bez razloga, tako će i Njegov narod mrziti bez razloga, samo zato što sluša Božje zapovijedi i čini Njegova djela umjesto da postupa izravno nasuprot njima. Kada su se prema Njemu koji je bio čist, svet i neiskvaren, koji je na

ovom svijetu činio dobro i samo dobro, ponijeli kao prema najgorem zločincu i osudili Ga na smrt bez trunke dokaza, što drugo Njegovi učenici mogu očekivati osim da se i prema njima ophode na isti način, koliko god da je besprijekoran njihov život i čist njihov karakter? Veličat će se ljudski propisi, zakoni smišljeni od strane Sotoninih predstavnika pod izgovorom da služe dobru i ograničavaju zlo, dok će se Božji sveti propisi prezirati i gaziti. ...

Vidimo kako navodno pravedni ljudi mogu pokazati Sotonin duh da bi proveli svoje zle namjere proizašle iz zavisti, ljubomore i vjerske nesnošljivosti. ... Nema sukoba između Sotone i grešnika, između palih anđela i palih ljudi. I jedni i drugi imaju iste osobine, i jedni i drugi su zli zbog otpadništva i grijeha. ...

Proročanstvo dano u Edenu odnosi se u posebnom smislu na Krista i na sve one koji Ga prihvaćaju i javno priznaju za jedino-rođenog Božjeg Sina. Krist se zavjetovao da će ući u sukob s knezom i silama tame i stati zmiji na glavu. Svi koji su sinovi i kćeri Božje Njegovi su izabranici, Njegovi vojnici koji se trebaju boriti protiv poglavarstava i vlasti, protiv vrhovnika ovoga mračnog svijeta i zlih duhovnih sila na nebesima (vidi Efežanima 6,12). To je neprekidna borba koja se neće okončati sve dok Krist ne dođe po drugi put. (*Manuscript 104*, 1897.)

LISTOPAD

Nakon uskrsnuća

281 1. listopada

S Kristovom smrću završena je služba u hramu

***"I gle! Hramski se zastor razdera na dvoje, od vrha do dna; zemlja se potrese, pećine se raspuknuše."* (Matej 27,51)**

Sljedećeg dana hram je bio pun vjernika. ... Pa ipak, nikada se služba nije odvijala s tako pomiješanim osjećajima. Trube i ostala glazbala, kao i glasovi pjevača bili su isto tako gromki i jasni kao i obično, ali sve je prožimao neki čudan osjećaj. Jedan za drugim, ljudi su se raspitali o neobičnom događaju koji se zbilo. Do tog trenutka Svetište se uvijek s najvećim poštovanjem čuvalo od svakog oskrvrnjenja. ...

U njega se ulazilo samo jedanput godišnje, i to je činio veliki svećenik. Sada se na mnogim licima ogledao neobičan strah, jer je taj prostor bio širom otvoren pred njihovim očima. Istog trenutka kada je Krist izdahnuo, teški vezeni zastor, načinjen od čistog lana i prelijepo protkan porfirom i grimizom (vidi Izlazak 26,31), razderao se od vrha do dna. Mjesto na kojem se Jahve susretao sa svećenikom da bi mu pokazao svoju slavu, mjesto Božje tajanstvene dvorane za primanje, sada je bilo izloženo pogledima — kao mjesto koje Gospodin više nije priznavao.

Mnogi koji su se tada pridružili pashalnoj službi nikada više nisu sudjelovali u njoj. U njihovom je srcu zasjalo svjetlo. Od učenika su saznali da je došao veliki Učitelj.

Narod je po običaju doveo svoje bolesne i napaćene u hram raspitujući se: "Tko nam može reći nešto o Isusu iz Nazareta, Iscjelitelju?" Neki su došli izdaleka da bi Ga vidjeli i čuli. ... Nisu htjeli otići, ali su silom istjerani iz hrama. Narod u Jeruzalemu primijetio je suprotnost između tog prizora i prizora iz Kristovog života.

Na sve strane čuli su se povici: "Tražimo Krista, Iscjelitelja!" Svijet bez Krista bio je mračno mjesto ne samo za učenike, za bolesne i napaćene, već i za svećenike i poglavare. Židovskim vođama, pa čak i rimskim vlastima, bilo je teže izići na kraj s

mrtvim nego sa živim Kristom. Narod je saznao da su Ga svećenici pogubili i počeli su se raspitivati o Njegovoj smrti. Pojedinošti s Njegovog suđenja čuvale su se kao tajna koliko god je to bilo moguće. Međutim, dok se On nalazio u grobu, Njegovo ime je bilo na usnama tisuća ljudi, a izvještaji o Njegovom sramotnom suđenju i nečovječnosti svećenika i poglavara kružili su naokolo. (*Manuscript 111, 1897.; Manuscript Releases, sv. 12, 417—419*)

2. listopada

282

Muškarci i žene trebaju stajati hrabro za Krista

“On ode k Pilatu i zatraži tijelo Isusovo. ... Potom Josip uze tijelo, zavi ga u čisto platno te ga položi u svoj novi grob, koji bijaše izdubao za se u pećini.” (Matej 27,58-60)

Učeni ljudi su pozvali svećenike da objasne starozavjetna proročanstva u vezi s Mesijom, a oni su kao mahniti pokušavali smisliti neku neistinu kao odgovor. Tada se u umu mnogih javilo uvjerenje da su se Pisma ispunila. ...

Josip je bio Kristov učenik, ali se nije javno povezivao s Njim zbog straha od Židova. Međutim, sada je hrabro otišao k Pilatu i zatražio Kristovo tijelo. On je bio bogat čovjek i to mu je davalo određeni utjecaj u očima namjesnika. Da je došao samo malo kasnije, Spasiteljevo tijelo bilo bi spušteno zajedno s tijelima razbojnika u neoznačen grob.

Nikodem, vodeći poglavar i rabin, također je bio Kristov učenik. On je došao k Spasitelju noću, kao da se bojao javno pokazati da mu je srce nespokojno. Te noći slušao je najvažnije riječi koje su ikad potekle s ljudskih usana (vidi Ivan 3). Riječi koje je čuo dotaknule su njegovu dušu. On je bio osvjedočen, ali još uvijek nije javno stao uz Krista. Bio je jedan od onih o kojima govori Ivan: “Ipak su mnogi i od članova Velikog vijeća vjerovali u njega. Ali zbog farizeja nisu to javno priznavali, da ne budu izopćeni iz sinagoge.” (Ivan 12,42) Ali koliko god je mogao, Nikodem je nastojao obraniti Krista. Jednom prigodom pitao je svećenike: “Osuduje li naš Zakon nekoga ako se prije ne sasluša i ne dozna što je učinio?” (Ivan 7,51) ...

Nakon raspeća, Nikodem je došao do križa i donio mješavinu mirisnih ulja i pomasti da bi pomazao Kristovo tijelo. On je bio svjedok okrutnog postupanja svećenika. Zapazio je Kristovo strp-

ljenje i podnošenje po ugledu na Boga, čak i u Njegovom poniženju. Sada je jasnije sagledao pravi karakter velikog svećenika i hrabro je istupio da preuzme Spasiteljevo izranjeno tijelo, na koje se gledalo kao na tijelo zločinca. Na taj način on se poistovjetio s Kristom u Njegovom poniženju i smrti.

S Kristovom smrću sve nade učenika su potonule. Često su ponavljali riječi: "A mi smo se nadali da je on onaj koji će osloboditi Izraela." (Luka 24,21) ... Sastajali su se u gornjoj sobi iza čvrsto zatvorenih vrata, znajući da bi sudbina njihovog voljenog Učitelja svakog trenutka mogla i njih zadesiti. (*Manuscript 111, 1897.; Manuscript Releases 12, 419,420*)

283 **3. listopada**

Uvijek postoji svjetlo usred tame

"Najedanput se zemlja silno potrese: andeo Gospodnji siđe s neba, pristupi te odmaknu kamen i sjede na nj."
(Matej 28,2)

Da su učenici nakon Kristovog raspeća i pokopa, umjesto što su se prepustili žalosti, pomno preispitali ono što im je On govorio kako bi ih pripremio za to vrijeme, ugledali bi svjetlo usred tame. Nisu se morali naći u takvom očaju i obeshrabrenju.

Prije nego što je bilo tko prišao grobnici, nastao je snažan potres. Najmoćniji anđeo s Neba, koji je zauzimao položaj s kojega je pao Sotona, dobio je nalog od Oca i, zaodjenut svom slavom Neba, razgrnuo tamu na putu. Lice mu je bilo kao munja, a odjeća bijela kao snijeg. Čim je stopalima dotaknuo zemlju, ona je zadrhtala pod njim. Taj predivni prizor odigrao se pred rimskim vojnicima dok su čuvali stražu. Bilo im je omogućeno da podnesu njegov sjaj jer su trebali prenijeti poruku o Kristovom uskrsnuću.

Anđeo je prišao grobu, odvalio kamen kao da je riječ o običnom kamenčiću i sjeo na njega. Grobnicu je okružilo nebesko svjetlo, a cijelo Nebo bilo je osvijetljeno slavom anđela. Zatim se začuo njegov glas: "Izidi, Otac Te poziva." I Isus je izišao iz groba korakom moćnog Pobjednika. Začuo se pobjednički poklič jer Ga je čekala nebeska obitelj, a silni anđeo, praćen nebeskom vojskom, poklonio se u obožavanju pred Onim koji je kao vladar Neba nad Josipovim pozajmljenim grobom objavio: "Ja sam uskrsnuće i život." (Ivan 11,25)

Kada je Krist na križu povikao: "Svršeno je" (Ivan 19,30), nastao je snažan potres. Tom prigodom otvorili su se grobovi mnogih odanih i vjernih koji su svjedočili protiv svakog zlog djela i veličali Gospodina Boga nad vojskama. Sada kada je Životodavac izišao iz groba objavljujući: "Ja sam uskrsnuće i život", On je te svete pozvao iz groba. Oni su svojevremeno po cijenu života nepokolebljivo svjedočili za istinu, a sada su trebali biti svjedoci Njegovog uskrsnuća iz mrtvih. "Oni," rekao je Krist, "nisu više zatočnici Sotone. Ja sam ih otkupio, ja sam ih izveo iz groba kao prve plodove svoje sile da budu sa mnom tamo gdje sam ja, da više nikada ne vide smrt i ne dožive žalost." (*Manuscript 115, 1897.*)

4. listopada

284

"Uskrsnuo je!"

"On nije ovdje! Uskrsnuo je! Sjetite se kako vam je govorio dok još bijaše u Galileji: 'Treba da Sin Čovječji bude predan u ruke grešnikâ i da bude razapet te da uskrsne treći dan!'" (Luka 24,6.7)

Subota je prošla i Marija Magdalena je rano ujutro, još prije svanuća, otišla na grob. Trebala se tu naći s drugim ženama, ali je stigla prva. One su pripremile mirise da pomažu tijelo svojega Gospodina, ali su sada preplašene spuštale lice k zemlji jer nisu mogle izdržati pogled na anđele. Anđeli su morali još više prikriti svoju slavu kako bi mogli razgovarati sa ženama koje su drhtale od strahopoštovanja. Anđeo im je rekao: "Ne bojte se! Znam da tražite razapetog Isusa. On nije ovdje! Uskrsnuo je kako je rekao! Dodite i vidite mjesto gdje je bio položen." (Matej 28,5.6) ...

Marija više nije imala razloga da plače. Njezino srce bilo je ispunjeno radošću i veseljem. ... Dok je bila odsutna, On (Krist) se pojavio pred ženama koje su došle na grob iz drugog smjera. ... "Zatim krenite žurno i recite učenicima njegovim: 'Uskrsnuo je od mrtvih i, eto, pred vama ide u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti.'" (Matej 28,7) Jedanaestorica još uvijek nisu dobila nikakvo otkrivenje od Krista, i žene su otišle učenicima priopćiti tu čudesnu vijest. ...

Tako je Krist zakazao javni susret sa svojim sljedbenicima u Galileji. Tko je bio taj koji je žene kraj Kristovog groba podsjetio

na ono što im je Spasitelj prije govorio? Bio je to sam Krist koji je uskrsnuo kao što im je i rekao.

U vezi s tim, Marko nam daje najznačajniju izjavu koja se nikako ne smije previdjeti. Anđeo je rekao ženama: "Idite i recite njegovim učenicima, posebno Petru: 'Pred vama ide u Galileju.'" (Marko 16,7) Kako je utješna poruka koju su žene trebale prenijeti Petru! Posljednji pogled Isus je uputio Petru nakon što je ovaj tripot ponovio da Ga se odriče. Međutim, Krist ga nije zaboravio, i to što ga je spomenuo po imenu značilo je da mu oprašta. ...

Čudesna uputa koju je Krist dao svojim učenicima nije trebala nikad izgubiti na snazi, već ih podsjećati na pouke koje im je On više puta ponavljao dok je još bio s njima. "Sjetite se kako vam je govorio dok još bijaše u Galileji: 'Treba da Sin Čovječji bude predan u ruke grešnika, da bude razapet te da uskrsne treći dan!'" (Luka 24,6.7) Učenici su se sada čudili kako se toga prije nisu sjetili. (*Manuscript 115*, 1897.)

285 **5. listopada**

Svjedočenje stražara koji su čuvali grob

"Od straha pred njim zadrhtaše stražari i postadoše kao mrtvi." (Matej 28,4)

A gdje su bili rimski stražari? Njima je bilo omogućeno da vide moćnog anđela koji je pjevao pobjedonosnu pjesmu prigodom Kristovog rođenja. Sada su anđeli pjevali pjesmu o Otkupiteljevoj ljubavi. ...

Kada je nebeska svita bila sakrivena od njihovog pogleda, oni su ustali i požurili k izlazu iz vrta koliko god su ih njihovi nesigurni udovi mogli nositi. Dok su teturali kao da su slijepi ili pijani, smrtno blijedih lica govorili su onima koje su sretali o čudesnom prizoru čiji su svjedoci. Glasnici su još prije njih stigli do svećenika i poglavara, opisujući kako su najbolje znali događaje koji su se odigrali. Stražari su se uputili k Pilatu, ali su svećenici i poglavari izdali naredbu da oni najprije budu izvedeni pred njih. Pribravši se, vojnici su opisali neobične pojave svjedočeći o Kristovom uskrsnuću i o mnoštvu koje je On poveo sa sobom kao Onaj koji ima životodavnu silu. ...

Nisu imali vremena smisliti niti govoriti bilo što osim istine. Mislili su da će njihova priča odmah naići na pohvalu tih tobože

pravednih ljudi koji su ih zaposlili. Međutim, vođe nisu bili zadovoljni njihovim izvještajem. ...

Potkupili su vojnike da objave kako je taj izvještaj lažan i obećali im da će preuzeti odgovornost za njihovo ponašanje ako čitav slučaj dođe do Pilatovih ušiju, kao što sigurno hoće. I Pilata su podmitili da šuti, a učinili su i više od toga. Poslali su glasnike u sve krajeve zemlje s posebnim izvještajem koji su pripremili. ...

Mnogi su povjerovali u Isusa dok su se pred njima odvijali ti strašni prizori. Sjetili su se glasa koji se začuo u podnožju križa usred sve te zbrke i komešanja. "Kad stotnik i oni koji su s njim čuvali Isusa vidješe potres i ostale događaje, vrlo se prestrašiše te rekoše: 'Uistinu, ovaj bijaše Sin Božji!'" (Matej 27,54) ... Sve oči bile su uprte u mjesto odakle je došao taj glas. Tko je to rekao? Bili su to stotnik i rimski vojnici, pogani i idolopoklonici. ...

Što je tako prosvijetlilo i uvjerilo te ljude da se nisu mogli suzdržati a da ne priznaju svoju vjeru u Isusa? Bila je to propovijed koju je Krist držao svakim svojim postupkom, kao i Njegova šutnja dok je okrutno zlostavljan. ... U tom rastrgnutom, izranjenom, slomljenom tijelu koje je visjelo na križu, stotnik je prepoznao obličje Sina Božjeg. (*Manuscript 115, 1897.*)

6. listopada

286

"Prvina" pobjede nad smrću

"A grobovi otvoriše, te uskrsnuše mnoga tjelesa pravednika što bijahu umrli. Izidoše iz grobova poslije Isusova uskrsnuća, dodoše u Sveti grad i pokazaše se mnogima." (Matej 27,52.53)

Isus je tijekom svoje službe vraćao mrtve u život. On je oživio sina udovice iz Naina, Jairovu kćer i Lazara. Ali oni svejedno nisu bili zaogrnuti besmrtnošću. Nakon što su vraćeni u život, i dalje su bili podložni smrti i raspadanju. Međutim, oni koji su izišli iz grobova prigodom Kristovog uskrsnuća, ustali su u vječni život. Bilo je to mnoštvo zarobljenika koji su s Njim uzašli kao trofeji Njegove pobjede nad grobom i smrću. ...

Oni su otišli u grad i javili se mnogima objavljujući: "Krist je ustao iz mrtvih, i mi smo ustali s Njim." Neke je preplašio taj prizor. Ti ljudi su nosili najjasniji dokaz ne samo o svojem uskrsnuću, već i o uskrsnuću raspetog Otkupitelja. Nakon uskrsnuća

Krist se nije pokazao nikome osim svojim sljedbenicima, ali svjedočenja o Njegovom uskrsnuću nije nedostajalo. Ona su dolazila iz različitih izvora, uključujući i pet stotina onih koji su se okupili u Galileji da bi vidjeli uskrslog Gospodina. To svjedočenje nije se moglo ušutkati. Svete činjenice o Kristovom uskrsnuću uvijekvečene su.

Oni koji su ustali iz mrtvih, pokazani su kao trofeji pred čitavim svemirom — kao primjer uskrsnuća svih onih koji prihvate Isusa Krista i povjeruju u Njega kao u svojega osobnog Spasitelja. Oni su bili simbol konačnog uskrsnuća pravednih. Ista sila koja je podigla Krista iz mrtvih, podići će i Njegovu Crkvu — Njegovu Zaručnicu — i proslavit će je zajedno s Kristom, više od svih poglavarstava i sila i svakog imena koje postoji ne samo na ovom svijetu, nego i na nebesima (vidi Efežanima 1,21). ...

Krist je bio prvenac među onima koji su zaspali (vidi 1. Korinćanima 15,20). Sam taj prizor, Kristovo uskrsnuće, Židovi su simbolički proslavljali na jednom od svojih svetih blagdana. Nakon što bi obrali prvi rod, dolazili su u hram gdje su održavali blagdan zahvalnosti. Prvi rod požnjevenog žita ceremonijalno je posvećivan Gospodinu. ...

Kada je Krist uzašao blagoslivljajući svoje učenike, vojska anđela okružila Ga je kao oblak. Krist je sa sobom poveo mnoštvo zarobljenika kao svoj trofej. On će sam prinijeti Ocu prvinu onih koji su zaspali, da bi (ih) prikazao Bogu kao zalog svoje pobjede nad smrću i grobom. (*Manuscript 115, 1897.*)

287 7. listopada

Isus će nam dati silu da pobijedimo

“Pobjedniku ću dati da sjedne sa mnom na mome prijestolju, kao što i ja pobijedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovu prijestolju.” (Otkrivenje 3,21)

Sotona se bori i otima za naše duše. On baca paklene sjenke preko naše staze. ... Odvratite pogled s njegove sile prema Onome koji ima moć da vas spasi u potpunosti. Zašto se vaša vjera ne bi probila kroz sjenku i dospjela tamo gdje je Krist? On se popeo na visinu, poveo roblje i dao darove svojim sljedbenicima (vidi Efežanima 4,8; Psalam 68,19). On će vas poučiti da Sotona polaže pravo na svaku dušu koja ne želi biti u njegovom vlasništvu.

Sotona je utemeljitelj smrti. A što je Krist učinio nakon što je samog Sotonu doveo pod vlast smrti? Posljednje Kristove riječi dok je umirao na križu bile su: "Svršeno je!" (Ivan 19,30) Đavao je tada uvidio da se precijenio. Umrijevši, Krist je zapečatio Sotoninu smrt i objelodanio besmrtnost.

A nakon svojeg uskrsnuća — što je Krist učinio? Primio je silu i preuzeo žezlo. Otvorio je grobove i izveo mnoštvo zarobljenika svjedočeći svima na ovom svijetu i svim stvorenim svjetovima da ima vlast nad smrću i da je izbavio one koje je smrt zarobila.

Nisu svi koji su vjerovali u Krista tom prigodom vraćeni u život. Bio je to samo primjer onoga što će biti, da bismo znali da smrt i grob neće zadržati sužnjeve jer ih je Krist poveo na Nebo. A kada ponovno dođe u velikoj sili i slavi, On će otvoriti grobove (vidi Marko 13,26.27). Ponovno će se tamnica otvoriti i mrtvi će ustati u slavnu besmrtnost.

To su trofeji koje je Krist uzeo sa sobom da bi ih pokazao cijelom svemiru i svim svjetovima koje je Bog stvorio. Svaka naklonost koju su pripadnici tih svjetova ikada njegovali prema Luciferu, kerubinu zaklanjaču, sada je nestala. Bog mu je pružio priliku da pokaže svoj pravi karakter. Da nije tako postupio, možda bi bilo onih koji bi i dalje smatrali da je bila opravdana njegova (Luciferova) tvrdnja da mu Bog nije pružio pravu priliku.

Knez života i knez tame bili su u sukobu. Knez života je nadvladao, ali je platio beskrajnu cijenu. Njegova pobjeda za nas znači spasenje. ... Zar se naš Spasitelj nije morao boriti? Zar se nije borio protiv kneza tame sve dok ga nije pobijedio u svakom pogledu? A zatim je to djelo predao u ruke svojih sljedbenika. I mi trebamo nešto učiniti. (*Manuscript 1*, 1889.)

8. listopada

288

Riješeno pitanje Božje vrhovne vlasti

"Podignite, vrata, nadvratnike svoje, dižite se dveri vječne, da unide Kralj slave!" (Psalam 24,7)

Cijelo je Nebo promatralo taj sukob. ... Ovdje na Zemlji Sotona je poticao neprijateljstvo u ljudskom umu da bi se čovjek odupro spasenju koje mu je osigurano po tako visokoj cijeni. On (Krist) je bio svjetlo svijetu, ali Ga svijet nije upoznao (vidi Ivan 1,9.10).

On je stvorio svijet, ali svijet Ga nije prihvatio. A kada se tražio Njegov život, Veličanstvo Neba moralo je ići iz mjesta u mjesto i Nebo je to zapazilo. Bio je prezren i odbačen, rugali su Mu se i vrijeđali Ga, ali im On nije uzvraćao uvredom (vidi Izaija 53,3; 1. Petrova 2,23). Međutim, Sotona Ga nije prestajao progoniti sve dok nije završio na golgotskom križu. Cijelo Nebo i svi svjetovi koje je Bog stvorio promatrali su tu borbu pitajući se: hoće li Krist ostvariti plan koji je poduzeo i uzdići izgubljene duše iz jame grijeha? ...

Dok je svemir promatrao Kristovo uskrsnuće, veliki buntovnik je potisnut iz misli svih bića. Postalo je jasno da je Božji zakon nepromjenjiv i obuhvaća sve koji žive na Nebu i na Zemlji, sva stvorena bića. Krist je sa svojim učenicima proveo još četrdeset dana i četrdeset noći, a onda ... se uznio od njih na Nebo zajedno s mnogim sužnjevima koji su bili s Njim, dok Ga je okruživalo mnoštvo nebeske vojske. Kada su se približili Božjem gradu, anđeo koji Ga je pratio, povikao je: "Podignite, vrata, nadvrtnike svoje, dižite se dveri vječne, da uniđe Kralj slave!" (Psalam 24,7) ...

Sada Spasitelj posreduje za nas prinoseći žrtvu pomirnicu pred Ocem. ... I taj dragi Spasitelj ponovno će doći. ... A kada dođe po drugi put, to neće biti zato da bi ponio krunu od trnja niti da bi ona stara grimizna kabanica bila prebačena preko Njegove božanske pojave. Neće se podići glasovi: "Raspni Ga! Raspni Ga!" Umjesto toga, čut će se poklič anđeoske vojske i onih koji Ga čekaju: "Dostojno je Janje koje je zaklano!" (vidi Matej 27,27-29; Otkrivenje 5,12) Tada će božanski Pobjednik, umjesto krune od trnja nositi krunu slave, umjesto stare kabanice kojom su Ga ogrnuli iz poruge, sada će nositi haljinu nevjerojatne bjeline. A te ruke koje su bile probodene grubim klinovima, sjat će kao zlato.

...

Pravedni koji su umrli izići će iz svojih grobova, a oni koji su živi preostali bit će uzeti zajedno s njima da bi se sreli s Gospodinom u zraku, i tako će zauvijek biti s Njim (vidi 2. Solunjanima 4,16.17). Oni će začuti Isusov glas, ljepši od bilo koje glazbe koju je uho smrtnika ikada čulo: "Dodite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!" (Matej 25,34) (*Manuscript 11, 1886.*)

“Grieh je bezakonje”

“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” (Ivan 3,16)

Pobuna protiv Božjeg zakona otpočela je Sotoninim djelovanjem na Nebu. U toj pobuni pojavio se grijeh. ... Sotona je uporno tvrdio da Bog nije pravedan prema njemu. Kritizirao je Božju vladavinu, a Božji zakon proglasio proizvoljnim, štetnim po interese svemira i izjavio da ga treba mijenjati.

Time su interesi od životnog značenja za svjetove koje je Bog stvorio dovedeni u pitanje. Hoće li ti navodni nedostaci postati toliko očiti da će stanovnici svemira moći s pravom tvrditi kako Zakon treba poboljšati? Hoće li Sotona uspjeti potkopati njihovo povjerenje u Zakon?

Bog u svojoj mudrosti nije upotrijebio mjere prisile da bi suzbio Sotoninu pobunu. Takve mjere bi prije izazvale suosjećanje prema Sotoni i ojačale njegovu pobunu nego što bi promijenile njegova načela. Da ga je Bog kaznio po kratkom postupku, mnogi bi u njemu vidjeli nekoga kome je nanesena nepravda i on bi mnogo veći broj njih odvuкао sa sobom u otpad.

Zato je bilo nužno dati Sotoni dovoljno vremena da razvije svoja načela. Pružena mu je svaka prilika da iznese svoje viđenje problema, a on je to činio vrlo vješto. Kad god bi se neki njegov stav pokazao u pravom svjetlu, on bi brzo zauzimao neko drugo stajalište. Iznoseći lažne optužbe, pogrešno tumačeći Božje namjere i Njegovu izraženu volju, uspio je zadobiti mnoge pristaše.

Adam i Eva su stavljeni na ispit i pali su. ... Sotona je prevario Evu i ona je postala neposlušna Bogu. Sveti par, budući da nije odolio kušnji, potpao je pod Sotoninu vlast. Neprijatelj je zadobio prevlast nad ljudskim rodом uvodeći smrt kao kaznu za grijeh.

Tada je Isus objavio da će On podnijeti kaznu za grijeh i da će pobijediti Sotonu tako što će doći na ovaj svijet i suočiti se s neprijateljem na njegovom vlastitom bojištu.

Kada je Krist krenuo u pohod, Sotona Ga je presreo i borio se za svaki pedalj zemlje primijenivši svu svoju silu kako bi Ga pobijedio. Mnogo toga bilo je uključeno u sukob. ... Pitanje na koje je trebalo odgovoriti, glasilo je: Je li Božji zakon nesavršen,

treba li ga izmijeniti ili ukinuti? Ili je nepromjenjiv? Je li Božja vladavina postojana ili je treba mijenjati? Na ta pitanja trebalo je odgovoriti ne samo pred onima koji žive u Božjem gradu, već pred svim stanovnicima svemira. (*Manuscript 1, 1902.*)

290 **10. listopada**

Velika borba pogađa sav stvoreni svijet

“Svršeno je!” (Ivan 19,30)

Sotona je u stopu pratio Božjeg Sina od jaslca do križa. Kušnje su se obrušile na Isusa kao oluja. Ali što se sukob više zaoštavao, to se On bolje upoznao s kušnjama koje opsjedaju ljude i postajao je sve spremniji da pomogne onima koji se kušaju. Ozbiljnost kušnje kroz koju je Krist prolazio bila je razmjerna vrijednosti cilja koji je trebalo postići ili izgubiti Njegovim uspjehom ili neuspjehom. Nisu bili u pitanju interesi samo jednog svijeta. Poprište borbe bilo je ovaj svijet, ali ishod tog sukoba odrazit će se na sve svjetove koje je Bog stvorio.

Da bi mogao suvereno vladati, Sotona je pokušavao zbaciti Krista. On je isplanirao i proveo Njegovo ubojstvo misleći do samog kraja da Krist neće izdržati tako strašnu smrt kakvu je njegov pakleni um mogao smisliti. On je nastojao dokazati ispravnost svoje tvrdnje da Krist neće žrtvovati sebe.

Pokrenuto sotonskim utjecajem, mnoštvo je bučno zahtijevalo Kristovo raspeće. Cijelo Nebo je promatralo uzastopne korake Kristovog poniženja — Njegovo suđenje, odbacivanje i smrt. Kada je na križu uzviknuo: “Svršeno je!”, rat je konačno bio završen. Krv Nevinoga prolivena je za krive. Život kojeg se On odrekao, otkupio je ljudski rod od vječne smrti i zapečatio propast onoga koji je imao silu smrti — đavola.

Sotona se pokušao predstaviti kao onaj koji se bori za slobodu svemira. Čak i dok je Krist visio na križu, neprijatelj je odlučno radio na tome da svoje tvrdnje učini tako raznovrsnim, tako prijekovnim i tako podmuklim kako bi uvjerio sve da je Božji zakon ugnjetački. On je osobno smislio svaku pakost, planirao svako zlo, raspalio svaki um da bi Kristu nanio što veću bol. Osobno je potaknuo lažne optužbe protiv Onoga koji je činio samo dobro. Osobno je nadahnuo ljude na okrutna djela koja su još više pojačala patnje Božjega Sina — čistog, svetog i nevinog.

Takvim načinom djelovanja Sotona je iskovao okove kojima će sam biti svezan. Sav svemir će posvjedočiti da je Bog pravedan kada ga bude kažnjavao. Samo Nebo je shvatilo u kakvom bi stanju bilo da je on tamo. Sva srca u svemiru ujedinila su se u uvjerenju da je Božji zakon nepromjenjiv. Poduprla su vladavinu Onoga koji, da bi otkupio grešnika, nije poštedio vlastitog Sina, već je dopustio da podnese kaznu za grijeh.

Krist je svojom službom, riječima i djelima obranio čast Božjeg zakona. Bio je to cilj s kojim je i došao na ovaj svijet. (*Manuscript 1*, 1902.)

11. listopada

291

Božji zakon je konačno obranjen

“Pouči me da se tvoga držim Zakona, i čuvat ću ga svim srcem.” (Psalam 119,34)

Kada je Krist uzašao i pred nebeskim bićima izložio prizore sukoba i žestoke napade koje je Lucifer poduzeo protiv njega kako bi Ga spriječio da provede svoje djelo na Zemlji, sve prijere i optužbe od strane onoga koji je nekada bio uzvišeni anđeo, sagledane su u pravom svjetlu. Ispostavilo se da je njegov navodno besprijekoran karakter varljiv. Njegov prikriveni plan da sebe uzdigne na vrhovni položaj sada je u potpunosti razotkriven. ... Kada je to pitanje konačno bilo riješeno, sva bića koja nisu pala izrazila su gnušanje prema pobuni. Jednoglasno su veličala Boga kao dobrog, milostivog, nesebičnog i pravednog. Njegov Zakon bio je obranjen.

Sotonina namjera od početka je bila da ljudski rod odvoji od Boga, i on je u svakom sljedećem naraštaju provodio tu istu namjeru. Istu metodu prijere, istu logiku kojom je uspio prevariti sveti par u Edenu, on je koristio u svim potonjim vremenima. Njegov plan djelovanja uvijek se oslanjao na prijere. On tvrdi da je pobožan i posjeduje sinagogu sa svojim vjernicima. ... On utječe na ljude na svim društvenim položajima.

Sotona neprekidno radi među ljudima svih starosnih dobi. Povremeno se zaogrće plaštem pobožnosti, čistoće i svetosti. Često se preobražava u anđela svjetla. Ljudi su zasljepljeni njegovim utjecajem tako da ne vide što se krije ispod površine niti mogu proniknuti u njegove prave namjere.

Bog je svemoguć, sveznajuć, nepromjenjiv. Njegov način djelovanja uvijek je neposredan. Njegov Zakon je istina — nepromjenjiva, vječna istina. Božja pravila su u skladu s Njegovim osobinama, ali Sotona ih prikazuje u pogrešnom svjetlu. On ih izvrće kako bi ljudi stekli pogrešan dojam o Bogu. Sve vrijeme otkako traje njegova pobuna, Boga prikazuje kao nepravednog tiranina.

Međutim, Sotonino licemjerje razotkriveno je u Kristovom životu, suđenju i smrti. Krist je uzeo ljudsku narav i svojim savršenim životom pokazao lažnost tvrdnji onoga koji neprekidno optužuje sve koji pokušavaju biti poslušni Božjem zakonu. Kristova krv prolivena na križu vječno je, nepobitno svjedočanstvo da je Božji zakon nepromjenjiv kao i Njegov karakter. Kristovo raspeće bilo je ubojstvo potaknuto od strane Sotone, a provedeno u djelo od strane naroda koji se odvojio od Boga. Na dan suda, kada se Kristova smrt na križu bude sagledala u svoj svojoj realnosti, svaki glas će biti ušutkan. Svi će vidjeti da je Sotona buntovnik. (*Manuscript 1, 1902.*)

292 **12. listopada**

Božji Sin je ponio rane i ožiljke umjesto nas

“On koji osobno u svom tijelu naše grijeh uznesu na križ da mi, umrijevši svojim grijesima, živimo pravednosti; on čijim ste modricama izliječeni.” (1. Petrova 2,24)

Kako je cijelo Nebo bilo zapanjeno dočekom na koji je njihov voljeni Zapovjednik naišao na ovome svijetu! Stanovnicima Neba bilo je upravo nevjerovatno da će Ga odbaciti narod koji tvrdi da vjeruje u proročanstva, da će nastaviti tim putem usprkos jasnim opomenama i otkrivenjima, da će zatvoriti oči za svjetlo i ispuniti svaku pojedinost proročanstava, a opet biti toliko slijep, tako zaveden od strane neprijatelja duša da će tvrditi da time služi Bogu! Kako je bilo teško povjerovati da će Ga čitav svijet odbaciti, kao i Njegov narod! ...

Njegove ruke su probodene klinovima, Njegovo čelo okrunjeno trnjem. Sotona Ga je ranio osmjelivši svoje predstavnike na najokrutnija djela. ... Naše spasenje je ostvareno po cijenu beskrajne patnje Božjega Sina. ... Kristova peta je ranjena dok je stradao u ljudskoj naravi. Žalost teža od bilo čega što će ikad pogoditi (ljudska) bića koja je On stvorio, opteretila je Njegovu

dušu dok je plaćao dug grešnika prema Bogu koji oni sami nikad ne bi mogli platiti da bi sebe otkupili iz ropstva. Na Njega je položeno bezakonje i žalosti svih nas. ...

Imaju li muškarci i žene za koje je Krist umro ikakvu predodžbu o patnjama koje je Božji dragi Sin pretrpio da bi im omogućio spasenje, da bi sinovi i kćeri Adamovi ponovno bili vraćeni u svoj edenski dom? ...

Sukob je bio tako okrutan da je On gubio svijest i ležao kao mrtav na bojnopolju. Tada su anđeli iz svijeta svjetla došli do kraljevskog Stradalnika da bi Mu služili i okrijepili Ga hranom.

S bojnog polja Isus je uzašao na visinu noseći na vlastitom tijelu rane i ožiljke kao trofeje svoje pobjede koja će dovesti do potpunog uništenja sile velikog buntovnika, koji je (prije nego što se pobunio) bio prvi u slavi, uzvišeni nebeski anđeo. Na Nebu je zavladao radost i pronio se glas da je pali rod otkupljen. Vrata Neba bila su širom otvorena za pokajani rod koji će okončati svoju pobunu i ponovno biti vjeran Božjem zakonu. ...

Veliki Poglavar Crkve povjerio je svojim slugama da nastave djelo u Njegovu ime. ... Međutim, Kristovi sljedbenici nisu ostavljeni da borbu sa Sotonom vode sami u svojoj ograničenoj snazi. Vojskovođa našeg spasenja stoji na čelu djela, nevidljiv za ljudsko oko, ali oko vjere prepoznaje svojega Vođu i sluša Njegove zapovijedi. (*Manuscript 75, 1886.*)

13. listopada

293

Trijumfalni doček Krista na Nebu

“Podignite, vrata, nadvratnike svoje, dižite se dveri vječne, da unide Kralj slave!” (Psalam 24,9)

Krist je čeznuo da brigom opterećena, potlačena, premorena ljudska bića dođu k Njemu kako bi im mogao pružiti svjetlo, život, radost i mir kakvi se ne mogu naći nigdje drugdje. I najveći grešnici bili su predmet Njegovog dubokog, iskrenog zanimanja, suosjećanja i ljubavi. Međutim, kada je Njemu ljudsko suosjećanje bilo najpotrebnije, u času najveće kušnje i najtežeg ispita, čak i Njegovi učenici koji su najviše obećavali, ostavili su Ga samog. Bio je doslovno prisiljen da sam gazi u kaci, i “nikog od naroda ne bijaše” s Njim (vidi Izaija 63,3). Okružilo Ga je ozračje otpadništva. Na sve strane mogli su se čuti podrugljivi glasovi,

podsmijeh i bogohuljenje. Što su onda mogli očekivati njegovi učenici, ostavljeni na ovom svijetu koji nije mogao podnijeti Sina živoga Boga? ...

Kristovo djelo bilo je dovršeno u trenutku kada je izdahnuo na križu, glasno povikavši: "Svršeno je!" (Ivan 19,30) Put je bio otvoren. Zastor se razderao na dvoje (vidi Matej 27,51). Grešnici su mogli pristupiti Bogu bez žrtvenih priloga, bez svećeničkog posredovanja. Sam Krist postao je njihov svećenik po redu Melkisedekovu za sva vremena (vidi Hebrejima 6,19-20; 7,17). Nebo je bilo Njegov dom. On je došao na ovaj svijet da bi otkrio Oca. Njegovo djelo na putu stradanja i poniženja sada je bilo završeno. On se uznio na nebesa i postavljen je da zauvijek sjedi s desne strane Bogu (vidi Marko 16,19; Hebrejima 10,12). ...

U Josipovoj grobnici On se zaogrnuo plaštem besmrtnosti, ali je proveo na ovom svijetu još dovoljno vremena da bi otklonio svaku sumnju u to da je doista ustao iz mrtvih. ... Pošto je uskrsnuo, pobrinuo se da učenici budu pripremljeni za Njegovo uzašašće, kada će biti proslavljen pred čitavim svemirom. ...

Cijelo Nebo je s nestrpljenjem čekalo da se okonča boravak Božjega Sina na ovom svijetu, potpuno sprženom i oštećenom kletvom grijeha. Uzašao je s Maslinske gore u oblaku anđela, koji su Ga pobjedonosno ispratili do Božjega grada. ... Koliko je različit doček Nebo priredilo Kristu prigodom Njegovog povratka, u odnosu na doček na Zemlji! ... Tamo nije bilo tuge ni patnje s kojima bi se susretao na svakom koraku. Nije bilo namrgodenih svećenika koji su svoju genijalnost dokazivali iznalaženjem načina da pogrešno protumače Njegove riječi i tako dobiju priliku da Ga zlostavljaju, vrijeđaju i ismijavaju. ...

Krist je uzvišen u onoj mjeri u kojoj se ponizio i patio. On je mogao postati Spasitelj i Otkupitelj tek pošto je postao Žrtva. (*Manuscript 128, 1897.*)

Obećanje božanske sile

***“Evo, ja ću poslati na vas ono što je Otac moj obećao. A vi ostanite u gradu dok se ne obučete u silu odozgo!”
(Luka 24,49)***

Učiniвши Zakon velikim i slavnim (vidi Izaija 42,21) time što je prihvatio njegove uvjete i spasio ovaj svijet od propasti, Krist je požurio na Nebo da dovrši svoje djelo i učenicima pošalje Duha Svetoga. Tako je uvjerio svoje vjerne da ih nije zaboravio, iako se sada nalazio u Božjoj prisutnosti gdje vlada vječna radost.

Duh Sveti trebao se spustiti na one u ovom svijetu koji su ljubili Krista. To je bio uvjet da oni prigodom proslavljanja svojega Poglavarara prime svaki dar koji je nužan za ispunjenje njihove zadaće. Životodavac je u svojim rukama držao ne samo ključeve smrti, već i cijelog Neba sa svim njegovim bogatim blagoslovima. Sva vlast na Nebu i na Zemlji dana je Njemu i pošto je zauzeo svoje mjesto u nebeskim dvorovima, mogao je podijeliti te blagoslove svima koji Ga prime. ...

Duh Sveti poslan je kao najveće blago koje je svijet mogao primiti. Crkva je bila krštena silom Duha. Učenici su bili osposobljeni da idu i objavljuju Krista prvo u Jeruzalemu, gdje je punopravni Kralj bio sramno obeščašćen, a zatim i do svih krajeva zemlje (vidi Djela 1,8). Time je pružen dokaz o Kristovom ustoličenju u Njegovom posredničkom kraljevstvu. ...

Otac je svu čast predao svojem Sinu postavivši Ga sebi s desne strane, daleko iznad svih poglavarstava i vlasti. On je izrazio veliku radost i zadovoljstvo primivši Raspetoga i okrunivši Ga slavom i čašću. A sva naklonost koju je Bog pokazao prema svojem Sinu prihvaćajući veliku otkupiteljsku žrtvu, ukazana je i Njegovom narodu. Oni koji su svoje interese u ljubavi sjedinili s Kristom, prihvaćeni su u Ljubljenome. Oni su stradali s Kristom u Njegovom najdubljem poniženju, a Kristovo proslavljanje za njih je od najveće važnosti jer su prihvaćeni u Njemu. Bog ih voli kao što voli svojeg Sina. Krist, Emanuel, stoji između Boga i vjernika otkrivajući Božju slavu izabranima i pokrivajući njihove mane i bezakonja odjećom svoje besprijeorne pravednosti. ...

Ako se Božji narod posveti poslušnošću Njegovim pravilima, Gospodin će raditi među njima. On će obnoviti ponizne, skrušene duše čineći njihov karakter čistim i svetim. (*Manuscript 128, 1897.*)

Dvojica učenika — od očaja do nade

“Toga istog dana dvojica od njih išla su u selo zvano Emaus, udaljeno od Jeruzalema sto šezdeset stadija. Razgovarali su među sobom o svim tim događajima.” (Luka 24,13.14)

Prvog dana u tjednu nakon Kristovog raspeća učenici su imali dovoljno razloga da se raduju od sveg srca. Pa ipak, to nije bio dan radosti za sve. Za neke je to bio dan nesigurnosti, zbunjenosti i nedoumica. ... Žene su donijele vijest da ... je Krist ustao iz mrtvih i da su Ga vidjele živog u vrtu.

Međutim, učenici kao da još uvijek nisu vjerovali. Njihove nade su umrle zajedno s Kristom i kada je vijest o Njegovom uskrsnuću stigla do njih, to se toliko razlikovalo od svega što su očekivali da nisu mogli povjerovati. ... Neki učenici su od očevidaca dobili prilično iscrpan izvještaj o događajima koji su se odigrali u petak. Drugi su prizor raspeća gledali vlastitim očima. Poslijepodne prvog dana tjedna, dvojica učenika, uznemireni i nesretni, odlučili su se vratiti kući u Emaus, selo udaljeno oko trinaest kilometara od Jeruzalema. ...

Nisu daleko odmaknuli, kada im se pridružio neki stranac. Međutim, bili su toliko obuzeti sumornim mislima i razočaranjem da Ga nisu pažljivije ni pogledali. Nastavili su razgovor izražavajući misli svojega srca. ... Isus je znao da je njihovo srce ljubavljivo vezano za Njega i čeznuo je da ih zagrlji, da obriše njihove suze i donese im radost. Ali prvo im je morao iznijeti pouke koje nikada neće zaboraviti. ...

Oni su Mu govorili o svojem razočaranju u vezi s onim što se dogodilo njihovom Učitelju, “kako ga naši glavari svećenički i članovi Velikog vijeća predadoše da bude osuđen na smrt te ga razapeše” (Luka 24,20). Sa srcem punim boli i razočaranja, drhtavih usana rekli su: “A mi smo se nadali da je on onaj koji će osloboditi Izraela. Ali — osim svega toga — već je treći dan kako se to dogodilo.” (Luka 24,21)

Zašto se učenici nisu sjetili Kristovih riječi i shvatili da se sve odigralo upravo onako kao što je trebalo? Zašto nisu shvatili da će se i drugi dio onoga što im je On otkrio ostvariti isto tako pouzdano kao i prvi dio, i da će trećeg dana ustati? A upravo toga su se trebali sjećati. Svećenici i poglavari nisu to zaboravili. (*Manuscript 113, 1897.*)

Učenici dobivaju svjetlo o Kristovom identitetu

“I poče od Mojsija te, slijedeći sve proroke, protumači im što se na njega odnosilo u svim pismima.” (Luka 24,27)

Učenici su se pitali što bi taj stranac mogao znati kada prođire u samu njihovu dušu i govori s takvom usrdnošću, nježnošću, naklonošću i pouzdanjem. Prvi put nakon izdaje Krista u vrtu, javila im se nada. Često su bacali ozbiljne poglede na svojeg Suputnika, pomišljajući kako Njegove riječi podsjećaju na Kristove. Bili su zadivljeni i srce im je počelo snažnije kucati puneći se iščekivanjem, nadom i radošću. ...

Mnogi podcjenjuju starozavjetnu povijest. Oni zastupaju mišljenje da je Novi zavjet zamijenio Stari, te da Stari zavjet više nije ni od kakve koristi. Međutim, prvo što je Krist učinio za svoje učenike bilo je da počne od Staroga zavjeta dokazujući da je On trebao doći na ovaj svijet i proći kroz sva ta iskustva u tijelu. Proroci su jasno vidjeli da će Božji Sin biti odbačen. ...

Krist je htio da razmišljanja Njegovih učenika budu jasna i ispravna u svakom pogledu. Oni su morali shvatiti, koliko god je bilo moguće, sve u vezi s čašom patnji koja je Njemu bila određena. Pokazao im je da je strašan sukob koji oni još uvijek nisu mogli razumjeti, ali će ga uskoro razumjeti, ispunjenje Saveza načinjenog prije nego što su položeni temelji svijeta. Krist je morao umrijeti kao što će i svi prijestupnici Zakona umrijeti ako nastave griješiti. Sve se to trebalo dogoditi i nije se završilo porazom, već slavnom, vječnom pobjedom. ...

Kada su se učenici našli pred ulazom u kuću, izgledalo je kao da ovaj Stranac namjerava nastaviti putovanje. Ali učenici su osjetili neku naklonost prema Njemu. ... “Ostani s nama”, rekli su, “jer je večer; dan je već na izmaku!” Krist je prihvatio njihov poziv bez ikakvog izgovaranja. “I uđe da ostane s njima.” (Luka 24,29)

Da Mu učenici tom prigodom nisu uputili poziv, nikad ne bi ni saznali da je njihov Suputnik bio nitko drugi do uskrslu Gospodin. Krist nikome ne nameće svoje društvo. On se zanima za one za koje zna da im je potreban. Ali ako oni produže dalje, ravnodušni i nemarni, ne razmišljajući o nebeskom Gostu i ne pozivajući Ga k sebi, On ih napušta. Tako mnogi trpe veliki gubitak. Oni ne prepoznaju Krista ništa više nego što su Ga ovi uče-

nici prepoznali dok je hodao i razgovarao s njima na putu. (*Manuscript 113, 1897.*)

297 17. listopada

Isus se otkriva učenicima

“Dok je sjedio s njima za stolom, uze kruh, zahvali, razlomio ga pa im ga dade. Njima se otvoriše oči i prepoznadoše ga. ... Ali njega nestade ispred njihovih očiju!” (Luka 24,30.31)

Pripremljen je jednostavan večernji obrok od kruha. Iznesen je pred Gosta i On je ispružio ruke da blagoslovi hranu. Zašto su učenici tada zapanjeno ustuknuli? Njihov suputnik je raširio ruke na potpuno isti način kao što je to činio njihov Učitelj. Pogledali su ponovno i, gle, na Njegovim rukama zapazili su tragove klinova. Obojica su uglas povikala: “To je Gospodin Isus! Ustao je iz mrtvih!”

Žurno su se bacili pred Njegove noge klanjajući se, ali On je nestao iz njihovog vidokruga. Pogledali su na mjesto gdje se nalazio Onaj čije je tijelo nedavno bilo položeno u grob govoreći jedan drugom: “Zar nije srce gorjelo u nama dok nam je putem govorio i tumačio Pisma!” (Luka 24,32)

S tom sjajnom viješću koju je trebalo prenijeti drugima, nisu mogli mirno sjediti i razgovarati. Njihovog umora i gladi je nestalo. Ispunjeni radošću, odmah su krenuli natrag istim putem kojim su i došli, požurivši se da vijest odnesu Njegovim učenicima u gradu. Mjesec je zašao, ali obasjavalo ih je Sunce Pravednosti. Srce im je poskakivalo od radosti. Izgledalo im je da se nalaze u nekom novom svijetu. Krist je živi Spasitelj! Više ne žale za Njim kao za mrtvim, već se raduju živom Otkupitelju. ...

Put na nekim dijelovima nije bio siguran, ali oni su žurno prelazili preko strmih mjesta skližući se preko glatkog stijenja. Nisu vidjeli niti su znali da ih štiti Onaj koji je upravo prošao tim putem s njima. S putničkim štapom u rukama nastavljali su dalje, želeći ići brže nego što su mogli. Gubili su stazu, ali su je ponovno pronalazili. Dijelom trčeći, dijelom se spotičući, žurili su naprijed dok ih je njihov nevidljivi Suputnik pratio iz neposredne blizine.

Ušavši u Jeruzalem, otišli su u gornju sobu u kojoj je Krist posljednje sate prije svoje smrti proveo poučavajući učenike. Bilo

je kasno, ali su znali da učenici neće zaspati dok sa sigurnošću ne saznaju što se dogodilo s tijelom njihova Gospodina. Naišli su na čvrsto zaključana vrata sobe. Pokucali su, ali nije bilo odgovora. Sve je bilo mirno. Tada su rekli svoja imena. Vrata su se pažljivo odškrinula, ali čim su ušli, ponovno su zaključana da ne bi ušli uhode. (*Manuscript 113, 1897.*)

18. listopada

298

“Zaista je Gospodin uskrsnuo!”

“Nato oni pripovjediše što se dogodilo na putu i kako su ga prepoznali u lomljenju kruha. Dok su oni još o tom govorili, sam Isus stade među njih te reče: ‘Mir vama!’”
(Luka 24,35.36)

Putnici su zatekli prisutne u stanju zbunjenosti i velikog uzbuđenja. Glasovi onih koji su bili u sobi prolomili su se izražavajući svetu radost i zahvalnost. “Zaista je Gospodin uskrsnuo: ukazao se Šimunu!” govorili su (Luka 24,34). Tada su ovi putnici, još zadihani od puta, iznijeli svoju zadivljujuću priču o tome kako im se na povratku kući, dok su još bili u stanju potpune obeshrabrenosti i beznađa, pridružio neki Stranac. S čuđenjem i oduševljenjem govorili su kako je pred njima otvorao Pisma, kako su Ga pozvali da boravi kod njih i kako su Ga za večerom, kada je pružio ruke da blagoslovi hranu, prepoznali. ...

Tek što su oni završili s pričom, dok su neki još uvijek govorili da ne vjeruju u to jer zvuči odviše lijepo da bi bilo istinito, još jedna Osoba stala je pred njih. Sve oči bile su prikovane za tog Stranca. Nitko nije pokucao na vrata. Nisu se čuli ničiji koraci. Učenici su se iznenađeno pitali što bi to trebalo značiti. A onda su čuli glas koji nije mogao pripadati nikome drugom do njihovom Učitelju. Jasno i razgovijetno s Njegovih usana potekle su riječi: “Mir vama.”

“I učenici se”, kaže Ivan, “obradovaše kad vidješe Gospodina. Zatim im ponovo reče: ‘Mir vama! Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas.’ Poslije tih riječi dahne u njih i reče im: ‘Primate Duha Svetoga!’” (Ivan 20,20-22)

Nitko se ne treba drsko i samouvjereno upuštati u Božje djelo. Muškarci i žene ne trebaju ići sve dok se Duh Sveti vidljivo ne spusti na njih. Jedino pod nadzorom Duha Svetoga Kristovi

sljedbenici mogu raditi onako kako je On radio. Te večeri Krist je pokazao učenicima svoje ruke i noge da u njihovom umu ne bi ostala ni najmanja sumnja u to tko je On. "Pogledajte moje ruke i moje noge," rekao im je, "ja sam, ja glavom! Opipajte me i ustanovite! Duh nema mesa ni kostiju kao što vidite da ih ja imam. ... Ovo je ono što sam vam govorio dok sam još bio s vama. Trebalo je da se ispuni sve što je o meni pisano u Mojsijevu zakonu, u Prorocima i Psalmima. Tada im prosvijetli razum da razumiju Pisma, te im reče: 'Tako stoji pisano da Mesija mora trpjeti i treći dan uskrsnuti od mrtvih.'" (Luka 24,39-46) (*Manuscript 113, 1897.*)

299 **19. listopada**

Isus "otvara um" svojim sljedbenicima

"Tada im prosvijetli razum da razumiju Pisma." (Luka 24,45)

Kristove izjave ne treba vrednovati samo prema sposobnosti razumijevanja onih koji ih slušaju. Njih treba razmatrati u skladu s važnošću koju im sam Krist pridaje. On je uzeo stare istine, koje od Njega i potječu, i iznio ih pred slušatelje u nebeskoj svjetlosti. Koliko su im one tada bile drugačije prikazane! Kakvo je bogatstvo značenja, jasnoće i duhovnosti izišlo na svjetlo kad su im bile objašnjene.

Nakon uskrsnuća Krist je "otvorio um" svojim sljedbenicima da bi mogli razumjeti Sveto pismo. Sve je bilo izokrenuto djelovanjem i umješnošću Sotone. Istina je bila zabašurena koještarijama i zabludama, i sakrivena od očiju smrtnika. Kada je Krist govorio o svojem poniženju, odbacivanju i raspeću, učenici nisu mogli shvatiti što to znači. Očekivanje da Krist uspostavi ovozemaljsko kraljevstvo bilo je dio njihovog obrazovanja i kada im je govorio o svojem stradanju, oni nisu mogli razumjeti Njegove riječi. ... Krist je svojim učenicima htio otkriti mnoge istine, ali nije mogao zato što nisu napredovali u svjetlu koje je isijavalo iz levitskih zakona i žrtvenih prinosa. Nisu prihvatili to svjetlo, nisu napredovali u istini niti su težili k još jasnijem svjetlu kojem bi ih vodila Providnost.

Zbog istog razloga Kristovi učenici ni danas ne razumiju važne istine. Tako su nejasna shvaćanja čak i onih koji druge uče

istini, pa se ljudima mnoge stvari neće moći otkriti sve dok ne dospiju na Nebo. A tako ne bi trebalo biti. Međutim, kako se ljudima um sužava, tako oni počinju misliti da sve znaju i iznose jednu tvrdnju za drugom u vezi s istinama koje su samo letimično sagledali. Ljudi zatvaraju um kao da nema više ničega što bi mogli naučiti, i kada bi ih Gospodin pokušao povesti naprijed, oni ne bi mogli podnijeti veće svjetlo. Oni se drže onih pojedinosti u kojima su, kako misle, ugledali svjetlucanje istine, ali to je samo jedna karika u živom lancu istina i obećanja koje treba proučavati. ...

Napredovanje u istini bit će nagrada za poniznog tragaoca koji se boji Boga i hodi s Njim. Istina koju um spozna, stalno se širi i napreduje. ... Kada um pronikne u nju u svoj njezinoj neprocjenjivoj vrijednosti, on se uzdiže, oplemenjuje i posvećuje. (*Manuscript 143, 1897.; Manuscript Releases, sv. 16, 122,123*)

20. listopada

300

Kada Duh Sveti dođe kao Branitelj

“Kada dođe Branitelj, kojega ću ja poslati od Oca, Duh istine koji izlazi od Oca, svjedočit će za me.” (Ivan 15,26)

Nije u redu da mi posvećujemo svoje vrijeme, um, kosti i mišiće da bismo se bavili stvarima ovoga svijeta gubeći iz vida vječnost, već trebamo prikupljati snopove za žitnicu našeg Učitelja. ... Gospodin želi da se mi razvijamo, da rastemo kao sjeme bačeno u zemlju — da donosimo najprije stabljiku, zatim klas, i na kraju zrnje u klasu (vidi Marko 4,28). ...

Neki su pitali: “Što trebam raditi da bih primio Duha Svetoga?” Tražite od Boga da pregleda vaše srce kao s upaljenom svijećom. Ne činite ništa iz sebičnog zadovoljstva. Zamislite kad bi oni koji se predstavljaju kao Kristovi sljedbenici doista bili Njegovi pravi predstavnici na Zemlji. Zar svjetovni ljudi to ne bi zapazili i uzeli na um da su to naučili od Isusa? Zar takvi ne bi bili sila? Nama je potrebna Kristova vjera. Ona će donijeti plodove ljubavi, radosti i mira (vidi Galaćanima 5,22.23). Želja našeg Učitelja nije da donosimo oskudan prinos, već da ga donosimo u izobilju.

Tekst u Ivanu 15,17-21 ukazuje na suprotnost između Krista i svijeta, kao i na progonstvo Krista i Njegovih sljedbenika. ... Mi

moramo upoznati Krista, jer poznavati Njega znači imati život vječni. U Ivanu 15 On nam ukazuje na kušnje, na borbe. On vas pita možete li izdržati borbu, a zatim ukazuje na vječnu stvarnost i na tisuće anđela koji su poslani u službu onima koji će baštiniti spasenje. Iako vam otvoreno pokazuje vojske koje su postrojene protiv vas, On vas ipak ohrabruje jer je s vama Vojskovođa vojske Gospodnje kao što je bio s Božjim narodom u vrijeme Jošua (vidi Jošua 5,13-15). ... Ono što mi trebamo znati jest kako da vodimo tu bitku. Pobjeda nije u rukama propovjednika ni laika, već u rukama Vojskovođe vojske Gospodnje koji bježe bitku za nas. ...

Mi se ne borimo protiv krvi i mesa, već protiv poglavarstava i vlasti i zlih duhovnih sila na nebesima, a Bog je u tome s nama (vidi Efežanima 6,12).

Ne trebamo misliti da će nam ljudska pamet donijeti uspjeh. Ljudi mogu posjedovati sva znanja ovoga svijeta, a ipak biti sami — ali bez Krista ne mogu činiti ništa (vidi Ivan 15,5). Hodite li vi ponizno pred Njim? Njegužete li neke skrivene grijehе? Osjećate li ljubomoru ili ozlojeđenost prema bilo kome? Tražite li Boga cijelim srcem? Mi možemo podnijeti odvojenost od svega drugog osim od Božjega Duha. Križ bi nas trebao nadahnuti da padnemo bespomoćni pred njim kako bi nas Gospodin mogao podići. (*Manuscript 27, 1891.*)

301 **21. listopada**

Obećanje Duha Svetoga: “Primit ćete snagu”

“Ali, primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje.” (Djela 1,8)

Nakon uskrsnuća, Krist je uzašao na Nebo da bi primio počasti koje Mu pripadaju. Trebao je sjesti na prijestolje pred cijelim svemirom i pred svjetovima koji nisu pali. Otac je želio ostaviti snažan dojam na um vjernika prizorom slavnog dočeka Njegovog Sina u dom koji je napustio. Jer On je radi nas osiromašio, da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili (vidi 2. Korinćanima 8,9). ...

Kada se uznosio na Nebo, Kristove ruke bile su raširene da bi blagoslovile Njegove učenike. Dok su oni stajali gledajući uvis ne bi li bacili posljednji pogled na svojega Gospodina, nebesko

mnoštvo primilo Ga je u radosne redove kerubina i serafina. Dok su Ga pratili u nebeski dom, pjevali su u čast Njegove pobjede: "Sva kraljevstva svijeta, pjevajte Bogu, slavite Jahvu, koji se vozi po nebu, po nebu iskonskom!" (Psalam 68,33.34)

U povodu svojeg uznesenja i ustoličenja, u vrijeme velikog slavlja na Nebu, Krist je odlučio darovati one koji su bili s Njim, kao i one koji će povjerovati u Njega. Koji je poklon, dovoljno vrijedan, Krist mogao dati da bi obilježio i uvećao svečanost preuzimanja posredničkog prijestolja? Taj poklon morao je biti dostojan Njegove veličine i kraljevskog položaja. Krist je dao svojega predstavnika, treću Osobu Božanstva, Duha Svetoga. Taj dar se ničim nije mogao nadmašiti. ...

Na blagdan Pedesetnice Krist je svojim učenicima dao Duha Svetoga kao njihovog Branitelja. On je trebao zauvijek prebivati u Njegovoj Crkvi. U židovskom vjerskom sustavu utjecaj tog Duha često se otkrivao na upadljiv način, ali nikada u potpunosti. Duh je čekao na Kristovo raspeće, uskrsnuće i uzašašće. Stoljećima su se upućivale molitve za ispunjenje obećanja o izlivanju Duha, i nijedna od tih usrdnih molbi nije zaboravljena. Učenici su deset dana u gornjoj sobi upućivali molitve (vidi Djela 1,14), a Krist im se na Nebu pridružio svojim posredovanjem (vidi Hebrejima 7,25). Tražio je dar Duha da bi Ga mogao izliti na svoj narod. ... Pošto je (Krist) sjeo na prijestolje, dao je Duha kao što je i obećao, i kao nalet moćnog vjetra spustio se na okupljene ispunivši cijelu kuću (vidi Djela 2,2). On je došao u punini sile, kao da je vjekovima obuzdavan, a onda iznenada izliven na Crkvu, da bi Ga ona prenijela svijetu. Što je uslijedilo nakon tog izlivanja? U jednome danu obratile su se tisuće ljudi (vidi Djela 2,41). (*Manuscript 44, 1898.*)

22. listopada

302

Sila koja je uzdrmla svijet

"U posljednje ću vrijeme — veli Gospodin — izliti od svoga Duha na svako ljudsko biće, te će proricati vaši sinovi i vaše kćeri; vaši će mladići imati viđenja, a vaši starci sne." (Djela 2,17)

Nakon izlivanja Duha Svetoga, učenici, obučeni u božanski oklop vjere, išli su kao svjedoci i objavljivali prekrasnu priču o

jaslama i križu. Bili su to ponizni ljudi, ali su nastupali u sili istine. Neposredno nakon smrti svojega Gospodina, oni su bili šaćica bespomoćnih, razočaranih, obeshrabrenih ljudi — kao ovce bez pastira, ali sada su nezadrživo išli naprijed kao svjedoci za istinu, svladavajući svako protivljenje bez ikakvog drugog oružja osim Riječi i Duha Božjeg. ... Bili su preobraženi u karakteru, ujedinjeni vezama kršćanske ljubavi. ... Riječi koje su silazile s njihovih usana posjedovale su božansku mudrost i silu koja je uzdrmla svijet.

Treće, četvrto i peto poglavlje Djela apostolskih daje izvještaj o njihovom svjedočenju. Oni koji su odbacili i raspeli Spasitelja, mislili su da će Njegovi učenici biti obeshrabreni, potišteni ljudi, spremni da se odreknu svojega Gospodina. S čuđenjem su slušali jasno, smjelo svjedočenje u sili Duha Svetoga. Riječi i djela učenika bile su riječi i djela njihovog Učitelja i svi koji su ih čuli, rekli su: "Oni su učili od Isusa, jer govore kao što je On govorio." "Apostoli su vrlo odvažno svjedočili za uskrснуće Gospodina Isusa, i velika je milost bila nad njima svima." (Djela 4,33)

Svećenički glavari i starješine smatrali su da oni trebaju odlučivati što će apostoli raditi i naučavati. Dok su vođeni Duhom Svetim prolazili govoreći svuda o Isusu, činili su mnogo toga što Židovi nisu odobravali. Postojala je opasnost da misli i učenja rabina iziđu na loš glas.

Apostoli su izazivali veliko uzbuđenje. Ljudi su dovodili bolesne ... a oni koji su bili iscijeljeni, hvalili su Boga i veličali Isusa, upravo Onoga koga su Židovi osudili i ponižavali, na koga su pljuvali, okrunili trnjem, bičevali i razapeli. Tog Isusa veličali su više od svećenika i poglavara. Apostoli su čak izjavljivali da je On ustao iz mrtvih. Židovski vođe odlučili su da to djelo mora biti zaustavljeno, jer je bilo dokaz njihove krivnje za prolijevanje Isusove krvi. (*Letter 38*, 1896.)

Protivljenje vjerskih vođa

“Pristupiše k njima svećenici, starješine hrama i saduceji, ogorčeni što su učili narod i na primjeru Isusovu naješćivali uskrsnuće od mrtvih. Zato ih uhvatiše i baciše u tamnicu za sutra, jer je već bila večer.” (Djela 4,1-3)

Tvrđnje apostola da su vidjeli Isusa nakon uskrsnuća i da je On uzašao na Nebo, rušile su osnovne postavke saducejskog nauka. To je bilo nedopustivo. Svećenici i poglavari bili su vrlo ogorčeni pa su uhvatili apostole i bacili ih u zatvor. Međutim, učenici se nisu uplašili niti su pali u očaj. ...

“A noću anđeo Gospodnji otvori vrata od tamnice, izvede ih pa im reče: ‘Idite i navješćujte u hramu narodu sve što se tiče ovoga života!’” (Djela 5,19.20) Ovdje vidimo da osobe od autoriteta ne treba uvijek slušati, čak i ako tvrde da iznose biblijski nauk. I danas ima mnogo onih koji su ogorčeni i kivni na svakoga tko iznosi stavove različite od njihovih u pogledu vjerskih uvjerenja. Zar oni nisu već tako dugo branili svoje zamisli kao istinu? Tako su svećenici i rabini razmišljali u apostolsko vrijeme. Otkud to da ti neuki ljudi, od kojih su neki obični ribari, iznose zamisli suprotne onome čemu obrazovani svećenici i poglavari uče narod? Nemaju se oni pravo miješati u temeljna načela naše vjere, tvrdili su.

Međutim, vidimo da nebeski Bog katkad nalaže ljudima da naučavaju nešto što se smatra suprotnim službenom nauku. Budući da su oni kojima je povjerenje da budu čuvari istine iznevjerili sveto povjerenje, Gospodin je izabrao druge da prime jasne zrake Sunca Pravednosti i zastupaju istine koje nisu bile u skladu sa zamislama vjerskih vođa. A onda su ti vođe, u zaslijepljenosti svojeg uma, dali pun zamah onome što se smatralo pravednim ogorčenjem prema ljudima koji su ostavili po strani njihove omiljene priče. ...

Ali Duh Sveti će s vremena na vrijeme otkrivati istinu preko svojih odabranih predstavnika i nitko, pa čak ni svećenik ili poglavar, nema pravo reći: “Ne smiješ iznositi svoje mišljenje javno zato što se ja ne slažem s njim.” To samodopadno “ja” može pokušati osporiti nauk Duha Svetoga. (*Letter 38, 1896.*)

“Treba se više pokoravati Bogu”

“Treba se više pokoravati Bogu nego ljudima — odgovoriše Petar i apostoli.” (Djela 5,29)

Kada dođe do vjerskih neslaganja, u većini slučajeva bit problema ogleda se u tome što netko pokušava nametnuti svoje mišljenje. A o čemu? Obično o pitanjima koja nisu bitna, a koja se takvima smatraju samo zato što im ljudi pripisuju veliko značenje. Vidi Matej 12,31-37; Marko 14,56; Luka 5,21; Matej 9,3.

Ali pogledajmo povijest ljudi koje su židovski svećenici smatrali opasnim zato što su unosili nova i neobična učenja u vezi sa skoro svim teološkim predmetima. Apostoli su poslušali zapovijed koju im je dao Duh Sveti: “Idite i navješćujte u hramu narodu sve što se tiče ovoga života!” (Djela 5,20) ...

Da su svećenici i poglavari postupili u skladu s onim što su osjećali prema apostolima, sljedeći izvještaj bio bi sasvim drugačiji, ali Božji anđeo je čuvao stražu da bi proslavio Njegovo ime ako bi došlo do bilo kakvog nasilja protiv Njegovih slugu.

“Kad ih dovedoše, staviše ih pred Veliko vijeće. Veliki ih svećenik upita: ‘Zar vam nismo oštro zabranili da učite o tom imenu?’ ... ‘Treba se više pokoravati Bogu nego ljudima — odgovoriše Petar i apostoli. ... Za ovo svjedočimo mi i Duh Sveti kojega je Bog dao onima koji mu se pokoravaju.’ Kad to čuše, vrlo se rasrdiše te ih nakaniše ubiti.” (Djela 5,27-33)

Međutim, Duh Sveti je pokrenuo Gamaliela, farizeja i učitelja Zakona, koji je imao veliki ugled u narodu; on je uputio sljedeći savjet: “Prođite se tih ljudi i pustite ih! Jer ako njihov pothvat, ili njihovo djelo, potječe od ljudi, propast će, a ako potječe zbilja od Boga, nećete ga moći uništiti. Pustite ih da ne dođete u sukob s Bogom! Tada pristaše na njegov prijedlog.” (Djela 5,38-40)

Ali su Sotonine osobine u toj mjeri upravljale njihovim umom da su usprkos veličanstvenim čudima liječenja bolesnih i oslobođanja Božjih slugu iz zatvora, svećenici i poglavari bili tako puni predrasuda i mržnje da su se jedva obuzdavali. “Dozvaše k sebi apostole te ih išibaše i zabraniše im govoriti o Isusovu imenu pa ih otpustiše. A oni ostaviše Veliko vijeće vrlo veseli što im je udijeljena čast da podnesu zlostavljanje za ime Isusovo. Svaki dan su neprestano i u hramu i po kućama navješćivali Isusa kao Mesiju.” (Djela 5,40-42) (*Letter 38, 1896.*)

Opasno je odbijati pozive na pokajanje

“Ako potječe zbilja od Boga, nećete ga moći uništiti. Pustite ih da ne dodete u sukob s Bogom!” (Djela 5,39)

Možemo vidjeti kakvi su dokazi pruženi svećenicima i poglavarima i kako su se oni snažno oduprli Božjem Duhu. Oni koji tvrde da su vrlo mudri i pobožni, mogu napraviti strašne i kobne (po sebe) pogreške ako se uporno odupiru Duhu Svetome i dopuste da njihov um bude oblikovan djelovanjem druge sile. Gospodin Isus, predstavljen Duhom Svetim, bio je prisutan na tom skupu (kada su svećenici sudili apostolima), ali oni toga nisu bili svjesni. Za trenutak su osjetili osvjedočenje Duha da je Isus Božji Sin, ali su ušutkali savjest i postali još zasljepljeniji i okorjeliji nego prije. Čak i nakon što su razapeli Spasitelja, Bog im je u svojoj milosti uputio ... još jedan poziv na pokajanje preko te strašne optužbe koju su apostoli iznijeli protiv njih — da su ubili Kneza života.

Ubojstvo Božjeg Sina nije bilo jedino što ih je isključivalo iz spasenja, već i njihovo uporno odbacivanje svjetla i osvjedočenja Duha Svetoga. Duh koji djeluje u djeci neposlušnosti djelovao je u njima, navodeći ih da zlostavljaju ljude preko kojih im je Bog davao svjedočanstvo. Pobuna se ponovno javila u svojoj zloćudnosti i sve se više zaoštravala svaki sljedeći put kada bi ljudi pružili otpor Božjim slugama i poruci koju im je On dao.

Svako odupiranje otežava predaju. Kao vođe naroda, svećenici i starješine osjećali su se dužnima da brane stajalište koje su zauzeli. Morali su dokazati da su bili u pravu. Budući da su zauzeli čvrst stav nasuprot Kristu, svaki daljnji otpor postajao je dodatni poticaj da ustraju na istom putu. Događaji povezani s njihovim ranijim protivljenjem postali su za njih vrijednost koju su ljubomorno čuvali. A mržnja i zloća koje su nadahnule ta djela sada su bile usmjerene protiv apostola.

Božji Duh je otkrio svoju prisutnost u onima koji su bez obzira na zastrašivanje ili naklonost javnog mišljenja, objavljivali istinu koja im je bila povjerena. Zahvaljujući očitovanju sile Duha Svetoga, Židovi su sagledali svoju krivnju zbog odbacivanja dokaza koje je Bog slao, ali ipak nisu odustajali od svojeg tvrdoglavog opiranja. Njihova svojeglavost postajala je sve odlučnija i izazvala propast njihovih duša. Ne radi se o tome da se oni nisu mogli pokoriti. Mogli su, ali nisu htjeli. (*Letter 38, 1896.*)

Duh Sveti će ponovno doći u naše vrijeme

“Prema tome, strpite se, braćo, do dolaska Gospodnjega! Pazite! Poljodjelac iščekuje skupocjen rod od zemlje, strpljivo čekajući na nj, dok ne primi ranu i kasnu kišu.” (Jakov 5,7)

Naučavali smo i očekivali da će anđeo sići s Neba i da će obasjati Zemlju svojom slavom. Tada ćemo vidjeti sabiranje duša slično onome koje se dogodilo prigodom Pedesetnice. Međutim, taj moćni anđeo dolazi s porukom koja nije ni blaga ni ugodna, već je sračunata tako da ljudsko srce uznemiri do srži. ... Trebamo li mi, kao ljudska bića, surađivati s božanskim oruđima u objavljivanju poruke tog moćnog anđela koji će obasjati Zemlju svojom slavom?

Kako je velika i rasprostranjena sila kneza zla, koja se može dovesti u pokornost jedino moćnom silom Duha! Nevjernost Bogu, bezakonje u svakom mogućem obliku, raširilo se po cijelom svijetu. Oni koji žele ostati vjerni Bogu, koji su aktivni u Njegovoj službi, postaju meta svake strijele i oružja pakla. Ako oni koji su primili veliko svjetlo ne odgovore vjerom i poslušnošću, uskoro će pasti pod utjecaj sveprisutnog otpada. Tada će njima početi upravljati drugi duh. Iako su bili uzdignuti do Neba u smislu mogućnosti i prilika, naći će se u gorem stanju i od najgorljivijih zagovornika zablude. ...

Drugi, koji nisu imali tako veliko svjetlo, koji se nikada nisu poistovjetili s istinom, ipak će pod utjecajem Duha odgovoriti na svjetlo kada ih ono obasja. Istina koja je izgubila svoju moć nad onima koji su dugo omalovažavali njezin dragocjeni nauk, djelovat će lijepo i privlačno onima koji su spremni hoditi u svjetlu. ...

Usred zbrke zavodljivih učenja, Božji Duh će biti vodič i štit onima koji se ne budu odupirali osvjeđenjima istine. ... Mi se nemamo vremena savjetovati s krvlju i tijelom. Sotonina sila je prividno nadmoćnija. On sve na svijetu nastoji preobratiti prema svojem cilju, prožeti ljudska bića vlastitim duhom i naravi. Borba će biti strašna. ... Savez sotoniskih sila, ujedinjen sa zlim ljudima, oruđe je nepravde koje će sve svoje snage izvesti na bojno polje za borbu protiv dobra. ...

Kada se s Neba izlio Duh, Crkva je bila preplavljena svjetlom, ali je izvor tog svjetla bio Krist. Njegovo ime bilo je na svakom

jeziku, Njegova ljubav ispunjavala je svako srce. Isto tako će biti i kada anđeo s velikom silom side s Neba i obasja Zemlju svojom slavom. (*Letter 25b*, 1892.)

27. listopada

307

Stjepan, prvi kršćanski mučenik

“Nato oni podigoše silnu viku, začepiše uši te kao jedan jurnuše na njega. Izguraše ga izvan grada i kamenovaše.” (Djela 7,57.58)

Stjepan je bio prvi kršćanski mučenik. ... Neprijatelji Boga i istine bili su pokrenuti mržnjom i protivljenjem. Sotona ih je nagonio da se odupiru istini. Stjepan je morao stupiti u raspravu s najvjestijim, najuvjerljivijim govornicima koji su mislili da će ga zbuniti i osporiti njegove tvrdnje. Da Stjepan nije istraživao Pisma i sam se okrijepio dokazima iz Božje riječi, ne bi mogao proći taj ispit. Ali on je poznao osnove svoje vjere, bio je nepokolebljiv i spreman da odgovori svojim protivnicima.

Stjepan je izišao kao pobjednik. Govorio je mudro, sa sigurnošću i silom koja je začudila i zbunila neprijatelje istine. Budući da su bili zatečeni i poraženi u svakom svojem pokušaju, odlučili su ga ubiti. Da su ti navodno čestiti i mudri ljudi doista tragali za istinom, prihvatili bi dokaze koje nisu mogli pobiti. ... Ali oni nisu imali takve namjere, ni takav karakter. Mrzili su Krista i sve Njegove sljedbenike i ubili su Stjepana. (*Manuscript 17*, 1885.)

Stjepan, čovjek kojeg je Bog volio, koji je zadobivao duše za Krista, izgubio je život zato što je iznio pobjedonosno svjedočanstvo o raspetom i uskrslom Spasitelju. Izvještaj kaže da je bio pun vjere i sile, i da je činio velika djela i čuda u narodu. ... Međutim, duh koji se pokazao u ogorčenom protivljenju Otkupitelju svijeta, još uvijek je radio u djeci neposlušnosti. Mrznja koju su neprijatelji istine pokazali prema Božjem Sinu, otkrila se u njihovoj mržnji prema Njegovim sljedbenicima. ...

U svjetlosti koju su vidjeli na Stjepanovom licu, ljudi na vlasti dobili su dokaz od Boga. Ali oni su prezreli taj dokaz. O, da su samo obratili pozornost na njega! Da su se pokajali! Ali nisu, i od Boga je sišao prijekor s usana vjernog svjedoka: “Ljudi tvrde šije, neobrezanih srdaca i ušiju! Vi se uvijek opirete Duhu Svetome! Kako očevi vaši tako i vi!” (*Djela 7,51*) ...

Tu su se sukobile dvije vojske — nebeska vojska i vojska lažnih vjerskih revnitelja. Na kojoj će strani ta skupina uvijek nakon toga stajati? Još uvijek su se mogli pokajati i moglo im je biti oprošteno, čak i nakon što su počinili to strašno zlo protiv Krista u osobi Njegovog sveca. (*Manuscript 11*, 1900.)

308 **28. listopada**

Evangelist Filip

"I najedanput naiđe neki Etiopljanin, dvoranin, visoki dostojanstvenik ... te se vraćao kući, sjedeći u svojim kolima i čitajući proroka Izaiju. Tada Duh reče Filipu: 'Hajde i primakni se tim kolima!'" (Djela 8,27-29)

Filipu, jednom od izabраниh dakona, bio je poslan Nebeski glasnik da bi mu pokazao što treba učiniti za tog Etiopljanina. Evangelist je dobio uputu: "Ustani i idi prema jugu, na put koji se spušta iz Jeruzalema u Gazu. On je pust." (Djela 8,26) ...

Kao tada, i danas anđeli vode i usmjeravaju one koji im to dopuste. Ovaj anđeo je mogao sam obaviti taj posao, ali to nije Božji način rada. Vjernici se moraju povezati s drugim vjernicima i kao Božja oruđa raditi u korist izgubljenih.

Filip je razumio što treba činiti. Taj čovjek od autoriteta bio je privučen Spasitelju i nije se tome opirao. On svoj visoki položaj nije smatrao izgovorom da ne prihvati Raspetoga. Evangelist ga je pitao: "'Razumiješ li što čitaš?' A on reče: 'Kako bih mogao ako me tko ne uputi?' Onda zamoli Filipa da se popne i sjedne s njim." ...

"Tada Filip otvori usta te mu, polazeći od toga mjesta iz Pisma, poče navješćivati Radosnu vijest o Isusu. Putujući stigoše do neke vode, i dvoranin reče: 'Evo vode! Što mi priječi da budem kršten?' Filip reče: 'Ako vjeruješ od svega srca, može to biti.' ... Tada obojica, Filip i dvoranin, sidoše u vodu, te ga Filip krsti." (Djela 8,30-38; 37. redak — Šarić) ...

Dok anđeli s Neba obavljaju svoje djelo, sile zla rade na tome da skrenu misli na nešto drugo. Sotona postavlja prepreke tako da znatiželjni um, koji bi mogao razumjeti Božju riječ, ostaje zbunjen. Tako je on radio s Kristom u pustinji kušnji. Kristovo iskustvo je zabilježeno da bismo mi razumjeli Sotonine metode i planove. Da je Filip ostavio ovog dvoranina u bilo kakvoj nedou-

mici, on možda nikad ne bi prihvatio Spasitelja. Zli anđeli su vrebali prigodu da nametnu svoje neistine i odvrte ovaj tek probuđeni um od traganja za istinom. Gospodnji predstavnici moraju biti u potpunosti usredotočeni na Njegovu službu, kako bi mogli brzo odgovoriti na izazove u službi. Kao mudri upravitelji, oni moraju iskoristiti svaku priliku da govore o Božjoj milosti i privuku ljude Kristu. (*Manuscript 11, 1900.*)

29. listopada

309

Savao postaje Pavao, apostol pogana

“On pade na zemlju i ču glas koji mu reče: ‘Savle, Savle, zašto me progoniš?’ ‘Tko si ti, Gospodine?’ upita Savao. ‘Ja sam — onaj će na to — Isus koga ti progoniš.’” (Djela 9,4.5)

Savao se školovao kod najobrazovanijih učitelja onog doba. Učio je kod Gamaliela. Savao je bio rabin i državnik. Bio je član Velikoga vijeća, vrlo revan u suzbijanju kršćanstva. Imao je određenu ulogu u kamenovanju Stjepana, a dalje o njemu čitamo: “Savao pak pustošio Crkvu; idući iz kuće u kuću izvlačio je iz njih ljude i žene te ih predavao u tamnicu.” (Djela 8,3) Međutim, bio je zaustavljen u svojem poslu progonitelja.

Dok je putovao u Damask u namjeri da uhvati svakog kršćanina kojega bi tamo našao, “iznenada ga obasja svjetlost s neba. On pade na zemlju i ču glas koji mu reče: ‘Savle, Savle, zašto me progoniš?’” (Djela 9,3.4) ...

Obraćeni Savao prozvan je Pavao. Pridružio se učenicima i postao jedan od vođa apostola. (*Manuscript 95, 1899.*)

Iako su apostoli često stradali u sukobu sa zlim ljudima i silama tame, oni su ipak nastavljali borbu imajući pred sobom kao jedinu mogućnost pobjedu ili smrt u nastojanju da pobijede. Na svojem tijelu koje je bilo u modricama, ranama i posjekotinama zadobivenim radi Isusa, oni su nosili dokaz Kristovog raspeća, dokaz da su dionici Njegovih patnji.

Samo njihovo izbavljenje i opstanak usred brojnih teškoća i kušnji svjedočilo je da Isus živi, a zahvaljujući Njegovoj sili, i oni su živjeli. (*Manuscript 58, 1900.*)

Vjernog i pravednog Stjepana kamenovali su na smrt Kristovi neprijatelji. Dopuštanje zlim ljudima da na taj način likuju, sigurno

no nije izgledalo kao nešto čime bi Bog mogao ojačati svoje djelo na Zemlji. Ali upravo u toj prigodi Pavao se obratio, a preko njegovih riječi tisuće su privedene svjetlu Evanđelja. (*Letter 10, 1879.*)

Muškarci i žene koji su izabrani za Božje djelo, trebaju biti vjerni i poštteni, radnici koje Bog može poučavati, spremni da primijene ono što su primili, da bez oklijevanja objave Božju volju ukazujući na bolji put svima s kojima dolaze u dodir. Novi muškarci i žene u Kristu rođeni su za sukob, naporan rad i trud, rođeni da se uključe u dobru borbu vjere. Njima na dohvat ruke stoji sila kojom mogu zadobiti pobjedu u svakom pothvatu, sila koja će ih osposobiti da nadmoćno svladavaju teškoće na koje nailaze. (*Letter 150, 1900.*)

310 **30. listopada**

Timotej, mladić za ugled

“Neka te nitko ne prezire zbog tvoje mladosti! Štoviše, budi uzorom vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!” (1. Timoteju 4,12)

Zahvaljujući ispravnom odgoju, Timotej je poštovao načela koja su ga osposobila da bude postavljen za učitelja vjere, blisko povezanog s Pavlom, velikim apostolom pogana. Bio je još uvijek mladić, a ipak je s kršćanskom krotkošću nosio velike odgovornosti. Bio je vjeran, postojan i pošten i Pavao ga je uzeo za svojeg suradnika u poslu i na putovanjima, gdje mu je prenosio svoja iskustva u propovijedanju Evanđelja i osnivanju crkava. ...

Pavao je volio Timoteja zato što je Timotej ljubio Boga. Njegovo poznavanje praktične pobožnosti i istine davalo mu je poseban ugled i utjecaj. ... Moralni utjecaj njegovog doma bio je stvaran i dubok, a ne nestabilan, promjenjiv, nategnut. Božja riječ je bila pravilo kojim se Timotej rukovodio. ...

Neki se ljudi više povode za prvim dojmovima i osjećajima nego iskustvom i prosuđivanjem. Međutim, Timotej je pokazivao obzirnost i smirenu promišljenost pitajući se na svakom koraku: “Je li ovo put Gospodnji?” ... Iako nije posjedovao neke posebno izražene talente, njegovo djelo je imalo posebnu vrijednost zato što je on svoje Bogom dane sposobnosti koristio kao posvećene darove u službi Bogu. Duh Sveti je u Timoteju našao um koji se

može oblikovati i prilagoditi kako bi postao hram Duha Svetoga, jer je dopuštao da bude oblikovan.

Naša mladež ne treba težiti nečemu novom i neobičnom, već se treba posvetiti proučavanju Svetih spisa. Tada će mladi steći osobine koje se najviše cijene u nebeskim dvorovima. Oni će biti sakriveni u Bogu, i osnovne istine uvijek će iznositi na takav način da drugim ljudima ne izgledaju neobično, već poznato, kao nešto što trebaju utkati u svoja svakidašnja razmišljanja i praktičan život.

Vidimo prednost koju je Timotej stekao zato što je uz sebe imao pravi primjer posvećenosti i iskrene pobožnosti. ... Duhovna sila pobožnosti koja se pokazala u njegovom domu sačuvala ga je od svake nečistoće i pokvarenosti u govoru i ponašanju. Timotej je od djetinjstva poznao Svete spise. Imao je tu prednost da se upozna sa starozavjetnim spisima, kao i s nekim novozavjetnim rukopisima, s Kristovim naukom i porukama. ...

Plemenit, svestran karakter ne nastaje slučajno. On je rezultat procesa oblikovanja tijekom ranih godina života i primjene Božjeg zakona u domu. (*Letter 33, 1897.*)

31. listopada

311

Ivan, ljubljeni učenik postaje pisac Otkrivenja

“Otkrivenje Isusa Krista koje mu dade Bog da pokaže slugama svojim što se ima uskoro dogoditi. I on to pokaže znacima po svom anđelu kojega posla svome sluzi Ivanu.” (Otkrivenje 1,1)

Nakon Kristovog uskrsnuća, Ivanovo svjedočanstvo u vezi s Kristom uznemirilo je ljude na vlasti. On je s velikom silom svjedočio da je Krist uskrsli Spasitelj. Da bi udovoljili Židovima, Rimljani su Krista razapeli, a sada su im pokušali još više udovoljiti poslavši Ivana tamo odakle njegov glas neće moći doprijeti ni do jednog Židova niti pogana. Bio je prognan na otok Patmos.

Gledano površno, reklo bi se da je Gospodin dopustio da Njegovi neprijatelji likuju. Međutim, Božja ruka je povlačila poteze neovisno o onome što se moglo vidjeti. Bog je dopustio da njegov vjerni sluga dospije tamo gdje mu je Krist mogao pružiti još čudesnija otkrivenja o sebi, koja je on trebao prenijeti svijetu. ... Bio je sakriven, moglo bi se reći, na tom pustom otoku, i tu ga

je Krist posjetio da bi mu dao najčudesnije viđenje svoje slave i objavio što će doći na Zemlju. ...

Ivan je bio lišen društva svoje braće i zadovoljstva života u zajednici. Međutim, nitko ga nije mogao lišiti Kristovog svjetla i otkrivenja. Veliko svjetlo od Krista obasjalo je Njegovog slugu. Voljenom učeniku ukazana je velika naklonost. Zajedno s ostalim apostolima on je putovao s Isusom, učeći od Njega i upijajući Njegove riječi. ... U sveti subotnji dan uskrslu Spasitelj je objavio Ivanu svoju prisutnost, a svjedočanstvo koje mu je tom prigodom dao, namijenjeno je i nama. Bog želi da mi istražujemo Pisma kako bismo znali što će se događati u posljednjim danima zemaljske povijesti. ...

“Ivan sedmerim crkvama u Aziji. Milost vam i mir od Onoga koji jest i koji bijaše i koji dolazi i od sedam duhova što su pred Prijestoljem njegovim i od Isusa Krista, Svjedoka vjernoga, Prvorođenca od mrtvih, Vladara nad kraljevima zemaljskim. Njemu koji nas ljubi, koji nas krvlju svojom otkupi od naših grijeha te nas učini kraljevstvom, svećenicima Bogu i Ocu svojemu: Njemu slava i vlast u vijeke vjekova! Amen! Gle, dolazi s oblacima i gledat će ga svako oko, svi koji su ga proboli, i naricat će nad njim sva plemena zemaljska. ... Zanih se u duhu u dan Gospodnji i začuh iza sebe jak glas, kao glas trublje. Govoraše: ‘Što vidiš, napiši u knjigu i pošalji sedmerim crkvama: u Efez, Smirnu, Pergam, Tijatiru, Sard, Filadelfiju, Laodiceju.’ Okrenuh se da vidim glas koji govoraše sa mnoom. I okrenuvši se, vidjeh sedam zlatnih svijećnjaka, a posred svijećnjaka netko kao Sin Čovječji, odjeven u dugu haljinu, oko prsiju opasan zlatnim pojasom; Kad ga vidjeh, padoh mu k nogama kao mrtav. A on stavi na me desnicu govoreći: ‘Ne boj se! Ja sam Prvi i Posljednji, i Živi! Mrtav bijah, a evo živim u vijeke vjekova te imam ključeve Smrti i Podzemlja.’” (Otkrivenje 1,4-7.10-13.17.18) To je najmoćnije svjedočanstvo, ali se njegovo pravo značenje samo nejasno raspoznaje. Neka svaki proučavalac Pisma pažljivo razmišlja o svakoj riječi iz prvog poglavlja Otkrivenja jer svaka riječ i svaka izjava ima posebnu važnost i značenje.

Kristova objava Ivanu bila je za sve, vjerne i nevjerne, jasan dokaz da mi imamo uskrslu Mesiju. To je Crkvi trebalo osigurati živu silu. Božji narod katkad okružuju mračni oblaci. Katkad izgleda kao da će ga progonoštvo i tlačenje sasvim zatrijeti. Ali upravo u takvim vremenima objavljujane su najznačajnije pouke. Kao što u najmračnijoj noći zvijezde najjače sjaje, tako se i

najblištavije zrake Božje slave mogu otkriti u najdubljem beznađu. Što je nebo mračnije, vidljivije su i izraženije zrake Sunca Pravednosti, uskrslog Spasitelja. (*Manuscript 106, 1897.*)

STUDENI

Budućnost u Otkrivenju

312 1. studenoga

Božja poruka za Njegov narod

“Nemoj se bojat muka što te čekaju: davao će ubrzo neke između vas baciti u tamnicu, da budete podvrgnuti kušnjji, i trpjet ćete deset dana nevolju. Ostani vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac — život!” (Otkrivenje 2,10)

Tijekom Spasiteljevog života službe Ivan je bio blisko povezan s Njim. Slušao je Kristove predivne riječi i promatrao Njegova čudesna djela tako da je Ivanovo svjedočenje bilo vrlo jasno. Govorio je iz srca preplavljenog ljubavlju prema Kristu i nikakva sila nije mogla zaustaviti njegove riječi. ...

Kao i njegov Učitelj, Ivan je strpljivo podnosio svaki pokušaj da mu oduzmu život. Kada su ga bacili u kotao s vrelin uljem, njegovi neprijatelji su pomislili da su ga time zauvijek ušutkali. Međutim, na riječi koje je nadahnuo sam Sotona: “Tako će proći svi koji vjeruju u tog varalicu, Isusa Krista iz Nazareta”, Ivan je odvratio: “Moj Učitelj se strpljivo izložio svemu što su Sotona i njegovi anđeli uspjeli smisliti kako bi Ga ponizili i mučili. Dao je svoj život za spasenje svijeta. Umro je da bismo mi živjeli. Čast mi je što mogu patiti radi Njega. Ja sam samo slab, grešan čovjek, a Krist je bio svet, bezazlen, neiskvaren, odvojen od grešnika. On nije griješio niti se prijevara našla u Njegovim ustima.” Dok je stradao od ruku neprijatelja, Ivanove riječi vršile su tako snažan utjecaj da su ga isti oni koji su ga ubacili u kotao brže-bolje izvadili iz njega.

Neposredno nakon toga Ivan je poslan na otok Patmos gdje je, prema očekivanjima njegovih neprijatelja, trebao umrijeti zbog teškoća i zapuštenosti, odvojen od svojih suvjernika. Bili su uvjereni da su tog vjernog svjedoka konačno smjestili tamo gdje više neće uznemiravati Izrael niti zle vladare ovoga svijeta. Međutim, Ivan je čak i tamo našao prijatelje i dobio priliku da svjedoči. ...

Bog, Krist i nebeska vojska bili su Ivanovo društvo na otoku Patmosu. Od njih je primio pouke da bi ih prenio onima koji su se, kao i on, odvojili od svijeta. Tu je zapisao viđenja i otkrivenja

koja je dobio od Boga, u kojima se opisuje ono što će se odigrati u završnom razdoblju povijesti ovoga svijeta. Kada njegov glas više ne bude svjedočio za istinu, kada on više ne bude mogao govoriti o Onome koga je ljubio i kome je služio, poruka koja mu je dana na toj goloj, stjenovitoj obali trebala se prenositi dalje kao svjetiljka koja gori i svijetli (vidi Ivan 5,35; Izaija 62,1). Svaki narod, pleme, jezik i svaki naraštaj bit će upoznat s Gospodnjim pouzdanim namjerama koje se ne odnose samo na Židove, već i na sve ostale narode na Zemlji. (*Manuscript 150*, 1899.)

2. studenoga

313

Otkrivenje — knjiga otvorena za naše proučavanje

“Blago čitaču i slušačima riječi ovoga proročanstva ako vrše što je u njemu napisano, jer je (određeno) vrijeme blizu!” (Otkrivenje 1,3)

Mnogi misle da je Otkrivenje zapečaćena knjiga i ne posvećuju vrijeme proučavanju njezinih tajni. Oni tvrde da treba gledati na slavu spasenja, smatrajući da su tajne otkrivene Ivanu na otoku Patmosu manje važne za proučavanje.

Međutim, Bog drugačije gleda na tu knjigu i kaže: “Ja svakomu koji čuje proročanske riječi ove knjige izjavljujem: Tko ovomu što nadoda, Bog će mu dodati zla opisana u ovoj knjizi; a ako što oduzme od riječi ove proročke knjige, Bog će mu oduzeti njegov dio na stablo života i na Sveti grad, opisane u ovoj knjizi.” (Otkrivenje 22,18.19) ...

Gospodin je otkrio svojem sluzi Ivanu tajne sadržane u toj knjizi, a Njegova namjera je da one i ostanu otkrivene kako bi ih svi mogli proučavati. Neki od prizora opisanih u toj knjizi već pripadaju prošlosti, neki koji su od vječnog interesa zbivaju se upravo sada, dok se neki neće u potpunosti ispuniti sve do završetka vremena, kada će se odigrati posljednji veliki sukob između sila tame i Kneza Neba. ...

Mnoga proročanstava ispunit će se vrlo brzo jedno za drugim. Sve sile bit će stavljene u pokret. Povijest će se ponoviti, pokrenut će se ista sporna pitanja i opasnost će prijetiti Božjem narodu sa svih strana. Neka žestina obuzima ljudski rod. Ona prožima sve na Zemlji. A radi čega? Radi igara, veselja, zabave. Ljudi jure,

navaljuju, otimaju se za veću moć. Obično i propadljivo zaokuplja njihovu pozornost u toj mjeri da se o onome što je od vječnog interesa jedva i razmišlja.

Ljudska će bića s puno elana, revnosti i upornosti, upotrijebiti svoje Bogom dane snage da bi, uz pomoć sotonskog despotizma, poništila Božji zakon. Varalice svih vrsta tvrdit će da su iskreni i dostojni povjerenja. Obično i nečisto veličat će se na štetu onoga što je istinito i sveto. Tako će lažno mjerilo svetosti biti prihvaćeno, a pravo odbačeno, kao što su Adam i Eva odbacili Božju riječ zbog Sotonine laži. (*Manuscript 143, 1901.*)

314 3. studenoga

Isusovo svjedočanstvo otkriva Božju vječnu ljubav

“Ja, Ivan, brat vaš i sudionik nevolje, kraljevstva i us trajnosti u Isusu, bijah zbog riječi Božje i zbog Isusova svjedočanstva na otoku zvanom Patmos.” (Otkrivenje 1,9)

Preko “brata vašega i sudionika nevolje” Krist je otkrio svojem narodu zastrašujući sukob s kojim će se morati suočiti prije Njegovog drugog dolaska. Prije nego što je ukazao na prizore ogorčene borbe koju će morati voditi, On ih podsjeća na druge vjernike koji su također pili iz te čaše i bili kršteni tim krštenjem. Onaj koji je pomagao tim prvim svjedocima za istinu, neće napustiti svoj narod ni u završnom sukobu.

Upravo u vrijeme žestokih progona i velike tame, kada je izgledalo da Sotona zadobiva pobjedu nad vjernim Božjim svjedocima, Ivan je u svojim poznim godinama osuđen na izgnanstvo. Bio je odvojen od suvjernika i onemogućen u evandeoskim naporima, ali nije bio odvojen i od Božje prisutnosti. Pusto mjesto njegovog izgnanstva pokazalo se kao neka vrsta vrata u Nebo. On kaže: “U Dan Gospodnji padoh u zanos i čuh kako se iza mene ori jak glas poput trube: ‘Što vidiš, napiši u knjigu i pošalji sedmerim crkvama: u Efez, Smirnu, Pergam, Tijatiru, Sard, Filadelfiju i Laodiceju!’ Okrenuh se da vidim glas što mi govori. I, kako se okrenuh, opazih sedam zlatnih svijećnjaka, a među svijećnjacima nekoga slična Sinu Čovječjemu, obučena u dugu haljinu i opasana zlatnim pâsom po prsima.” (Otkrivenje 1,10-13)

Krist je stajao posred zlatnih svijećnjaka. Time je simbolično prikazan Njegov odnos prema Crkvi. On je u zajednici sa svojim

narodom. ... Iako je Veliki svećenik i Posrednik u nebeskom Sve-
tištu, On ipak hoda posred crkava na Zemlji. ...

I opet, pošto je Duh Sveti počnuo na proroku, on vidi otvore-
na vrata na Nebu i čuje glas koji ga poziva da pogleda što će biti
nakon toga. On kaže: "I gle: u nebu je stajalo prijestolje, i na
prijestolju je sjedio Netko. Onaj koji je sjedio bijaše na pogled
kao kamen jaspis i sard. A oko prijestolja bio sjajan krug, sličan
dugi, na pogled kao smaragd." (Otkrivenje 4,2.3) Službujući an-
đeli bili su oko Njega, nestrpljivo čekajući da izvrše Njegovu vo-
lju, dok je duga Božjeg obećanja, koja je znak Njegovog Saveza s
Noom, okruživala prijestolje na visini — kao Savez Božje milosti
prema svakoj duši koja se kaje i vjeruje. To je vječno svjedočan-
stvo da je "Bog ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina
da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni"
(Ivan 3,16). Ono poručuje cijelom svijetu da Bog nikad neće zabo-
raviti svoj narod koji se bori protiv zla. (*Manuscript 100*, 1893.)

4. studenoga

315

Opisan je Kristov rad na našem otkupljenju

"Nemoj plakati, pobijedio je Lav iz Judina plemena. ... i između Staraca Janje gdje stoji kao zaklano." (Otkrivenje 5,5.6)

Spasitelj je Ivanu simbolično prikazan kao "Lav iz Judina plemena" i "Janje" koje "stoji kao zaklano". Time je opisano čitavo djelo otkupljenja. Ti simboli prikazuju sjedinjenje svemoćne sile i samopožrtvovne ljubavi. Kao Lav iz Judina plemena Krist će braniti svoje izabrane i dovesti ih do pobjede zato što su Ga prihvatili kao "Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta" (Ivan 1,29). S koliko nježnosti Krist — Janje koje je zaklano, Onaj koji je bio prezren i odbačen, žrtva Sotoninog gnjeva, ljudskog zlostavljanja i okrutnosti — suosjeća sa svojim narodom na ovome svijetu! U razmjeru s beskrajnim dubinama Njegovog poniženja i veličinom žrtve kao Božjeg Janjeta, bit će i Njegova slava kao Lava iz Judina plemena i sila za izbavljenje Njegovog naroda.

Ivanu su otkriveni veliki događaji u budućnosti od kojih će se tresti kraljevska prijestolja i zadrhtati sve zemaljske sile. On je promatrao završne prizore na Zemlji, ustoličenje vladavine Kralja nad kraljevima i čije će kraljevstvo trajati zauvijek. ... Vidio je

kako se sve nebeske vojske klanjaju pred Kristom i čuo obećanje da će pripadnici Božjeg naroda, kakve god nevolje došle na njih, ako ih budu strpljivo podnosili, nadmoćno pobjeđivati u Onome koji ih je ljubio (vidi Rimljanima 8,37). ...

Ivan je sada bio spreman prisustvovati uzbuđljivim prizorima u velikom sukobu između onih koji drže Božje zapovijedi i onih koji ukidaju Njegov Zakon. Promatrao je uspon čudotvorne sile koja će prevariti sve ljude koji nisu povezani s Bogom "svjetujući stanovnicima zemlje da naprave kip Zvijeri koja bi ranjena mačem, ali ostade na životu" (Otkrivenje 13,14). ...

O iskrenima i vjernima koji se ne klanjaju uredbama donesenim od strane zemaljskih vladara protiv autoriteta Kralja nad kraljevima, pisac Otkrivenja kaže: "Na tome se temelji postojanost svetih koji čuvaju Božje zapovijedi i vjeru u Isusa." (Otkrivenje 14,12)

Te pouke su za naše dobro. Mi se moramo utvrditi u vjeri u Boga, jer je vrijeme kada će svaka duša biti iskušana upravo pred nama. Krist je na Maslinskoj gori najavio strahovite sudove koji će prethoditi Njegovom drugom dolasku. ... Iako su ta proročanstva djelomično ispunjena prigodom razorenja Jeruzalema, ona se još neposrednije odnose na posljednje dane. (*Manuscript 100*, 1893.)

316 5. studenoga

Gledanje u budućnost

***"Pojavit će se znaci. ... Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet."* (Luka 21,25.26)**

Ivan je bio svjedok i onih strašnih prizora koji će se odigrati kao znaci Kristovog dolaska. Vidio je vojske postrojene za borbu i ljudska srca obuzeta strahom. Vidio je kako se zemlja pomiče sa svojeg mjesta, planine obrušene u more i riku uskomešanih valova. Vidio je kako se izlijevaju čaše gnjeva, kako pomor, glad i smrt pogađaju stanovnike Zemlje.

Božji Duh koji je zadržavao zlo, povukao se sa svijeta. Uragani, oluje, vjetrovi, požari i poplave, nesreće na moru i kopnu velikom brzinom slijede jedna za drugom. Znanost pokušava sve to objasniti. Znaci koji se gomilaju oko nas najavljujući da se približilo vrijeme dolaska Božjega Sina, pripisuju se svemu dru-

gom samo ne pravom uzroku. Ljudi nisu svjesni da anđeli čuvari zadržavaju četiri vjetra dok Božji sluge ne budu zapečaćeni. Ali kada Bog naredi svojim anđelima da puste te vjetrove, doći će do takvih sukoba koje nijedno pero ne može dočarati.

Stojimo na pragu velikih i svečanih događaja. Proročanstva se brzo ispunjavaju. Gospodin je pred vratima. Neposredno pred nama je izuzetno važno razdoblje za sve stanovnike Zemlje. Oživjet će sukobi iz prošlosti. Nastat će novi sukobi. Na svijetu će se odvijati prizori kakve nismo mogli ni sanjati. Sotona će silno djelovati preko svojih ljudskih predstavnika.

Božji sluge ne trebaju se oslanjati na sebe u toj velikoj krizi. Razvoj događaja u Gospodnjim je rukama. Ovaj svijet nije bez vladara. Veličanstvo Neba drži u svojim rukama sudbinu naroda, kao i interese svoje Crkve. ...

Pred nama su važni događaji. Da bismo se suočili s kušnjama koje će nam oni donijeti i ispunili svoje dužnosti, bit će nam potrebna velika vjera i ustrajnost. Bez obzira na to, mi možemo ostvariti veličanstvenu pobjedu jer nijedna duša koja bdije, moli se i vjeruje neće biti uhvaćena u neprijateljevu zamku. Cijelo Nebo je zainteresirano za naše blagostanje i čeka na naš zahtjev za njegovom mudrošću i snagom. U času kušnje koji je neposredno pred nama, Božji znak sigurnosti bit će stavljen na one koji su održali Njegovu postojanu riječ (vidi Otkrivenje 3,10). (*Manuscript 100*, 1893.)

6. studenoga

317

Mi smo odgovorni za svjetlo koje nam je dano

“Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze.” (Matej 7,14)

Blagi, voljeni učenik (Ivan) kaže: “Tko tvrdi: ‘Poznajem ga’, a ne vrši njegovih zapovijedi, lažac je, i u njemu nema istine.” (1. Ivanova 2,4) Božja riječ je vrlo jasna i određena. Opasno je predstavljati se kao Isusov sljedbenik, a na djelu Ga se odricati ravnodušnošću makar i prema samo jednom od Njegovih zahtjeva.

Povijest reformacije uči nas da Kristova crkva ne treba nikad biti u zastoju i prestati s obnovom. Bog stoji na čelu i kaže, kao što je rekao Mojsiju: “Neka krenu.” “Reci Izraelcima da krenu na

put.” (Izlazak 14,15) Božje djelo podrazumijeva stalno napredovanje. Korak po korak, Njegov narod kroz sukobe i kušnje napreduje do konačne pobjede. Povijest Crkve uči nas da se Božji narod ne treba držati ustaljenih teorija vjere, već mora biti spreman za novo svjetlo, za nove istine otkrivene u Njegovoj Riječi.

Napredovanje istine u prošlosti, usred zablude i tame, pokazuje nam da većina ne cijeni svete istine i ne traga za njima. Oni koji su provodili obnovu poslušavši Božji glas — “Neka krenu” — bili su izloženi protivljenju, mučenju i smrti. Suočeni s uhićenjima i prijetnjama mučenjem i smrću, oni su istinu za svoje vrijeme ipak smatrali dovoljno važnom da bi je se uporno držali, radije žrtvujući svoj život nego uvjerenja. Nisu marili za život ako se on trebao žrtvovati za Božju istinu. Istina u naše vrijeme isto je tako važna kao i u dane tih mučenika. ...

Zamislite da su ljudi u Lutherovo vrijeme, da bi opravdali svoju neposlušnost Božjim zahtjevima, zauzeli stav: “Bog je milostiv i neće me osuditi zbog neprihvatanja nepopularne istine. Ni naši intelektualci ni vjerski vođe je ne prihvaćaju. Kršit ću Božji zakon jer ga nitko u svijetu ne poštuje. ... Zadovoljan sam svojom vjerom. ... Prihvatit ću rizik i držat ću se većine.”

Međutim, ako slijedim većinu, Biblija mi kaže da se nalazim na širokom putu koji vodi u smrt. Veličanstvo Neba poručuje: “Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze.” (Matej 7,14) Mi smo odgovorni za svjetlo koje postoji u naše vrijeme. Krist je gorko plakao nad Jeruzalemom zato što nije prepoznao vrijeme svojeg pohođenja (vidi Luka 19,44). Bio je to njihov dan — dan velikih prednosti i mogućnosti. ... Gruba nezahvalnost, plitki formalizam i licemjerje koje je trajalo stotinama godina izazvalo je te suze nezadržive boli koje su potekle iz Njegovih očiju. (*Letter 35a, 1877.*)

318 7. studenoga

Opasna ravnodušnost prema svjetlu

“U ovome se sastoji sud: Svjetlo je došlo na svijet, a ljudi su više voljeli tamu nego Svjetlo.” (Ivan 3,19)

Gubitak jedne duše prikazan je kao takva katastrofa u usporedbi s kojom bi čak i dobitak čitavog svijeta bio beznačajan. ... Jeruzalem simbolizira svaku dušu koja zanemaruje sadašnje pred-

nosti i odbija svjetlo koje joj Bog šalje. Vodimo li računa o Božjim savjetima? Prihvaćamo li opomene i preklinjanje Njegovih slugu? obraćamo li pozornost na ukore? O, kad bi svatko od nas pojedinačno iskoristio zlatne trenutke "svog dana", da ne bi čuo riječi: "Ali je sada sakriveno tvojim očima." (Luka 19,42) Ako svjetlo sja u naše vrijeme, trebamo ga primiti i hodati u njemu ne čekajući da vidimo hoće li ga prihvatiti istaknuti i učeni ljudi. ...

Krist je rekao: "Nemojte misliti da sam došao ukinuti Zakon i Proroke! Ne dođoh da ih ukinem, već da ih ostvarim." (Matej 5,17) ... Pogledavši na vjekove koji dolaze, Isus je vidio da će kršćanski svijet misliti i naučavati da je Njegova smrt ukinula Očev Zakon. Zato On iznosi tu jasnu tvrdnju da bi razuvjerio svaki um koji je spreman odbaciti zabludu u vezi s tim. ...

Mnogi su vjerni muškarci i žene umrli a da nisu držali sedmi dan, subotu. Bili su to dobri ljudi i živjeli su u skladu sa svjetlom koje su imali. Oni ne mogu biti odgovorni za svjetlo koje nikad nisu primili. Međutim, mi smo odgovorni za svjetlo koje postoji u naše vrijeme. Bilo bi nerazumno opravdavati naše kršenja Božje zapovijedi zato što je dobri ljudi iz prethodnih naraštaja nisu držali. ...

Nije razumno odnositi se ravnodušno prema svjetlu. Ako neki navodno dobri i veliki ljudi ne poštuju Božji zakon, je li to razlog da ga i mi prestupamo? ... Upravo su učitelji Zakona, vođe naroda, svećenici, ljudi u svetoj službi, ljudi koji su vjerovali da je njihova pravednost najveća na svijetu, proganjali Krista. Ti ljudi koji su se pretvarali da su pobožni, bili su Isusovi najžešći progonitelji. ... Upravo su Mu se učitelji naroda rugali dok je visio na križu.

Oni koji se danas predstavljaju kao kršćani a odbijaju svjetlo, neće biti u ništa povoljnijem položaju u odnosu na one koji prihvaćaju svjetlo istine i raduju mu se, od položaja u kojem su se našli Židovi Kristovog vremena. Da su znali da je On Knez života, ne bi Ga razapeli. Ali zašto nisu znali? Zato što su odbacili svaki dokaz koji im je bio dan da je Isus Mesija. ... Takvi će gledati na vjernike kao na sitne, slabe ljude, kao na malu skupinu fanatika i govorit će podrugljivo o njima. (*Letter 35a, 1877.*)

Progonstvo u prvim stoljećima

“Drugi, opet, iskusiše izrugivanja i udarce i povrh toga okove i tamnice.” (Hebrejima 11,36)

Dok je svojim učenicima otkrivao sudbinu Jeruzalema i prizore povezane s drugim dolaskom, Isus je govorio i o svemu onome što će Njegov narod doživljavati od trenutka kad On bude uzet od njih pa dok se ne vrati u sili i slavi da ih izbavi. S vrha Maslinske gore Spasitelj je promatrao oluju koja će se obrušiti na apostolsku Crkvu i Njegove su oči, prodirući dalje u budućnost, raspoznale žestoke, razorne stihije koje će pogađati Njegove sljedbenike u nastupajućim vjekovima tame i progonstva. ...

Povijest rane Crkve svjedoči o ispunjenju Spasiteljevih riječi. Sile zemlje i pakla postrojile su se nasuprot Kristu u osobi Njegovih sljedbenika. ... Kršćanima je oduzimana imovina, izvlačeni su iz svojih kuća. ... Velik broj njih zapečatio je svoje svjedočenje vlastitom krvlju. ...

Pod žestokim progonstvom ti svjedoci za Krista očuvali su svoju vjeru neokaljanom. ... Riječima vjere, utjehe i nade oni su hrabrilili jedan drugoga da izdrže oskudicu i nevolju. Gubitak bilo kojeg zemaljskog blaga nije ih mogao prisiliti da se odreknu svoje vjere u Krista. Kušnje i progonstva bili su samo koraci koji su ih dovodili bliže njihovom počinku i nagradi. ...

Uzaludni su bili svi Sotonini naponi da Kristovu crkvu zatre nasiljem. Velika borba u kojoj su Isusovi učenici položili svoj život nije se ugasila kada su ti vjerni stjegonoše pali na svojoj dužnosti. Upravo svojim porazom oni su pobijedili. Božji radnici bili su ubijani, ali Njegovo djelo je postojano napredovalo. Evanđelje se širilo, a broj njegovih pristaša se povećavao. ... Jedan je kršćanin u raspravi s poganskim vođama koji su provodili progonstvo, rekao: “Možete nas mučiti, nanositi nam bol i uznemiravati nas. Vaša zlodjela stavljaju našu slabost na kušnju, ali vaša okrutnost je uzaludna. Ona je samo još glasniji poziv koji će druge privedi našoj vjeri. Što nas više zatirete, to nas više ima. Krv kršćana je sjeme.”

Tisuće njih bilo je pohvatano i pobijeno, ali su drugi zauzimali njihovo mjesto. A oni koji su pali kao mučenici za svoju vjeru bili su sigurni u Kristu, i On ih je ubrojio među pobjednike. Borili su se u dobroj borbi vjere i primit će vijenac pravde kad

Krist ponovno dođe (vidi 2. Timoteju 4,7.8). Patnje koje su pretrpjeli zbližavale su kršćane međusobno i s njihovim Otkupiteljem. (*The Spirit of Prophecy*, sv. 4, 39—42)

9. studenoga

320

Sotonini sljedbenici kvare ranu Crkvu

“Ali imam protiv tebe to što podnosiš Jezabelu, ženu koja sama sebe naziva prorocicom i koja zavodi moje sluge učeći ih da bludno griješe i da jedu idolima žrtvovano meso.” (Otkrivenje 2,20)

Njihov živi primjer (misli se na mučenike) i svjedočenje zapečaćeno smrću bili su trajno svjedočanstvo u prilog istini te su Sotonini podanici, kada se to najmanje očekivalo, napuštali svoju službu i stajali pod Kristovu zastavu. ...

Veliki suparnik sada je lukavstvom nastojao zadobiti ono što nije uspio silom. Tako je progonstvo prestalo i zamijenjeno je opasnim ponudama ovozemaljskog uspjeha i svjetovne časti. Idolopoklonici su navedeni da djelomično prihvate kršćansku vjeru, dok su istodobno odbacivali njezine bitne istine. Ispovijedali su da prihvaćaju Isusa kao Božjeg Sina i da vjeruju u Njegovu smrt i uskrsnuće, ali nisu bili osvjedočeni u grijeh i nisu osjećali potrebu za pokajanjem i promjenom srca. Praveći određene ustupke sa svoje strane, predložili su da i kršćani učine određene ustupke za svoje strane, kako bi se svi mogli ujediniti na platformi vjere u Krista.

Sada se Crkva našla u velikoj opasnosti. Zatvor, mučenje, oganj i mač bili su blagoslov u usporedbi s ovim. Neki kršćani ostali su čvrsti izjavljujući da ne mogu pristati ni na kakav kompromis. Drugi su pomišljali da bi ih, ako popuste u određenim pitanjima svoje vjere i ujedine se s onima koji su djelomično prihvatili kršćanstvo, mogli vremenom potpuno preobratiti. ... Pod plaštem tobožnjeg kršćanstva, Sotona se uvukao u Crkvu da bi iskvario njezinu vjeru i odvratio um ljudi od riječi istine.

Na kraju je veći dio kršćanstva snizio svoja mjerila i tako je uspostavljen savez između kršćanstva i poganstva. Iako su se pridružili Crkvi tvrdeći da su obraćeni, idolopoklonici su zadržali svoje običaje dajući predmetima svojeg obožavanja samo obličje Isusa, pa čak i Marije i svetaca. Opasni utjecaj idolopoklonstva,

na taj način uveden u Crkvu, nastavio je svoje štetno djelovanje. Pogrešna učenja, praznovjerje, idolopokloničke ceremonije i rituali pripojeni su vjeri i bogoslužju Crkve. Kada su se Kristovi sljedbenici sjedinili s idolopoklonicima, kršćanska vjera se iskvarila i Crkva je ostala bez svoje čistoće i sile. Međutim, nisu svi bili zavedeni tim obmanama. (*The Spirit of Prophecy*, sv. 4, 42,43)

321 10. studenoga

Dvije skupine među Kristovim sljedbenicima

“Tada će biti s kraljevstvom nebeskim kao sa deset djevice koje uzeše svoje svjetiljke te izidoše u susret zaručniku. Pet ih bijaše ludih, a pet mudrih.” (Matej 25,1.2)

Među onima koji su se izjašnjavali kao Kristovi sljedbenici oduvijek su postojale dvije skupine. Dok su jedni proučavali Spasiteljev život i svesrdno se trudili da isprave svoje nedostatke i prilagode se velikom Uzoru, dotle su drugi izbjegavali jasne, praktične istine koje su otkrivale njihove pogreške. Čak ni u svojem najboljem izdanju Crkva se nije sastojala u potpunosti od pravednih, čistih i iskrenih. Naš Spasitelj je naučavao da one koji se svojevolumeno odaju grijehu ne treba primati u crkvu. Pa ipak se povezao s ljudima nesavršenog karaktera i omogućio im da uživaju u prednostima Njegovog nauka i primjera kako bi mogli uvidjeti i ispraviti svoje nedostatke.

Među dvanaestoricom učenika nalazio se i izdajica. Juda je bio prihvaćen ne zahvaljujući manama svojega karaktera, već usprkos njima. Pripojen je učenicima kako bi na osnovi Kristovog primjera i nauka mogao saznati što čini kršćanski karakter i biti naveden da uvidi svoje pogreške, da se pokaje i božanskom milošću očisti svoju dušu “pokoravanjem istini” (1. Petrova 1,22).

Ali Juda nije hodao u svjetlu koje ga je velikodušno obasjalo. Odajući se grijehu, on je prizivao Sotonine kušnje. Prevladale su zle crte njegovog karaktera. Vlast nad svojim umom prepustio je silama tame i ljutito se kada bi njegove mane bile ukorene. Na taj je način naveden da počini taj strašni zločin i izda svojeg Učitelja. Na sličan način svi koji njeguju zlo ispod prividne dobrote, mrze one koji im narušavaju mir osuđujući njihove grešne putove. Kada im se ukaže zgodna prilika, oni će poput Jude izdati one koji su se za njihovo dobro trudili da ih ukore.

Apostoli su se sreli s tim u Crkvi koja je navodno bila pobožna, dok je tajno njegovala grijeh. Ananija i Safira odigrali su ulogu varalica pretvarajući se da prinose sve na žrtvu Bogu, a zapravo su pohlepno zadržali dio za sebe. ... Kada su kušnje i progonstvo došli na Njegove (Kristove) sljedbenike, samo oni koji su bili spremni žrtvovati sve radi istine postali su Njegovi učenici. Tako je sve dok je progonstvo trajalo, Crkva ostajala razmjerno čista. Ali kada je ono prestalo, pridružili su joj se obraćenici koji su bili manje iskreni i posvećeni i Sotoni je omogućeno da stekne uporište. (*The Spirit of Prophecy*, sv. 4, 44,45)

11. studenoga

322

Oni će progoniti i vas

“A svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će progonjeni.” (2. Timoteju 3,12)

Herod i iskvarene vlasti ubile su Pravednika, ali Krist nikad nije ubio nikoga, i duh progona koji se protivi slobodi savjesti možemo s pravom pripisati njegovom začetniku — Sotoni. On je prevarant, lažov, ubojica i tužitelj braće, koji voli promatrati ljudsku bijedu. On uživa u tuđoj nevolji i dok razmišljamo o okrutnom progonstvu onih koji su htjeli biti poslušni Bogu po glasu vlastite savjesti, možemo znati da je tu riječ o tajni bezakonja. Gospodin je rekao Sotoni, staroj zmiji: “On [ženino potomstvo] će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu.” (Postanak 3,15) Krist je na poseban način stao na glavu zmiji, ali to proročanstvo ima i dalekosežnije značenje. Ono objavljuje neumornu borbu između Krista i Njegovih sljedbenika s jedne strane, i Sotone, njegovih anđela i ljudskih predstavnika s druge strane, koja će na Zemlji trajati sve do kraja vremena.

Taj sukob je zapodjenut zbog Božjeg Sina. On je bio napadnut, prezren i odbačen, čovjek boli, upoznat s patnjom. Veličanstvo Neba moralo je uvijek iznova napuštati pozornicu svojeg djelovanja, jer je Sotona ranjavao Njegovu petu. Sotonina zloba konačno je dostigla vrhunac kada je uspio nadahnuti i potaknuti zle ljude da Ga razapnu. On u stopu prati Božju djecu donoseći im nesreću i smrt. ... Izaija, Daniel i Ivan u svojim su proročanstvima najavili upravo te borbe i okršaje kroz koje će Božji narod morati proći i Sotonino likovanje u njegovim prividnim pobjedama.

Sotonino žestoko i odlučno neprijateljstvo prema Isusovim sljedbenicima nastavit će se. ... Gdje god postoji zlo koje se ogleda u odbacivanju svjetla i istine i udaljavanju od živog Boga, uvijek će udruživati svoje snage protiv pravednih i poslušnih. Pali anđeli i pala ljudska bića udružuju se u očajnički savez. To je upravo taj savez u koji ulaze oni koji progone vjerne.

Sotona je računao na to da će ljudi postati njegovi saveznici u svemu što poduzme protiv Neba ako mu pođe za rukom da ih prevari i uvuče u svoj rat kao što je učinio s nekim anđelima. ...

Istinu ne treba miješati s običajima i bajkama. Vjera Isusa Krista iznosi istinu, čistu i neokaljanu. Ona će podnijeti svako preispitivanje i iskreni će je tragaoci pronaći. Prava vjera ne uzbuđuje um i osjećaje, već se obraća umu i srcu. Ona se neprekidno razvija i sve više i više uspinje prema Nebu. (*Manuscript 62, 1886.*)

323 12. studenoga

Načela reformacije se i danas treba držati

“Sad napiši što si vidio: sadašnje stanje i ono što će se poslije ovoga dogoditi!” (Otkrivenje 1,19)

Načela kojih smo se mi pozvani pridržavati u ovo vrijeme, ista su kao i ona kojih su se držali pobornici Evandelja u vrijeme velike reformacije. Kada su se kneževi okupili na saboru u Speyeru 1529. godine, izgledalo je da će se nada svijeta ugasiti. Na tom saboru iznesen je carev proglas kojim se ograničava vjerska sloboda i zabranjuje svako daljnje širenje reformatorskog nauka.

...

Značajna pitanja koja su se ticala cijelog svijeta ovisila su o djelovanju nekolicine junaka vjere. Oni koji su prihvatili istine reformacije okupili su se i jednoglasno odlučili: “Odbacimo taj proglas. Većina nema vlast nad pitanjima koja se tiču savjesti.” Sastavili su proglas i iznijeli ga pred nacionalni savjet. ...

U ovom posljednjem sukobu Bog je u naše ruke predao zastavu istine i vjerske slobode koju su ti reformatori visoko uzdigli. Oni koje je On blagoslovio poznavanjem Njegove Riječi smatraju se odgovornima za taj veliki dar. Božju riječ trebamo prihvatiti kao vrhovni autoritet. Njegine istine moramo prihvatiti osobno. Te ćemo istine moći cijiniti jedino ako ih budemo istraživali sami za sebe, u osobnom proučavanju Božje riječi. ...

Međutim, protestantske crkve koje su prihvatile doktrine koje Božja riječ osuđuje, iznijet će ih u prvi plan i pokušati silom nametnuti ljudskoj savjesti, baš kao što su papinske vlasti nametale svoje dogme zagovornicima istine u Lutherovo vrijeme. Ista bitka ponovno će se voditi i svaka duša će biti pozvana da odluči na kojoj će se strani naći u tom sporu.

Kada ljudi nisu voljni sagledati istinu i primiti je zbog toga što ona sa sobom povlači križ, oni otvaraju vrata Sotoninim kušnjama. Tada će ih on navesti, kao što je naveo Evu u Edenu, da povjeruju u laž. Istina kojom bi mogli biti posvećeni stavlja se izvan snage zbog laskavih obmana koje iznosi uništavatelj duša.

Crta razdvajanja između najdragocjenije istine i kobne zablude često je vrlo tanka. Odmor koji je Krist obećao onima koji uče od Njega lako se može zamijeniti s ravnodušnošću i tjelesnom opuštenošću, tako da mnogi zanemaruju činjenicu da taj odmor pronalaze samo oni koji nose Kristov jaram i Njegovo breme, koji posjeduju Njegovu krotkost i poniznost. (*Manuscript 100*, 1893.)

13. studenoga

324

Razlika između vjere i drskosti

“Od oholosti čuvaj slugu svoga, da mnome ne zavlada. Tad ću biti neokaljan, čist od grijeha velikoga.” (Psalam 19,14)

Razliku između velike istine o našoj potpunoj ovisnosti o Kristu kada je riječ o spasenju i drske samouvjerenosti, katkad je teško uočiti. Tisuće njih brkaju slobodu u Kristu s bezakonjem. Budući da nas je Krist došao osloboditi od osude Zakona, mnogi izjavljuju da je i sam Zakon ukinut i da su oni koji ga drže otpali od milosti. A s obzirom na to da istina i zabluda katkad izgledaju tako slično, um koji nije vođen Duhom Svetim prihvatit će zabludu i na taj se način pokoriti sili Sotoninih prijevара. Navodeći tako ljude da prihvate zabludu umjesto istine, Sotona pridobiva protestantski svijet.

Svaka duša treba se čuvati od njegovih zamisli. Mi moramo čitati Bibliju i biti poslušni Pismu. ... Svako srce treba se zapitati: Što je istina? Ako je potrebno ustati protiv prijevernih učenja s kojima se već susrećemo na sve strane, a koja Božju istinu pretvaraju u laž, mi moramo imati nebesko pomazanje. ...

Ti prvi reformatori, na osnovi čijih smo protesta i mi dobili naziv "protestanti", osjećali su da im je Bog povjerio da svjetlo Evanđelja prenesu svijetu. Za to djelo oni su bili spremni žrtvovati svoju imovinu, slobodu, pa i vlastiti život. Jesmo li i mi u ovom posljednjem sukobu u okviru velike borbe isto tako vjerni u onome što nam je povjereno? ...

U Lutherovom peru nalazila se sila, a njegovi spisi, šireni na sve strane, uskomešali su svijet. Ista sredstva, ali stotinama puta umnožena, stoje i nama na raspolaganju. Dostupne su nam Biblije i publikacije na mnogim jezicima koje iznose istinu za ovo vrijeme i mogu se za kratko vrijeme odnijeti u svaki dio svijeta. ...

Istina mora prodrijeti do mračnih krajeva Zemlje. S preprekama se moramo suočiti i svladati ih. Treba obaviti veliki posao, a oni koji poznaju istinu trebaju se snažno založiti kako bi primili pomoć. ... Na njih se mora izliti Kristov Duh kako bi se mogli pripremiti da opstanu na sudu. Dok se budu posvećivali Bogu trudeći se da iznesu istinu drugima, sila osvjedočenja pratit će njihove napore. Ne smijemo više spavati na Sotoninom začaranom tlu, već moramo upotrijebiti sva sredstva i svaku sposobnost kojom nas je Providnost obdarila. ... A uza sve to dano nam je i obećanje: "Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta." (Matej 28,20) (*Manuscript 100*, 1893.)

325 14. studenoga

Biti vjeran do smrti

"Svojim će te krilima zaštititi, i pod njegova ćeš se krila skloniti: Vjernost je njegova štiti i obrana!" (Psalam 91,4)

Plamen je progutao tijelo [Jana] Husa. Vijeće je učinilo sve što je bilo u njegovoj moći kako bi se otarasilo čovjeka čiji je jedini zločin bio što Koncil u Constanzi nije mogao prihvatiti kao nepogrešiv, niti dopustiti da se ljudski glas uzdigne iznad Božjeg glasa koji progovara preko Njegove Riječi. Ali Bog se opominje onoga "što je prošlo" (Propovjednik 3,15) preispitujući svaki postupak, bilo da je riječ o osudi ili pomilovanju. ... Životopisi pravednih spadaju u najveća blaga koje Crkva posjeduje. Dobro je za nas da imamo izvještaje o djelovanju sile zla u suprotnosti s djelima onih koji su kroz mnoge vjekove živjeli od svake riječi koja izlazi iz Božjih usta.

To dragocjeno iskustvo ostavljeno nam je kao naslijeđe velike vrijednosti. Kada se povijest bude ponovila, kada veliki ljudi na Zemlji ne budu htjeli posegnuti za Biblijom da bi primili svjetlo, osvjedočenje i istinu, kada se ljudske zapovijedi uzvise iznad Božjih i kada se bude smatralo zločinom slušati Boga radije nego građanske zakone, tada nećemo morati sami utirati put jer imamo ne mali broj primjera drugih koji su tuda prošli prije nas.

Gospodin je bio uz svoje vjerne do kraja. To bi nas trebalo ohrabriti i uliti povjerenje vjernima u sva vremena da se Gospodin ne mijenja. On će prema svojem narodu u ovo vrijeme pokazati istu milost i silu kao što je činio u prošlosti. Objave Božje riječi i točnost s kojom ih je On ostvarivao u prošlosti pružaju nam sigurnost i pouku od najveće vrijednosti. ...

Husovo iskustvo je svjedočanstvo, spomenik koji skreće pozornost svijeta na obećanje: "Ostani vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac — život!" (Otkrivenje 2,10) Jan Hus živi u ljetopisima povijesti naroda. Zabilježena su njegova pobožna djela i postojana vjera, njegov čist život i savjesno pridržavanje istine koja mu je otkrivena i koje se nije odrekao čak ni da bi bio pošteđen svirepe smrti. Tu pobjedničku smrt promatralo je cijelo Nebo, čitav svemir. Sotona je tog ženinog potomka ujeo u petu, ali Hus mu je tom prigodom stao na glavu. ...

Na grudobranima Neba sve vrvi od velikog mnoštva anđela koje promatra sukob ljudskih bića s knezom tame. ... Oni s velikim zanimanjem čekaju da vide hoće li se Božje dijete, zlostavljano, zburnjeno, progonjeno, odbačeno, osramočeno i osuđeno kao što je bio i njegov Učitelj, obratiti Nebu za snagu. Nebo čeka da mi zatražimo njegove izvore snage. (*Manuscript 38, 1887.*)

15. studenoga

326

Isusovi sljedbenici i borba na život i smrt

***"K brdima oči svoje uzdižem: odakle će mi doći pomoć? Pomoć je moja od Jahve koji stvori nebo i zemlju."* (Psalam 121,1.2)**

Dok je vlak sporo klizio po tračnicama, imali smo divnu priliku promatrati zemlju (Švicarsku) kroz koju smo prolazili. ...

Tu među stijenama i špiljama Gospodin je osigurao skrovište za svoj narod. Visoko na strmoglavim liticama koje izgledaju pot-

puno nepristupačne ljudima, sagrađene su kapele zbog sigurnosti i zaštite. One nam svjedoče da je postojalo vrijeme kada su pripadnici Božjeg naroda stradali zato što su, kao nekada Daniel, odlučili u srcu da će slaviti Boga u skladu s glasom svoje savjesti. Nisu mogli pristati da bilo koji čovjek bude njihova savjest i osjećali su se sigurnije tu, u divljini, među stijenama i planinama, gdje se divlje zvijeri skrivaju od zamki i lovaca, nego da se povjere milosti ljudskih bića zadojenih pogrešnom vjerom i sotonskom revnošću kako bi uspostavili ljudske običaje i tradicije potpuno suprotne biblijskoj vjeri. Ti ljudi su bili okrutni poput krvožednih vukova u odlučnosti da zatru sve koji se usuđuju misliti drugačije od onoga što su naučavali papisti — muškarce i žene koji su kao osnovu svoje vjere prihvaćali Bibliju i samo Bibliju, čije su slavne zrake rastjerale ljudske običaje s njihove staze i jasno ukazali na Gospodnji put. ...

Čovjek bezakonja je Sotonin namjesnik (vidi 2. Solunjanima 2,3). On se koristi svojom domišljatošću kako bi proveo u djelo Sotonine planove. Zbog toga Isusovi sljedbenici moraju biti spremni za borbu na život i smrt. Crkvene vlasti udružene s državnim vlastima rade na tome da onesposobe savjest — da sami postanu savjest za svakoga. Svakome tko nije razmišljao na isti način kao veliki ljudi ovoga svijeta i tko se nije slagao s njihovim vjerskim uvjerenjima i načinom bogoslužja, bila su postavljena brojna pitanja i takvi nisu mogli zadržati to svjetlo za sebe. Što su više razmišljali o tim pitanjima, pronalazili su sve više razloga da se okrenu od tradicije k Božjoj riječi. Oni su se morali suočiti s protivljenjem, opremiti se za bitku, uzdići iznad ljudske ništavnosti i ne dopustiti da ih želja za samoodržanjem navede da ustuknu pred nemjerljivom opasnošću i rizikom. Otkupitelj svijeta im je svojim životom pokazao što moraju činiti i kakvi moraju biti da bi dobili vječni život. (*Manuscript 52, 1886.*)

Bog otkriva svoje tajne u svako vrijeme

“Ali ima na nebu Bog koji objavljuje tajne, i on je saopćio kralju Nabukodonozoru ono što će biti na svršetku dana.” (Daniel 2,28)

U prošlim vjekovima Gospodin Bog s Neba otkrivao je tajne svojim prorocima, i On to još uvijek čini. Prošlost i budućnost podjednako su jasne pred Njim, i On pokazuje svojim slugama što će se događati u budućnosti. Sveznajući je pogledao kroz vjekove i preko svojih proroka najavio uspon i pad kraljevstava stotinama godina prije nego što su se ti događaji odigrali. Božji glas odzvanja kroz vjekove objavljujući stanovnicima Zemlje što će se dogoditi. Kraljevi i knezovi dolazili su na položaj u najavljenom vremenu. Dok su oni smatrali da provode vlastite namjere, zapravo su ispunjavali riječ koju je Bog dao preko svojih proroka.

...

Međutim, nevjerni i bezbožni ne razaznaju znake vremena. U svojem neznanju oni mogu odbaciti nadahnute izvještaje. Ali kada samozvani kršćani govore podrugljivo o načinima i sredstvima preko kojih veliki Ja Jesam objavljuje svoje namjere, oni time pokazuju da ne poznaju ni Pisma ni silu Božju. ... Kršćanin koji prihvaća istinu, cijelu istinu i ništa osim istine, sagledat će biblijsku povijest u njezinom pravom značenju. Premda se o prošlosti i povijesti hebrejskog vjerskog sustava u cjelini govori prezrivo kao o “mračnom dobu”, iz nje će zasjati svjetlo koje će postajati sve jače što se više bude izučavalo.

Riječi muškaraca i žena su nepouzdana i oni koji se oslanjaju na njih doživjet će brodolom. Jedino je Božja riječ bez mane i ostaje dovijeka. ...

Bog živi i vlada. Njegova slava nije ograničena na rukotvoreni hram. On nije zatvorio Nebo za svoj narod. Kao u vrijeme Izraelaca, tako i u današnje vrijeme Bog otkriva tajne svojim slugama prorocima.

Kip pokazan Nabukodonozoru (Daniel 2) u noćnom viđenju prikazuje kraljevstva ovoga svijeta. Metali od kojih je kip bio načinjen i koji simboliziraju različita kraljevstva, postupno gube na čistoći i vrijednosti. Glava kipa je od zlata, grudi i ruke od srebra, bedra od mjedi, noge od željeza, a stopala i nožni prsti od željeza pomiješanog s glinom. Na taj su način ovozemaljska kraljevstva

prikazana kako im vrijednost sve više opada. ... Da su ti narodi uvijek imali strah Gospodnji pred očima, bila bi im dana mudrost i sila, što bi im omogućilo da se ujedine i očuvaju snagu. (*Manuscript 39, 1899.; The Review and Herald, 6. veljače 1900.*)

328 17. studenoga

Bog nas poziva da budemo djeca svjetla

“Vi ste svi sinovi svjetla i sinovi dana. Ne pripadamo noći niti tami.” (1. Solunjanima 5,5,6)

Biblija je Božji veliki vodič. Ona je svjetiljka našoj nozi i svjetlo na našoj stazi (vidi Psalam 119,105). Ona baca svjetlo unaprijed da bismo vidjeli put kojim koračamo, ali se njezine zrake pružaju i unatrag, rasvjetljavajući prošle događaje i otkrivajući najsavršeniji sklad u onome što neprosvijećenom umu djeluje kao zbrka i zabuna. U onome što je svjetovnom umu neobjašnjiva tajna, Božja djeca vide svjetlo i ljepotu. ...

Izraelci su preko svojih vrata stavili znak od krvi i time pokazali da su Božje vlasništvo. Tako će i u ovo vrijeme svako Božje dijete nositi znak koji je Bog odredio. ... Bog objavljuje: “Dadoh im i svoje subote, kao znak između sebe i njih, neka znaju da sam ja Jahve koji ih posvećujem.” (Ezekiel 20,12) Kada ljudi tvrde da je Božji zakon ukinut autoritetom “otaca”, oni uče naukama i uredbama ljudskim (vidi Matej 15,9). ...

Mi živimo u značajnom razdoblju ovozemaljske povijesti. Veliki sukob je neposredno pred nama. ... Čovjek bezakonja je s čudesnom ustrajnošću radio na tome da uzdigne lažnu subotu, a nelojalan protestantski svijet odlutao je za zvijeri i svetkovanje subote koju je uspostavio Jahve prozvaao nepoštovanjem zakona naroda. Kraljevstva su se udruživala da bi poduprla uspostavljanje lažne subote za koju u Božjim proročanstvima nema ni riječi potpore. ...

Velika borba koja se sada vodi nije samo sučeljavanje između dvije skupine ljudi. Na jednoj strani stoji Knez života u svojstvu naše zamjene i jamca, a na drugoj knez tame s palim anđelima pod njegovom vlašću. ... “Obucite se u bojnu opremu Božju da se mognete suprotstaviti đavolskim napadima!” (Efežanima 6,11)

Doći će do oštrog sukoba između onih koji su odani Bogu i onih koji pokazuju prijezir prema Njegovom Zakonu. Crkva se

uhvatila za ruke sa svijetom. Duboko poštovanje Božjeg zakona je poljuljano. Vjerski vođe zastupaju ljudske uredbe. Kao što je bilo u Noino vrijeme, tako je i danas. ... One koji su istinski vjerni neće povući matica zla. Oni se neće s prijezirom i nepoštovanjem odnositi prema onome što je Bog odvojio kao sveto. Ispit će doći na sve. Postoje samo dvije strane. Na kojoj se vi nalazite? (*Manuscript 39, 1899; The Review and Herald, 6. veljače 1900.*)

18. studenoga

329

Ništa ne činite naglo i ishitreno

"Vi treba da ostanete mirni i ništa prenoglo ne poduzimate!" (Djela 19,36)

Neka se Krist vidi u svemu što činite. Neka svi vide da ste vi žive poslanice Isusa Krista. ... Neka vaš život osvoji srca svih s kojima dolazite u dodir. U današnje se vrijeme nedovoljno radi na tome da se istina učini privlačnom za druge. Ima nekih koji kada govore u crkvi, kao da vrše prepad. Njihove žučljive kritike djeluju odbojno na um. Naša srca trebaju omekšati djelovanjem Isusove ljubavi. To je ono što Bog nalaže. Ako nije iznesena na dopadljiv, prihvatljiv način, istina će biti neprivačna za mnoge. Iako moramo jasno isticati istinu kao suprotnost zabludi, iznesimo je ipak na način koji će stvoriti što je moguće manje predrasuda. ...

Iako ne trebamo kršiti subotu, na što će nas jedna despotska sila pokušati prisiliti, mi trebamo biti mudri u Kristu — postupati po Kristovoj mudrosti, a ne po našem duhu. Dosljedan, iskren, ljubazan kršćanin moćan je dokaz u prilog istine. Ne smijemo izgovarati riječi kojima ćemo naškoditi sebi, jer bi već i to bilo dovoljno loše. Međutim, kada govorimo i nastupamo drsko, dovodimo u opasnost i samo Božje djelo i činimo nešto vrlo okrutno jer dajemo prednost Sotoni. Ne smijemo biti nagli i plahoviti, već učiti od Isusa kako da uvijek postupamo u Njegovom Duhu iznoseći istinu onako kako je On to činio. ...

Neka svatko pazi da ne prijeđe s Božjeg na Sotonino tlo. To su u prošlosti u redovima reformatora činili mnogi. Luther je imao velikih nevolja zbog takvih pojava. Nestrpljive osobe postupale su naglo, nesmotreno i na svoju ruku obavljajući djelo koje je za svaku osudu. Trčale su ispred Krista izazivajući đavolji gnjev.

U svojoj nepravovremenoj, zabludjeloj revnosti, zatvarale su vrata za mnoge duše koje su mogle obaviti daleko korisnije djelo za svojega Učitelja. ...

Ima onih koji će svojim pre nagljenim, nesmotrenim potezi-
ma predati Božje djelo u ruke neprijateljskoj sili. Bit će onih koji
će tražiti odmazdu, koji će otpasti i izdati Krista u osobi Njegovih
svetih. Svi moramo postupati obazrivo i razborito. S druge strane,
postoji opasnost da postanemo konzervativni, da činimo ustupke
neprijatelju. Naša braća i sestre trebaju biti vrlo oprezni u tom
pogledu kako bi proslavili Boga. ... Dvije vojske stajat će zasebno
i odvojeno, a razlika između njih bit će tako uočljiva da će mnogi
biti osvjedočeni u istinu i stati na stranu naroda koji vrši Božje
zapovijedi. (*Manuscript 6, 1889.*)

330 19. studenoga

Izbjegavajte nadmetanje, zauzimajte se za slogu

***“Oholost rada samo svadu, a mudrost je u onih koji pri-
maju savjet.” (Izreke 13,10)***

Reformacija je bila bitno usporena isticanjem razlika u ra-
zumijevanju određenih pitanja vjere, pri čemu se svaka strana
uporno držala upravo tih pitanja oko kojih se nisu mogle složiti.
Trebali bismo brzo postizati suglasnost. Pogrešno je zauzeti čvrst
stav i smatrati svojom dužnošću da iznesemo vlastite poglede
koji su u suprotnosti s razumijevanjem vjere i istine kakvo mi
kao narod naučavamo. To bi izazvalo štetu, samo štetu, kao i u
vrijeme Martina Luthera. Počnete li se izdvajati i iznositi svoje
zamisli ne obazirući se na poglede svojih suradnika, doći će do
takvog stanja stvari kakvo niste mogli ni sanjati.

Moj suprug je imao neke zamisli koje su se u određenim
pojednostima razlikovale od stajališta koje su zastupala njegova
braća. Međutim, meni je pokazano da ga Bog nije pozvao, koliko
god da su njegovi pogledi bili ispravni, da ih ističe u prvi plan
pred svojom braćom i tako izazove borbu mišljenja. ...

Ne treba zagovarati spekulativne ideje jer postoje neki umovi
koji se vole hvatati za neke pojedinosti koje drugi ne prihvaćaju,
i onda se počinju prepirati, sve svoditi na tu pojedinost, nametati
je i preuveličavati njezino značenje, dok to u biti i nije neko
pitanje od životne važnosti i može se shvatiti na različite načine.

Dvapat mi je pokazano da ništa što naše propovjednike odvraća od bitnih pitanja za ovo vrijeme ne treba isticati u prvi plan.

Krist mnoge istine nije otkrio upravo zato da ne bi pokrenuo rasprave i izazvao borbu mišljenja. Međutim, mladi ljudi koji nemaju iskustvo kakvo imamo mi, radije ulaze u sukob nego da ga izbjegnu. Ništa im nije više po volji od oštre rasprave. ...

Mi živimo u velikom Danu pomirenja, u vrijeme kada moramo mučiti svoje duše, ispovijedati grijeha, poniziti srce pred Bogom i pripremiti se za konačni veliki sukob. Međutim, kada se ta različita mišljenja iznesu pred vjernike, oni će misliti da su jedni u pravu, a zatim da su u pravu drugi, koji zastupaju potpuno suprotno gledište. Tako jadni ljudi ostaju zbunjeni i skupovi postaju čist gubitak, gore nego da se nisu ni održali.

Sada kada svuda vlada razdor i nesloga, moraju se uložiti odlučni naponi da se tome stane na kraj, mora se perom i riječima objavljivati ono što će na svjetlo iznositi samo sklad. (*Letter 37, 1887.; Manuscript Releases, sv. 15, 20—22*)

20. studenoga

331

Trebamo poznavati istinu i primjenjivati je

“Ako tko htjedne vršiti volju njegovu, znat će da li je moja nauka od Boga ili ja govorim sam od sebe.” (Ivan 7,17)

Mi ne trebamo iznositi neke svoje tvrdnje, a onda sve tumačiti u skladu s njima. U tome su neki naši veliki reformatori jako grijeshili, i to je razlog što mnogi koji bi danas mogli biti moćni svjedoci za Boga i istinu, ratuju protiv istine. ... Bog je zamislio da mi učimo najprije od živog proroštva, a zatim i od naših suradnika. To je redoslijed koji Bog odobrava.

Božja riječ je veliki detektor zabluda. Vjerujemo da se sve mora uspoređivati s njom. Biblija mora biti mjerilo pomoću kojega ocjenjujemo svako učenje. Moramo je proučavati s najvećim poštovanjem. Ne trebamo prihvaćati ničije mišljenje a da ga pret hodno ne usporedimo s Pismom. Ono posjeduje božanski autoritet koji je neprikosnoven u pitanjima vjere.

Riječ živoga Boga treba razriješiti sve polemike. Kada ljudi svoju domišljatost miješaju s riječima istine oštro napadajući one koji se ne slažu s njima, oni time pokazuju da nemaju sveto

poštovanje prema Božjoj nadahnutoj riječi. Oni miješaju ljudsko s božanskim, obično sa svetim i na taj način omalovažavaju Božju riječ. ...

Ispravno tumačenje Pisma nije jedino što Bog zahtijeva. On je zadovoljan nama kada istinu kakva je u Isusu ne samo poznamo, već i primjenjujemo. Duh Onoga koji nam je dao istinu trebamo unijeti u svoj praktični život, u svoje odnose s drugima. Ne smijemo samo tragati za istinom kao za skrivenim blagom. Da bismo surađivali s Bogom, apsolutno je nužno da se usuglasimo s uvjetima postavljenim u Njegovoj Riječi i unesemo Kristov duh u svoje srce. Tako će naše razumijevanje biti osnaženo i postat ćemo učitelji sposobni da drugima objavimo istinu koja nam je otkrivena u Njegovoj Riječi. ...

Nema nikakve sigurnosti da je naš nauk ispravan i bez ikakve zablude i pljeve ako svakodnevno ne činimo ono što je po Božjoj volji. Ako vršimo Njegovu volju, poznavat ćemo i nauk. Sagledat ćemo istinu u njezinoj svetoj ljepoti. Prihvatit ćemo je sa strahopoštovanjem i svetim uvažavanjem, i onda ćemo moći drugima prenositi ono što znamo da je istina. ...

Duša koja ljubi Boga i Njegovo djelo govorit će potpuno otvoreno i jasno. Neće iznositi dvosmislice niti će zataškavati pravo značenje Pisma. Božja riječ je osnova svakog našeg nauka. (*Letter 20, 1888.; The Ellen G. White 1888. Materials, 42—44*)

332 21. studenoga

Ljude treba učiti da istražuju Pismo

“Vi istražujete Pisma u kojima mislite da ima život vječni. I upravo ona svjedoče za me.” (Ivan 5,39)

Danas je Božji narod u velikoj opasnosti. Bog izvodi cijeli narod, a ne tek nekog pojedinca tu i tamo. ... “Dakle: pazite kako slušate!” glasi Kristov savjet (vidi Luka 8,18). Trebamo slušati da bismo saznali istinu i da bismo mogli hoditi u njoj. I opet: “Pazite na ovo što slušate!” (Marko 4,24) Pomnjivo ispitujte, “dobro zadržavajte” (1. Solunjanima 5,21), i “nemojte vjerovati svakom duhu” (1. Ivanova 4,1). ... To je Božji savjet. Hoćemo li ga poslušati?

Netko može čuti i upoznati svu istinu, a da ipak ne zna ništa o osobnoj pobožnosti i pravoj iskustvenoj vjeri. On može objasnjavati put spasenja drugima, a da ipak ne bude prihvaćen. ...

“Zašto,” pitao me je čovjek koji je činio i još uvijek čini bezakojne, “zašto se duše obraćaju na istinu pod mojim utjecajem?” Ja sam mu odgovorila: “Krist neprestano privlači duše sebi i baca svoje svjetlo na njihov put. Onome koji traga za spasenjem nije dopušteno da čita karakter onoga koji ga poučava. Ako je on sam iskren, ako se približi Bogu vjerujući u Njega i priznajući svoje grijeha, bit će prihvaćen.” ...

U vrijeme reformatora postojao je strah od utjecaja koji bi mogli izvršiti oni koji nedovoljno poznaju istinu. Zato je posebna pozornost posvećena donošenju strogih pravila kojima se običnim ljudima zabranjuje da čitaju i tumače Pisma. Na taj je način Crkva počela vršiti nasilje nad onima koji se ne slažu s njezinim naukom. ...

Mi nikad ne smijemo dopustiti da se stekne takav dojam da samo privilegirana manjina posjeduje znanje o Pismu i da se ostali moraju osloniti na nju — na ovog ili onog omiljenog propovjednika — kao na autoritete kada je riječ o doktrinama. Ljude treba poučavati da Pismo istražuju sami, da samostalno razmišljaju koristeći se Biblijom kao svojim vodičem i mjerilom vjere. Iako je uvijek moguće da krivovjerje bezobrazno podigne glavu i vrijeđa istinu svojim iskrivljenim shvaćanjima, pogrešnim tumačenjima i zloupotrebom Pisma, reformatori nisu trebali gušiti vjersku slobodu.

Crkva nikad ne smije pogrešivim smrtnicima pripisivati nepogrešivu mudrost jedinog živoga Boga. ... Sve duše trebaju primiti čisto Evanđelje i osjetiti potrebu da sami istražuju Pismo kako bi znali što je izgovorio glas Vječnoga i povezali se s velikim srcem Beskrajne Ljubavi. (*Letter 12, 1890.*)

22. studenoga

333

Dobri i zli anđeli uvijek su prisutni

“Jer naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovniká ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima.” (Efežanima 6,12)

Nebeski anđeli stupaju u vezu s ljudskim rodом i nitko od nas, bez obzira na to što čini, ne može se sam održati i opstati. Mi smo tu gdje jesmo zato što nas Božja sila u svakom trenutku

održava. Mislim da službu nebeskih anđela ne cijenimo onoliko koliko bismo trebali. ... Što bismo bez njih? Željela bih da razmislite u kakvom bismo se položaju našli kada nam sveti anđeli ne bi služili. ...

Mi se suočavamo s protivljenjem muškaraca i žena, ali postoji netko tko stoji iza svega toga. To je knez sila tame sa svojim zlim anđelima koji su neprekidno na djelu. ... Tko je taj koji danas vlada svijetom? I tko je odlučio stati pod zastavu kneza tame? Pa, takoreći cijeli svijet. Cijeli svijet koji nije prihvatio Isusa Krista izabrao je za svojeg vođu kneza tame. A čim stanu pod njegovu zastavu, ljudi stupaju u vezu sa zlim anđelima.

Ljudskim umom upravljaju ili Božji ili zli anđeli. ... Osigurano je sve što je potrebno, sve je prema Božjem planu uređeno tako da ne budemo prepušteni svojim pobudama, svojim ograničenim sposobnostima i da borbu sa silama tame ne moramo voditi svojom ograničenom snagom, jer bismo u tom slučaju sigurno propali. ...

U Psalmima David govori o Bogu kao o svojem utočištu, tvrdom gradu, zaklonu u koji možemo uteći i biti spašeni (vidi Psalam 18,3; 61,4; 91,1.2). Kako je draga ta misao da je Bog naše utočište i da će On biti naš pomoćnik u svako doba i na svakom mjestu, da je u svakoj teškoj prilici Bog s nama. On kaže da će nam poslati svoje anđele da nas čuvaju na svim našim putovima (vidi Psalam 91,11). ... U Bogu mi imamo pomoćnika i možemo se osloniti na Njega. Moramo neprekidno gledati u tom smjeru, vjerujući da su Božji anđeli oko nas, da je Nebo u vezi s nama dok se ti nebeski glasnici uspinju i spuštaju ljestvama koje blistaju nebeskim sjajem. ...

Kako je s nama? Stojimo li pod punom Božjom opremom da bismo se mogli uskladiti s Božjim anđelima koji nam služe? Ako se odvojimo od tih anđela radeći na svoju ruku, sebe dovodimo u položaj u kojem nas zli može iskušati. (*Manuscript 1*, 1890.; *Sermons and Talks*, 57—59)

Knjigu proroka Daniela i Otkrivenje treba proučavati usporedno

***“A ja dodoh da ti kažem što će zadesiti tvoj narod na svršetku dana. Jer još će jedno viđenje biti za one dane.”
(Daniel 10,14)***

Daniel se poistovjetio s grijesima Izraelaca i njihove grijehe ispovijedao kao svoje. Molio se: “Gospode, čuj! Gospode, oprosti! Gospode, poslušaj i čini! Ne oklijevaj — zbog sebe, Bože moj, jer se tvojim imenom zove grad tvoj i narod tvoj!” (Daniel 9,19) Pa ipak ga je Gabriel, nebeski glasnik, triput nazvao miljenikom (vidi Daniel 9,23; 10,11.19). ...

Ne možemo a da ne zapazimo kako je svemir povezan s ovim palim svijetom! Te poruke upućene Danielu trebale bi ispuniti našu dušu strahopoštovanjem, poniznošću i krotkošću i položiti našu ponositost u prašinu. ...

Tu se vidi čudesna povezanost između svemira i ovoga svijeta. Ono što je otkriveno Danielu, poslije je upotpunjeno otkrivenjem danim Ivanu na otoku Patmosu. Te dvije knjige treba pomnjivo čitati. Dvapat je Daniel pitao: Koliko još ima do kraja vremena? “Ja slušah, ali ne razumjeh, pa upitah: ‘Gospodaru, kako će to svršiti?’ On reče: ‘Idi, Daniele, ove su riječi tajne i zapečaćene do vremena svršetka. Mnogi će se očistiti, ubijeliti i prokušati; a bezbožnici će i dalje biti bezbožni; bezbožnici se neće urazumjeti, a umnici će razumjeti. ... A ti idi i otpočini; ustat ćeš da primiš svoju baštinu na kraju danâ.’” (Daniel 12,8-13)

Tu je knjigu otpečatio Lav iz Judina plemena i dao Ivanu otkrivenje o tome što će se događati u posljednjim danima. Daniel je ostao na svojem dijelu da bi iznio to svjedočanstvo, koje je bilo zapečaćeno do posljednjeg vremena kada će se prva anđeoska poruka objavljivati svijetu. Ta su pitanja od neprocjenjive važnosti u ovim posljednjim danima. ... Knjiga proroka Daniela otpečaćena je u otkrivenju danom Ivanu, i ona nas upućuje na posljednje prizore zemaljske povijesti.

Danielov primjer otkriva nam činjenicu da Gospodin uvijek sluša molitve skrušene duše. Kada tražimo Gospodina svim srcem, On će odgovoriti na naše pozive. Tu se vidi gdje je Daniel stekao svoju vještinu i pronicavost. Ako zatražimo mudrost od Boga, bit ćemo blagoslovljeni većim sposobnostima i silom s Neba.

Ako dođemo k Bogu takvi kakvi jesmo i ako Mu se budemo molili u vjeri kao Daniel, vidjet ćemo Božje spasenje. Moramo se moliti kao što se nikada prije nismo molili. (*Letter 59*, 1896.; *Manuscript Releases*, sv. 18, 14—16)

335 **24. studenoga**

Knjiga proroka Daniela je sada otpečaćena za proučavanje

“A ti, Daniele, drži u tajnosti ove riječi i zapečati ovu knjigu do vremena svršetka! Mnogi će tumarati, i bezakonja će rasti.” (Daniel 12,4)

Postoji potreba za mnogo dubljim proučavanjem Božje riječi. Posebno bi na Knjigu proroka Daniela i Otkrivenje trebalo obratiti pozornost kao nikada prije u povijesti našeg djela. Možda o nekim pojedinostima trebamo govoriti manje, u vezi sa silom Rima i papinstva, ali trebamo skrenuti pozornost na ono što su proroci i apostoli pisali pod nadahnućem Božjega Duha. ...

Čitajte Knjigu proroka Daniela. Ispitajte točku po točku povijest kraljevstava koja su tu prikazana. Promatrajte vladare, sabore, moćne vojske i zapazite kako Bog djeluje da bi ponizio ponosite i bacio ljudsku slavu u prašinu. Jedino je Bog predstavljen kao veliki. U viđenjima proroka Bog je prikazan kao Onaj koji obara jednog moćnog vladara i postavlja drugog. Predstavljen je kao vladar svemira koji se sprema da uspostavi svoje vječno kraljevstvo — Pradavni, živi Bog, Izvor sveukupne mudrosti, Vladar sadašnjosti koji otkriva budućnost. Čitajte i shvatite koliko su jadni, slabi, kratkovječni, koliko su grešni i krivi smrtnici. ...

Svjetlo koje je Daniel primio neposredno od Boga dano je posebno za ove posljednje dane. Prizori koje je vidio na obalama Ulaja i Tigrisa, velikih rijeka u zemlji Šinear, sada su u tijeku ispunjenja i svi prorečeni događaji uskoro će se odigrati.

Razmotrite okolnosti u kojima se nalazio židovski narod kada su Danielu dana ta proročanstva. Izraelci su bili u sužanjstvu, njihov hram je bio uništen, a službe u hramu ukinute. Njihova vjera bila je usredotočena na obrede žrtvenog sustava. Oni su vanjskoj formi dali najveće značenje, a izgubili su iz vida duh istinskog bogoslužja. ... Gospodin je učinio da narod ode u zarobljeništvo i da služba u hramu bude prekinuta kako se njihova

vjera ne bi u potpunosti svela na izvanjske obrede. ... Izvanjska slava je uklonjena, da bi duhovna mogla zablistati. ...

Kada je davao svjetlo svojem narodu, Bog nije radio isključivo preko jednog društvenog sloja. Daniel je bio judejski knez. Izaija je također bio iz kraljevske loze. David je bio pastir, Amos stočar, Zaharija zarobljenik u Babilonu, Elizej ratar. Gospodin je kao svoje predstavnike podizao vode, proroke i knezove, ljude plemenitog i običnog podrijetla. Djelovanjem svojeg nadahnuća otkrivao im je istine koje su trebali prenijeti Njegovom narodu. (*Letter 57, 1896.; Manuscript Releases, sv. 16, 333—335*)

25. studenoga

336

U početku su se protivnici podsmjehivali adventistima

“Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskoba? Progonstvo? Glad? Golotinja? Pogibao? Mač?” (Rimljanima 8,35)

Umjesto dokaza iz Svetoga pisma, protivnici adventističke vjere odlučili su se za podsmijeh i ruganje. Nemarni i bezbožni, ohrabreni svojim položajem vjerskih učitelja, posegnuli su za pogrdnim epitetima, niskim i bogohulnim dosjetkama u napadima na Williama Millera i njegov rad. Sjedokosi muškarac koji je napustio udoban dom da bi o svojem trošku putovao od grada do grada, od sela do sela trudeći se neumorno da svijetu iznese ozbiljno upozorenje na približavanje suda, bio je podrugljivo proglašen za fanatika, lažova, špekulanta i podlaca.

Uloženo je dosta vremena, sredstava i talenata da bi se pogrešno predstavili i oklevetali adventisti, da bi se izazvale predrasude prema njima i da bi bili izloženi javnom prijeziru. Propovjednici su se bavili prikupljanjem štetnih izvještaja, besmislenih i zlobnih izmišljotina i iznosili su ih s propovjedaonica. Uloženi su ozbiljni naponi da se um ljudi odvrti od razmišljanja o drugom dolasku. Međutim, u pokušaju da sruši adventizam, popularno svećenstvo potkopalo je vjeru u Božju riječ. Ishod svega toga bio je da se na proučavanje proročanstava o Kristovom dolasku i kraju svijeta gledalo kao na grijeh, kao na nešto čega se treba stidjeti. To učenje je neke pretvorilo u nevjernike, a mnogi su u

njemu vidjeli dopuštenje da slijede svoje bezbožne strasti. A onda su pravi pokretači tog zla za sve okrivili adventiste.

Braća Wesley suočavala su se sa sličnim optužbama od strane lakomislenih, bezbožnih svećenika koji su neprestano ometali njihove napore i pokušavali uništiti njihov utjecaj. Proglasili su ih nemilosrdnima i optužili za oholost i taštinu zato što nisu ukazivali poštovanje popularnim učiteljima svojeg vremena. Optuženi su i za skepticizam, nepropisno ponašanje i prijezir prema autoritetima. John Wesley je neustrašivo odgovorio na te optužbe vraćajući ih onima koji su ih smislili, pokazujući da su i sami odgovorni upravo za ta zla za koja su optuživali metodiste. ... Velika borba između istine i zablude vodi se iz stoljeća u stoljeće još od čovjekovog pada. Bog, anđeli i oni koji surađuju s njima pozivaju i potiču ljude na pokajanje, svetost i nebeske vrijednosti, dok se Sotona, zli anđeli i ljudi koje oni nadahnjuju suprotstavljaju svakom naporu za dobrobit i spasenje palog roda. (*The Spirit of Prophecy*, sv. 4, 218—220)

337 **26. studenoga**

Svjedočenje Williama Millera

“U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali ne očajavamo; progone nas, ali nismo ostavljeni u pogibli; obaraju nas na zemlju, ali nismo uništeni.” (2. Korinćanima 4,8,9)

William Miller je uznemirio Sotonino kraljevstvo i veliki neprijatelj je pokušao ne samo spriječiti utjecaj njegove poruke, već uništiti i samu poruku. Budući da je Miller praktično primjenjivao istinu Svetoga pisma i time djelovao na srce svojih slušatelja, protiv njega se raspalio bijes takozvanih kršćana isto kao što se kod Židova javio gnjev protiv Krista i Njegovih apostola. Članovi crkve poticali su ljude iz nižih društvenih slojeva i u nekoliko navrata neprijatelj je kovao urotu da mu u trenutku kad bude napuštao mjesto sastanka, oduzme život. Ali u toj gomili nalazili su se i sveti anđeli i jedan od njih, u obličju čovjeka, uhvatio je za ruku toga Gospodnjeg slugu i izveo ga u sigurnost, dalje od razjarene rulje. Millerov posao još uvijek nije bio završen, tako da su Sotona i njegovi izaslanici bili osujećeni u svojim namjerama.

Uspoređujući vlastita očekivanja u pogledu rezultata svojeg propovijedanja i način na koji je ono bilo prihvaćeno od strane vjerskog svijeta, William Miller je rekao: "Točno je, i nije nikakvo čudo s obzirom na opće stanje i pokvarenost današnjeg vremena ... da sam naišao na veliko protivljenje s propovjedaonica i od strane takozvanog vjerskog tiska. Mojim posredovanjem, dok sam propovijedao adventnu doktrinu, jasno se pokazalo da su mnogi naši teološki učitelji zapravo prurušeni nevjernici. ...

Nesumnjivo, mi živimo u neobično vrijeme. Očekivao sam, naravno, da će se nauku o Kristovom skorom dolasku protiviti nevjernici, bogohulnici, pijanci, kockari i slični. Ali nisam očekivao da će se propovjednici Evandjelja i profesori religije javno udružiti s prethodno opisanim licima u ismijavanju ozbiljnog nauka o drugom dolasku." ...

I sada, kao i u vrijeme našeg Spasitelja, ljudi podižu spomenike i odaju počast mrtvim prorocima, dok progone žive glasnike Svevišnjega. William Miller je bio prezren i omrznut od strane bezbožnih i nevjernih, ali njegov utjecaj i njegovi naponi bili su blagoslov za ovaj svijet. Zahvaljujući njegovom propovijedanju, tisuće grešnika se obratilo, otpadnici su se vratili vjeri, a nebrojeno mnoštvo ljudi bilo je potaknuto da proučava Pismo i da u njemu pronade ljepotu i slavu koja je dotad bila nepoznata svijetu. (*The Spirit of Prophecy*, sv. 4, 220,221)

27. studenoga

338

Tri andeoske vijesti — poziv k Božjoj riječi

"Uto spazih nekoga drugog andela gdje leti u najvišem dijelu neba. ... Vikao je jakim glasom: 'Bojte se Boga i zahvalite mu, jer je došao čas njegova Suda!'" (Otkrivenje 14,6.7)

Redosljed objavljivanja prve, druge i treće andeoske vijesti određen je od strane nadahnute Riječi. Ni najmanju pojedinost ne treba mijenjati. Nijedan ljudski autoritet nema ništa veće pravo da mijenja položaj te tri vijesti nego što bi imao pravo da Novi zavjet zamijeni Starim. Stari zavjet je Evandjelje u sjenama i simbolima. Novi zavjet je stvarnost. I jedan i drugi su bitni. Stari zavjet iznosi pouke koje su potekle s Kristovih usana i one nisu izgubile na snazi ni u najmanjoj pojedinosti.

Prva i druga vijest (Otkrivenje 14,6-8) objavljene su 1843. i 1844. godine, a mi danas živimo u vrijeme objavljivanja treće, pa ipak sve tri vijesti treba i dalje objavljivati. I danas je, kao što je oduvijek bilo, bitno ponavljati ih onima koji tragaju za istinom. Riječju i perom mi trebamo razglašavati te vijesti ukazujući na njihov redosljed i primjenu proročanstava, što nas dovodi do treće andeoske vijesti. Ne može biti treće vijesti bez prve i druge.

...

Knjiga koja je bila zapečaćena nije Otkrivenje, već dio Daniellovih proročanstava koji se odnosi na posljednje dane. ... Kada je ta knjiga otvorena, objavljeno je: "Neće više biti odlaganja." (Otkrivenje 10,6) Knjiga proroka Daniela sada je opečaćena i otkrivenje koje je Krist dao Ivanu treba doprijeti do svih stanovnika Zemlje. Umnožavanjem znanja ljudi se trebaju pripremiti da opstanu u posljednje dane.

"Uto spazih nekoga drugog anđela gdje leti u najvišem dijelu neba. ... Vikao je jakim glasom: Bojte se Boga i zahvalite mu, jer je došao čas njegova Suda! Poklonite se Stvoritelju neba i zemlje, mora i izvora voda!" (Otkrivenje 14,6.7) Ova vijest, ako se poslušša, skrenut će pozornost svakog plemena, koljena, jezika i naroda na potrebu da se Riječ duboko istražuje, i na istinsko svjetlo u pogledu sile koja je sedmi dan subotu zamijenila lažnom subotom. ... Subota kao spomenik koji svjedoči o živome Bogu, Stvoritelju neba i zemlje srušena je, a umjesto nje svijetu je dana lažna subota. Takva rupa je napravljena u Božjem zakonu. ...

U prvoj andeoskoj vijesti ljudi se pozivaju da se poklone Bogu, našem Stvoritelju, koji je načinio svijet i sve što je na njemu. ... Vijesti anđela koji lete posred neba prikazuju vječno Evandjelje, isto ono koje je objavljeno u Edenu kada je Bog rekao zmiji: "Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvogeg i roda njezina." (Postanak 3,15) (*Manuscript 32, 1896.; Manuscript Releases, sv. 17, 6,7*)

Božjem zakonu nije potrebna izmjena

***"I ti ćeš gradit na starim razvalinama, dići ćeš temelje budućih koljena. Zvat će te popravljачem pukotina, i obnoviteljem cesta do naselja."* (Izaija 58,12)**

Krist je došao na naš svijet da bi pokazao Božji karakter onako kako je pokazan u Njegovom svetom Zakonu, jer je Njegov Zakon prijepis Njegovog karaktera. Krist je istodobno prikazivao i Zakon i Evandjelje. ...

U pedeset osmom poglavlju Knjige proroka Izaije podrobno je opisan rad onih koji služe Bogu, Stvoritelju neba i Zemlje: "I ti ćeš gradit na starim razvalinama, dići ćeš temelje budućih koljena." (Izaija 58,12) Bit će podignut Božji spomenik, sedmi dan subota. ...

Ovdje je jasno otkrivena povijest Crkve i svijeta, vjernih i nevjernih. Pod objavom treće andeoske vijesti vjerni su krenuli putem Božjih zapovijedi da bi štovali, veličali i slavili Onoga koji je stvorio nebo i Zemlju. Neprijateljske snage su obeščastile Boga praveći rupu u Njegovom Zakonu. Kada je svjetlo iz Njegove Riječi skrenulo pozornost na Njegove svete zapovijedi otkrivajući rupu koja je napravljena autoritetom pape, tada, da bi se odvratili od osvjedočenja, mnogi su pokušali ukinuti čitav Zakon. A jesu li ga mogli ukinuti? Nisu, zato što će se svi oni koji budu istraživali Pisma moći osobno uvjeriti da je Božji zakon vječan i nepromjenjiv i da će Njegov spomenik, subota, trajati svu vječnost ukazujući na jedinog istinitog Boga i na suprotnost između Njega i svih lažnih bogova.

Sotona je bio uporan i neumoran u naporima da provede djelo koje je započeo na Nebu, da izmijeni Božji zakon. Uspio je navesti svijet da povjeruje u teoriju koju je on razglasio na Nebu prije svojeg pada, da je Božji zakon manjkav i da su mu potrebne izmjene. Veliki dio takozvane kršćanske Crkve svojim stavovima, ako ne i riječima, pokazuje da prihvaća tu istu zabludu. Ako bi u Božjem zakonu bilo izmijenjeno samo jedno slovo ili koverćica, Sotona bi na Zemlji dobio ono što nije uspio na Nebu. On je pripremio svoju zavodljivu zamku nadajući se da će zarobiti i Crkvu i svijet. Ali neće svi upasti u tu zamku. Povučena je jasna crta razdvajanja između djece poslušnosti i djece neposlušnosti, između iskrenih i vjernih i neloyalnih i nevjernih. Formirale su se

dvije strane — oni koji se klanjaju zvijeri i njezinom kipu i oni koji se klanjaju istinitom i živom Bogu (vidi Otkrivenje 14,9.10; 22,11). (*Manuscript 32*, 1896.; *Manuscript Releases*, sv. 17, 8,9)

340 **29. studenoga**

Anđeo iz 10. poglavlja Otkrivenja objavljuje Božju posljednju poruku

***“I stade desnom nogom na more, a lijevom na zemlju.”
(Otkrivenje 10,2)***

Vijest iz 14. poglavlja Otkrivenja koja objavljuje da je došao čas Božjeg suda, dana je za vrijeme svršetka. Anđeo iz 10. poglavlja prikazan je kako jednom nogom stoji u moru, a drugom na zemlji, pokazujući da će ta poruka biti odnesena u daleke zemlje, prijeći preko oceana i da će morski otoci čuti objavu posljednje vijesti upozorenja ovom svijetu. ...

“Neće više biti odlaganja.” (Otkrivenje 10,7) Ova poruka najavljuje završetak proročkih razdoblja. Razočaranje onih koji su očekivali da će ugledati našega Gospodina 1844. godine bilo je gorko za one koji su žarko iščekivali Njegov dolazak. Do tog razočaranja došlo je po Božjoj zamisli da bi se pokazalo što je ljudima u srcu.

Nijedan oblak nije se nadvio nad Crkvom a da nas Bog za to nije pripremio. Nijedna neprijateljska snaga koja se opire Božjem djelu nije se podigla a da On to nije pretkazao. Sve se događa upravo onako kao što je Bog preko svojih proroka najavio. On svoju Crkvu nije ostavio napuštenu i u mraku, već je u proročkim objavama zacrtao što će se dogoditi. Djelovanjem Njegove providnosti u određeno vrijeme u svjetskoj povijesti, ostvarivalo se upravo ono što je Njegov Duh Sveti nadahnuo proroke da unaprijed najave. Sve Njegove namjere ispunit će se i utvrditi. Božji zakon je povezan s Božjim prijestoljem i sotonske sile udružene s ljudskim silama ne mogu ga poništiti.

Bog je izvor i čuvar istine. Ona će živjeti i postizati će uspjeh, iako povremeno može izgledati da je pala u sjenu. Kristovo Evanđelje je Zakon ostvaren u karakteru. Sve obmane koje su usmjerene protiv njega, svaka zamisao kojom se opravdava neistina, svaka zabluda koju kuju sotonske snage, bit će zauvijek raskrinkane, a pobjeda istine izgledat će kao sunčevo svjetlo u podne.

Sunce Pravednosti zasjat će sa zdravljem na svojim krilima i cijela Zemlja bit će obasjana Njegovom slavom (vidi Malahija 4,2).

Sve što je Bog u svojoj proročkoj povijesti jasno istaknuo da će se ispuniti, ispunilo se u prošlosti, a sve što se tek treba dogoditi, ostvarit će se u svoje vrijeme. Daniel, Božji prorok, stoji na svojem mjestu. Ivan stoji na svojem mjestu. U Otkrivenju, Lav iz Judina plemena otpečatio je učenicima Knjigu proroka Daniela, i upravo u tom smislu Daniel stoji na svojem mjestu. On iznosi svoje svjedočanstvo, ono što mu je Gospodin otkrio u vide-nju o velikim i svečanim događajima s kojima mi moramo biti upoznati dok stojimo na samom pragu njihovog ispunjenja. (*Manu-script 32, 1896.; Manuscript Releases, sv. 17, 9—11*)

30. studenoga

341

Čvrsto se držite istine utjelovljene u Isusu

“Uzeh knjižicu anđelu iz ruke i progutah je. U ustima mi je bila slatka kao med, ali kad je pojedoh, gorčina mi napuni utrobu. Tada mi bijaše rečeno: ‘Treba ti ponovo proricati.’” (Otkrivenje 10,10.11)

U povijesnim i proročkim spisima Božja riječ oslikava dugu i neprekidnu borbu između istine i zablude. Ta borba još uvijek traje. Ono što je bilo, ponovit će se. Stare rasprave će oživjeti, a nove teorije stalno će se pojavljivati. Ali Božji narod koji, vjerujući u ispunjenje proročanstva, radi na objavljivanju prve, druge i treće anđeoske vijesti, zna na čemu stoji. ... On treba stajati nepomično kao stijena držeći se do samog kraja onoga u što se od početka uzdao (Hebrejima 3,14).

Sila preobraženja pratila je objavljivanje prve i druge anđeoske vijesti, kao što prati i objavljivanje vijesti trećeg anđela. ... Sveto pismo se marljivo proučavalo, točku po točku. Skoro čitave noći posvećivali smo ozbiljnom istraživanju Riječi. Tragali smo za istinom kao za skrivenim blagom i Gospodin nam se otkrio. Na proročanstva je bačeno svjetlo i bilo nam je jasno da smo primili božanske upute. ...

Nakon velikog razočaranja ostao je samo mali broj onih koji su odlučili tražiti Riječ cijelim srcem. Neke duše nisu se htjele prepustiti razočaranju i zaniijekati da ih je Gospodin vodio. Pred njima se postupno ukazivala istina, usko povezana s njihovim

najsvetijim uspomenama i osjećajima. ... Istina je zasjala, prelijepa u svojoj jednostavnosti, oplemenjena silom i praćena snagom uvjerenja kakva je bila nepoznata prije razočaranja. Tada smo mogli objavljivati istinu u jedinstvu Duha. Ali među onima koji se nisu čvrsto držali vjere i iskustva, zavladała je velika pometnja. Sve što su mogli zamisliti iznosili su kao istinitu poruku, ali Gospodnji glas je govorio: "Ne vjerujte im jer ih ja nisam poslao."

Vjerno smo hodali s Bogom. Poruka se morala objaviti svijetu. Bili smo svjesni da je to svjetlo za sadašnje vrijeme poseban dar od Boga. ... Njegovi razočarani vjerni, koji su još uvijek tragali za istinom, vođeni su korak po korak da bi prenijeli svijetu ono što im je priopćeno. ... Djelo je u početku teško napredovalo. Slušaťelji su često odbacivali poruku kao nerazumljivu i sukob je otpočeo s ozbiljnom odlučnošću, posebno u pogledu subote. Ali Gospodin je objavio svoju prisutnost. Povremeno bi veo koji je Njegovu slavu skrivao od naših očiju bio povučen u stranu. Tada bismo Ga ugledali na Njegovom uzvišenom i svetom mjestu (vidi Izaija 57,15). (*Manuscript 32*, 1896.; *Manuscript Releases*, sv. 17, 11,12)

PROSINAC

Posljednji dani

1. prosinca

342

Istražujte Pismo da biste potvrdili istinu

“Marljivo nastoj da se pokažeš pred Bogom kao prokušan, kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji valjano propovijeda istinu!” (2. Timoteju 2,15)

Bog danas neće voditi ljude tako da zanemare istinu koju su Njegovi sluge, pokrenuti Duhom Svetim, objavljivali u prošlosti. Mnogi će iskreno istraživati Riječ da bi primili svjetlo kao i oni koji su to činili u prošlosti, i doista će ugledati svjetlo u Riječi. Međutim, oni nisu bili prisutni kada su te poruke upozorenja prvi put objavljivane. Budući da nemaju to iskustvo, neki ne cijene vrijednost istina koje su za nas bile značajni putokazi i učinile nas tako posebnim narodom kakav jesmo. Oni ne pristupaju Pismu na ispravan način i tako smišljaju teorije koje su u biti pogrešne. Istina je da oni citiraju mnoštvo redaka iz Pisma i da je mnogo toga što govore točno, ali u njihovom nauku istina je tako pomiješana sa zabludom da to dovodi do pogrešnih zaključaka. ...

Sotona radi (na takav način) da se povijest hebrejskog naroda lako može ponoviti u iskustvu onih koji tvrde da vjeruju u sadašnju istinu. Hebreji su imali Stari zavjet i smatrali su da ga dobro poznaju, pa ipak su napravili tragičnu pogrešku. Oni su za proročanstva o Kristovom slavnom drugom dolasku na oblacima s Neba mislili da se odnose na Njegov prvi dolazak. A s obzirom na to da nije došao na način na koji su Ga očekivali, nisu Ga prihvatili. ...

Sotona na isti način nastoji potkopati vjeru Božjeg naroda u ovo vrijeme. Ima onih koji su spremni prihvatiti svaku novu zamisao. Proročanstva iz Knjige proroka Daniela i Otkrivenja pogrešno se tumače. ... Te poruke, ako se prihvate i primijene, trebaju pripremiti ljude da se održe u veliki dan Gospodnji. Ako budemo istraživali Pisma da bismo potvrdili istinu koju je Bog dao svojim slugama, to će nas pokrenuti da objavljujemo prvu, drugu i treću andeosku vijest.

Istina je da ima proročanstava koja se tek trebaju ispuniti. Međutim, veliku štetu uvijek iznova nanose, i nanosit će u budućnosti, oni koji tragaju za nekim novim svjetlom u proročanstvima, a koji to svoje traganje započinju time što odbacuju svjetlo koje im je Bog već dao. Vijesti iz 14. poglavlja Otkrivenja ispit su za ovaj svijet. Tu neprolaznu Radosnu vijest treba razglasiti posvuda. (*Manuscript 32*, 1896.; *Manuscript Releases*, sv. 17, 12—15)

343 **2. prosinca**

Bog nam ne daje nikakvo pravo da određujemo vrijeme Kristovog povratka

“Što se tiče onog dana i časa, o tome nitko ništa ne zna; ni anđeli nebeski, ni Sin, već jedino Otac.” (Matej 24,36)

Vaša shvaćanja su kod nekih naišla na odobravanje, ali samo zato što nisu dovoljno pronicavi da uvide pravi smisao zaključaka koje iznosite. Ti ljudi imaju malo iskustva u Božjem djelu za ovo vrijeme i ne uviđaju kamo će ih vaša shvaćanja odvesti. Oni se slažu s vašim tvrdnjama i ne vide u njima ništa osim onog što je ispravno. Uspjeli ste ih zavesti jer ste gradeći svoju teoriju pomišljali mnogo biblijskih redaka pa im vaši zaključci izgledaju uvjerljivo.

Međutim, to nije slučaj s onima koji imaju iskustveno znanje o istini koja se odnosi na posljednje razdoblje zemaljske povijesti. Iako vide da se vi držite nekih dragocjenih istina, oni primjećuju i da ste zloupotrijebili Pismo stavljajući ga u okvir zablude, gdje mu nije mjesto, kako biste poduprli ono što nije sadašnja istina. ... Pokazano mi je da tekstove koje ste naveli i povezali ni sami ne razumijete u potpunosti. ...

Morala sam otvoreno govoriti o onima koji zavode ljude s pravog puta. Riječju i perom poručivala sam: “Ne idite za njima!” (Luka 21,8) Najteži zadatak koji sam ikada imala u vezi s tim bio je kada sam morala razgovarati s čovjekom koji je, to sam znala, iskreno želio slijediti Gospodina. Jedno vrijeme je smatrao da prima novo svjetlo. Bio je vrlo bolestan i nalazio se na samrti. ... Oni kojima je iznosio svoja viđenja slušali su ga žudno smatrajući ga nadahnutim. On je napravio jednu skicu i htio je, čini mi se, na osnovi Pisma dokazati da će Gospodin doći određenog dana 1894. godine. Mnogima je izgledalo da se njegovom načinu

razmišljanja nema što zamjeriti. Govorili su o moćnim ohrabrenjima koja je dobivao u svojoj bolesničkoj sobi. Ukazala su mu se neka prekrasna viđenja. Ali što je bilo izvor njegovog nadahnuća? Bio je to morfij koji su mu davali da bi mu ublažili bolove. ...

Nitko nije primio poruku u vezi s određenim vremenom kada će Krist doći. Budite sigurni da Bog nikome ne daje za pravo da kaže da će Krist odgoditi svoj dolazak za pet, deset ili dvadeset godina. "Zato i vi budite pripravní, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate!" (Luka 12,40) ...

Svi koji surađuju s Bogom zalagat će se najusrdnije za vjeru koja je jednom dana svetima. Oni neće dopustiti da ih itko odvrati od poruke za ovo vrijeme, koja je već obasjala Zemlju svojom slavom. Ništa osim Božje slave nije toliko vrijedno da bismo se za to borili. Jedina stijena koja će opstati je Vječna Stijena (vidi Izaija 26,4). Istina kakva je u Isusu utočište je od zabluda ovog vremena. (*Letter 32*, 1896.)

3. prosinca

344

"Neće više biti odlaganja"

"Tada andeo, koga sam vidio gdje stoji na moru i na zemlji, podiže desnicu prema nebu i zakle se onim koji živi u vijekove vjekova. ... 'Neće više biti odlaganja.'" (Otkrivenje 10,5-7)

Moćni Andeo koji se javio Ivanu bio je sâm Isus Krist. To što je desnom nogom stajao u moru a lijevom na zemlji, pokazuje ulogu koju će On imati u završnim prizorima velike borbe sa Sotonom. Taj položaj označava Njegovu vrhovnu vlast i autoritet nad cijelom Zemljom. Iz naraštaja u naraštaj vodi se sve žešća i odlučnija borba i ona će se nastaviti u tom smislu sve do završnih prizora, kada će majstorsko djelovanje sila tame dostići vrhunac. ...

Nakon što je sedam glasova izgovorilo svoje riječi, Ivan je dobio uputu u vezi s knjižicom, sličnu onoj koju je prije dobio Daniel: "Sačuvaj tajnom što je reklo sedam gromova; to ne piši!" (Otkrivenje 10,4). ... Ivan sada promatra kako ta knjižica biva otpečaćena. ... Tada su Danielova proročanstva dobila pravo mjesto u vijestima prvog, drugog i trećeg anđela koje je trebalo objaviti svijetu. Otpečaćivanje knjižice bilo je poruka vezana za određeno vrijeme.

Knjiga proroka Daniela i Otkrivenje čine jednu cjelinu. Jedna je proročanstvo, a druga otkrivenje; jedna je zapečaćena, druga otvorena. ... Svjetlo dano Ivanu koje je izreklo sedam gromova, u vezi je s nizom događaja koji će se odigrati u vrijeme objavljivanja prve i druge andeoske vijesti. ... Prva i druga vijest trebaju se objavljivati i nikakvo novo svjetlo neće biti otkriveno prije nego što te vijesti obave svoje djelo. ...

To vrijeme, koje je Andeo objavio sa svečanom zakletvom, nije kraj povijesti ovoga svijeta, niti kraj vremena milosti, već kraj proročkog vremena koje će prethoditi povratku našega Gospodina. To znači da ljudi neće dobiti drugu poruku s jasnim vremenskim odrednicama. Nakon tog vremena, između 1842. i 1844. godine, više neće postojati jasno zacrtano proročko vrijeme. Najduže računanje dopire do jeseni 1844. godine.

Položaj Anđela s jednom nogom u moru a drugom na zemlji, označava područje širenja te vijesti. Ona će prijeći preko prostranih voda i biti objavljena u drugim zemljama, sve do kraja svijeta. Spoznaja istine, radosno prihvaćanje vijesti prikazano je jednjem knjižice. Istina u pogledu vremena dolaska našega Gospodina bila je dragocjena poruka za naše duše. (*Manuscript 59, 1900.; Manuscript Releases, sv. 19, 19—21*)

345 4. prosinca

Pozvani smo da se odvojimo od svijeta

“On je dao samog sebe mjesto nas da nas otkupi od bezakonja i očisti nas da budemo njegov izabrani narod. ... Ovo govori i opominji! I kori sa svom ozbiljnošću! Neka te nitko ne omalovažava!” (Titu 2,14.15)

Kada smo prvi put sagledali da je istina kakvu sada poznajemo doista biblijska, kako nam je ona neobično izgledala i kako je snažno bilo protivljenje s kojim smo se morali suočiti kada smo je počeli objavljivati! Ali kako su ozbiljni i iskreni bili oni koji su ljubili istinu i bili joj se spremni pokoriti. Bili smo poseban narod. Bilo nas je malo, nismo posjedovali nikakvo bogatstvo, ni svjetovnu mudrost, niti svjetovne časti, ali smo vjerovali Bogu i zato smo bili snažni i uspješni, strah i trepet za one koji čine zlo. Naša uzajamna ljubav bila je snažna i nije se mogla lako poljuljati. Među nama se očitovala Božja sila, bolesni su bili ozdravljani i bilo je mnogo smirene, ugodne, svete radosti.

Međutim, dok je svjetlo bivalo sve jače, napredak Crkve nije bio razmjeran tom svjetlu. Čisto zlato postupno je gubilo sjaj. Uvukli su se mrtvilo i formalizam koji su oduzimali snagu Crkvi. Obilje mogućnosti i prilika koje su se pokazale Božjem narodu nisu ga povele naprijed i uvis k čistoći i svetosti. Da su marljivo unapređivali talente koje im je Bog povjerio, mogli su ih bitno uvećati. Komu je mnogo dano, od njega će se mnogo i tražiti. Samo oni koji iskreno prihvaćaju i cijene svjetlo koje nam je Bog dao, koji imaju uzvišeno, plemenito držanje pokazujući samoodricanje i samopožrtvovnost, postat će provodnici svjetla ovom svijetu. ...

Nitko nema pravo na vlastitu odgovornost pokretati i širiti ideje o pojedinim biblijskim doktrinama u našim publikacijama, i nametati ih u prvi plan iako se zna da postoje i druga mišljenja o istom predmetu i da će to neizbježno dovesti do rasprava. To su činili adventisti prvoga dana. Svatko od njih slijedio je svoj sud neovisno o drugima i iznosio vlastito mišljenje, sve dok nisu došli u položaj da nisu jedinstveni ni u čemu, osim možda u suprotstavljanju adventistima sedmoga dana. Mi ne trebamo slijediti njihov primjer. ...

Braćo i sestre, ne smijemo dopustiti da nas ponese matica ovoga svijeta. Mi trebamo izići i odvojiti se. To je jedini način na koji možemo hodati s Bogom kao što je činio Henok. ... Kao i Henok, mi smo pozvani da imamo snažnu, živu, djelotvornu vjeru. Samo tako možemo biti Božji suradnici. Moramo ispuniti uvjete koji su predočeni u Božjoj riječi ili ćemo umrijeti u svojim grijesima. Moramo znati koje je promjene u moralnom smislu nužno unijeti u karakter Kristovom milošću da bismo se pripremili za stanove na nebesima. (*Letter 53, 1887.*)

5. prosinca

346

Svaki dan trebamo živjeti kao da nam je posljednji

“Dakle: bdijte, jer ne znate u koji dan dolazi vaš Gospodin! ... Zato i vi budite pripravnici, jer će Sin Čovječji doći kad se ne nadate.” (Matej 24,42-44)

Bog nikome nije dao poruku da ima još deset ili dvadeset godina do okončanja ovozemaljske povijesti. Čak i da ima još

četrdeset ili sto godina, Bog nikoga nije opunomoćio da to objavljuje. On nijednom živom biću ne pruža razlog da odgađa pripremu za Njegov dolazak. Bog ne želi da itko kaže, kao onaj nevjerni sluga: "Moj Gospodar neće doći zadugo" (Matej 24,48; Luka 12,45), jer nas to može navesti da zanemarimo prilike i prednosti da se pripremimo za taj veliki dan. Svatko tko tvrdi da služi Bogu, pozvan je da Mu služi svakoga dana kao da mu je to posljednji dan u životu. ...

Neka se svatko kome je Bog povjerio svjetlo iz svoje Riječi potruži da je na pravi način upotrijebi. Neka nitko i ne pomisli hraniti Božje stado nečim što ne odgovara potrebama ovog vremena.

Govorite o skorom pojavljivanju Sina Čovječjega na nebeskim oblacima u velikoj sili i slavi. Ne odgađajte taj dan. Gospodin nikome nije dao razloga da kaže: "Moj Gospodar neće doći zadugo." Umjesto toga, zapitajte se: "Hoću li na Sudnji dan stajati Njemu s desne ili lijeve strane?" ...

Od ključne je važnosti da svi budu svjesni kakvo ozračje okružuje njihovu dušu, dijele li iste interese s neprijateljem svake pravednosti i nesvjesno obavljaju njegov posao, ili su povezani s Kristom i čine Njegova djela trudeći se da duše utvrde u istini.

Sotona bi bio zadovoljan kada bi mu se svi pridružili u nastojanju da oslabi uzajamno povjerenje među vjernima i posije neslogu među onima koji tvrde da vjeruju u istinu. On svoje namjere može najuspješnije ostvariti preko tobožnjih Kristovih prijatelja koji ne hodaju i ne rade u Kristovim redovima. Oni koji se u srcu i umu odvrte od Gospodnjeg djela za ovo vrijeme, koji ne surađuju s Njim kako bi utvrdili duše u vjeri potičući ih da poslušaju Njegove riječi i upozorenja, obavljaju posao Kristovog neprijatelja. ...

Ovo je vrijeme Gospodnje pripreme. Mi nemamo vremena izražavati sumnju i ogovarati, nemamo vremena raditi đavolji posao. ... Dokle god je Božji narod na ovom svijetu, morat će se suočavati sa sukobima, nevoljama i prijevarom jer se mnogi umjesto za Božje osobine odlučuju za Sotonine. (*Manuscript 32a*, 1896.; *Manuscript Releases*, sv. 18, 58—62)

Nije vrijeme za kompromis

“Stražar odgovori: ‘Dolazi jutro, a zatim opet noć. Hoćete li pitati, pitajte, vratite se, dodite!’” (Izaija 21,12)

Bližimo se konačnom sukobu i ovo nije vrijeme za kompromis, nije vrijeme da spuštamo zastavu. Neka nitko u jeku bitke ne postane izdajica. Nije vrijeme da položimo oružje niti da ga sklajnemo i time damo Sotoni prednost u borbi. Ako ne budete budno pazili i čuvali svoje haljine neokaljanim od svijeta, nećete ostati odani svojem Vojskovođi. ... Dozovite svoje drugove stražare riječima: “Dolazi jutro, a zatim opet noć.” (Izaija 21,12)

Sada nije vrijeme da olabavimo napore, da postanemo nezainteresirani i malodušni. Nije vrijeme da stavljamo svoju svjetiljku pod varičak, da govorimo ugodne stvari, da prorokujemo prijevaru. Svaku sposobnost treba upotrijebiti u radu za Boga. Svoju vjernost očuvat ćete svjedočenjem za Boga i istinu. Ne dopustite da vas od toga odvraći nikakav prijedlog koji bi vam svijet mogao uputiti. Ne možemo sebi dopustiti kompromise. Pred nama je pitanje od životnog značenja, od presudne važnosti za Božji narod ostatka do samog završetka ovozemaljske povijesti. U pitanju su vječni interesi. Na rubu krize nemamo vremena za njegovanje zlog srca nevjerovanja odvajajući se od živoga Boga.

Prvi otpad javio se u obliku nevjerovanja i odbacivanja istine. Ako želimo pobijediti, moramo okom vjere postojano gledati u Isusa, Vojskovođu našeg spasenja. Moramo slijediti Kristov primjer. U svemu što je radio na Zemlji, Isus je imao u vidu samo Božju slavu. ... U Kristu su bile sjedinjene božanska i ljudska narav kako bi nam mogao otkriti Božje namjere i uspostaviti blisku vezu s nama. Ta veza s Njim osobit će nas da pobijedimo neprijatelja, jer ćemo vjerom u Krista primiti božansku snagu.

Naš broj će rasti, naše sposobnosti će se uvećavati, umnožit će se pozivi na jedinstvo među radnicima, na potpuno posvećenje i iskrenu odanost Božjem djelu. U Božjem djelu nema mjesta za one koji rade s pola srca, koji nisu ni vrući ni hladni.

Stražari na sionskim zidinama trebaju biti budni, ne smiju spavati ni danju ni noću. Međutim, ako nisu primili poruku s Kristovih usana, njihove će trube proizvoditi nejasan zvuk. Braćo i sestre, Bog poziva vas — propovjednike i laike. Slušajte Njegov glas koji vam se obraća preko Njegove Riječi. Primate Njegovu

istinu u srce da biste mogli biti produhovljeni Njegovom živom, posvećujućom silom. Neka se vijest za ovo vrijeme prenosi od stražara do stražara na zidinama Siona. (*Manuscript 152, 1897.*)

348 7. prosinca

Neki će se odlučiti za pobunu umjesto poslušnosti

“Tada će se pred njim skupiti svi narodi, a on će ih razlučiti jedne od drugih kao što pastir luči ovce od jaraca. Postavit će ovce sebi s desne strane, a jarce s lijeve.”
(Matej 25,32.33)

Naučen od Sotone, svijet obavlja posao koji je u skladu s njegovim namjerama — da postavi pobunu na sudačku stolicu i pozove Stvoritelja neba i Zemlje da Mu se sudi prema ljudskim zakonima. Sotonske sile sukobljavaju se s Bogom putem ljudske volje. U posljednjem velikom sukobu ljudi će pokušati izvesti Boga pred svoj sud i izreći kaznu nad Njim, suditi Njegovom Zakonu prema mjerilima svijeta. Ali vrhovni Vladač će suditi svakom čovjeku prema njegovim djelima. Cijelo Nebo iščekuje taj trenutak. Tada će svatko dobiti priliku da izabere na koju će stranu stati.

U ovom trenutku svatko kroji svoju sudbinu. Bog obasjava svijet svjetlom svoje Riječi, ali ima onih koji će se odlučiti za pobunu umjesto poslušnosti, i ta će odluka biti konačna. Grešnik svojevoljno odbacuje “tako govori Gospodin” i prihvaća varljive ponude Sotone. Zar Bog nije govorio? Zar On nije pokazao ljudima kakve pobude trebaju nositi u srcu? Svojim opiranjem oni stupaju u pobunu protiv Božje riječi i sile, govoreći: “Nećemo da ovaj zavlada nad nama.” (Luka 19,14)

I vi birate stranu. Nagrada koja vam je ponuđena ako budete poslušni jest mogućnost da se povežete s Bogom kao Njegovi sinovi i kćeri. S druge strane, prikazan je prizor suda. Kada Sin Čovječji dođe u slavi i svi sveti anđeli s Njim, zasjest će sud, knjige će se otvoriti i svakome će se suditi prema onome što bude pisalo u tim knjigama (vidi Daniel 7,10). ...

Svijet će ponovno biti uništen kao u vrijeme potopa, ali ne vodom, nego vatrom. ... Očevi i majke moraju biti svjesni svoje odgovornosti kako svojim ponašanjem ne bi ohrabрили pobunu kod

svoje djece. Cijelim bićem strepimo zbog opasnosti koja nas očekuje u tim posljednjim danima. Ali Gospodin vidi, On razumije sve naše potrebe. ...

Prepušteni sebi samima, nikad ne biste donijeli ispravne zaključke. Ali Gospodin vas neće prepustiti sebi samima. On vas svojim Duhom Svetim prati i prosvjetljuje. (*Manuscript 10a*, 1898.)

8. prosinca

349

Oni koji drže Božje zapovijedi Njegovi su dragulji

“Moji će biti, moja stečevina — govori Jahve nad Vojskama. U Dan koji spremam bit ću im milostiv kao što je milostiv otac sinu koji mu služi.” (Malahija 3,17)

Postoje samo dva mjesta u čitavom svemiru gdje možemo odložiti svoje dragocjenosti — u Božju riznicu ili u Sotoninu. Božje djelo sporo napreduje zbog nedostatka sredstava. Radnici ne mogu ući u nova polja i tako milijuni ljudi ostaju pod Sotoninom neometanom vlašću.

Sotona užurbano pravi planove za posljednji veliki sukob kada će svatko izabrati stranu. Nakon skoro dvije tisuće godina, koliko se Evandjelje naviješta svijetu, Sotona će iznijeti pred ljude isti prizor koji je prikazao Kristu. Učinit će da sva svjetska kraljevstva u svojoj slavi, u obliku predivne panorame, prođu ispred njih. ... Pružit će im prekrasan pogled na Božje kraljevstvo i tvrdit će da ono pripada njemu. A je li tako? Ne, nije.

Pogledajte, o, pogledajte! Obratite pozornost na glasove i sile koje prevladavaju u svijetu. Nebeski Stražar vidi zemlju ispunjenu nasiljem i zločinom. Čuje li se glas molitve? Mari li tko za Boga? ... Pogledajte, vi koji se dvoumite između poslušnosti i neposlušnosti. Sagledajte u mašti golemo mnoštvo koje se klanja pred Sotoninim oltarom. Slušajte glazbu i rječnik koji se smatra odrazom visokog obrazovanja. Ali što je Bog napisao preko svega toga? Tajna bezakonja.

Čitav svijet kao da je očaran djelovanjem sila tame. ... Nabrojte ljudske poroke ako možete. Ali ionako nema koristi od njihovog nabiranja. Bogatstvo se stječe svakom vrstom pljačke — ne samo pljačkanjem ljudi, već i Boga. Ljudi se koriste Njegovim sredstvima da bi zadovoljili svoju sebičnost. Sve čega se domognu

stavljeno je u službu njihove pohlepe. Prevladavaju pohlepa i senzualnost. ...

Ali oni ne vide cijelu sliku. ... Ivan je vidio to mnoštvo. To obožavanje demona otkriveno je pred njim i izgledalo je da cijeli svijet stoji na rubu propasti. Ali kada je pogledao pažljivije, ugledao je skupinu ljudi koji drže Božje zapovijesti i imaju znak živoga Boga na svojim čelima. Tada je uzviknuo: "Na tome se temelji postojanost svetih koji čuvaju Božje zapovijedi i vjeru u Isusa." (Otkrivenje 14,12) (*Manuscript 122, 1898.*)

350 **9. prosinca**

Naša je zadaća da objavljujemo tri anđeoske vijesti

"Viči iz sveg grla, ne suspreži se! Glas svoj poput roga podigni. Objavi mom narodu njegove zločine, domu Jakovljevu grijeha njegove." (Izaija 58,1)

Posljednji veliki sukob bit će kratak ali strašan. Oživjet će stare rasprave. Pokrenuti će se nove. Svijetu se moraju uputiti posljednje opomene. Iznošenje istine za posljednje vrijeme pratit će posebna sila, ali koliko će sve to potrajati? Vrlo kratko. Ako je ikada postojala kriza, onda je to sada.

Treba uložiti odlučne napore da se vijest za ovo vrijeme iznese ljudima na uvjerljiv način. Treći anđeo treba izići s velikom silom. Neka nitko ne zanemaruje taj posao i neka ga ne smatra nevažnim. Istina se mora objaviti svijetu kako bi svi mogli primiti svjetlo.

To je naš posao. Svjetlo koje mi imamo u vezi s trećom anđeoskom viješću pravo je svjetlo. Objavljeno je što je žig Zvijeri. Još uvijek nismo razumjeli sve u vezi s tim predmetom, a nećemo ni razumjeti dok se svitak sasvim ne otvori. Najozbiljnije djelo mora se obaviti za naš svijet. Gospodnja zapovijed Njegovim slugama glasi: "Viči iz sveg grla, ne suspreži se! Glas svoj poput roga podigni. Objavi mom narodu njegove zločine, domu Jakovljevu grijeha njegove." (Izaija 58,1)

Ne treba mijenjati osnovna obilježja našeg djela. Ono treba biti tako dragocjeno i posebno kakvim ga je proroštvo učinilo. Ne trebamo ulaziti ni u kakav savez sa svijetom pod pretpostavkom da ćemo na taj način više postići. Ako itko stane na put napre-

dovanju djela na način koji je Bog zacrtao, on neće biti po volji Bogu. Nijedno obilježje naše vjere koje nas je učinilo ovim što jesmo, ne treba potkopavati. Mi imamo stare međaše istine, iskustva i dužnosti. Moramo čvrsto stati u obranu svojih načela pred očima cijeloga svijeta.

Vrlo je važno da radnici nauče otvarati Božju živu proročku riječ pred narodima, jezicima i plemenima. Ljudi svih društvenih slojeva i sposobnosti, s različitim darovima trebaju stajati pod punom, od Boga danom opremom kako bi skladno radili na ostvarenju zajedničkog cilja. Oni se trebaju ujediniti u radu da bi istinu odnijeli svim narodima i jezicima, pri čemu svaki radnik treba ispuniti svoj nalog.

Postoji široko polje rada, i u razmišljanju i planiranju svi trebaju uzeti u obzir rezultate. Sve se treba odvijati prema božanskom planu. Cijelo tijelo mora biti skladno povezano kako bi svaki član mogao zastupati zamisli Onoga koji je svoj život dao za život svijeta. (*Manuscript 3, 1899.*)

10. prosinca

351

“Dat ću vam novo srce”

“Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas! Izvadit ću iz tijela vašega srce kameno i dat ću vam srce od mesa.” (Ezekiel 36,26)

Istine iz Božje riječi nisu samo puka mišljenja, već izjave Svevišnjega. Svatko tko te istine usadi u svoj život, postaje u svakom smislu novo stvorenje. Takvima se ne daju nove umne sposobnosti, ali tama koja je preko neznanja i grijeha pomračivala razumijevanje, biva uklonjena.

Riječi: “Dat ću vam novo srce”, zapravo znače: “Dat ću vam novi um.” Takva promjena srca uvijek je praćena jasnim razumijevanjem kršćanske dužnosti i razumijevanjem istine. Jasnoća našeg sagledavanja istine bit će razmjerna našem razumijevanju Božje riječi. Onaj tko pomno i uz molitvu pristupa proučavanju Svetoga pisma steći će jasno razumijevanje i zdravo prosuđivanje, kao da je okrećući se Bogu dosegnuo viši stupanj inteligencije. ...

Mi ovisimo o Bibliji kada je riječ o saznanjima o ranoj povijesti našega svijeta, stvaranju Adama i Eve i njihovom padu. Uklonite li Božju riječ, što možemo očekivati, osim da budemo pre-

pušteni izmišljenim pričama i pretpostavkama, podložni slabljenju intelekta koje je neizbježna posljedica bavljenja zabludom? Nama je potrebna vjerodostojna povijest o podrijetlu Zemlje, o padu kerubina zaklanjača i dolasku grijeha na naš svijet. Bez Biblije bili bismo zbunjeni lažnim teorijama. ...

Gdje god se nalazili, kršćani moraju održavati zajednicu s Bogom. Tada će uživati u prednosti posvećenog znanja. Njihov um može biti izoštren kao što je bio Danielov. ...

Um koji je jednom bio obuzet zabludom, nikad se ne može otvoriti za istinu, čak ni nakon istraživanja. Stare teorije zahtijevat će priznanje. Razumijevanje onoga što je istinito, uzvišeno i sveto bit će zbrkano. U um će se uvući praznovjerje i pomiješati se s istinom, a takve zamisli uvijek vrše loš utjecaj. Kršćansko znanje nosi pečat nemjerljive nadmoćnosti u svemu što se tiče pripreme za budući besmrtni život. Po tome se onaj tko čita Bibliju i vjeruje u nju, tko prima dragocjeno blago istine, razlikuje od skeptika i onih koji prihvaćaju pogansku filozofiju. ...

U gradovima i narodima svijeta, među nevjernicima, naći će se ostatak koji će cijeniti blaženu Riječ i primiti Spasitelja. Krist će muškarcima i ženama dati moć da postanu sinovi i kćeri Božje (vidi Ivan 1,12). (*Manuscript 42, 1904.*)

352 **11. prosinca**

Božji narod ne treba se skrivati

“Vi ste svjetlo svijetu. Nije moguće sakriti grad koji leži na gori.” (Matej 5,14)

Daniel je bio državnik u Babilonu. ... Svojom vjernom službom učio je stanovnike Babilona da je njegov Bog živi Bog, a ne kip kakav oni obožavaju. Božja zamisao bila je da na taj način pokaže Babiloncima da postoji Kralj koji je iznad babilonskog kralja — Bog kojem su ti židovski mladići služili. Oni su veličali Boga. Znali su da trebaju primjenjivati načela istine, i zato su odbili jesti meso s kraljevog stola i piti vino iz njegovog podruma. Njihovo suzdržavanje od propisanog jelovnika stvorilo je razliku u njihovom izgledu u odnosu na izgled mladića koji su udovoljavali svojem apetitu.

Mnogi bi imali primjedbu na to, ali ovi mladići bili su vjerni i u malome. Čak i prema tjelesnom izgledu bili su daleko ispred

mladih koji su sjedili za kraljevim stolom. Njihova jednostavna prehrana omogućila im je da imaju bistar um. Bili su bolje pripremljeni za učenje jer nisu trpjeli negativne posljedice prejedanja jakom hranom. Tjelesno su bili bolje pripremljeni za naporan rad jer nikad nisu bili bolesni. Budući da im je um bio čist, mogli su jasno razmišljati. Poslušavši Boga, oni su činili upravo ono što mislima i pamćenju daje snagu. Bog je Daniela i njegove drugove doveo u dodir s velikašima u Babilonu kako bi omogućio tim ljudima da se upoznaju sa židovskom vjerom i spoznaju Boga koji vlada nad svim kraljevstvima. ...

Božja je namjera da adventisti sedmoga dana na isti način svjedoče o Njemu. Oni se ne trebaju skrivati od svijeta. Trebaju biti u svijetu, ali ne od svijeta. Svojim načinom ponašanja trebaju se jasno izdvajati od ostalog svijeta. Oni moraju pokazati čistoću karaktera, kako bi svi koji dolaze u dodir s njima mogli vidjeti da su posvećeni istinom, da istina, kada se prihvati i poslušna, čini one koji je prime sinovima i kćerima Božjim, djecom nebeskog Kralja, članovima kraljevske obitelji, vjernim, iskrenim, poštenim i pravednim, u malim kao i u velikim stvarima. ...

Sve što vrijedi učiniti, vrijedi učiniti dobro. Zato budimo vjerni u najmanjim dužnostima, kao i onima koje zahtijevaju najveću žrtvu. Svakome tko slijedi Danielov primjer, ne samo u ispovijedanju istine, već i u življenju po istini, u skladu s načelima umjerenosti, Gospodin će dati ohrabrenje slično onome kakvo je dao Danielu. (*Manuscript 47*, 1898.)

12. prosinca

353

“Kad će to biti?”

“Pristupiše mu učenici njegovi, zasebno, te mu rekoše: ‘Kaži nam kad će to biti i koji je znak tvoga dolaska i svršetka svijeta?’” (Matej 24,3)

Krist je upozorio svoje učenike na razorenje Jeruzalema i hrama. Daniel je prerekao taj događaj. Žrtve i prinosi nisu više imali nikakvu vrijednost, jer se simbol sreo sa stvarnošću prinosenjem jedne velike žrtve. ...

Kada je Krist govorio o razorenju Jeruzalema, Njegove prorocke riječi sezale su mnogo dalje od samog tog događaja, do konačnog uništenja ognjem u danima kada Gospodin ustane sa svo-

jeg mjesta da bi kaznio svijet za njegovo bezakonje, i kada zemlja otkrije svoju krv i ne bude više prikivala svoje ubijene (vidi Izaija 26,21). Cijelo to poglavlje donosi upozorenje onima koji će živjeti u vrijeme završnih prizora ovozemaljske povijesti.

Okrenuvši se svojim učenicima, Krist je rekao: "Pazite da vas tko ne zavede ... jer će mnogi doći pod mojim imenom i reći: 'Ja sam Mesija', i mnoge će zvesti." (Matej 24,4.5) Pojavit će se mnogi lažni mesije tvrdeći da čine čuda i objavljujati da je došlo vrijeme za oslobođenje židovskog naroda. Oni će zvesti mnoge. Te su se riječi ispunile. Između Kristove smrti i opsade Jeruzalema pojavili su se mnogi lažni mesije. Međutim, to upozorenje odnosi se i na ovo vrijeme. Iste prijevare koje su se činile prije razorenja Jeruzalema, činit će se ponovno. Ono što se dogodilo prigodom uništenja Jeruzalema, dogodit će se ponovno.

Prije razorenja Jeruzalema ljudi su se borili za prevlast. Ubijani su kraljevi. Ubijani su ljudi na visokim položajima. ...

Bog je preko apostola dao židovskom narodu posljednju priliku da se pokaje. Otkrivao je svoju prisutnost preko svojih svjedoka, prigodom njihovog uhićenja, suđenja i utamničenja. Međutim, njihovi suci ipak su izricali smrtnu kaznu nad njima. ...

To će se ponovno dogoditi. Adventisti sedmoga dana borit će se protiv adventista sedmoga dana. ... Krist je rekao svojim učenicima da će ih ljudi predavati sudovima, ali im je rekao i da se ne trebaju brinuti kako će braniti istinu jer će im On dati riječi i mudrost kojoj se nijedan njihov neprijatelj neće moći oduprijeti niti je opovrgnuti. ...

Opsjenari i gataoci, tvrdeći da posjeduju čudotvornu silu, odvlačili su ljude za sobom u samoću planina. To proročanstvo odnosi se i na posljednje dane. Taj znak je dan kao znak drugoga dolaska. Ljudi nadahnuti od Sotone okupljat će se da varaju i zavode. (*Manuscript 78*, 1897.)

Mi smo Kristovi vojnici

“Držim, doista, da patnje sadašnjega vremena nisu dostojne usporedbe sa slavom koja će se objaviti u nama.” (Rimljanima 8,18)

Nitko tko se pridruži vojsci u vrijeme rata ne misli da ga tu očekuju ugodni trenuci, mir, ugađanje sebi i osobna dobit. Svatko je svjestan da, dokle god rat traje, može očekivati teškoće i odricanja, grubu, jednostavnu hranu, a često i oskudnu odjeću, duge iscrpljujuće marševe danju, vrelinu sunca ljeti, taborovanje na otvorenom noću, izloženost kiši, pljuskovima, mrazu, riskiranje zdravlja, pa i samog života dok se nalazi neprijatelju na meti.

Kršćanski život uspoređuje se sa životom vojnika i ne treba podilaziti ljudima obećanjima o miru i ugađanju sebi. Zamisao da će kršćanski vojnici biti pošteđeni sukoba, da neće doživljavati teškoće i kušnje, da će uživati u svim ovozemaljskim udobnostima, pa čak i luksuzu, zapravo je smiješna. Kršćanski život je bitka i kretanje koje zahtijeva izdržljivost. Mora se obaviti težak posao. Kušnje kršćanskog života često se pokažu pogubnim po vjeru onih koji se Kristovoj vojsci pridružuju s pogrešnim zamislima o miru i udobnosti. Bog ne nudi nikakvu nagradu onima kojima se čitav život na ovom svijetu sastoji u zadovoljstvima i ugađanju sebi. ...

Od onih koji služe pod krvlju poprskanom zastavom Kneza Emanuela očekuje se da obave težak posao koji će do krajnosti iscrpiti svu snagu koju im je Bog dao. Oni će morati proći kroz bolne kušnje radi Krista. Doživjet će sukobe koji paraju dušu, ali ako su odani vojnici, reći će zajedno s Pavlom: “Uistinu, naša nam sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu.” (2. Korinćanima 4,17)

Vojska će biti demoralizirana ako ne nauči slušati naredbe svojeg zapovjednika. Svaki vojnici mora djelovati u suglasnosti s ostalima. U jedinstvu je snaga. Bez jedinstva svaki napor je uzaludan. Kakve god sposobnosti kao pojedinci posjedovali, oni ne mogu biti sigurni, pouzdani vojnici ako uzimaju sebi za pravo da postupaju neovisno o svojim drugovima. Takvo neovisno djelovanje ne može se provoditi u službi Kristu. ...

Oni koji više vole raditi sami, nisu dobri vojnici. Oni imaju neku karakternu manu koja se mora ispraviti. Možda misle da su

savjesni, ali oni ne rade Kristov posao i ne mogu ponuditi korisnu službu. Njihovo će ponašanje dovoditi do podjela, dok je Kristova molitva bila da Njegovi učenici budu jedno kao što je On bio jedno sa svojim Ocem (vidi Ivan 17,21-23). (*Letter 62, 1886.*)

355 14. prosinca

Božji pečat je subota

“Ja sam Jahve, Bog vaš! Po uredbama mojim hodite, čuvajte i vršite moje zakone, i svetkujte moje subote, neka one budu znak između mene i vas, kako bi se znalo da sam ja Jahve, Bog vaš!” (Ezekiel 20,19.20)

Subota je dana cijelom čovječanstvu kao uspomena na djelo stvaranja. Kada je postavio temelje Zemlji, kada je obukao cijeli svijet u prelijepu odjeću i stvorio sva čuda na zemlji i u moru, veliki Jahve uspostavio je subotnji dan i posvetio ga. ... Bog je posvetio i blagoslovio dan u koji je počinio od svih svojih čudesnih djela. Tu subotu, posvećenu od Boga, trebalo je držati kao vječni Savez. Ona je spomenik koji će trajati kroz vjekove, sve do kraja povijesti ove Zemlje. ...

Tijekom boravka u Egiptu, Izraelci su tako dugo gledali i slušali idolopokloničke običaje da su u velikoj mjeri izgubili znanje o Bogu i Njegovom Zakonu, pa i osjećaj za važnost i svetost subote. Zakon je dan po drugi put da bi ih podsjetio na sve ono što su zaboravili. Božjim zakonskim odredbama definirana je praktična vjera za cijelo čovječanstvo. ...

Ima onih koji smatraju da je subota dana samo Hebrejima, ali Bog to nikad nije rekao. On je subotu povjerio svojem narodu Izraelu kao svetinju, ali i sama činjenica da je Sinajska pustinja, a ne Palestina bila mjesto koje je On odabrao da tu objavi svoj Zakon, otkriva da ga je namijenio cijelom čovječanstvu. Zakon Deset zapovijedi star je koliko i sam svijet. Prema tome, uspostavljanje subote nije vezano za Hebreje ništa više nego za sva ostala stvorenja. Bog je svetkovanje subote učinio obveznim za sve ljude. “Subota je”, to je jasno rečeno, “stvorenja radi čovjeka” (Marko 2,27). Zato neka svatko tko je u opasnosti da bude prevaren u tom pogledu, obrati pozornost na Božju riječ umjesto na ljudske tvrdnje. ...

Svaka osoba je stavljena na kušnju, slično kao Adam i Eva u Edenu. Kao što je stablo spoznaje bilo smješteno posred Eden-skog vrta, tako je i zapovijed o suboti stavljena u sredinu Dekaloga. U pogledu ploda stabla spoznaje izrečena je zapovijed: "Ali sa stabla spoznaje dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!" (Postanak 2,17) O suboti je Bog rekao: "Držite, dakle, subotu. ... Tko je oskvrne, neka se pogubi." (Izlazak 31,14) Kao što je stablo spoznaje dobra i zla bilo ispit Adamove poslušnosti, tako je i četvrta zapovijed ispit koji je Bog dao da bi ispitao odanost cijelog svojeg naroda. Adamovo iskustvo treba biti stalna opomena za nas, sve do kraja vremena. Ono nas upozorava da ne slušamo nikakvo uvjeravanje iz usta smrtnika ili anđela kojem je cilj da se ukloni makar i jedna koprčica iz svetog Božjeg zakona. (*The Review and Herald*, 30. kolovoza 1898.)

15. prosinca

356

Onaj tko vjeruje u sadašnju istinu, mora jačati u Gospodinu

***"Ubuduće budite jaki u Gospodinu i njegovoj silnoj moći!"
(Efežanima 6,10)***

Gdje god postoji pravo kršćanstvo, ono će uvijek težiti tome da se nametne i izazivat će neprijateljstvo. Svi koji žive savjesno, koji svjedoče o Božjim zahtjevima, o zloćudnosti grijeha, o sudu koji će doći, bit će proglašeni za one koji donose nesreću na Izrael (1. o kraljevima 18,17). Oni čije svjedočenje budi svjesnost duše, vrijeđaju ponos i izazivaju protivljenje. Mržnja zlih prema onome što je dobro postoji danas isto tako kao i u Kristovo vrijeme kada je mnoštvo uzvikivalo: "Ovoga smakni, a pusti nam Barabu!" (Luka 23,18) Ne postoji ta vrsta zla na ovom svijetu za koju nema nekoga kome je u interesu da ga podupire. Zlo uvijek ratuje protiv dobra. Budući da smo svjesni da borba s knezom tame stalno traje i da je nemilosrdna, budimo ujedinjeni u svojem ratovanju. Odustanite od borbe protiv onih koji dijele vašu vjeru. Neka nitko ne pomaže Sotoni u njegovom radu. Imamo sve što nam je potrebno da bismo djelovali u drugom smjeru. ...

Prvo što je zabilježeno u biblijskoj povijesti nakon pada bilo je progonstvo Abela. A posljednje što je zabilježeno u biblijskim

proročanstvima je progonstvo onih koji ne budu htjeli primiti žig Zvijeri. Mi trebamo biti posljednji ljudi na svijetu koji će se prepuštati duhu progonstva onih koji nose Božju poruku svijetu, makar i u najblažem obliku. ...

Pasivna pobožnost nije prikladna za ovo vrijeme. Neka se pasivnost pokaže tamo gdje je potrebna, u obliku suzdržanosti, ljubaznosti i strpljenja. Ali mi moramo nositi odlučnu poruku upozorenja ovom svijetu. Knez mira najavio je svoje djelo sljedećim riječima: "Nisam došao da donesem mir [na Zemlju], nego mač." (Matej 10,34) Zlo se mora oštro kritizirati, neistina i zabluda moraju se pokazati u svojoj pravoj naravi, grijeh se mora osuditi, a svjedočenje svih koji vjeruju u istinu mora biti jedinstveno. Sve vaše sitne razlike koje bude borbeni duh među braćom i sestrama, način su na koji Sotona pokušava odvratiti um od velikog i zastrašujućeg pitanja koje je pred nama. ...

Oni koji tvrde da vjeruju u istine za ovo vrijeme trebaju biti obraćeni i posvećeni istinom. Nama je kao kršćanima povjereni na čuvanje sveta istina, i mi je ne trebamo držati u vanjskom predvorju, već je moramo unijeti u svetište duše. Tada će cijela Crkva posjedovati božansku životnu snagu u punini. ... Jedno pitanje privući će sveopću pozornost: Tko će biti najbližiji Kristu? Tko će učiniti najviše da pridobije duše za pravdu? Kada to postane težnja vjernika, svakom nadmetanju bit će kraj, a Kristova molitva bit će uslišana. (*Letter 25b*, 1892.)

357 **16. prosinca**

Prošlost zabilježena u Bibliji odnosi se i na naše vrijeme

"Bijaše im objavljeno da nisu za same sebe, nego za vas iznijeli ono što su vama sada, uz pomoć Duha Svetoga što je poslan s neba." (1. Petrova 1,12)

Bog nikad ne prestaje misliti na nas. On je naša radost i naše spasenje. Svi stari proroci govorili su manje o svojem vremenu nego o našem, tako da se njihova proročanstva odnose i na nas. "Sve se to njima dogodilo da bude za primjer, a napisano je za opomenu nama kojima je zapalo da živimo u posljednjim vremenima." (1. Korinćanima 10,11) "Bijaše im objavljeno da nisu za same sebe, nego za vas iznijeli ono što su vama sada, uz pomoć

Duha Svetoga što je poslan s neba.” (1. Petrova 1,12) Biblija je vaš udžbenik. Dobro je što je tako, jer se u njoj nalazi Božja mudrost i kanal svakog svetog utjecaja koji svijet posjeduje još od stvaranja. Imamo ohrabrujući izvještaj o tome da je Henok hodio s Bogom. A ako je on mogao hoditi s Bogom u to izopačeno doba neposredno prije potopa, i mi trebamo biti ohrabreni i potaknuti njegovim primjerom da ne dopustimo da nas svijet iskvari, već da usred svih tih zlih utjecaja i sklonosti hodimo s Bogom. Mi možemo imati Kristov um (vidi 1. Korinćanima 2,16).

Henok, sedmi od Adama, prorokovao je o Gospodnjem dolasku. Taj veliki događaj bio mu je otkriven u viđenju. Abel svojom smrću za sva vremena svjedoči o Kristovoj krvi koja jedina može naše darove i žrtve učiniti savršenim. U Bibliji je sve to blago prikupljeno i povezano za ovaj posljednji naraštaj. Svi veliki događaji i ozbiljni pothvati starozavjetne povijesti ponovili su se i ponavljaju se u crkvi u ove posljednje dane. Tu je Mojsije koji još uvijek svjedoči i uči nas samoodricanju, kao onda kada je poželio i sâm biti izbrisan iz knjige života da bi njegov narod mogao biti spašen. David predvodi posredovanje crkve za spasenje duša do svih krajeva zemlje. Proroci još uvijek svjedoče o Kristovom stradanju i o slavi koja će uslijediti. Tu su sve te istine skoncentrirane u jednu cjelinu i iznesene pred nas s velikom silom da bismo mogli imati koristi od njihovih učenja. Mi smo pod utjecajem te cjeline.

Kakvi trebamo biti mi kojima je sve to izobilno svjetlo dano u naslijeđe? Povezivanjem svih utjecaja iz prošlosti s novim i jačim svjetlom koje posjedujemo danas, velika sila stavljena je na raspolaganje svima koji su spremni slijediti to svjetlo. Njihova će vjera sve više rasti i pokazat će se na djelu u današnje vrijeme. Oni će se s probuđenom snagom i velikom usrdnošću osloniti na Boga da bi preplavili svijet Njegovom silom i poslali svjetlo Sunca Pravednosti do svih krajeva Zemlje. Bog će davati svoje blagoslove u ove posljednje dane u razmjeru s porastom bezbožnosti u svijetu ako Njegov narod prihvati taj neprocjenjivi dar i svaku svoju težnju poveže s Njim. (*Letter 74a, 1897.*)

Uputite posljednju vijest upozorenja svijetu

“Ali tko ustraje do konca bit će spašen. Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svemu svijetu ... i tada će doći svršetak.” (Matej 24,13.14)

U ovo vrijeme ispita i kušnji nije dovoljno posjedovati samo intelektualno poznavanje istine. Mora doći i do promjene srca. ... Gospodin ne može upotrijebiti radnika koji nije doživio pravo obraćenje. ... Božji i sotonski način djelovanja ne mogu se spojiti. Dok mnogi govore: “Tko je Gospodin da bih Mu služio”, dok prevladava nevjerovanje u Boga, neka se oni koji oličavaju vijest trećeg anđela ponašaju kao obraćeni ljudi. .. Nadam se da ćemo imati zadovoljstvo vidjeti kako se obavlja jedno djelo bez primjesa sebičnosti i koje će dovesti do brzog napredovanja na misio-narskom planu. ...

Ako je u povijesti adventista sedmoga dana ikada postojalo vrijeme kada su trebali ustati i svijetliti, onda je to sada. Neka se nijedan glas ne suzdrži od objavljivanja treće anđeoske vijesti. Neka nitko, iz straha da će izgubiti ugled u svijetu, ne priguši nijednu zraku koja dolazi od Izvora svekolikog svjetla. Potrebna je moralna hrabrost da bi se obavljalo Božje djelo u posljednjim danima, ali ne dopustimo da budemo vođeni duhom ljudske mudrosti. Istina nam treba biti sve. Neka oni koji žele steći ime u svijetu idu sa svijetom.

Približava se veliki sukob u kojem će svatko zauzeti svoju stranu. U taj sukob bit će uključen čitav kršćanski svijet. Iz dana u dan, iz sata u sat, moraju nas pokretati načela Božje riječi. Naše biće mora biti posvećeno načelima pravednosti, milosti i Božje ljubavi. Za sve u što nismo sigurni, molimo se i ozbiljno pitajmo: Je li to Gospodnji put? S Biblijom pred sobom, posavjetujte se s Bogom što bi On želio da činite. U Božjoj riječi otkrivena su sveta načela. Izvor svekolike prave mudrosti nalazi se u križu s Golgote.

Svuda vidimo sve više dokaza da je vijest koju smo primili od Boga posljednja vijest upozorenja crkvama u svijetu. Pa ipak, godina za godinom odlazi u nepovrat, a crkve su i dalje neupozorene. Naloženo mi je da razgovaram sa svojom braćom i sestrama i da postavim pitanje: Jesmo li mi svjesni tog zanemarivanja? Dobivala sam poruku za porukom u vezi s našim vođama — da se

trebaju ohrabriti i početi raditi gdje god im se put otvara. Ako radnici iziđu na posao, Gospodin će blagosloviti njihove duše, a njihovo djelo učinit će plodonosnim. Kada ljudi čuju razloge za naše vjerovanje, zainteresirat će se i obratiti. Onima koji će raditi za duše otvorena su mnoga važna mjesta. (*Letter 94a*, 1909.)

18. prosinca

359

Staza poslušnosti je put prema svetosti

“Mnogi će se očistiti, ubijeliti i prokušati; a bezbožnici će i dalje biti bezbožni; bezbožnici se neće urazumjeti, a umnici će razumjeti.” (Daniel 12,10)

Ovaj svijet je jedna velika pozornica. Glumci — stanovnici ovoga svijeta — pripremaju se za svoju ulogu u posljednjoj velikoj drami. Oni su izgubili Boga iz vida. Nema jedinstva u namjerama, osim kada se ljudi udružuju radi postizanja svojih ciljeva. Bog sve to promatra. Njegove će se namjere u vezi s Njegovim buntovnim podanicima ispuniti. Ovaj svijet nije predan u ljudske ruke, iako Bog dopušta silama zbrke i pometnje da vrše svoj utjecaj neko vrijeme. Sila odozdo radi sa svom zavodljivošću nepravednosti u onima koji su se povezali s tajnim društvima. Oni koji udovoljavaju želji za takvom vrstom udruživanja, provode u djelo planove neprijatelja i posljedice su neizbježne.

Bezakonje je skoro dostiglo svoju granicu. Svijet je u stanju zbuđenosti i veliki strah uskoro će obuzeti ljudska bića. Kraj je vrlo blizu. Mi koji znamo istinu trebamo se pripremiti za ono što će se uskoro obrušiti na ovaj svijet kao zaprepašujuće iznenađenje. ...

Zli su izabrali Sotonu za svojeg vođu i pod njegovom upravom koriste se čudesne sposobnosti uma za stvaranje sredstava za masovno uništenje. Bog je ljudskom umu dao veliku silu i obdario ljudska bića sposobnošću da obave značajno djelo protiv neprijatelja svake pravednosti i pokažu kakve se pobjede mogu zadobiti u sukobu sa zlom. ...

Međutim, kada se oni kojima je Bog povjerio posebne sposobnosti predaju u ruke neprijatelju, oni postaju sila za uništenje. Kada ljudi ne daju Bogu prvo, posljednje i najbolje u svemu, kada Mu se ne predaju da bi provodili Njegove namjere, Sotona zapsjedna i koristi u svojoj službi um koji bi, da se predao Bogu,

mogao postići mnogo dobra. Pod njegovim vodstvom takvi čine zlo s velikom i izvanrednom silom. Božja namjera za njih bila je da rade na uzvišenijem području, da proniknu u Njegov um i na taj način steknu obrazovanje koje bi ih osposobilo za pravedna djela. Međutim, oni nisu stekli ništa od tog obrazovanja i zato su slabi i bespomoćni. Njihove sposobnosti ne vode ih u dobrom smjeru jer se nalaze pod vlašću neprijatelja.

Put prema svetosti i Nebu nalazi se na stazi poslušnosti. "Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni." (Ivan 3,16) (*Letter 141*, 1902.)

360 19. prosinca

Stanimo na Kristovu stranu

***"Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na sebe i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama."* (Matej 11,28.29)**

Svi koji žele raditi za Učitelja moraju ponijeti Kristov jaram. Nošenje tog jarma podrazumijeva žrtvu i potpuno posvećenje duše, duha i tijela. Dok budu učili o Kristu, o Njegovoj krotkosti i smjernosti, otkrit će da je Njegov jaram blag i da je Njegov teret lagan. Oni se neće umoriti u Njegovoj službi. ... Neka svi traže mudrost od Boga i primit će je da bi mogli raditi u Njegovom djelu pod vodstvom Duha Svetoga. ...

Vrijeme je dragocjeno. Sudbina duša visi o koncu. Put izbavljenja omogućen je po beskrajnoj cijeni. Hoće li Kristova žrtva biti uzaludna? Hoće li Zemljom u potpunosti zavladatai Sotonini predstavnici? Spasenje duša ovisi o posvećenju i aktivnosti Božje crkve. Gospodin poziva sve koji vjeruju u Njega da budu Njegovi suradnici. Dok god traje život, oni ne trebaju misliti da je njihov posao završen. Dok ne dođe trenutak da Krist kaže: "Svršeno je" (Ivan 19,30), Njegovo djelo za spasenje duša neće se stišavati, već će sve više dobivati na značenju.

Božja milost pokazuje se u Njegovom dugom podnošenju. On zadržava svoje sudove, čekajući da poruka upozorenja bude objavljena svima. Ima mnogo onih koji još uvijek nisu čuli važne istine

za ovo vrijeme. Posljednji poziv milosti ovom svijetu mora se objaviti još potpunije. ...

Strašno stanje svijeta danas stvara dojam da je Kristova smrt bila skoro potpuno uzaludna, i da je Sotona pobijedio. Velika većina stanovnika Zemlje pripada Sotoninom kraljevstvu. ... Krist još uvijek nije uspostavio svoje kraljevstvo. "Sad još ne vidimo da mu je sve pokoreno." (Hebrejima 2,8)

Ali mi nismo prevareni. Bez obzira na Sotoninu prividnu pobjedu na Zemlji, Krist obavlja svoje posredničko djelo u nebeskom Svetištu. ... Dok promatramo kako se proročanstva ispunjavaju, naša vjera u konačnu pobjedu Kristovog kraljevstva treba rasti i mi se trebamo hrabro prihvatiti posla na koji smo pozvani.

Neka na osnovi naše ljubaznosti i plemenitosti karaktera svima bude potpuno jasno da mi u sukobu između dobra i zla stojimo na Kristovoj strani. Pokažimo svoju vjeru u pobjedu križa s Golgote. Neka sav naš narod svojim životom veliča istinu i pravednost. (*Manuscript 57, 1903.*)

20. prosinca

361

Mi smo Božji suradnici

"Mi smo Božji suradnici; vi ste Božja njiva, Božja gradevina." (1. Korinćanima 3,9)

U povijesti Crkve nikad neće nastati vrijeme kada će Božji sluge moći prekriziti ruke i opustiti se govoreći: "Mir i sigurnost" (1. Solunjanima 5,3), jer će upravo tada doći iznenadno uništenje. Može izgledati da sve napreduje usred tobožnjeg blagostanja, ali Sotona je budan, istražuje i zajedno sa svojim zlim anđelima smišlja drugačiju vrstu napada kako bi postigao uspjeh. Napadi sa Sotonine strane bit će sve žešći, jer njega pokreće sila odozdo.

Dok djelo Božjeg naroda, pokrenuto silom s Njegovog prijestolja, bude napredovalo s posvećenošću i neodoljivom snagom uzdižući mjerilo Kristove pravednosti u Crkvi, velika borba rasplamsavat će se sve više i postajat će sve odlučnija. Um će se postaviti protiv uma, planovi nasuprot planova, načela nebeskog podrijetla protiv Sotoninih načela. Istina u različitim fazama bit će u sukobu sa zabludom u njezinim uvijek promjenjivim, sve brojnijim oblicima kojima će, ako bude moguće, prevariti čak i izabrane. ...

Danas vrebala opasnost da iz vida izgubimo važne istine koje se odnose na naše vrijeme i da tragamo za nečim novim, neobičnim i primamljivim. Mnogi, kada bivaju ukoreni Božjim Duhom preko Njegovih odabranih predstavnika, odbijaju ukor i u njihovom se srcu javlja korijen gorčine protiv Gospodnjih slugu koji nose taj težak i neugodan teret. ... Oni nemaju moralne hrabrosti da čine ono što bi bilo u njihovom posebnom interesu. Ne uviđaju potrebu za osobnom obnovom, te odbacuju Gospodnje riječi i mrze Onoga koji ukorava na vratima (vidi Amos 5,10; Izaija 29,21). Već i samo njihovo odbijanje da poslušaju opomene koje Gospodin šalje, pruža Sotoni priliku da ih učini najgorčenišim neprijateljima onih koji su im rekli istinu. (*Manuscript 92, 1897.; Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 406—408*)

Moramo ozbiljno raditi. Ne smijemo se boriti kao oni koji mlate vjetar (vidi 1. Korinćanima 9,26). Naša služba, propovjednice i tisak zahtijevaju ljude kakav je bio Kaleb, ljude koji će raditi, koji su u stanju uočiti razliku između istine i zablude, čije uši oslušuju ne bi li uhvatile riječi vjernog Stražara. Duh s Božjeg prijestolja osjetit će se nad pokvarenim kršćanstvom i zlim svijetom spremnim da bude pohoden dugo odgađanim sudovima uvrijeđenog Boga. (*Manuscript 92, 1897.; Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 407*)

362 **21. prosinca**

Nikad neće doći trenutak da se naša vijest promijeni

“Uzalud misli da me štuje dok naučava kao moju nauku zapovijedi ljudske.” (Matej 15,9)

Osjećam veliki teret na duši jer znam što nas čeka. Svaka moguća zabluda zaokupljat će pozornost onih koji nisu u svaki-danšnjoj, živoj vezi s Bogom. Sotonini anđeli su mudri u svojem djelovanju. Oni smišljaju teorije koje neki proglašavaju naprednom istinom i objavljuju kao nešto novo i čudesno. Međutim, iako njihova poruka u nekim aspektima doista može biti istinita, ona je ipak pomiješana s ljudskim izmišljotinama i ta su učenja zapravo ljudske zapovijedi. ... Mnogo toga što je naizgled dobro treba preispitati pomnjivo i uz mnogo molitve, jer su to trikovi

kojima se neprijatelj služi da bi ljude poveo stazom tako sličnom stazi istine da se razlika između njih jedva može uočiti. ...

U službi je uspostavljen novi poredak. Postoji želja da se ugledamo na druge crkve, a jednostavnost i poniznost skoro su nepoznate pojave. Mladi propovjednici žele biti originalni, žele uvesti nove ideje i nove planove rada. Neki održavaju sastanke buđenja i na taj način privlače velik broj ljudi u crkvu. Ali gdje su ti obraćenici kada prođe prvo uzbuđenje? Pokajanje i ispovijedanje grijeha nigdje se ne vide. Grešnik se moli i preklinje da povjeruje u Krista i da Ga prihvati, bez obzira na svoj stari život grijeha i pobune. Srce ne biva slomljeno i nema prave skrušenosti duše. Navodni obraćenici nisu pali na Stijenu, Isusa Krista. ...

Gospodin želi da Njegovi sluge danas propovijedaju staru evanđeosku doktrinu, žalost zbog grijeha, kajanje, priznanje. ... Za grešnike se mora raditi uporno, ozbiljno i mudro, sve dok ne sagledaju sebe kao prekršitelje Božjeg zakona i ne pokažu pokajanje prema Bogu i vjeru u Gospodina Isusa Krista. ...

Radnici u Božjem djelu ne trebaju smatrati vrlinom to što se odvajaju od ostalih zato što ne gledaju potpuno isto na sve sitne pojedinosti. Ako se slažu oko osnovnih istina, ne bi trebali ističati razlike i svadati se oko nečega što je zapravo bezvrijedno. Baviti se zbunjujućim pitanjima, koja na kraju krajeva i nisu od životnog značenja, može odvratiti um od istina koje su bitne za spasenje duše. ...

Oni koji ne vjeruju, spremni su kritizirati i pokušavaju pronaći bilo kakav izgovor za svoje neprihvatanje istine kakva je u Isusu. Ako među nama postoje razlike u mišljenjima, oni koji su vani, reći će: "Imamo dovoljno vremena da prihvatimo to što vi vjerujete kada se složite među sobom oko toga što je zapravo istina." Na taj način bezbožni zloupotrebljavaju podjele i rasprave među kršćanima. (*Manuscript 82, 1894.; The Review and Herald, 4. studenoga 1965.*)

Budite oprezni u prihvaćanju “novog svjetla”

**“Uistinu, nismo vam navijestili moć i dolazak našega Gospodina Isusa Krista držeći se lukavo izmišljene bajke.”
(2. Petrova 1,16)**

Trebamo se moliti za božansko prosvjetljenje i u isto vrijeme biti obazrivi da ne prihvaćamo sve što se naziva “novim svjetlom”. ... Pokazano mi je da je to zamisao neprijatelja — da skrene pozornost ljudi na neke nejasne i nevažne pojedinosti, na nešto što nije u potpunosti otkriveno niti je od ključne važnosti za spasenje. ...

Moramo nastojati da se načela treće andeoske vijesti istaknu jasno i razgovijetno. Veliki stupovi naše vjere izdržat će sav teret koji bude postavljen na njih. (*Manuscript 82, 1894.; The Review and Herald, 4. studenoga 1965.*)

Naši se propovjednici moraju prestati baviti svojim neobičnim zamislima sa stavom: “Morate sagledati sve pojedinosti onako kako ih ja vidim, u protivnom ne možete biti spašeni.” Ostavite se tog samoljublja! Veliki posao koji treba obaviti u svakom je slučaju zadobivanje duša za Krista. ...

Na Božji će narod doći vrijeme nevolje, ali to nije nešto što treba neprestano napominjati ljudima i tako ih navoditi da vrijeme nevolje doživljavaju prije nego što dođe. Doći će do rešetanja među Božjim narodom, ali to nije sadašnja istina koju treba iznositi u crkvama. Rešetanje će biti posljedica odbacivanja sadašnje istine.

Propovjednici ne trebaju misliti da su njihove ideje tako izvanredne i napredne da će svi koji ih ne prihvate biti izrešetani, i ljudi će ustati i krenuti naprijed u pobjedu. Sotona postiže cilj isto tako uspješno preko onih koji jure ispred Krista i čine ono što im On nikad nije povjerio, kao i preko onih koji ostaju u laodicejskom stanju, mlaki, zadovoljni svojim bogatstvom misleći da im ništa ne treba (vidi Otkrivenje 3,14-17). Te dvije skupine u istoj su mjeri kamenje spoticanja.

Neki revnitelji koji su sve svoje snage upregnuli i usmjerili k tome da se pokažu originalnim, prave ozbiljnu pogrešku pokušavajući ostvariti nešto izuzetno, čudesno, zadivljujuće pred ljudima, nešto što po njihovom mišljenju drugi nisu u stanju shvatiti. Međutim, često ni oni sami ne znaju o čemu govore. ...

Neki su po naravi ratoborni. ... Oni rado ulaze u raspravu, bore se za svoje mišljenje, ali bi bilo bolje da se toga ostave jer se kršćanske vrline tako ne razvijaju. Trudite se iz sve snage da postupate u skladu s Kristovom molitvom da Njegovi učenici budu jedno kao što je On jedno s Ocem (vidi Ivan 17,21). (*Manuscript 82, 1894.; The Review and Herald, 11. studenoga 1965.*)

23. prosinca

364

Ne samo vjerovati, već i vršiti Očevu volju

“Neće svaki koji mi govori: ‘Gospodine, Gospodine!’ ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca.” (Matej 7,21)

Svetost podrazumijeva savršenu poslušnost Božjem zakonu — zapovijedima “Čini” i “Ne čini”. Oni koji se ne obaziru na taj Zakon, osim što ga ruše svojim neposvećenim ponašanjem, nalaze se u pobuni protiv Boga i ne mogu ni na koji način biti sveti.

...

Čine li Kristova djela oni koji tako smjelo tvrde da su posvećeni? Drže li oni pred ljudima Božji zakon dan na gori Sinaju? Oni tvrde da posjeduju Božju silu, ali Pismo objavljuje: “Uza Zakon! Uza svjedočanstvo! Tko ne rekne tako, zoru neće dočekati.” (Izaija 8,20) ...

Zastupat će se još jedno naučavanje prema kojem sve što trebamo raditi jest da vjerujemo u Krista, da vjerujemo da nam je On oprostio grijeha i da, nakon što nam je oprošteno, više ne možemo pogriješiti. To je Sotonina zamka. Točno je da moramo vjerovati u Krista. On je naša jedina nada za spasenje. Ali isto tako je točno da mi kao pojedinci moramo svakodnevno graditi spasenje u vjeri, ne s hvalisanjem, već sa strahom i drhtanjem (vidi Filipljanima 2,12). Sve snage bića trebamo upotrijebiti u službi Njemu, ali i kada učinimo sve što je u našoj moći, još uvijek se trebamo smatrati nekorisnim slugama (vidi Luka 17,10). Božanska sila sjedinit će se s našim naporima i dok se rukom vjere budemo držali za Boga, Krist će nam dati svoju mudrost i pravednost. Tako ćemo Njegovom silom biti osposobljeni da zidamo na pouzdanom temelju.

Božja namjera nije da mi ostanemo patuljci u svojem vjerskom životu. On želi da neprekidno rastemo u milosti i spoznaji istine,

da danas budemo sposobni obaviti bolje djelo za Njega nego jučer. On ima za nas Nebo puno blagoslova i želi da ih tražimo i ... da slavimo Boga kao Njegovi poslušni učenici.

Dok upoznajemo Gospodina i slijedimo Ga korak po korak, ne trebamo očekivati da će taj put biti bez prepreka. Isto tako odlučno kao što mi nastojimo služiti Gospodinu, i Sotona sa svoje strane ulaže svaki napor da bi nas uništio. Ali pomoć pronalazimo u Jedinome koji je dovoljno moćan da spasi. Svakom svojem djetetu koje traži Njegovu milost i vjeruje dok se bori, On će priteći u pomoć. Mi imamo svemoćnog Spasitelja koji je pobijedio u ljudskoj naravi koju je preuzeo na sebe. I mi trebamo napredovati i pobjeđivati u ime Isusa Krista iz Nazareta. Njegovom silom koju vjerom tražimo mi zadobivamo pobjedu nad grijehom. (*Manuscript 27, 1886.*)

365 **24. prosinca**

Duh Sveti nam pomaže da uočimo razliku između istine i zablude

“Budući da naša Radosna vijest nije došla k vama samo u riječima, nego i u snazi, i u Duhu Svetom, i u sigurnom i dubokom uvjerenju.” (1. Solunjanima 1,5)

Istina kakva je u Isusu budi savjest i preobražava um jer dospijeva do srca praćena Duhom Svetim. Bez prosvjetljenja Božjim Duhom, mi nećemo moći razlikovati istinu od zablude i past ćemo kao žrtve moćnih kušnji i prijevara kojima će Sotona izložiti svijet. Bližimo se kraju sukoba između Kneza svjetla i kneza tame i uskoro će neprijateljske obmane iskušati našu vjeru da bi se pokazalo kakva je. ...

Premda će knez tame raditi na tome da zemlju zavije u gustu tamu, a ljude u još gušću, Gospodin će pokazati svoju silu preobraženja. Na zemlji se treba ostvariti nešto slično onome što se događalo prigodom izlivanja Duha Svetoga u dane prvih učenika, kada su propovijedali o Isusu i to raspetome. Mnogi će se obratiti u jedan dan jer će poruka biti praćena velikom silom. Tada će se moći reći: “Radosna vijest nije došla k vama samo u riječima, nego i u snazi, i u Duhu Svetom.” (1. Solunjanima 1,5)

Djelo Duha Svetoga je nesagledivo. Upravo iz tog izvora potječe sila i uspješnost Božjeg sluge. Duh Sveti je i Branitelj koji

duši osigurava Kristovu osobnu prisutnost. Svatko tko gleda na Krista u jednostavnoj, djetinjoj vjeri, postaje dionik božanske naravi posredovanjem Duha Svetoga. Kada su vođeni Božjim Duhom, kršćani uzrastaju u Onome koji je glava svima (vidi Efežanima 4,15). Kao što je proslavljen na blagdan Pedesetnice, Krist će ponovno biti proslavljen kada se djelo objavljivanja Evandjelja bude bližilo kraju. On će pripremiti narod koji će se održati u vrijeme posljednjeg ispita u završnici velike borbe. ...

Božji narod bit će pozvan da prekine svaku vezu s ljudima iz svijeta, s onima koji čine zlo i da stane uz Gospodina u borbi protiv sila tame. Kad Zemlja bude osvjetljena Božjom slavom, vidjet će se nešto slično onome što se dogodilo kada su učenici, ispunjeni Duhom Svetim, objavljivali silu uskrslog Spasitelja. (Nakon što je) svjetlo s Neba prodrlo u pomračenju um onih koji su bili prevareni od strane Kristovog neprijatelja, odbačena je lažna predodžba o Njemu. Tada su zahvaljujući djelovanju Duha Svetoga uvidjeli da je On uzvišen da bi postao Knez i Spasitelj, da bi darovao Izraelu pokajanje i oprost grijeha (vidi Djela 5,31). (*Manuscript* 143, 1901.)

25. prosinca

366

Smrtna presuda nad Božjim narodom

“Po skorotečama razaslane su svim kraljevim pokrajinama poslanice da se svi Židovi, od dječaka do starca, djeca i žene unište, pobiju, zatru, a njihova dobra da se zaplijene u jednom jedinom danu.” (Ester 3,13)

Sotona će poticati ogorčenje otpalog kršćanstva protiv skromnog ostatka koji uporno odbija lažne običaje i tradicije. ... Crkva i svijet će se ujediniti, pri čemu će svijet crkvi dati moć da ljudima uskrati pravo da Bogu služe u skladu s Njegovom Riječju.

Proglas koji će biti donesen protiv Božjeg naroda u bliskoj budućnosti donekle je sličan proglasu koji je izdao Ahasver protiv Hebreja u Esterino vrijeme. Perzijski proglas proiziđao je iz Amanove zlobe prema Mordokaju. ... Kraljeva odluka protiv Hebreja osigurana je pod lažnim izgovorom, tako što je taj neobični narod pogrešno predstavljen. Sotona je pokrenuo taj plan da bi uklonio s lica zemlje one koji su sačuvali znanje o istinitom Bogu. ...

Povijest se ponavlja. Isti moćni um koji je kovao urote protiv vjernih u prošlim vjekovima, sada radi na tome da zadobije vlast nad palim crkvama kako bi preko njih mogao osuditi i pobiti sve koji ne svetkuju idolsku subotu. Mi se ne borimo sa smrtnim ljudima kao što možda izgleda. Mi ne ratujemo protiv tijela i krvi, već protiv poglavarstava i vlasti, protiv vrhovnika ovoga mračnog svijeta i zlih duhova na nebesima (vidi Efežanima 6,12). Ali ako se Božji narod pouzda u Boga i vjerom se osloni na Njegovu silu, Sotonine će zamisli biti poražene u naše vrijeme isto tako uspješno kao i u vrijeme Mordokaja.

Bit će donesen proglas kojim se onima koji ne prime žig Zvijeri zabranjuje da kupuju i prodaju, a na kraju će se zahtijevati i njihova smrt. Ali Božji sveti neće primiti taj žig. Prorok s Patmosa vidio je kako oni koji su zadobili pobjedu nad Zvijeri, nad njezinim kipom, nad njezinim žigom i brojem njezinog imena, stoje na staklenom moru s Božjim harfama i pjevaju pjesmu Mojsijevu i Jaganjčevu (vidi Otkrivenje 15,2.3). ...

Pavao je pisao Rimljanima: "Ako je moguće — koliko je do vas — budite u miru sa svima!" (Rimljanima 12,18) Međutim, postoji granica preko koje je nemoguće održati jedinstvo i sklad a da se ne žrtvuju načela. Tada odvajanje postaje bezuvjetna dužnost. Državne zakone treba poštovati pod uvjetom da nisu u suprotnosti s Božjim zakonima. Međutim, kada između njih dođe do neusuglašenosti, svaki iskreni Kristov učenik reći će isto što je rekao i apostol Petar kada mu je zapovjedbano da više ne govori u Isusovo ime: "Treba se više pokoravati Bogu nego ljudima." (Djela 5,29) (*Manuscript 51*, 1899.; *The Signs of the Times*, 8. studenoga 1899.)

367 **26. prosinca**

Sva otkrivenja u Pismu potječu od Isusa Krista

"Nijedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja, jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskoga htijenja, nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga." (2. Petrova 1,20.21)

Čitava Biblija je otkrivenje jer sva otkrivenja koja su dana ljudima potječu od Krista. Bog nam je govorio preko svojega Sina, kojemu mi pripadamo na osnovi stvaranja i otkupljenja. Krist se

javio Ivanu prognanom na otok Patmos da bi mu otkrio istinu za ove posljednje dane i pokazao što će se uskoro dogoditi. Isus Krist je veliki povjerenik božanskog otkrivenja. Zahvaljujući Njemu, imamo spoznaju o tome što možemo očekivati u završnim prizorima povijesti ovoga svijeta. ...

Ivan, voljeni učenik, odabran je da primi to otkrivenje. On je bio posljednji preživjeli od prvih izabranih učenika. U novozavjetnom razdoblju njemu je ukazana čast kakva je proroku Danielu ukazana u starozavjetnom razdoblju.

Poruka koja je bila upućena Ivanu bila je tako važna da je sam Krist došao s Neba kako bi je predao svojem slugi, koji ju je potom trebao poslati crkvama. Tu poruku trebamo proučavati pažljivo i uz molitvu, jer živimo u vrijeme kada će ljudi koji ne prihvaćaju nauk Duha Svetoga iznositi lažne teorije. ...

Nakon što se navršilo vrijeme (1844. godine), Bog je svojim vjernim sljedbenicima povjerio dragocjena načela istine za sadašnje vrijeme. ... Oni koji su prošli kroz ta iskustva trebaju se nepokolebljivo držati načela koja su nas učinila adventistima sedmoga dana. ... Radnike koji su imali udjela u osnivanju našeg djela na temelju biblijske istine i poznaju putokaze koji su nam ukazali na pravi put, treba visoko cijeniti. O istinama koje su im povjerene oni mogu govoriti iz osobnog iskustva. Ti radnici ne smiju dopustiti da njihovu vjernost zamijeni nevjerovanje i da zastava trećeg anđela bude uzeta iz njihovih ruku. Do kraja trebaju imati čvrsto pouzdanje kakvo su imali u početku (vidi Hebrejima 3,14).

Gospodin je najavio da će se događaji iz prošlosti ponoviti kada uđemo u završnu fazu djela. Svijetu treba objaviti sve istine koje je On dao za ove posljednje dane. Svaki stup koji je podigao treba poduprijeti. Ne možemo sada napustiti temelj koji je Bog postavio. Nije trenutak da ulazimo ni u kakvu novu organizaciju jer bi to značilo otpadanje od istine. (*Manuscript 129, 1905.*)

Anđeli će odgovoriti na molitve nesebičnih radnika

“Put je pravедniku prav, ti ravniš stazu pravedom.” (Iza-ija 26,7)

U Božjoj riječi imamo primjere koji pokazuju da su nebeski anđeli djelovali na um kraljeva i vladara, dok su u isto vrijeme i sotonska oruđa djelovala na njihov um. Ni najvećom rječitošću, ni snagom misli ljudi nisu u stanju promijeniti djelovanje sotonskih sila. Sotona neprekidno nastoji prepriječiti put istini kako bi ona bila sputana ljudskim zamislama, a oni koji posjeduju svjetlo i znanje najviše su izloženi toj opasnosti ako nisu stalno predani Bogu, svjesni svojih slabosti i opasnosti našeg vremena.

Nebeska bića odgovaraju na molitve onih koji nesebično rade u interesu Božjeg djela. Anđeli na najvišem položaju u nebeskim dvorovima zaduženi su za odgovore na molitve upućene za napredak Božjeg djela. Svaki anđeo ima posebno područje djelovanja i nije mu dopušteno da ga napušta kako bi prešao na neko drugo mjesto. Kad bi anđeo napustio svoj položaj, sile tame zadobile bi prednost. ...

Iz dana u dan odvija se sukob između dobra i zla. ... Mi ljudi ne razumijemo u dovoljnoj mjeri veliki sukob koji se odvija između nevidljivih bića, borbu između vjernih i nevjernih anđela. Zli anđeli neprekidno rade, planiraju napade i u svojstvu zapovjednika, kraljeva i vladara upravljaju ljudskim snagama odanim zlu.

Pozivam vas koji niste spremni za posljednji veliki sukob da se probudite. Vi ne vodite računa o onome što će uskoro doći na Zemlju, dok ljudi koji su pod vlašću palih anđela sabiru svoju žetvu. Oni kojima je stalo da se nađu pod zaštitom Božjih anđela moraju živjeti na slavu Bogu, spremni da ostanu na svojem dijelu i na svojem mjestu. ...

Dobri i zli anđeli otimaju se o svako ljudsko biće, a ljudsko biće odlučuje tko će od njih pobijediti. Pozivam Kristove propovjednike da pred svima do kojih dopire njihov glas istaknu važnost pravilnog razumijevanja službe anđela. Ne upuštajte se u maštovita nagađanja. Pisana Riječ je naša jedina sigurnost. Moramo se moliti kao Daniel da nas nebeska bića štite. Kao službeni duhovi, anđeli su poslani da služe onima koji će baštiniti spasenje. Mo-

lite se... molite se kao nikada prije. Mi nismo spremni za Gospodnji dolazak. Moramo obaviti temeljiti posao za vječnost. (*Letter 201, 1899.*)

28. prosinca

369

Krist kuca na vrata vašeg srca; pustite Ga da uđe

“Uistinu je dolikovalo onomu radi koga je i od koga je sve ... da patnjama učini savršenim vođu njihova spasenja.”
(Hebrejima 2,10)

Među Božjim narodom ne treba dolaziti do razdora, nesuglasica i međusobnih sukoba. Snage pravednosti trebaju biti jedinstvene u borbi sa zlom. Sva snaga Božjeg naroda treba biti usmjerena protiv neprijateljskih snaga. Svako Božje dijete treba staviti svoju volju na Božju stranu. Sotonini snažni naponi protiv dobra i strašna mržnja protiv Božjih predstavnika stvaraju potrebu za jedinstvom i skladnim djelovanjem snaga pravednosti.

Pred nama je strašan sukob. Bližimo se bitci na veliki dan Svemogućeg Boga. Ono što je zadržavano, oslobodit će se. Anđeo milosti zadržava vjetrove pripremajući se da side sa zlatnog prijestolja i prepusti svijet vlasti Sotone, kralja kojeg su izabrali, koji je ubojica i uništavatelj od početka.

Poglavarstva i sile na Zemlji nalaze se u ogorčenoj pobuni protiv Boga. Puni su mržnje prema svima koji Mu služe i uskoro, stvarno uskoro, povest će se posljednja velika bitka između dobra i zla. Zemlja će postati bojno polje — poprište konačne borbe i konačne pobjede. Ovdje gdje je Sotona tako dugo navodio ljude da se protivne Bogu, pobuna će biti zauvijek ugušena.

Krist je došao na ovaj svijet u ljudskom obličju da bi se mogao postaviti kao Vojskovođa našeg spasenja kako ne bismo bili nadvladani Sotoninom silom. Kad god izgleda da neprijatelj zadobiva značajnu pobjedu nad pravednošću, Bog u svojoj sili i milosti radi na tome da osujeti njegove zamisli. ...

Božji narod treba iznijeti hrabro, odlučno svjedočanstvo u prilog istine otkrivajući Božje namjere riječju i perom. ... Kada se posvetimo Kristu, On se obraća našem srcu i ispunjava ga svojim Duhom. Mi se nemamo vremena boriti i nadmetati među sobom, baviti se nagađanjima niti njegovati predrasude. Prekasno je za to ... jer Krist je pred vratima.

Zdrav nauk je stvarnost. To nije nešto prolazno. Iz Božje riječi treba zasjati svjetlo. Bog poziva svoj narod da Mu se približi. Neka se nitko ne postavlja između Boga i Njegovog naroda. Krist kuca na vrata srca tražeći da uđe. Hoćete li Ga pustiti? (*Letter 153, 1901.*)

370 **29. prosinca**

Nalazimo se na samoj granici Obećane Zemlje

“I počnu ozlogašivati Izraelcima zemlju koju su izvidali: ‘Zemlja kroz koju smo prošli da je izvidimo zemlja je što proždire svoje stanovništvo.’” (Brojevi 13,32)

Posao postaje najteži upravo u vrijeme kada se iskušava duhovna snaga i mudrost svakog radnika. ... Kada se jave teškoće u bilo kojoj grani djela — a sigurno hoće, jer Crkva koja se bori još nije pobijedila — cijelo Nebo gleda kakav će stav zauzeti oni kojima su povjerene svete odgovornosti. Neki će se spotaknuti, neki će poslušati zavodljive duhove, neki će izabrati tamu umjesto svjetla zato što nisu iskreni prema Bogu. Oni koji slušaju Krista neće pasti, kao ni njihov Učitelj, niti će se obeshrabriti. ...

Sada kada se nalazimo na samoj granici Obećane Zemlje, neka nitko ne ponovi grijeh nevjernih uhoda. Oni su priznali da je zemlja koju su izvidali dobra, ali su tvrdili da su njezini stanovnici jaki, da tamo ima i divova, da su oni u usporedbi s njima izgledali kao skakavci u vlastitim, a i u njihovim očima. Sve teškoće su preuveličali i prikazali ih kao nepremostive prepreke. Učinili su da pomisao na osvajanje te zemlje izgleda kao drskost i ludost. ... A Kaleb ih je umirivao pred Mojsijem govoreći: “Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je, jer je možemo nadvladati!” (Brojevi 13,30)

Bio je to jezik vjere, ali oni koji su širili obeshrabrenje nisu odustajali od pokušaja da narod odvrate od namjere da krene naprijed prema Gospodnjoj riječi. ... Nastavili su preuveličavati teškoće sve dok čitav zbor nije bio potpuno obuzet obeshrabrenjem i strahom. ...

Usred svih tih jadikovki i gorkih osjećaja, Kaleb i Jošua obratili su se zboru riječima: “Zemlja kroz koju smo prošli da je istražimo izvanredno je dobra.” (Brojevi 14,7) Ali ljudi su željeli vjerovati u najgore, i dok je Kaleb gromkim glasom pokušavao

nadjačati buku i metež, stajali su s kamenjem u rukama spremni da ga bace na one koji su iznijeli vjerno svjedočanstvo. ...

Dok se narod prepuštao sumnji slušajući nevjerne uhode, zlatna prilika za Izrael je prošla. ... Hoće li se u ovim posljednjim danima neposredno pred ulazak u nebeski Kanaan Božji narod prepustiti istom duhu koji je pokazao stari Izrael? Ljudi kritizer-skog duha, puni sumnje, spremni da prigovaraju, mogu posijati sjeme nevjerovanja i nepovjerenja koje će donijeti obilnu žetvu. Povijest Izraela zapisana je za pouku nama koji živimo u vrijeme svršetka. (*Manuscript 6, 1892.*)

30. prosinca

371

Krštenje Duhom Svetim vodi k istinskoj vjeri

“A Branitelj, Duh Sveti, kojega će Otac poslati zbog mene, naučit će vas sve i sjetiti vas svega što vam rekoh.” (Ivan 14,26)

Koje je obećanje naš Gospodin Isus Krist ostavio svojim učenicima kao utjehu kada se rastajao s njima? Bilo je to obećanje Božjeg Duha Svetoga. Božanski utjecaj Duha Svetoga trebao je surađivati s ljudskim umom i sjetiti ih svega o čemu im je Krist govorio. U ovo vrijeme opasnosti postoji velika potreba za Duhom Svetim koji će onome koji Ga posjeduje donijeti i sve druge blagoslove. Istina u koju se vjeruje preobrazit će karakter.

U svjetlu istine za ovo vrijeme mi smo ukoreni zbog neposjedovanja Duha Svetoga. ... Dokle god su pojedinci zadovoljni samo teorijom istine, a nedostaje im svakodnevno djelovanje Božjega Duha na srce koje se pokazuje u vidljivoj promjeni karaktera, oni uskraćuju sebi nužan uvjet koji bi ih učinio mnogo uspješnijima u radu za Učitelja. ...

Krštenje Duhom Svetim kao na blagdan Pedesetnice dovest će do buđenja prave pobožnosti i činit će se mnoga čudesna djela. Među nama će boraviti nebeska bića i ljudi će govoriti pod nadahnućem Božjeg Duha Svetoga. Ali kada Gospodin bude radio s ljudima kao u vrijeme i nakon Pedesetnice, mnogi koji sada tvrde da vjeruju u istinu znat će tako malo o djelovanju Duha Svetoga da će povikati: “Čuvajte se fanatizma!” O onima koji budu ispunjeni Duhom, govorit će se: “Puni su slatkog vina.” (Djela 2,13) ...

Kada duše čeznu za Kristom i teže da budu jedno s Njim, oni koji su zadovoljni obličjem pobožnosti, viču: "Pazite, nemojte ići u krajnosti!"

Kada nebeski anđeli dođu među nas i budu radili preko ljudi, doći će do istinskih, korjenitih obraćenja, kao što je bilo ono na blagdan Pedesetnice. Sada ... povedimo računa da ne padnemo u zanos i da nas ne obuzme nesveto uzbuđenje. Ali dok se čuvamo da ne padnemo u zanos, ne trebamo biti ni među onima koji će s nevjericom i nepovjerenjem gledati na djelovanje Božjega Duha. Jer bit će i onih koji će sumnjati i kritizirati kad Božji Duh obuzme ljude zato što njihovo srce neće biti ganuto, već će ostati hladno i neosjetljivo. (*Letter 27, 1894.*)

372 **31. prosinca**

Bog je ljubav

"I otrt će Bog svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni tuge, ni vike, ni boli neće biti više, jer prvo prođe." (Otkrivenje 21,4 — Šarić)

Zli primaju plaću na Zemlji (Izreke 11,31). "Bit će kao strnjika: dan koji se bliži spalit će ih — govori Jahve nad Vojskama." (Malahija 3,19) ... Budući da su grijesi pravednih preneseni na Sotonu, on će patiti ne samo za svoju osobnu pobunu, već i zbog svih grijeha na koje je naveo Božji narod. ...

Zauvijek je završeno Sotonino djelo razaranja. ... Dok je Bog zlima oganj koji proždire, svome je narodu sunce i štit. ... Vatra koja uništava grešnike čisti Zemlju. Nestaje svaki trag prokletstva. Nikakav "vječni pakao" neće podsjećati otkupljene na strašne posljedice grijeha.

Ostaje samo jedan podsjetnik: naš Otkupitelj će uvijek nositi ožiljke raseća. Na Njegovoj izranjenoj glavi, na Njegovim rebri-ma, rukama i nogama vidljivi su jedini tragovi okrutnog djela što ga je grijeh počinio. ...

U Bibliji je baština spašenih nazvana domovinom (Hebrejima 11,14-16). ... Tamo ... drvo života daje plod svakog mjeseca, a lišće stabla služi za lijek narodima. Tamo su potoci koji vječno žubore, bistri kao kristal, a uz njih lelujavu drveće baca svoje sjene na putove što ih je Gospodin pripravio za otkupljene. ...

U Božjem Gradu “neće više biti noći”. Nikome neće trebati, niti će tko zaželjeti počinak. Neće više biti umora u izvršavanju Božje volje i proslavljanju Njegova imena. Stalno ćemo osjećati jutarnju svježinu, nje nikada neće nestati. ... Otkupljenima će sva blaga svemira biti otvorena za istraživanje. Nevezani smrtnošću vinut će se neumornim letom u daleke svjetove — svjetove koji su bili obuzeti sućuti gledajući ljudske jade, a odzvanjali pjesmama radosti na vijest o nekoj spašenoj duši. ...

Veliki je sukob završen. Grijeha i grešnika više nema. Cijeli je svemir čist. Bilo neizmjerne svemira kuca istim otkucajem sklada i radosti. Od Njega koji je sve stvorio teče život, svjetlost i radost kroz prostranstva beskrajnog svemira. Od najmanjeg atoma do najvećeg svijeta, sve — živo i neživo, u svojoj nepomućenoj ljepoti i savršenoj radosti objavljuje da je Bog ljubav. (*Velika borba*, str. 529—534)

Kratice za djela Ellen G. White

AA	The Acts of the Apostles (Djela apostolska)
AH	The Adventist Home (Temelji sretnog doma)
AUCR	The Australasian Union Conference Record
IBC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1 (2BC itd. za sv. 2—7) (takoder i 1SDA BC)
BE	The Bible Echo
BTS	Bible Training School
CD	Counsels on Diet and Foods (Savjeti o životu i prehrani)
CE	The Colporteur Evangelist
CG	Child Guidance
CH	Counsels on Health
Ch Ed	Christian Education
ChS	Christian Service (Kršćanska služba)
CM	Colporteur Ministry (Literarni evanđelist)
COL	Christ's Object Lessons (Isusove usporedbe)
CPT	Counsels to Parents, Teachers and Students
CS	Counsels on Stewardship (Upraviteljska služba)
CSW	Counsels on Sabbath School Work
CT	Counsels to Parents, Teachers, and Students
CTBH	Christian Temperance and Bible Hygiene
CW	Counsels to Writers and Editors
DA	The Desire of Ages (Isusov život, Čežnja vjekova)
Ed	Education (Odgoj)
Ev	Evangelism (Evangelizam)
EW	Early Writings (Rani spisi)
FE	Fundamentals of Christian Education
FLB	The Faith I Live By (Vjera kojom živim)
GC	The Great Controversy (Velika borba)
GCB	General Conference Bulletin
GH	Good Health
GW	Gospel Workers (Evandeoski radnici)
HR	The Health Reformer
HS	Historical Sketches of SDA Missions
H to L	How to Live

IHP	In Heavenly Places
Letter	Ellen G. White Letter
LS	Life Sketches of Ellen G. White
MB	Thoughts From the Mount of Blessing (Misli s Gore bla- ženstava)
Med Miss	The Medical Missionary
MH	The Ministry of Healing (Služba liječenja)
ML	My Life Today (Moj život danas)
MM	Medical Ministry
MS	Ellen G. White Manuscript
MYP	Messages to Young People (Poruka mladima)
NL	Notebook Leaflet
PHJ	The Pacific Health Journal
PK	Prophets and Kings (Izraelski proroci i kraljevi)
PP	Patriarchs and Prophets (Patrijarsi i proroci)
RC	The Remnant Church
Redem	Redemption: or The Teachings of Christ, the Anointed One
RH	Review and Herald
SC	Steps to Christ (Put Kristu)
SD	Sons and Daughters of God
1SG	Spiritual Gifts, sv. 1 (2SG itd. za sv. 2—4)
SL	The Sanctified Life
1SM	Selected Messages, knj. 1 (2SM za knj. 2)
SpT	Special Testimonies
SR	The Story of Redemption
ST	The Sings of the Times
SW	The Southern Watchman
1T	Testimonies for the Church, sv. 1 (2T itd. za sv. 2—9) (Svjedočanstva za crkvu)
Te	Temperance
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers
1TT	Testimony Treasures, sv. 1 (2TT itd. za sv. 2 i 3)
WM	Welfare Ministry
YI	The Youth's Instructor

Bilješka o autorici

Ellen Gould Harmon White, jedna je od utemeljitelja Crkve adventista sedmoga dana, spisateljica, predavačica i savjetnica, žena za koju adventisti vjeruju da je imala dar proroštva, rođena je 26. studenoga 1827. godine u Gorhamu u saveznoj državi Maine, kao jedno od osmero djece Roberta i Eunice Harmon.

Tijekom svojih sedamdeset godina aktivne službe Crkvi, napisala je sto tisuća stranica rukopisa. Ova dragocjena ostavština Crkvi mogla je ispuniti cjelokupni život Ellen White da je sve svoje vrijeme posvetila pisanju.

Njezina služba Crkvi obuhvaćala je mnogo više od samog pisanja. Njezini dnevници govore o javnom djelovanju, putovanjima, osobnom radu, gostoprimstvu, susretima sa susjedima, o njoj kao o majci, supruzi i domaćici. Njezine ambicije i briga, njezina zadovoljstva i radosti, njezine žalosti i tuge — cjelokupni njezin život — sve je to bilo posvećeno napretku djela koje je voljela. Vođena Duhom Svetim, ona je uzdizala Isusa Krista i ukazivala na Sveto pismo kao temelj vjere.

Cijeli život posvetila je službi Bogu i blišnjima. Umrla je 16. srpnja 1915. s čvrstim pouzdanjem u Onoga u koga je vjerovala.

Ellen G. White uživa glas najprevođenije autorice u svijetu i najprevođenijeg američkog autora uopće. Primjerice, njezina knjižica *Put Kristu* izdana je na više od stotinu i pedeset jezika u milijunima primjeraka.

Više: www.whiteestate.org